ODISEEA DRAGOSTEI

MARY JO PUTNEY

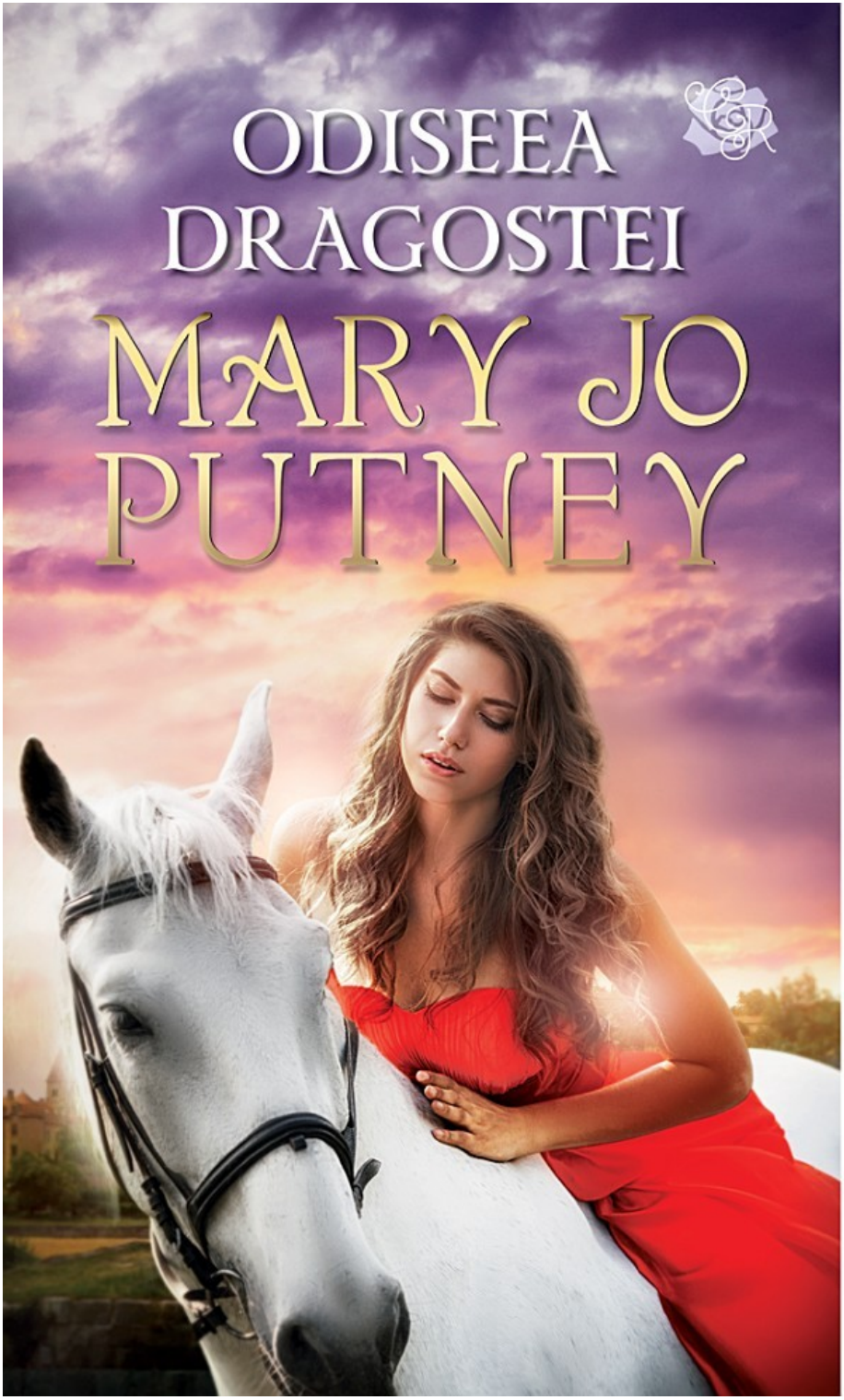

Mary Jo Putney

Odiseea dragostei

Once a Spy
Mary Jo Putney
Copyright © 2019 Mary Jo Putney

Toate drepturile rezervate

Lira şi *Cărţi romantice* sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro

Odiseea dragostei
Mary Jo Putney

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Putney, Mary Jo
Odiseea dragostei / Mary Jo Putney
trad.: Cristina Radu – Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978–606–33–4726–9
I. Radu, Cristina (trad.)
821.111=135. 1

Mary Jo Putney

Odiseea dragostei

Traducere din limba engleză
Cristina Radu

Litera®
2020

Pentru Nic, un mare admirator al cărţilor mele, profesor de ştiinţe economice şi cumnat:

Mulţumesc pentru atât de multă susţinere şi entuziasm de-a lungul anilor!

capitolul 1

Londra, februarie 1815

Chiar dacă Suzanne lucra sub mica fereastră din camera ei pentru a avea cea mai bună lumină, acum era prea întunecat să mai coasă. Anglia era mult mai la nord decât locul unde trăise ea şi în mijlocul iernii zilele erau scurte şi adesea ploioase sau înnorate. Ar fi trebuit să cumpere lumânări pentru a termina

modificările acelea până la sfârşitul săptămânii.

Puse deoparte rochia şi se ridică să se întindă. Poate că trebuia să facă o scurtă plimbare. Ziua fusese aspră şi vechea ei pelerină abia dacă era potrivită, dar îi plăcea să aibă libertatea de a ieşi oricând dorea.

Dincolo de uşă, pe scări, se auziră paşi grei, şi ea recunoscu maniera impunătoare a proprietarului ei, domnul Potter. El ciocăni la uşă şi anunţă:

— Doamnă Duval, e un bărbat aici care spune că e vărul dumitale, colonelul Duval. E jos în salon. Ai un văr colonel?

Suzanne deschise uşa surprinsă. După ultimii ani tulburi, n-avea nici o idee ce rude mai erau în viaţă sau ce făceau.

— Poate că am, dar trebuie să-l văd ca să fiu sigură. Presupun că arată respectabil, altminteri nu i-ai fi permis să intre.

— Are înfăţişare de soldat, nu că, dacă ar fi unul, asta l-ar face sfânt, spuse el mohorât. O să cobor cu dumneata în caz că vrei să-l dau afară.

Ea dădu din cap, mulţumindu-i. Domnul Potter era foarte protector cu chiriaşele din pensiunea lui. Era unul dintre motivele pentru care alesese să locuiască aici.

Îşi dădu jos mănuşile fără degete pe care le folosea să-i menţină mâinile calde câtă vreme cosea, îşi dădu lejer cu mâna prin părul negru şi îşi îndreptă şalul tricotat peste umeri, bucuroasă că înfăţişarea ei nu mai constituia o chestiune de viaţă sau de moarte. Apoi îl urmă pe proprietar la parter.

Când deschise uşa spre micul salon, lumina slabă dezvălui un bărbat care se uita pe fereastră, cu mâinile la spate în timp ce studia cartierul sărăcăcios. Zvelt şi puternic, avea într-adevăr ţinuta unui soldat. Părul lui

negru şi ondulat trebuia tuns şi avea o graţie familiară când se întoarse la intrarea ei. Privirea lui scrutătoare o întâlni pe a ei şi rămase nemişcat.

Ea îngheţă, paralizată de şoc. *Jean-Louis!*

Dar soţul ei era mort – fusese asasinat sub ochii ei. De asemenea, Jean-Louis avea de două ori vârsta ei când se căsătoriseră. Bărbatul acesta era mai tânăr.

Când îi văzu ochii reci, cenuşii, îşi aminti de un văr de-al doilea al soţului ei. Simon Duval fusese un copil, doar cu câţiva ani mai mare decât fusese ea ca tânără mireasă, dar aducea foarte bine cu soţul ei. Anii scoseseră în evidenţă diferenţe subtile în trăsăturile lui, şi ea bănui că era ceva mai înalt şi mai lat în spate decât fusese Jean-Louis.

Dându-şi seama că nu respira, trase încet aer în piept.

— Îmi pare bine că ne vedem, Simon. Sau ar trebui să-ţi spun domnule conte?

— Aşadar, eşti chiar tu, verişoara mea Suzanne, spuse vizitatorul ei uşor amuzat. Numele e unul comun şi Hawkins n-a pomenit că ai fi contesa de Chambron. Dar deşi eşti contesă, eu nu sunt conte. Doar un văr îndepărtat prin alianţă care e foarte bucuros să vadă că eşti în viaţă.

Vorbea engleza fără pic de accent franţuzesc, şi ea îşi aminti că mama lui fusese englezoaică.

— Deşi nu mă mai consider contesă, tu poate că eşti contele de Chambron dacă au murit destui membri ai familiei soţului meu.

Ceea ce era adevărat, dar şi mai adevărat era că lumea în care titlurile nobiliare franceze aveau vreo importanţă părea a fi foarte departe. Întinse mâna.

— Domnul Potter te-a anunţat drept colonel. Ce armată? Engleză, franceză regală sau franceză

imperială?

— Atâtea posibilităţi! Armata engleză, deşi o să-mi vând postul, acum că împăratul a abdicat. Zâmbi uşor când îi luă mâna şi se aplecă peste ea, un gest în întregime franţuzesc. Mă bucur să te văd teafără şi mai frumoasă ca oricând. Am auzit că ai murit.

Mâna lui era caldă, puternică şi capabilă. Ea îi dădu drumul cu părere de rău.

— Faci complimente ca un francez, Simon, răspunse ea întorcându-i zâmbetul. Nu mai sunt o proaspătă şi tânără mireasă şi am ajuns în pragul morţii de mai multe ori. Dar da, am supravieţuit.

Proprietarul ei îşi drese glasul, şi ea îşi dădu seama că el rămăsese în uşă urmărind întâlnirea.

— Doamnă Duval, îmi închipui că dumneata şi colonelul aveţi multe de discutat, aşa că o să vă aduc nişte ceai.

— Ar fi minunat, domnule Potter. După ce acesta plecă, îngenunche lângă şemineu şi mai puse nişte cărbuni peste tăciunii din foc. Într-adevăr, avem multe de povestit, vere. Au trecut doisprezece ani sau mai mult.

Simon fusese unul dintre numeroşii invitaţi la nunta ei cu contele de Chambron. Ea avea doar cincisprezece ani, vrăjită de curtenitorul Jean-Louis şi încântată să aibă parte de o asemenea grandioasă căsătorie. Deoarece Simon era aproape de vârsta ei, legaseră în zilele de dinaintea nunţii o prietenie plină de tachinări, dar asta fusese cu mult timp în urmă.

Se aşeză pe fotoliul din dreapta şemineului.

— Cum m-ai găsit?

— Căpitanul Gabriel Hawkins. Simon se aşeză în faţa ei. Eu şi el am trăit împreună o aventură primejdioasă în Portugalia cu câţiva ani în urmă. Din

întâmplare, am dat unul peste altul şi, în timp ce schimbam noutăţi, am aflat că de-abia se întorsese dintr-o călătorie la Constantinopol şi tu erai pasageră.

Ea înţepeni.

— Ţi-a spus despre circumstanţele în care m-a găsit?

Cu o voce blândă, Simon răspunse:

— A spus că erai în haremul unui oficial turc puternic şi extrem de corupt şi că ajutorul tău a fost de nepreţuit în salvarea a două englezoaice, inclusiv tânăra care acum e soţia lui.

Acesta era simplul adevăr. Spera că Hawkins să nu fi spus mai mult de-atât.

— Şi, în schimb, el m-a salvat şi m-a adus aici.

— Hawkins a spus că s-a oferit să te ducă în Franţa, dar că tu ai ales să te alături unor rude emigrate care trăiau în comunitatea franceză din Soho.

Privirea lui pătrunzătoare o măsură pe ea şi salonul curat, dar sărăcăcios. Ea îi putea ghici gândurile. În Londra, Soho era cartierul francez unde trăiau emigranţii bogaţi. Cei săraci se luptau să-şi câştige existenţa în acest cartier dărăpănat din parohia St. Pancras.

Răspunzând întrebării lui nerostite, ea spuse:

— După ce Napoleon a abdicat, aceşti veri s-au întors în Franţa să-şi revendice proprietăţile. Nu m-a mirat să constat că au plecat. Dar nu contează. Prefer să-mi croiesc singură drumul în Anglia decât să mă întorc în Franţa. Nu mă aşteaptă nimic acolo.

Privirea lui se roti prin salonul ponosit.

— Iartă-mă că te întreb, dar cum te descurci?

— Cos bine şi am lucrat ocazional. În curând voi putea să găsesc o poziţie permanentă. Zâmbi trist. Dar tare îmi doresc să-mi fi putut aduce bijuteriile pe care

le-am avut când eram favorită în harem! Aş fi putut să-mi cumpăr propriul atelier.

— Banii fac totul mai uşor, încuviinţă el încruntându-se. Am noroc că mama provine dintr-o familie de negustori de succes şi averea ei a rămas de partea asta a canalului.

— Foarte prudent din partea mamei tale şi a familiei sale. Îşi înclină capul într-o parte. Eşti aici doar în căutarea unei rude îndepărtate? Poate că te plictiseşti, acum că nu mai eşti în armată?

— Nu-s plictisit, deşi nu prea mai am nimic de făcut, recunoscu el. Dar imediat ce Hawkins a pomenit de tine, am vrut să aflu dacă tu erai chiar acea Suzanne Duval şi, dacă era aşa, să aflu cum o mai duci.

Domnul Potter se înapoie cu o tavă pentru ceai în mână. Tava era din alpaca îndoită şi ciocul ceainicului era ciobit, dar proprietarul adusese gustările cu aerul unui majordom de duce. Mai era şi o farfurie cu fursecuri.

— Mulţumesc, domnule Potter! spuse cu căldură Suzanne. Dumneata şi soţia dumitale v-aţi întrecut pe voi înşivă.

— Plăcerea e de partea noastră, milady.

Înclină capul şi se retrase din cameră.

— Milady? întrebă Simon în timp ce ea turna ceai pentru amândoi. Ştie că eşti nobilă?

— Era doar politicos, deşi tu poate că ai schimbat asta. Sorbi din ceai, apoi îi oferi fursecuri. Ia unul! Doamna Potter e o brutăreasă grozavă.

El îi urmă sfatul şi murmură laudativ după ce muşcă.

— Este şi nu face economie la unt. Îşi termină ceaiul cu o înghiţitură mare şi puse jos ceaşca cu un

clinchet. Mă întreb dacă aş mai găsi vechi prieteni sau cunoştinţe în comunitatea de emigranţi. Compatrioţii tăi au fost primitori, cu toate că rudele tale s-au întors în Franţa?

Ea făcu o grimasă.

— Măreaţa comunitate de emigraţi din Soho nu vrea să aibă nimic de-a face cu o femeie care a fost târfă în Turcia.

El tresări.

— Cu siguranţă că nimeni n-a spus aşa un lucru îngrozitor!

— Aristocratele au spus-o. Soţii lor au încercat să mă înghesuie în camere pustii, spuse ea caustic. Am decis că voi fi mai în siguranţă printre compatrioţii mei mai modeşti, aici în St. Pancras.

El îşi înăbuşi o înjurătură.

— Meriţi mult mai mult de atât, Suzanne!

Ea oftă.

— Dacă am învăţat ceva, e că nimeni nu „merită” nimic mai mult decât dreptul de a lupta pentru supravieţuire. Mai degrabă stau aici şi modific rochii într-o cameră rece, decât să trăiesc în lux într-un harem turcesc şi să mă întreb care noapte va fi ultima pentru mine, aşa încât cred că o duc bine. Ridică ceaşca de ceai într-un simulacru de toast. O să bei în cinstea supravieţuirii mele, Simon?

— Pot face mai mult de-atât, spuse el cu o privire aprinsă. Mărită-te cu mine, Suzanne!

capitolul 2

Suzanne puse ceaşca de ceai jos atât de repede, încât ceaiul sări afară.

— Doamne Sfinte, Simon! Arăţi atât de întreg la

minte, dar evident că m-am înşelat.

El zâmbi savurând ritmul muzical al accentului ei franţuzesc, graţia siluetei ei minione, perfect proporţionate, strălucirea părului ei des castaniu ca tutunul.

— Sunt la fel de uimit de cererea mea ca şi tine. Cu toate astea, simt că e bine.

— De ce? Îşi înclină capul cu ochii ei verzi, curioşi şi amuzaţi. De ce m-ai cerut şi de ce ţi se pare că-i bine?

Asta era o întrebare la care trebuia să-şi răspundă atât lui însuşi, cât şi ei.

— Am petrecut ani din viaţă acţionând pentru dispariţia lui Napoleon, zise el încet. El şi regimul lui m-au costat mare parte din familie şi fata pe care o iubeam. Acum el a dispărut pentru totdeauna, sper. Ce face un soldat când războaiele se termină?

— Ce fac toţi dintre noi care au supravieţuit? întrebă ea blând.

Era întrebarea care îl urmărise luni în şir şi treptat începuse să găsească răspunsuri.

— Dezvoltă calea către pace. O să-mi deschid casa de mult neglijată. O să mă lepăd de uniformă. O să plantez o grădină. O să-mi iau o nevastă. Studie faţa frumoasă a lui Suzanne. În multe feluri era o străină, dar la un nivel profund, era familiară. Tu ai supravieţuit unor mari tulburări şi pierderi din viaţa ta, aşa că vrei aceleaşi lucruri?

Ea se ridică să străbată camera. Ajungând la fereastră, privi absentă pe stradă.

— Noi doi ne-am întâlnit acum doisprezece ani pe vremea păcii de la Amiens. Fata cea naivă şi optimistă care eram pe atunci a crezut că războaiele s-au sfârşit şi că puteam privi înainte spre un viitor luminos. Apoi, lumea a dispărut din nou în violenţă şi haos. Poate că

cererea ta vine dintr-o dorinţă de a regăsi acele zile de pace şi optimism? Dar ele au dispărut pe vecie.

— Acele vremuri au dispărut, admise el, dar nu eram noi prieteni, deşi nu ne cunoşteam decât de puţin timp? Mi-au plăcut inteligenţa şi căldura ta şi l-am invidiat pe vărul meu că te-a ales să-i fii mireasă. Părea că-ţi place şi ţie compania mea. Nu merită să clădim pe asta?

— E o legătură fragilă şi vagă, spuse ea întorcându-se de la fereastră să se uite la el. Acum suntem nişte străini unul faţă de celălalt.

— Aşa să fie? Se uită în ochii ei. Amândoi am trecut prin multe, dar simţi că eşti o altă persoană faţă de acea tânără mireasă? Poate că sunt uzat şi obosit, dar eu simt că în inimă sunt acelaşi om ca atunci când ne-am cunoscut.

— Presupun că şi eu sunt la fel în adâncul fiinţei mele. Expresia ei deveni încordată şi în ochi i se citi durere. Dar nu ştiu dacă voi mai fi vreodată din nou potrivită pentru o căsătorie.

Când ea tăcu, el întrebă timid:

— Ai vrea să spui de ce?

La început, el crezu că ea va refuza, dar apoi ea oftă.

— Anii din harem unde supravieţuirea mea depindea de a fi târfă şi de a mă preface că-mi place m-au distrus, poate iremediabil. Nu sunt sigură că vreodată voi mai cunoaşte dorinţa. În felul în care sunt acum, răspunsul e probabil nu.

El tresări în sinea lui când văzu cât de multă durere se găseşte în spatele acelor cuvinte sincere şi simple. Cu toate astea, simţea o înrudire surprinzătoare cu ea.

— Situaţia mea n-a fost nici pe departe ca a ta, dar

înţeleg moartea dorinţei. Pentru un moment scurt, dar intens îşi aminti de ameţitoarea nebunie reciprocă pe care o cunoscuse cu logodnica lui, Alette. Pentru mine dorinţa nu e nimic mai mult decât o amintire, îngropată cu toate celelalte amintiri plăcute. Cu toate astea, îmi pot imagina o căsătorie mulţumitoare fără o intimitate fizică. Tu poţi?

Ea se arătă uimită, apoi gânditoare.

— Pentru mine însămi, da, îmi pot imagina. Dar tu eşti bărbat în floarea vârstei şi, din experienţa mea, bărbaţii sunt mai pasionali din punct de vedere fizic. Dacă îţi revine dorinţa şi nu pentru mine? Atunci, te-aş incomoda foarte mult.

Era o întrebare foarte importantă. El cugetă înainte de a răspunde.

— Ai fi tot soţia şi prietena mea. N-aş face nimic să te umilesc. Dar dacă reversul e adevărat şi tu îţi recapeţi dorinţa, iar eu, nu?

— Ca şi tine, aş fi discretă şi n-aş face nimic să-ţi fac numele de ruşine. Deodată, ea râse plină de amuzament. Asta e o discuţie total franţuzească!

El râse împreună cu ea.

— Aşa este. Poate că vom fi foarte sofisticaţi şi amândoi vom avea amanţi în secret. Dar asta e doar o speculaţie. Tot ce putem şti e clipa asta, cum simţim acum. Şi ceea ce simt eu e că aş fi profund recunoscător dacă ai accepta să-ţi împarţi viaţa cu mine.

— Dar de ce? întrebă ea puţin neajutorată.

Dacă ar exista o oarecare şansă să accepte cererea lui, el trebuia să fie sincer şi vulnerabil.

— Timp de mulţi ani m-am simţit singur, Suzanne, spuse el încet. Când am intrat în camera asta, primul meu sentiment a fost o mare bucurie să văd că trăieşti.

Şi în următoarea clipă, mi-am dat seama că nu mă mai simţeam singur.

Privirea ei deveni cercetătoare.

— Şi eu mă simt mai puţin singură, dar dacă nu ne potrivim?

— Vom merge politicos fiecare pe drumul lui în cadrul căsătoriei şi ne vom purta cu respect şi blândeţe unul cu celălalt. N-ar trebui să fie prea greu. O mare pasiune naşte furie. Dacă amândoi suntem dincolo de pasiune, cu siguranţă că putem fi prieteni.

— Ideea pare simplă, dar fiinţele omeneşti rareori sunt simple, spuse ea sceptic.

Doar discutând cu Suzanne îl făcea să se simtă mai în viaţă, chiar şi când se contraziceau.

— Ai dreptate, fireşte. Dar hai să nu trecem cu vederea partea şocant de practică a cererii mele, spuse Simon. Ca soţie a mea ai putea trăi foarte confortabil. Nu în luxul unei contese, dar nu va mai trebui să lucrezi până târziu pentru a mânca.

— Nu pot nega că e tentant, spuse Suzanne. Dar căsătoria înseamnă un salt în necunoscut de cele mai multe ori, şi eu abia dacă te cunosc. Aceiaşi ani grei ce reprezintă un fel de legătură între noi ar putea să fi produs şi răni adânci cu care ar putea fi greu de trăit.

— Toate astea sunt argumente bune, dar nu trebuie să ne hotărâm azi. Hai să petrecem timp împreună! Să ne cunoaştem din nou.

— Asta e *esenţial!* Pe moment, este ca şi cum aş cumpăra mâţa-n traistă.

El începu să râdă.

— Mi s-a spus în multe şi insultătoare feluri, dar niciodată aşa ceva. Arătă spre cerul ce se lumina. Soarele încearcă să iasă. După vizita de aici, intenţionam să mă duc la casa mea din Londra. De

când m-am întors în oraş, am stat la un hotel, dar e vremea să mă mut acasă la mine.

Ea se uită pe fereastră la ziua care se însenina.

— Ar trebui să-mi termin treaba câtă vreme mai este lumină.

După ce se gândi puţin, el spuse:

— Dacă mă însoţeşti în această mică excursie, o să-ţi dau lumânări ca să poţi lucra şi mai târziu, noaptea.

— Îmi faci curte cu lumânări? întrebă ea cu interes.

— Dacă găseşti asta atrăgător, pot fi lumânări de curtare. Sau te poţi gândi la ele doar ca la nişte ajutoare.

Ea îl studie gânditoare, apoi dădu din cap.

— Lumânările vor fi într-adevăr de folos şi mi-ar plăcea nişte aer proaspăt. Să mă duc să-mi iau pelerina.

El o privi cum pleacă şi se întrebă dacă era nebun s-o ceară în căsătorie. Dar nu se simţi deloc tentat să-şi retragă cererea.

Suzanne se simţi puţin nesăbuită când Simon o ajută să urce în cabrioletă, apoi sări şi se aşeză lângă ea, luând hăţurile de la rândaş. Băgând mâna sub banchetă, scoase o pătură pentru trăsură de culoare bleumarin.

— Cred că o să-ţi fie de folos. Se simte primăvara în aer, dar căldura e încă departe.

— Dar e foarte plăcut după zilele ploioase.

Îşi aranjă pătura în jurul ei. Era făcută dintr-o minunată lână moale şi îi plăcea nota de lux. Şi mai mult îi plăcea atenţia lui.

În timp ce Simon manevra abil trăsura pe strada îngustă şi se îndrepta spre vest, ea îi studie profilul.

Acum că şocul de început al asemănării lui cu răposatul ei soţ trecuse, vedea diferenţele. Jean-Louis avea aerul unui sofisticat blazat, în timp ce Simon era reţinut şi… enigmatic. Se gândi la zicala cu apele liniştite care sunt adânci. Cu siguranţă că avea lucruri interesante de povestit. La fel ca ea.

Îi plăcea să privească străzile şi clădirile, precum şi locuitorii agitaţi pe lângă care treceau.

— E plăcut să văd în sfârşit ceva din Londra.

— Nu cunoşti oraşul?

Ea scutură din cap.

— N-am mai fost aici înainte să ajung din Constantinopol.

— Erai dispusă să-ţi rişti viitorul într-un loc necunoscut?

Ea ridică din umeri.

— E mai uşor să devii o femeie nouă aici. În timp ce navigam de-a lungul Mediteranei pe o corabie englezească, puteam deja vorbi fluent engleza şi ştiam că mă pot descurca.

Simon dădu din cap înţelegând dorinţa de a începe o nouă viaţă.

— Ai văzut mai multe oraşe mari din Europa. Care îţi place cel mai mult? întrebă ea. Paris? Atâţia oameni iubesc Parisul.

— Dar tu nu te numeri printre ei, zise el constatând un fapt. Toate marile oraşe au suflete proprii, frumuseţea şi cusururile lor. Paris, Roma, Viena, Lisabona. Ţin tare mult în special la Lisabona, un oraş minunat al luminilor şi al peisajelor vaste. Dar favorita mea e Londra pentru că aici mă simt cu adevărat acasă.

— Ai locuit aici când erai copil?

— Da, tatăl mamei mele i-a dăruit casa asta din

Mayfair când s-a măritat, pentru a facilita vizitele la familia ei, aşa încât când am fugit de Regimul Terorii[1], casa ne aştepta primitoare. Am petrecut mai mult timp în Anglia decât în Franţa.

Cartierele deveniră mai impresionante până când Simon trase în faţa unei case mari dintr-o piaţă cu un mic parc în centru. Dându-i trăsura tânărului rândaş care stătuse în spatele cabrioletei, o ajută pe Suzanne să coboare şi apoi să urce cele câteva trepte spre o uşă vopsită în verde-închis. Ciocănelul uşii era un leu de alamă lustruită ce lucea în lumina după-amiezii.

Simon ezită mult timp, evident îmbărbătându-se în timp ce scotea o cheie grea din buzunar.

— Vechiul ciocănel era un vultur ce semăna prea tare cu steagul vulturului imperial al lui Napoleon purtat în luptă de trupele franceze. L-am schimbat cu un leu britanic.

— Simbolurile contează. După o lungă tăcere, ea întrebă încet: Eziţi să te întorci pentru că această casă are prea multe amintiri neplăcute?

— Prea multe plăcute. Face parte din trecutul de aur care a dispărut pentru vecie.

Cu o expresie hotărâtă, descuie uşa şi o conduse într-un mic vestibul.

În faţa uşii, deasupra unei mese lustruite de mahon se afla agăţată o oglindă cu ramă aurită. Imaginea lui Suzanne şi a lui Simon se reflecta acolo, şi ea tresări de uimire, ca şi cum el ar fi fost un străin. Când o întâmpinase prima dată, fusese uluită pentru un moment, crezând că era soţul ei mort. Apoi şi-l amintise ca fiind Simon, un tânăr fermecător pe care îl

1 Tratatul de la Amiens a fost semnat între Franţa şi Regatul Unit la 25 martie 1802 ducând la o pace temporară între cele două puteri. (n.tr.)

plăcuse foarte mult în vremurile frumoase de dinaintea căsătoriei ei.

Dar imaginea din oglindă reflecta bărbatul care era acum. Chipeş într-un fel auster. Impunător într-un fel liniştit. Un bărbat în largul său în orice împrejurare, periculos pe cât trebuia să fie – şi cu o oboseală profundă ce îi devora sufletul.

Ea inspiră nesigur, în timp ce asimila înţelegerea mai profundă a acestui bărbat care o voia de soţie. Ciudat, în acea oglindă păreau o pereche potrivită: ea arăta atractiv şi având eleganţa reţinută a contesei care fusese odinioară, chiar dacă purta o rochie veche şi modificată.

Dar cea mai mare asemănare pe care o aveau în comun era oboseala. Să fie profunda oboseală sufletească o bază suficient de puternică pentru a susţine o căsătorie sau motiv să fugă în direcţia opusă?

Gândurile ei fură întrerupte când Simon deschise o uşă din dreapta spre un salon. Draperiile erau trase, aşa încât lumina era slabă, dar putu vedea liniile elegante ale mobilierului şi aprecie moliciunea covorului turcesc pe care păşea.

Intrând, atinse cu degetele suprafaţa lucioasă a mesei din lemn de santal.

— E o casă elegantă. A fost goală ani întregi?

— Nu, un cuplu de francezi care a servit în familia tatălui meu timp de mulţi ani locuieşte aici. Simon se duse lângă o fereastră şi dădu draperiile la o parte, permiţând razelor slabe ale soarelui iernatic să intre în încăpere. Când a izbucnit războiul după pacea de la Amiens, am ajutat familia Mercier să plece din Franţa. Aveau nevoie de un alt cămin, şi casa asta avea nevoie de îngrijitori. Acum două săptămâni am trimis un mesaj că mă voi întoarce curând şi i-am rugat să

scoată husele de pe mobilier şi să pregătească reşedinţa ca să pot locui aici.

Traversă încăperea şi trase de şnurul clopoţelului de lângă şemineu. Se auzi un clinchet îndepărtat la etajul inferior, în zona servitorilor.

— N-am mai fost aici de ani buni. E destul de straniu să văd că nimic nu s-a schimbat.

Mese bine proporţionate, fotolii şi canapele erau adunate pentru a permite conversaţiile, tapiţeria fiind doar puţin decolorată de vreme. Privirea ei fu atrasă de portretul ce era atârnat deasupra şemineului. O femeie brunetă cu un zâmbet cald stătea pe un fotoliu chiar în camera aceea, un bărbat mai în vârstă în spate, cu mâna pe umărul ei.

— Părinţii tăi, spuse ea. I-am cunoscut în treacăt înainte de nuntă, dar atunci am cunoscut atâtea rude ale lui Jean-Louis încât n-am schimbat decât câteva vorbe.

Simon semăna foarte bine cu tatăl lui, o asemănare prezentă şi la soţul ei. Sângele familiei Duval era puternic. Simon veni lângă ea cu privirea pe portret.

— A fost pictat în vremuri fericite. Tata era francez până în măduva oaselor, dar era filosof şi a profitat cât a putut de mult de exilul său în Anglia. „Lumea se va schimba”, spunea el, aşa încât s-a asigurat ca eu să vorbesc fluent franceza şi engleza. Planul era să merg la şcoală aici şi să urmez universitatea la Paris dacă până atunci se vor fi sfârşit războaiele, dar n-a fost posibil.

— Ce şcoală? Ea îşi scrută memoria în căutarea unor nume ale celor mai vestite şcoli engleze şi găsi doar un singur nume. Eton?

— Harrow. La fel ca Eton, era aproape de Londra.

Zâmbi uşor. Ca vechi elev de la Harrow, onoarea mă obligă să spun că şcoala mea era superioară celei de la Eton, dar adevărul e că erau cam la fel.

Ea se încruntă revenindu-i în minte şi alte amintiri.

— Ai un frate? Îmi amintesc că vorbeai cu căldură despre un Lucas.

— Era vărul meu, dar da, era la fel de apropiat ca un frate. Mamele noastre erau surori. A rămas orfan de mic şi a venit să stea cu familia mea. Făcu un gest spre un portret mai mic ce atârna deasupra unei canapele.

Erau doi băieţi mici, poate de zece ani. Unul era clar Simon şi celălalt un băiat cu ten deschis şi ochi plini de neastâmpăr.

— Am mers la Harrow împreună şi am avut grijă unul de altul.

— A murit? întrebă ea încet. O altă victimă a războiului?

— Da, răspunse Simon sumbru. Lucas a fost în Marina Regală. Vasul său a fost scufundat fără supravieţuitori, deşi eu n-am renunţat niciodată la speranţa că poate e prizonier de război undeva în Franţa.

Ea se încruntă.

— Dar n-au fost eliberaţi toţi prizonierii după ce împăratul a abdicat?

— Ba da. Dar e greu să renunţi la obiceiul de a spera.

Conversaţia lor fu întreruptă de sosirea unui cuplu de vârstă mijlocie care evident erau îngrijitorii francezi. Bărbatul robust şi cu un aspect serios făcu o plecăciune adâncă.

— Milord, ce bine să vă văd teafăr acasă!

Doamna Mercier, rotofeie şi cu ochi ageri, făcu o reverenţă.

— Totul e pregătit, milord. Vă veţi muta azi?

Privirea ei curioasă alunecă spre Suzanne.

— Poate că mâine, răspunse Simon. Am adus-o pe verişoara mea, contesa de Chambron, să vadă casa. Am crezut că a murit, aşa încât a fost o imensă plăcere s-o găsesc în viaţă şi sosită de curând în Londra.

Suzanne zâmbi spre cei doi Mercier şi spuse în franceză:

— Casa e superbă şi aţi păstrat-o în bună stare.

Arătând mulţumită, doamna Mercier răspunse în aceeaşi limbă:

— Mulţumesc, doamnă contesă. După un moment de ezitare, adăugă: Domnul şi doamna ar dori să ia un prânz uşor aici? Nu e timp de pregătit un prânz aşa cum se cuvine, dar vă pot oferi o mâncare de bistrou, o tocană de vită în vin roşu şi pâine bună, franţuzească.

Auzind asta, lui Suzanne îi lăsă gura apă. Avea prea puţini bani să mănânce bine.

— Mi-ar plăcea mai mult decât orice! De ani n-am mai avut parte de o mâncare franţuzească bună.

Perechea zâmbi aprobator. Mercier sugeră:

— Domnul şi doamna ar dori un pahar de vin până când se pregăteşte mâncarea?

Un vin franţuzesc bun, spera Suzanne, dar spuse:

— Mi-ar plăcea să văd şi restul casei, Simon, dacă nu-i prea nepoliticos din partea mea.

— Mi-ar plăcea să ţi-o arăt. O să sun când am terminat, Mercier. Vom mânca în salonul de mic dejun.

Cei doi Mercier înclinară capul şi se retraseră, probabil să facă presupuneri despre ce înseamnă prezenţa lui Suzanne lângă stăpânul lor. Le ură succes la speculaţii, pentru că nici ea însăşi n-avea vreo idee despre ce le pregătea viitorul.

Simon îi oferi braţul.

— Să pornim în explorare, milady?

Ea îl luă de braţ cu un zâmbet. Chiar şi dacă hotăra că o căsătorie n-ar fi înţeleaptă, cel puţin se va alege cu un prânz bun franţuzesc din această expediţie.

capitolul 3

Dorindu-şi să poată şti ce gândeşte Suzanne, Simon stătu cu ochii pe ea în timp ce îi arăta camerele comune, apoi o conduse sus la următorul etaj. Privirea ei rămase calmă şi impenetrabilă studiind locul. Deşi el iubise întotdeauna casa asta, era modestă în comparaţie cu reşedinţele somptuoase în care locuise Suzanne. Dar era cu siguranţă mai bine decât pensiunea în care locuia acum.

Prima oprire de la etajul cu dormitoare fu camera părinţilor lui din spatele casei.

— Acest dormitor din stânga era al mamei. Deschise uşa ca Suzanne să poată intra. Camera tatei e imaginea în oglindă de cealaltă parte, şi între ele e un mic salon. Mamei îi plăcea liniştea din spatele casei şi se vede bine şi grădina.

Suzanne se duse înspre fereastră şi privi în jos.

— Chiar şi în februarie gradina arată plăcut. Vara trebuie să fie superbă.

— Mamei îi plăcea grădinăritul, deşi grădina asta a fost neglijată ani întregi. Sezonul de plantare se apropie, aşa încât trebuie să găsesc un grădinar bun.

Ea se întoarse de la fereastră.

— Unde e camera ta? Sau n-ai vrea s-o vizităm?

Era perspicace intuind stânjeneala lui, ceea ce îl făcu de două ori mai bucuros s-o aibă aici cu ocazia acestei dureroase întoarceri acasă.

— Dormitorul meu era în partea din faţă a casei,

lângă camera lui Lucas. Era mai bine pentru noi să facem năzdrăvănii împreună.

Ea zâmbi.

— În cazul ăsta, categoric aş vrea să-l văd.

Simon o conduse de-a lungul casei spre camera lui, încurajându-se în vreme ce deschidea uşa. Când Suzanne trecu pe lângă el, întrebă blând:

— Prea multe amintiri plăcute aici?

Înăbuşindu-şi un oftat, el răspunse:

— N-am ştiut cât de fericită era viaţa mea până când nu i-am pierdut pe toţi cei la care am ţinut.

Ea dădu din cap înţelegătoare, apoi înconjură patul cu baldachin, mângâind cu degetele cuvertura, privirea cercetând biblioteca plină de cărţi. Se opri lângă rafturile deschise ce conţineau colecţia lui din copilărie cu pietre şi cristale interesante, precum şi mici animale de lemn sculptate. Luă unul să-l vadă mai de aproape.

— Un leu britanic, văd. Tu ai sculptat astea? Sunt foarte bine făcute.

— Lucas le-a făcut.

Probabil că auzise ceva în vocea lui pentru că puse cu grijă leul înapoi la locul lui şi se duse la fereastra ce dădea spre strada liniştită de dedesubt şi spre parcul înconjurat cu un gard de fier din mijlocul scuarului. Cu eleganţă şi proporţii perfecte, chiar şi spatele ei era plăcut vederii.

Frumuseţe. Trecuse atâta vreme de când Simon simţise frumuseţea lumii. Femeile erau una dintre cele mai frumoase creaţii ale lui Dumnezeu, dar totuşi încetase să recunoască asta cu mult timp în urmă. Încercă să îşi amintească de vremea de dinaintea momentului în care dorinţa fusese distrusă de război şi violenţă. Tânărul care fusese pe atunci ar fi vrut să se ducă în spatele lui Suzanne şi s-o ia de mijloc,

şoptindu-i cuvinte dulci în speranţa de a obţine un răspuns similar din partea ei.

Abia dacă şi-l amintea pe acel tânăr, dar cel puţin putea recunoaşte că Suzanne avea frumuseţea graţiei, experienţei şi înţelepciunii. Era o frumuseţe mai profundă decât avusese când era o tânără radioasă, şi mai interesantă. Bărbatul obosit care era acum nu era interesat de seducţie, dar îi plăcea să fie cu ea.

Traversă camera să stea lângă ea, atent să n-o atingă. Dar nu se putu opri să n-o întrebe:

— Te poţi imagina locuind în casa asta?

— A fost o casă fericită, spuse ea încet. Pot s-o simt şi cum tânjeşte să revină la viaţă. Cu toate astea... Se întoarse să-l privească drept în faţă cu o expresie tulburată. Mi-am petrecut aproape toată viaţa încarcerată de bărbaţi. Când eram copil, ca tânără soţie şi ca sclavă în harem. Îmi place libertatea pe care o am acum.

— Dar nu sărăcia, bănuiesc.

— Fără îndoială că nu sărăcia, încuviinţă ea. Totuşi, dacă am un acoperiş deasupra capului şi suficientă mâncare, e de preferat comparativ cu alte situaţii din viaţa mea.

Această putere de a se adapta fusese probabil motivul pentru care supravieţuise trecând prin atâtea.

— Deşi n-am fost niciodată sărac, în anii mei de armată, câteodată am trăit ca un cerşetor. Zâmbi trist. Fără îndoială că nu mi-au plăcut foamea, frigul şi suferinţa cotidiană, dar experienţa mi-a intensificat preţuirea plăcerilor vieţii.

— Îţi lipseşte camaraderia de când erai în armată? întrebă ea. Să-i conduci pe oamenii tăi în luptă, să împarţi cu ei triumful şi înfrângerea, precum şi suferinţa? Lipsa camaraderiei e cea care te face să

tânjeşti după companie?

— În cea mai mare parte din timp n-am fost ofiţer de teren, răspunse el. Pentru că eu cunoşteam câteva limbi străine şi puteam desena hărţi, am devenit un ofiţer de cercetare, făcând acţiuni de recunoaştere în spatele liniilor inamice. Pentru genul ăsta de însărcinare, am purtat uniformă, astfel încât dacă eram capturat, ceea ce s-a întâmplat o dată sau de două ori, să fiu tratat ca prizonier de război mai degrabă decât ca spion.

Observându-i reţinerea, ea întrebă:

— Ai acţionat tot ca spion în anumite ocazii îmbrăcat civil şi riscând să fii ucis?

El încuviinţă din cap.

— Când părea a fi necesar, da. O dată în Portugalia am fost capturat împreună cu câţiva englezi. Toţi am fost acuzaţi de spionaj şi condamnaţi să fim împuşcaţi în zori. Unul dintre noi era prietenul tău Hawkins. Colaborând cu toţii am reuşit să evadăm.

— Şi ce mă bucur de asta! Dacă nu era Hawkins, aş fi fost încă sclavă sau moartă. Ridică din umeri. Mai probabil ultima. Stăpânul meu, Gürkan, începuse să se sature de mine. Când se întâmpla aşa ceva cu vreuna din sclavele lui, nu se termina niciodată bine.

El tresări auzindu-i vorbele calme. Mai aflase că detaşarea era esenţială pentru supravieţuire.

— Adesea am acţionat singur şi probabil că ai dreptate – e un motiv puternic pentru care tânjesc acum după o companie. Tradiţional, soţii şi soţiile se văd foarte mult unul pe celălalt. Găsesc atrăgătoare această idee.

— Asta-i adevărat doar dacă se împacă bine unul cu altul, sublinie ea. Mă tem să renunţ la libertatea mea. Dacă n-o să ne plăcem destul încât să fim

parteneri?

— S-ar putea întâmpla, admise el. Dar sunt dispus să-mi asum riscul. Tu, nu?

Ea se încruntă.

— Risc mai mult dacă această căsătorie între... între prieteni dă greş.

Avea dreptate. El întrebă:

— Ce ar trebui ca să te obişnuieşti mai mult cu ideea de căsătorie din prietenie?

Suzanne se gândi.

— Aşa cum am discutat mai devreme, trebuie să ne cunoaştem mai bine. Trebuie să discutăm, să petrecem mai mult timp împreună.

— Astea sunt nişte sugestii foarte acceptabile. Zâmbi şi îi oferi braţul. Şi putem începe prin a lua masa împreună. Prânzul nostru ar trebui să fie gata de acum.

Ochii ei luciră în timp ce îl lua de braţ.

— Condu-mă, domnule! Pivniţa ta de vinuri e la fel de franţuzească precum mâncarea?

— Aş fi surprins dacă n-ar fi.

În vreme ce se îndreptau spre parter, el simţi o speranţă moderată că el şi Suzanne ar putea avea un viitor împreună.

În timpul mesei discutară puţin. Suzanne fu recunoscătoare că Simon nu-i distrăgea atenţia în vreme ce ea savura cea mai bună mâncare de care avusese parte de ani întregi. Tocana de vită avea un gust minunat şi carnea era atât de fragedă că bucăţile aproape se topeau în gură. Nu fusese timp să se facă pâine proaspătă, aşa încât fusese tăiată o baghetă, unsă cu unt şi usturoi, presărată cu arpagic tăiat fin, apoi pusă pe grătar până când devenise crocantă şi înmiresmată.

Era o mâncare simplă, ţărănească – şi grozavă. Ea îşi goli de două ori farfuria, ba chiar se gândea să ceară şi a treia porţie, dar cu regret constată că nu mai avea loc de altă mâncare.

Simon zâmbi când se aplecă să-i umple paharul cu un vin roşu de Burgundia perfect potrivit pentru mâncare.

— Îmi place cum cineva savurează o mâncare bună.

— E cea mai bună mâncare pe care am mâncat-o în ultimii ani. Mâncărurile din harem erau bogate şi câteodată foarte fine, dar nu erau franţuzeşti. Chicoti. Aproape că ar merita să mă mărit cu tine pentru mâncărurile doamnei Mercier.

— Cu siguranţă că e o valoare în gospodărie. Cred că o tartă de lămâie şi o cafea vor apărea la un moment dat. Va fi îndeajuns să încline balanţa? întrebă el cu o speranţă glumeaţă.

— Nu, dar mă voi bucura de ele. Întoarse paharul admirând culoarea intens purpurie a vinului în lumina ce se reflecta prin el. În discuţiile noastre trebuie să fim sinceri unul cu celălalt, indiferent cât de groaznic ar fi adevărul. Îţi dai cuvântul?

Privirea lui era neclintită.

— Am petrecut prea mulţi ani păstrând secrete. Îmi dau cuvântul să fiu cinstit cu tine, în afară de cazul în care secretul aparţine altcuiva.

— E corect. Îi studie faţa. Ce-ai gândit atunci când ne-am întâlnit prima dată cu atâţia ani în urmă? Desigur că nu te-ai îndrăgostit de mine la prima vedere.

— Nu, ştiam că nu eşti pentru mine, şi chiar şi la vârsta aceea, n-am văzut nici un motiv să tânjesc după ceva imposibil, răspunse el. Dar am crezut că erai

fermecătoare şi am fost onorat să devin prietenul tău. Speram vag că într-o zi, când voi fi pregătit să mă căsătoresc, să găsesc o fată ca tine. După o tăcere, adăugă pe o voce scăzută: Când am auzit că ai murit, am aprins lumânări pentru tine.

Ea fu mişcată de cuvintele lui.

— Ciudat cum funcţionează universul, cugetă ea. Iată-ne discutând despre posibilitatea unei căsătorii, deşi sunt doar un ecou palid al fetei încântătoare care eram pe atunci. Uită-te bine înainte de a te angaja la un viitor cu mine, milord.

— Nu mai ai perfecţiunea proaspătă a vârstei de cincisprezece ani, încuviinţă el. Dar eşti cu mult mai interesantă acum.

— Mă bucur că eşti de părerea asta.

Îşi arcui colţurile gurii. Nu părea deloc corect că bărbaţii aveau tendinţa de a arăta mai bine odată cu vârsta. Simon fusese un tânăr atrăgător şi se maturizase ajungând un bărbat puternic şi chipeş, care atrăgea privirile oricărei femei normale. Ea nu mai era normală, dar găsea că e plăcut să-l privească de cealaltă parte a mesei.

El întrebă:

— Ce părere ai avut tu despre mine când ne-am întâlnit? Nu „încântător”, sunt sigur!

— Nu, însă fermecător. Inteligent, un bun companion. Încerca să-şi amintească de acea primă întâlnire. Mi-am zis că Jean-Louis trebuie să fi fost ca tine când era de vârsta ta. Deşi cu asta greşeam.

— Cum aşa? Nu l-am cunoscut bine.

Ea ezită, întrebându-se cum să-l descrie pe răposatul ei soţ fără să spună mai mult decât avea chef să discute.

— Cred că eşti mai interesat de ceea ce te

înconjoară şi de oamenii din jurul tău decât era Jean-Louis. Era un adevărat aristocrat francez, în vreme ce tu ai devenit un om de lume.

Expresia lui era întrebătoare, dar nu continuă pe acest subiect, lucru pentru care ea fu recunoscătoare. Poate că într-o zi va fi potrivit să discute despre căsătoria ei, dar nu azi.

Când doamna Mercier intră în cameră să le servească tartă de lămâie cu cafea, conversaţia lâncezea. Tarta fu la fel de bună ca şi restul mâncării, o tartă delicioasă pe care o simţi dulce-amăruie pe limbă, iar cafeaua tare şi fierbinte era o completare perfectă.

După ce Simon îşi termină tarta, spuse:

— Acum, că eşti relaxată după mâncarea bună franţuzească, o să te întreb de ce ar fi nevoie să te conving să rişti o căsătorie? Ce-ar fi dacă aş stabili o sumă forfetară de bani pentru tine ce să-ţi permită să te simţi liniştită şi independentă chiar dacă ne despărţim?

— Vrei asta chiar atât de mult? exclamă ea uimită. Desigur că există şi alte femei care ar fi nişte soţii încântătoare şi acceptabile!

El zâmbi puţin.

— Nu cunosc astfel de femei, în schimb te cunosc pe tine.

— O femeie convenabilă pentru o căsătorie de convenienţă? Bănuiesc că e logic.

— E mai mult de-atât, spuse el serios. Întotdeauna m-am simţit în largul meu cu tine chiar şi când eram amândoi foarte tineri şi tu erai pe cale să te măriţi cu altcineva. Mă simt în largul meu acum, în ciuda caracterului ciudat al acestei discuţii. Simţi şi tu la fel sau doar eu?

— Am simţit şi eu cam la fel, spuse ea încet. Ca şi cum am fi fost prieteni cu adevărat. În anii care au trecut de atunci, amândoi am trăit vremuri complicate. E o uşurare să nu pretinzi să fii normal.

El făcu o grimasă.

— Adesea simt aşa, că mă prefac a fi normal. Dar mai există destui foşti soldaţi pe aici, aşa încât nu sunt chiar atât de neobişnuit. Există puţine europence sau chiar nici una care să fi scăpat din harem aşa ca tine.

— E un semn distinctiv pe care aş fi preferat să-l evit, spuse ea sec. Îi studie faţa, întrebându-se dacă era nebună că lua în considerare cererea lui. Dacă va fi să-ţi accept oferta pentru un aranjament, va trebui să avem încredere unul în altul. Tu va trebui să ai încredere că n-o să iau banii şi să fug şi eu trebuie să am încredere că tu n-o să mă îmbrânceşti pe scări în jos pentru a te elibera de o căsătorie nesatisfăcătoare.

— Îmi place sinceritatea ta, spuse el amuzat. Jur să nu-ţi fac vânt pe scări în jos şi am încredere că n-o să iei banii şi să pleci fără a face un efort de bună-credinţă pentru a crea un mariaj agreabil.

— Dacă îţi accept propunerea, jur că voi face tot ce-mi stă în putinţă, spuse ea serios.

— Ce pot cere mai mult? Se uită pe fereastră. Noaptea se lasă aşa de devreme în anotimpul ăsta. Trebuie să te duc acasă.

Suzanne încuviinţă dând din cap, apoi întrebă:

— Acum că am luat masa împreună, ce mai urmează, milord?

— Mai întâi te voi conduce acasă pentru a-ţi termina modificările. Mâine ai vrea să ne întâlnim cu unii din prietenii noştri?

Ei îi făcu plăcere că el îi respectă munca, deşi probabil că modificările îi păreau a fi ceva banal. Dar

restul comentariului său era irelevant.

— N-am prieteni în Londra cu excepţia domnului şi a doamnei Potter şi a celorlalte femei din pensiune.

Simon zâmbi.

— Nu eşti prietenă cu o anume Lady Aurora Lawrence, neoficial cunoscută şi drept „Roaring Rory”[2]?

— Rory e încă în Londra? exclamă Suzanne. Mi-ar plăcea s-o văd! Desigur că nu stă departe căpitanul de soţia lui.

— Se pare că e lipit de ea cu un zâmbet larg şi fericit pe faţă, spuse Simon cu un amuzament afectuos. Mâine-seară, câţiva veterani din temniţele portugheze şi soţiile lor vor lua cina acasă la Lord şi Lady Kirkland, aşa încât o vei putea întâlni pe Rory şi câteva alte doamne drăguţe.

Suzanne se uită spre rochia ei, îngrozită. Interpretând corect expresia ei, Simon spuse:

— Tu ai darul eleganţei unei franţuzoaice, Suzanne. Vei arăta foarte bine şi, din ce aud, celelalte doamne care vor fi prezente nu sunt genul care să îşi înfigă ghearele în celelalte femei ca să se distreze.

Ideea era încă intimidantă, dar ar fi fost minunat s-o vadă pe exuberanta Rory şi poate şi pe tăcuta ei verişoară, Constance. Suzanne era, de asemenea, curioasă să cunoască prietenii pe care Simon şi-i făcuse în timp ce era condamnat la moarte.

— Voi fi încântată să te însoţesc, Simon. Cine e familia Kirkland? Era şi el în temniţă?

— Nu, dar el e prieten cu noi toţi. Kirkland are investiţii extinse în transporturi maritime şi multe legături utile. Când mama lui Lady Aurora era

2 Personaj din romanul *Fecioara din harem,* de Mary Jo Putney (n.tr.)

disperată să găsească un agent de încredere pentru a negocia eliberarea fiicei ei în Alger, Kirkland l-a adus pe Hawkins pentru ea. El e foarte bun la astfel de lucruri.

Suzanne zâmbi.

— Cu siguranţă că acest căpitan şi-a depăşit ordinele nu numai eliberând-o pe doamnă, dar şi însurându-se cu ea.

— Poate, dar nu există vreo plângere din nici o parte. Cred că părinţii doamnei sunt uşuraţi s-o vadă măritată în siguranţă.

„Siguranţă” nu era cuvântul pe care Suzanne l-ar fi folosit ca s-o descrie pe Lady Aurora, dar era limpede că ea şi Hawkins se potriveau de minune unul cu celălalt. Ridicându-se de pe fotoliu, Suzanne spuse:

— Va fi o seară interesantă.

Cu o sincronizare perfectă, doamna Mercier intră în salonul de mic dejun şi îi oferi lui Suzanne un coş.

— Lumânările dumneavoastră, milady.

Suzanne se uită în coş şi văzu o legătură cu ceea ce bănuia că ar fi cele mai bune lumânări din ceară de albine împreună cu un pachet cu pâine şi un mic vas ce mirosea delicios a tocană.

— Mulţumesc, doamnă! Eşti foarte generoasă.

Doamna Mercier murmură în franceză că era plăcerea ei, dar o privire conspirativă spre Simon spunea că era încrezătoare că această casă de multă vreme neglijată va avea în curând o nouă stăpână. Ideea părea a fi… posibilă.

capitolul 4

Ca un omagiu al îndemânării ei la modificări, rochia de un verde sclipitor pe care Suzanne o îmbrăcă

pentru cina cu prietenii lui Simon aduse după sine o plecăciune admirativă când el veni s-o ia de la pensiune.

— Arăţi superb, milady. Verdele rochiei îţi face ochii să pară de un smarald ireal.

Ea făcu o grimasă luându-l de braţ şi plecară împreună. Seara era umedă şi frigul muşcător, dar pelerina uzată pe care o găsise la o prăvălie de vechituri era din fericire călduroasă. Când urma să aibă timp, avea s-o modifice, adăugându-i fireturi şi nasturi de alamă, dar pentru moment prefera confortul în faţa eleganţei.

— Probabil că acei ochi de smarald mi-au salvat viaţa. Stăpânului meu, Gürkan, îi plăcea înfăţişarea exotică la sclavele lui din harem. Nu mai văzuse până atunci ochi ca ai mei şi l-au intrigat suficient încât să-mi cruţe viaţa.

Simon tresări ajutând-o să urce în trăsură.

— E dificil pentru mine să-mi imaginez nesiguranţa şi pericolul vieţii în harem.

— Mi s-a spus că multe haremuri erau locuri plăcute, ce le ofereau tinerelor frumoase o şansă la o viaţă mai bună. Se aşeză pe banchetă şi îşi strânse pelerina în jurul ei s-o apere de frig. Dar Gürkan era nebun. Malefic. Avea crize ce îl aduceau într-o stare de furie ucigaşă. Nimeni nu părăsise haremul lui pentru o viaţă mai bună până în noaptea evadării noastre.

Simon luă hăţurile şi puse trăsura în mişcare.

— Vorbeşti despre lucrurile astea cu atâta calm. Aşa ţi-ai păstrat sănătatea mintală?

Ea ridică din umeri.

— Nu mi-ar fi făcut nici un bine să mă transform într-o plângăreaţă. Detaşarea şi acceptarea faptului că aş putea fi ucisă în orice clipă erau lucruri necesare.

— Ai fi fost un soldat minunat, rosti el gânditor.

— Bănuiesc că mi-ar fi făcut o mult mai mare plăcere decât să fiu sclavă în harem. Îi studie silueta în timp ce treceau printr-o pată de lumină de la o casă. Îi plăcea profilul lui puternic şi chipeş. Dar femeile au puţine opţiuni.

— De aceea eziţi să te pui din nou sub controlul unui bărbat, spuse el întorcând trăsura spre o stradă mai largă. Înţeleg, deşi sper să te răzgândeşti.

Făcea un oarecare progres, dar ea prefera să nu-i spună.

— Destul despre trecut. Povesteşte-mi despre acea noapte nebună din Portugalia, bărbaţii cu care erai şi cu cine vom lua cina în seara asta.

— Acea noapte nebună a fost în 1809, când francezii invadau nordul Portugaliei, spuse el. Ajunseseră la Porto, aşa încât armata portugheză în retragere distrusese podul peste râul Douro ce separa Porto de Gaia de pe malul opus. Voiau să încetinească înaintarea francezilor, dar în acelaşi timp distruseseră şi calea de evacuare a civililor portughezi care fugeau de armata franceză.

Ea se încruntă gândindu-se la trecut.

— A fost un dezastru, nu-i aşa?

El încuviinţă dând din cap în întuneric.

— S-a improvizat un pod legând mici ambarcaţiuni una de alta, astfel încât să lege un mal de altul. Oameni disperaţi treceau peste el, deşi era instabil şi periculos. Apoi podul s-a rupt şi refugiaţii au fost aruncaţi în apă, ţipând. Respiră cu greutate. Curentul era rapid. Am fost unul dintre cei care au încercat să salveze victimele din apă. Era un haos.

Ea se cutremură, imaginându-şi un râu plin de oameni disperaţi care ţipau.

— Eu am căzut o dată în râu şi am fost trasă la fund de fustele îmbibate de apă. M-aş fi înecat dacă un servitor nu m-ar fi tras afară.

— Mulţi refugiaţi erau femei şi copii, spuse Simon sumbru. Noi cinci, care fuseserăm capturaţi şi condamnaţi la moarte, am salvat un grup de măicuţe şi şcolăriţe. S-au rostit câteva cuvinte în engleză, iar asta a alertat un colonel francez care ne-a arestat, a declarat că suntem toţi spioni englezi şi ne-a închis în temniţa umedă a unei case unde îşi stabilise cartierul general. Ceilalţi patru bărbaţi erau englezi. Am devenit foarte francez, dar colonelul a hotărât că eram un spion regalist şi am fost închis împreună cu ceilalţi.

— De ce te aflai acolo?

— Observam invazia în calitate de ofiţer de recunoaştere, dar nu aveam uniformă, aşa că eram o pradă sigură.

— Ce mult contează o uniformă! De ce erau ceilalţi englezi într-un loc aşa de periculos?

— Nici unul din noi n-a discutat despre asta, deşi mai târziu am aflat că grupul nostru includea un alt ofiţer englez. Vocea lui deveni crispată. Eram un adevărat grup de ticăloşi murdari. În timp ce aşteptam să vină zorile şi plutonul de execuţie, am băut un coniac prost adus de doi gardieni francezi care erau de părere că n-ar trebui să mergem la moarte treji.

— Cât de franţuzesc! exclamă Suzanne. Deşi mare păcat că nu era mai bun coniacul. Ce se vorbeşte în astfel de nopţi?

— Un subiect important a fost ce am face să ne mântuim vieţile păcătoase dacă evadăm.

Ea râse scurt.

— Poţi avea aspiraţii foarte pioase când te aşteaptă moartea. Eraţi chiar aşa de ticăloşi?

— Nu pot băga mâna-n foc pentru păcatele celorlalţi, dar ce bărbat nu are regrete?

— Ce bărbat sau femeie? spuse ea încet.

— Foarte adevărat. După o lungă tăcere, el zise: Aş fi curios să aflu ce au făcut ceilalţi ticăloşi mântuiţi după ce au supravieţuit.

— Cine va fi aici în seara asta?

— Hawkins şi soţia lui, fireşte. Masterson care era celălalt ofiţer. Un tip care-şi spunea Gordon şi căruia i s-ar putea zice mercenar. Kirkland a spus că veneau împreună cu soţiile, aşa că poate s-au aşezat la casa lor şi s-au liniştit.

— Tu ai fi al patrulea bărbat din temniţă. Cine era al cincilea? A supravieţuit războiului?

— Nu ştiu. Îşi spunea Chantry, dar se presupunea că nu ne foloseam numele adevărate. Am stabilit să trimitem scrisori la librăria Hatchards pentru a ne pune la curent cu situaţia noastră, dar eu n-am avut timp să mă duc la librărie să văd mesajele.

— Se pare că între voi s-a format o legătură profundă în doar câteva ore, rosti Suzanne gânditoare. Această reuniune va fi interesantă.

— N-avem nimic în comun în afară de o noapte de pericol împărtăşit. Am colaborat cu toţii să evadăm şi legătura e reală, dar nu ne va face neapărat şi prieteni. În voce i se citi amuzamentul. Cum spui tu, va fi interesant.

— L-ai mai văzut pe vreunul din bărbaţi în afară de Hawkins?

— M-am întâlnit cu Masterson în Spania după abdicarea împăratului. L-am trimis într-o misiune care aproape l-a omorât. Amuzamentul lui Simon crescu. Mi-a scris o scrisoare de mulţumire.

Suzanne clipi surprinsă.

— De ce?

— Se pare că a crezut că avantajele au depăşit pericolele. Simon întoarse trăsura în zona de parcuri şi reşedinţe somptuoase. Aici e Berkeley Square. Reşedinţa Kirkland e exact peste drum de cofetăria Gunter’s, faimoasă pentru îngheţată. Mi-ar plăcea să te duc acolo când vremea se va mai încălzi.

Ea îşi trase mai aproape pelerina ponosită.

— Nu se va întâmpla prea curând.

— Până la urmă va veni primăvara. Vremea nu-i mai urâtă ca la Paris.

— Dar nici mai bună! Dar prefera în orice clipă ploaia şi frigul faţă de soarele arzător din Constantinopol.

Intrând în reşedinţa Kirkland, Suzanne îşi compuse o expresie de politeţe amabilă. Cu Hawkins şi Rory prezenţi, măcar nu toată lumea va fi străină.

Majordomul îi luă pelerina uzată fără vreun dispreţ vizibil.

— Oaspeţii se strâng în salon, spuse el introducându-i pe nou-veniţi într-o încăpere spaţioasă pe partea stângă.

Gazdele lor se apropiară să le ureze bun venit. Lord Kirkland era brunet şi chipeş şi avea o reţinere elegantă, deşi salutul lui era prietenos. Frumoasa lui soţie blondă era mai caldă, cu un zâmbet ce o făcu pe Suzanne să se simtă imediat în largul ei.

Lady Kirkland făcea prezentările oaspeţilor care sosiseră deja când o nou-venită strigă:

— Suzanne!

Suzanne se întoarse şi fu cuprinsă într-o îmbrăţişare rapidă cu mireasmă de trandafiri.

— Cât mă bucur să te văd! exclamă Lady Aurora

Lawrence. La fel de aurie şi de vioaie ca de obicei, Rory se dădu înapoi, radiind de plăcere. Când *Zephyr* a sosit în Londra, am fost atât de emoţionată să-mi văd familia, încât nu mi-am luat rămas-bun aşa cum se cuvine şi mai târziu mi-am dat seama că nu aveam nici măcar o adresă.

— Datorăm această reuniune domnilor din temniţele portugheze, spuse Suzanne încântată de exuberanţa lui Rory. Verişoara ta şi soţul ei mai sunt în Anglia?

— Nu, Constance şi Jason au plecat spre Maryland aproape imediat, pentru a evita cele mai puternice furtuni de iarnă. Chiar ieri am primit însă o scrisoare. Constance iubeşte America, iar familia lui Jason o iubeşte pe ea. Pare a fi în întregime fericită.

— Îmi pare aşa de bine să aud asta, spuse Suzanne cu sinceritate. Deşi cred că vă e tare dor una de cealaltă.

— Foarte tare, dar amândouă ne bucurăm de compensaţii.

Se uită poznaş spre Hawkins care era lângă ea. El îi întoarse un zâmbet intim rapid ce o făcu pe Suzanne să simtă o înţepătură de invidie.

Bronzat, solid şi vrednic de nădejde precum pământul, Hawkins arăta mai relaxat decât îl văzuse vreodată Suzanne.

— Mă bucur mult că Duval te-a găsit, Suzanne, spuse el salutând-o la rândul lui. Înţeleg că sunteţi veri după căsătorie?

— Da. Simon puse o mână uşoară pe spatele ei în timp ce răspundea. Îi fac şi curte, deşi rezultatul e nesigur.

Suzanne simţi cum se îmbujorează, sigură că roşise de la rădăcina părului până la decolteu. O

femeie înaltă spuse amuzată:

— Colonele Duval, un atac frontal poate că funcţionează în luptă, dar nu e cea mai bună tehnică de curtare. Îi întinse mâna lui Suzanne. Deşi nu era frumoasă, era remarcabilă şi avea un aer de autoritate firească. Sunt Athena Masterson şi e o plăcere să te cunosc. Pentru că cina nu e decât peste vreo jumătate de oră, hai să luăm noi, femeile, o sticlă de vin şi să ne retragem într-un colţ pentru a ne cunoaşte mai bine, în vreme ce bărbaţii îşi împărtăşesc poveşti de război.

— Ce idee minunată! încuviinţă o femeie uluitoare cu păr roşu-auriu. Ne poţi împărtăşi nimic dacă vrei să spui colonelului da, nu sau poate. Te vom sprijini în orice decizie vei lua. Întinse mâna. Sunt Callie şi tipul ăla chipeş şi blond cu expresia şireată e soţul meu.

Tipul arătos şi blond zâmbea fără a părea deranjat, şi Suzanne decise că seara aceea avea să fie mai distractivă decât se aşteptase.

— Duceţi-mă la vin, doamnelor, şi să ne împrietenim!

Zâmbind, Lady Kirkland le conduse spre fotolii confortabile aşezate în jurul şemineului. Majordomul, un tip isteţ, le urmă cu vinul şi paharele.

Suzanne se aşează pe fotoliu spunând:

— E devreme ca bărbaţii şi femeile să se separe, dar sunt sigură că ticăloşii irecuperabili au nevoie de timp împreună. Sper ca Lord Kirkland să nu se simtă prea exclus.

Lady Kirkland chicoti auzind aluzia la ticăloşii irecuperabili.

— Kirkland a mers la şcoală cu doi dintre ticăloşii aceia şi e veşnic curios în legătură cu oamenii, aşa că o să se descurce. Privirea ei gânditoare se îndreptă spre Suzanne. Dumneata şi colonelul Duval vă cunoaşteţi

de mult?

— Ne-am cunoscut când eram foarte tineri. Eu eram pe cale să mă mărit, şi Simon era văr de-al doilea cu logodnicul meu. Am legat o prietenie, dar nu l-am mai văzut de atunci până ieri. Aşa că ne cunoaştem de mult, dar nu bine, răspunse ea sincer.

— Dacă nu eşti sigură ce fel de om e colonelul Duval acum, îi pot oferi eu o susţinere fără rezerve, spuse Athena serios. L-am cunoscut în San Gabriel, o ţară mică în munţii dintre Portugalia şi Spania. San Gabriel fusese devastată de francezi, şi Duval a contribuit la refacerea ţării.

— Simon spunea că l-a trimis pe Masterson într-o misiune care aproape că l-a omorât, şi Masterson i-a trimis un bilet de mulţumire? spuse Suzanne cu o nuanţă întrebătoare în voce.

Athena râse.

— N-am ştiut de biletul de mulţumire, dar e adevărat că Will era cât pe-aci să fie omorât. Din fericire a supravieţuit şi a fost făcut cavaler al ordinului Sfintei Deolinda, ocrotitoarea ţării. A primit un medalion mare şi lucitor, destul de mare să blocheze gloanţele. Şi colonelul Duval are unul.

— Ce a făcut Simon să câştige o astfel de onoare? întrebă Suzanne.

— Detaliile sunt lungi. Mai bine să-ţi explice el, răspunse Athena. Dar te asigur că a acţionat tot timpul cu inteligenţă, compasiune şi onoare.

Suzanne ar fi bănuit atâta lucru, dar era bine să audă confirmate calităţile lui Simon. Privirea ei se îndreptă spre celelalte patru femei.

— Bănuiesc că nici una din voi n-a avut parte de ceea ce se cheamă o curtare normală. Îţi cunosc povestea, Rory, văzând-o în mare parte cu ochii mei,

dar cum e cu voi, celelalte? Mi-ar plăcea să aud cum v-aţi întâlnit şi v-aţi împrietenit cu ticăloşii voştri.

Callie rânji.

— O să-ţi pară rău că ai întrebat, dar sunt bucuroasă să-ţi povestesc în amănunţime sau nu, aşa cum vrei.

— Asta mai cere nişte vin, spuse Lady Kirkland cu un zâmbet poznaş. Ce bine că pivniţa lui Kirkland e vastă!

capitolul 5

După ce doamnele plecară împreună, Kirkland renunţă la formalism şi spuse amuzat:

— Preferă cineva din voi sherry? Dacă nu, putem lua carafele de brandy şi whisky şi ne mutăm într-un colţ separat.

— O idee minunată! spuse Hawkins cu o privire interesată aţintită asupra lui Simon. Tu şi Suzanne? În timpul călătoriei de la Constantinopol la Londra am avut plăcerea s-o cunosc mai bine. O femeie admirabilă, cu nervi de oţel.

— Va avea nevoie de ei dacă mă acceptă, replică Simon sec.

Ceilalţi bărbaţi râseră în timp ce se aşezau pe canapele capitonate în piele aflate în celălalt capăt al încăperii faţă de doamne. Atent, majordomul îi urmă cu o tavă de carafe şi pahare.

Luând un brandy, Simon studie grupul, surprins de cât de relaxat se simţea chiar dacă se cunoscuseră doar preţ de câteva ore, iar pe Kirkland îl cunoştea doar după reputaţie.

Chiar dacă la prima vedere puteau fi un grup oarecare de gentlemeni englezi bogaţi la clubul lor, un

studiu mai atent dezvăluia mai multe. Toţi aceşti bărbaţi trăiseră dincolo de graniţele societăţii mondene. Toţi trecuseră prin pericole şi supravieţuiseră şi toţi păreau a fi ajuns la stabilitate şi fericire. Exact ceea ce Simon dorea să găsească pentru el însuşi.

Sentimentul de relaxare era asemănător cu reacţia lui când o cunoscuse pe Suzanne. Se părea că nu se mai simţea în largul lui cu persoane care trăiseră vieţi normale, lipsite de complicaţii. Cu glas tare, spuse:

— Arătăm atât de respectabil încât nu sunt sigur dacă aş fi recunoscut pe cineva.

— Ar fi dificil să arătăm mai rău decât atunci când ne-am cunoscut după ce ne-am chinuit în apele râului Douro, spuse sec Hawkins. În acea noapte, n-am vorbit despre trecutul nostru, dar mi-ar plăcea să ştiu mai mult despre fiecare. De unde veniţi, ce aţi mai făcut, ce v-a adus în acel beci?

— Trecutul meu nu e deosebit de interesant, spuse Simon. Deşi în Portugalia m-am prezentat ca fiind francez, sunt anglo-francez. Mama era englezoaică şi am petrecut mai mult timp aici decât în Franţa. Când tratatul de pace de la Amiens a fost încălcat, am decis să mă alătur armatei britanice şi în cele din urmă am devenit colonel în spionajul militar. Zâmbi uşor. De obicei făceam recunoaşteri în uniformă. Am ajuns în beci cu voi din cauza unei incursiuni fără uniformă.

— Periculos aşa ceva, spuse Masterson înţelegător. Şi eu am făcut acelaşi lucru şi de aceea am sfârşit în beci lângă voi. Dar, în general, viaţa mea a fost simplă. M-am născut în Oxfordshire şi am mers la şcoală cu Kirkland. Ezită o clipă ca şi cum se întreba cât să spună. Mi-am dorit întotdeauna să mă înrolez în armată, aşa încât am cumpărat un post şi am plecat să

lupt pentru rege şi ţară. Mi-am petrecut mare parte din următorii ani în Peninsulă şi mi-am vândut postul cu prima ocazie convenabilă.

— Şi ţi-ai găsit o magnifică amazoană în drumul tău spre casă, sublinie Simon.

Masterson râse.

— Asta a fost partea cea mai bună.

— Sunt dezamăgit. Amintiţi-vă cum, chiar înainte de a ne despărţi în Portugalia, am recunoscut că poate folosim nume care nu erau în întregime corecte? Cu toate astea, iată-vă pe voi, Duval şi Masterson, cu numele voastre de atunci. Bărbatul blond rânji. Practic, eu sunt Kingston acum, dar prefer să mi se spună Gordon, aşa cum eram în beci. E unul din numele mele, aşa încât e mai mult sau mai puţin legitim.

— Pe unde te-au dus paşii înainte şi după acea noapte? întrebă Hawkins.

— Am părăsit şcoala când un atac al nobilimii m-a deportat în New South Wales, spuse pe scurt Gordon. După ce am evadat din colonia penală, am cutreierat în lung şi în lat la întâmplare făcând diverse lucruri în diverse locuri. După Portugalia, am decis că ar trebui să încep să lucrez la mântuirea despre care discutaserăm, aşa încât m-am întors la Londra şi am devenit un fel de expert în rezolvarea problemelor.

— Şi încă unul foarte bun, spuse Kirkland. Dintr-un punct de vedere profesional, regret că te-ai retras, devenind respectabil.

— E greşeala ta că m-ai trimis în acea ultimă misiune. Gordon făcu semn către Hawkins. Aveam nevoie de un transport peste Atlantic, şi Hawkins era dispus să-şi asume riscul de a naviga într-o zonă de război. Ne-am aprofundat prietenia la un pahar de brandy traversând oceanul.

— Că tot vorbim de schimbarea de nume, eu sunt altul care a folosit o variaţie a numelui meu, spuse Hawkins. Deşi numele meu de familie este Vance, am început să folosesc al doilea prenume, Hawkins, când am fost dat afară din Marina Regală. După aceea, am activat în marina comercială şi în cele din urmă am dobândit o corabie a mea prin mijloace cam dubioase. Rânji. O corabie foarte rapidă, foarte bună pentru a sparge blocada.

Cuvintele lui îl zdruncinară pe Simon. Se aplecă în faţă cu corpul încordat.

— Eşti acel locotenent Vance care a fost dat afară din marină pentru că a cărat un marinar rănit sub punte în timpul unei lupte? Pentru că toţi ofiţerii tăi superiori fuseseră ucişi sau răniţi, tu ai fost acuzat că ţi-ai părăsit postul în timpul luptei.

Hawkins înţepeni.

— Asta s-a întâmplat. Cum de ai ştiut?

— Pentru că tânărul pe care l-ai salvat era vărul meu, Lucas Mandeville. Simon înghiţi greu. De fapt, era mai mult ca un frate.

Hawkins se aplecă şi el cu privirea fixă.

— Şi-a revenit după răni? Lucas era atât de grav rănit, încât doctorul nu-şi făcuse mari speranţe şi n-am aflat niciodată de soarta lui.

— Şi-a revenit, deşi i-a trebuit ceva timp, răspunse Simon. S-a întors în serviciul activ când s-a simţit destul de bine. A spus că era obligaţia lui pentru că marina a pierdut un viitor amiral când tu ai fost dat afară pentru că l-ai salvat pe el.

Hawkins ridică din umeri.

— Poate, dar îmi place cursul pe care l-a luat viaţa mea. În aceleaşi împrejurări, aş face din nou exact acelaşi lucru. Îmi pare bine să aud că Lucas şi-a

revenit. Ce i s-a mai întâmplat de atunci încoace? Mi-ar plăcea să-l văd, dacă e posibil.

— Corabia lui a fost scufundată de francezi, şi el a fost dat pe listă ca dispărut în misiune. Sunt şanse slabe să fi fost capturat şi închis în Franţa, dar n-a trimis scrisori, iar banca lui spune că n-a scris niciodată să ceară bani pentru a-şi face captivitatea mai suportabilă. Simon îşi strânse buzele. A trecut aproape un an de când împăratul a abdicat şi n-am primit nici o veste, aşa că trebuie să accept că a murit.

— Căutând un prieten dispărut, am devenit un fel de expert în diferitele locuri unde Franţa a închis ofiţeri englezi, spuse încet Kirkland. Ai avut ocazia să investighezi mai amănunţit dispariţia vărului tău?

— Nu, am fost ocupat în Peninsulă până recent. Încercând să nu spere, Simon întrebă: Tu ţi-ai găsit prietenul dispărut?

— Da, într-un loc destul de neaşteptat. Dacă te interesează, putem discuta despre materialele pe care le-am strâns în vreme ce-l căutam pe Wyndham.

La naiba cu raţiunea! Era imposibil să nu simtă o mică licărire de speranţă.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

— Vorbim mai târziu, promise Kirkland.

Simon dădu din cap în semn de mulţumire, apoi întrebă:

— Patru din cinci dintre noi sunt aici şi arată destul de în formă şi fericiţi. Mai există veşti despre Chantry?

— L-am văzut în Constantinopol, spuse Hawkins. Era un fel de asistent pentru proiecte speciale al ambasadorului britanic, însemnând că vorbea turca la fel ca un localnic şi avea multe legături interesante pe plan local. A fost de mare folos în salvarea lui Rory, a verişoarei ei şi a lui Suzanne. La cererea lui, am depus

la Hatchards o scrisoare despre locul unde se află. Gordon, vei fi mulţumit să afli că numele lui adevărat era Ramsay.

— Bine! Cel puţin unul din noi a fost corespunzător de şiret, spuse Gordon rânjind.

În celălalt capăt al camerei intră un lacheu şi îi murmură ceva lui Lady Kirkland. Ea dădu din cap şi se ridică, spunând pe o voce blândă, dar clară ce răsună în cameră:

— Cina e gata, aşa încât vă sugerez să continuăm aceste discuţii interesante în sufragerie. Zâmbi. Aşezarea va fi fără etichetă, aşa încât puteţi sta lângă persoana preferată.

Din ce în ce mai bine. Simon se ridică şi se îndreptă spre Suzanne. Ea arăta mai tânără şi mai fericită, ca fata pe care o cunoscuse cu atâţia ani în urmă.

Ea se ridică şi îl luă de braţ, cu ochii verzi strălucind în timp ce îl privea. El zâmbi la rândul lui, gândindu-se cât de mult o plăcea.

— Ţi-a plăcut întrunirea?

— Într-adevăr! E un grup foarte divers de femei şi mult mai prietenos decât aristocratele emigrante care m-au dispreţuit.

Asta fu de ajuns să-l facă pe Simon să le simpatizeze pe celelalte femei, chiar şi pe cele cu care nu făcuse practic cunoştinţă.

— Abia aştept să discut cu ele. Singura pe care o ştiu e Athena Masterson pe care am cunoscut-o în San Gabriel la scurt timp după ce împăratul a abdicat.

— N-am auzit de ţara asta până în această seară, spuse Suzanne. Am pierdut atâtea lucruri noi despre Europa câtă vreme am fost în Constantinopol! Am fost intrigată să aflu că ai fost făcut membru al ordinului Sf.

Deolinda şi că ai un medalion bătător la ochi drept dovadă. Chiar opreşte gloanţele?

— Nu mi-aş pune viaţa în joc pentru asta, chicoti Simon. Dar e impresionant. Atât Athena, cât şi Will au şi ei medalii şi merită mai mult decât mine. Probabil că ea e prea modestă să-ţi spună povestea ei, dar ţi-o pot spune eu dacă te interesează.

— Mă interesează foarte mult. Mâna lui Suzanne se strânse pe braţul lui. Nici una din ele n-a clipit când am vorbit despre trecutul meu. A fost foarte reconfortant.

— Le-ai spus? zise el puţin surprins.

— M-am gândit că, dacă vom fi prietene, trebuie să fiu sinceră. Făcu o grimasă. Şi dacă mă dispreţuiau, nu mai pierdeam timp.

— E o abordare foarte pragmatică, spuse el impresionat de curajul ei.

— Viaţa într-un harem îţi alungă iluziile. Îi aruncă lui Simon o privire piezişă. Întreaga discuţie a fost foarte sinceră. Cred că v-ar fi făcut pe voi, domnii, s-o luaţi la goană dacă aţi fi auzit-o. Dar am descoperit că avem multe în comun. De exemplu, Callie, frumuseţea cu păr roşu-auriu? Şi ea a trebuit să-şi câştige existenţa cosând. Abia aştept să discut mai mult cu ea.

Callie, care arăta precum cea mai delicată dintre aristocrate, fusese cusătorească?

— Probabil că are nişte poveşti interesante.

Suzanne dădu din cap.

— Cum a mers discuţia dintre voi, bărbaţii? Ai spus că înfruntarea împreună a primejdiei n-a însemnat că aţi devenit neapărat prieteni.

— Adevărat, dar s-a dovedit că ne împăcăm foarte bine, fiind nişte ticăloşi care se străduiesc să se mântuiască.

Îşi dădu seama că vorbeau, în vreme ce alte

perechi trecuseră pe lângă ei spre sufragerie aşa încât începură să se mişte din nou.

— Să faci treburi periculoase şi necesare nu te face un ticălos, spuse Suzanne în timp ce intrau în sufragerie. Temerari, poate, dar nu ticăloşi.

— Poate că nu, dar să rămâi în viaţă făcând astfel de treburi poate fi foarte necivilizat.

Îi trase scaunul. Pentru că erau ultimii care intraseră în sufragerie, rămăseseră doar două scaune libere în faţa lui Hawkins şi a lui Lady Rory. Toate perechile aleseseră să stea împreună şi fu mulţumit să vadă că masa era destul de îngustă pentru a se putea discuta peste ea. Îi plăcea felul în care Kirkland trata oaspeţii.

— Ca o expertă în arta practică a supravieţuirii, nu sunt în măsură să critic, spuse ea cu o notă rece în glas.

— Aş spune că noi toţi avem ceva în comun şi anume că suntem supravieţuitori, spuse Simon gânditor. Hawkins, eşti de acord?

— Fără discuţie, spuse celălalt bărbat. Am scăpat ca prin urechile acului de mai multe ori decât îmi pot aminti! Rory a trecut şi ea prin atâtea.

— O să notez toate aceste situaţii când aţi scăpat ca prin minune, spuse Rory cu o sclipire în ochi. Vor fi nişte episoade minunate în scandaloase romane gotice!

Suzanne chicoti.

— Atâta vreme cât se schimbă amănuntele pentru a-i proteja pe cei vinovaţi!

Comentariile în spirit de tachinare erau tipice pentru discuţia de la cină. Mâncarea era excelentă şi discuţiile chiar şi mai bune. Simon nu-şi putea aduce aminte de o cină mai agreabilă.

El şi Hawkins discutară despre viaţa de marinar şi amintirile prieteniei lui Hawkins cu Lucas; Athena şi Callie discutară despre viaţa în zone de război pe care le cunoşteau; iar Gordon povestea istorii amuzante şi să sperăm exagerate despre vremurile lui de călător.

Kirkland asculta totul cu interes, probabil memorând. Simon ştia că celălalt bărbat era un fel de legendă în comunitatea de spionaj.

Când cina ajunsese la final, Kirkland spuse:

— Înainte de a ne despărţi temporar, am o întrebare pentru voi, pentru că toţi aveţi o vastă experienţă. Sunt sigur că aţi auzit cu toţii zvonuri şi speculaţii că împăratul va evada de pe Elba şi se va întoarce în Franţa să-şi revendice tronul. Ce credeţi că se va întâmpla?

Lunga tăcere care urmă fu curmată de Athena Masterson.

— Cred că e foarte posibil, zise ea încet. De curând am cunoscut nişte soldaţi francezi în San Gabriel. Câţiva sunt sătui de război şi vor doar o şansă de a-şi clădi o viaţă liniştită, dar alţii nu cunosc decât războiul şi n-au la ce să se întoarcă. Napoleon e încă adorat de mulţi dintre soldaţii lui. Dacă se întoarce şi ridică stindardul, mulţi îl vor urma.

— Foarte adevărat, fu de acord Simon. Noul rege de Bourbon nu e iubit de supuşii săi şi se spune că Napoleon devine din ce în ce mai plictisit de regatul său în miniatură pe Elba. Dacă poate să evadeze, o va face.

— Şi mai devreme sau mai târziu, *va evada* pentru că există atâţia oameni care îl sprijină, spuse Masterson serios. Destui francezi îl vor întâmpina bucuroşi să pornească noi războaie.

— Vechile războaie au continuat.

Simon se putea gândi la multe feluri în care s-ar putea desfăşura situaţia, şi nici unul favorabil.

— Ar fi trebuit să fie exilat într-un loc mai depărtat. Botany Bay poate. Elba e mult prea aproape de Italia şi de Franţa.

Kirkland dădu din cap cu o expresie gravă.

— Asta îmi confirmă temerile. Pe termen lung nu-i poate înfrânge pe aliaţi, dar poate devasta continentul din nou până când va fi înfrânt o dată pentru totdeauna.

Noua tăcere fu întreruptă când Lady Kirkland se ridică în picioare.

— Acum că s-a evocat sumbra perspectivă, e timpul tradiţional că doamnele să se retragă să bea ceai şi ca domnii să bârfească la un pahar de vin. Sper că veţi veni curând lângă noi, domnilor.

— Noi nu bârfim, protestă soţul ei ridicându-se. Schimbăm informaţii valoroase şi puncte de vedere.

— Cum spui tu, dragul meu, zise ea cu dulceaţă în glas.

Soţii Kirkland schimbară priviri intime înainte ca Lord Kirkland să spună:

— Duval şi doamnă Duval, vreţi să veniţi cu mine pentru câteva clipe?

— Fireşte, spuse Simon şi se întrebă îngrijorat ce voia Kirkland.

capitolul 6

Kirkland îi conduse pe oaspeţi în confortabilul său birou privat, apoi aprinse lămpile în timp ce se aşezau pe o mică sofa în faţa biroului. Suzanne îl studie pe Kirkland cu atenţie, un obicei ce fusese crucial pentru supravieţuirea în harem. Simţi că nu era un bărbat

crud, dar că putea fi lipsit de scrupule în urmărirea scopurilor pe care le considera vitale. Oprirea lui Napoleon de la a-şi revendica tronul putea fi cu siguranţă inclusă în această categorie.

Deşi îşi ascunse nervozitatea, calmul lui Simon era real, se gândi ea. El şi Kirkland veneau din aceeaşi lume şi se înţelegeau reciproc.

— Ce vrei să ştii, Kirkland? întrebă el. N-am informaţii speciale despre ce ar putea face Napoleon.

— Nu, dar ai intrare în comunitatea de emigranţi francezi dacă ai vrea să faci uz de ea, răspunse Kirkland. La urma urmei, e posibil ca tu să fii contele de Chambron.

Expresia lui Simon deveni îndurerată când se uită spre Suzanne.

— Atâtea din rudele noastre au murit?

— E greu să fii sigur. Când revoluţia a scuturat vechea ordine, aristocraţii francezi s-au risipit în toate direcţiile. Mulţi s-au mutat în Anglia şi chiar în coloniile americane, în vreme ce alţii au fugit spre est, în Rusia. E greu să primeşti informaţii de la aşa o distanţă mare.

— În cazul ăsta, sper că am veri sănătoşi care trăiesc în Rusia.

— Dacă e aşa, ar trebui să-i găsim în cele din urmă, rosti Suzanne încet. Dar bănuiesc că acum Lord Kirkland speră să-ţi folosească poziţia.

— Exact aşa, confirmă Kirkland. În calitate de posibil conte francez care a servit cu onoare în armata engleză în lupta împotriva lui Napoleon, ai fi bine-venit în cele mai înalte cercuri ale emigraţiei franceze din Londra.

— Nu sunt suficient de francez pentru a fi contele de Chambron, spuse sec Simon. De ce *să vreau* să fiu bine-venit în cercul aristocraţiei emigrate?

— Comunitatea din Londra a emigraţiei franceze poate avea spioni sau informatori bonapartişti plasaţi în cercuri înalte, care transmit informaţii susţinătorilor din Franţa ai împăratului, spuse concis Kirkland. Nu e aşa de grav acum aşa cum era cu câţiva ani în urmă când lupta era mai intensă, dar ar fi util de identificat astfel de oameni. În special, dacă ar putea şti câte ceva despre planurile lui Napoleon.

— Şi vrei să mă transform din nou în spion pentru a-i cerceta, spuse direct Simon.

— N-ai fi spion, doar un observator instruit. Dacă ai fi dispus, informaţiile ar fi utile. Privirea lui Kirkland se mută spre Suzanne. Incredibil de receptiv, spuse: Am auzit că n-ai fost tratată bine de către conaţionalii tăi când ai sosit de curând la Londra.

Ea se înroşi toată de ruşine.

— Informaţia e corectă. Ştie toată lumea din Anglia de compromiterea mea?

Simon o atinse pe mână.

— N-ai fost compromisă, spuse el blând. Ai devenit puternică precum oţelul călit de Damasc.

Ea se uită în ochii lui limpezi şi luminoşi şi aproape plânse văzând încrederea lui în ea. Se gândise la captivitatea ei ca la o încercare căreia îi supravieţuise cu greu, nu ca la o experienţă ce o făcuse mai puternică şi mai bună.

Ea inspiră tremurat şi se întoarse spre Kirkland.

— Desigur că aveţi destui spioni încât să n-aveţi nevoie de ajutorul lui Simon.

— Am câţiva informatori printre emigranţi, recunoscu Kirkland, dar nici unul nu e bine plasat încât să fie util în problema asta. Colonelul Duval se bucură de poziţie şi de experienţă în colectarea de informaţii. În calitate de soţie a lui, ai fi şi dumneata acceptată

dacă îl însoţeşti.

— Nu doresc să fiu acceptată de oamenii aceia! izbucni ea, devenind crispată, amintindu-şi umilinţa şi durerea pe care o trăise atunci când se aşteptase să fie bine-venită şi consolată de compatrioţii ei.

— E de înţeles, acceptă el, cu o expresie înţelegătoare. Dar n-ai avea o oarecare satisfacţie întorcându-te în acele cercuri ca o contesă la braţul unui soţ erou?

Simon spuse aspru:

— Poate că Suzanne nu e încă pregătită să ia această hotărâre şi nu voi permite să fie constrânsă!

— Nici pe departe nu doresc s-o constrâng, răspunse Kirkland serios. Dar amândoi ştiţi la fel de bine ca mine ce orori vor fi dezlănţuite dacă Napoleon se întoarce pe tron. Poate că nu se vor găsi informaţii vitale printre emigranţi, dar poate că va fi ceva ce ar salva vieţi.

— Chinul muncii de informaţii e că nu ştii niciodată dacă informaţia aflată va fi utilă, spuse caustic Simon.

— Câteodată nu e, însă în alte dăţi constituie diferenţa între triumf şi dezastru, recunoscu Kirkland. Ai salvat San Gabriel şi poporul său de la o invazie sângeroasă. Aş spune că munca pe care ai făcut-o a compensat nenumărate piste moarte.

În timp ce Simon încuviinţă dând din cap, Kirkland se întoarse spre Suzanne.

— Doamnă Duval, căsătoria e un pas serios şi nu vă priveşte decât pe dumneata şi pe colonelul Duval. O astfel de decizie nu trebuie grăbită, dar strângerea de informaţii e o chestiune separată. Dacă eşti dispusă să lucrezi împreună cu colonelul, nu e necesară o căsătorie adevărată.

Ea ridică din sprâncene.

— O căsătorie falsă? Nu, mulţumesc! Mi-am petrecut prea mult timp din viaţă în minciună.

— Căsătoria noastră ar putea fi adevărată, spuse Simon încet. Dar doar dacă vrei şi tu.

Ea îi studie trăsăturile puternice şi familiare, atrasă de el şi de viaţa fără griji pe care el i-o oferea. Voia ca femeile pe care le cunoscuse în seara aceea să-i devină prietene şi, ca o franţuzoaică practică, voia siguranţa şi confortul pe care le putea asigura Simon. Era de ajuns pentru o căsătorie când gândul de a se încredinţa din nou puterii unui bărbat o îngrozea? Deşi mintea îi spunea „Acceptă”, fata rănită din adâncul sufletului ei voia să se îngroape din nou în anonimatul sărăciei.

Exista doar un singur mod de a împăca aceste impulsuri. Alegându-şi cu grijă cuvintele, spuse:

— E momentul să discutăm mai amănunţit cererea ta în căsătorie.

Ochii lui Simon se luminară.

— Într-adevăr, aşa ar trebui. Kirkland, te-ar deranja foarte mult dacă te rog să pleci?

Celălalt bărbat chicoti.

— Deloc. Stai cât vrei. Sper că veţi veni mai târziu alături de noi cu veşti bune.

Traversă încăperea şi închise încet uşa în urma lui. Când rămaseră singuri, Suzanne spuse ironic:

— Ai observat că persoanele cu o căsnicie fericită încurajează pe toată lumea să li se alăture în această stare?

— Da, în vreme ce persoanele nefericite în căsnicie îi îndeamnă la fugă. Ce trebuie noi să decidem este ce ni se potriveşte nouă cel mai bine, spuse el.

— Majoritatea cuplurilor logodite tânjesc să împartă patul. Noi nu vom face asta. Privirea ei se

îndreptă spre el, încercând să pătrundă dincolo de calmul lui. Eşti sigur că asta e ce vrei, Simon? Când tristeţea războiului va dispărea, poate vei regreta că ai făcut o căsătorie lipsită de pasiune. Cumperi vaca, dar n-o să primeşti lapte.

— O vacă? El râse gălăgios. Mă văd însurându-mă cu o femeie de lume încântătoare, inteligentă, a cărei companie mi-a făcut întotdeauna plăcere. Chiar şi în cele mai pasionale căsătorii, oamenii nu-şi petrec tot timpul în pat. Ar muri de foame dacă aşa ar sta lucrurile.

— Prietenia e puternică, dar cred că majoritatea avantajelor căsătoriei vor fi de partea mea, spuse ea serios. Ce vei primi în schimb?

— Companie, spuse pe loc Simon. O femeie cu care pot râde sau discuta problemele zilei sau pe care o pot duce la teatru. Cineva pe care o să-mi facă plăcere s-o văd la masa de dimineaţă. O soţie căreia îi pasă dacă vin sau nu acasă. Ezită, apoi continuă: O persoană pe care s-o preţuiesc. Care să-mi dea sens vieţii.

Ea se încruntă.

— Pot să-ţi fiu parteneră, dar nu pot promite să fiu salvarea ta.

— Compania e de ajuns. Tot ce e în plus va fi un cadou. Tu ai îndoielile tale, este de înţeles. E din cauza mea, faptul că totul e atât de brusc, sau ideea căsătoriei în sine e cea faţă de care ai obiecţii?

— Nu e din cauza ta. Suntem vechi prieteni şi nu cred că te vei transforma într-un monstru. Mintea îmi spune să accept pentru că nu voi mai primi o altă ofertă aşa de bună. Dar totul se întâmplă aşa de repede. Înghiţi greu, ştiind că trebuie să fie sinceră cu el dacă urma să existe vreo şansă de a clădi o relaţie

durabilă. Şi mă tem de căsătorie. Cu oricine.

— Îţi sunt recunoscător că nu crezi că mă voi transforma într-un monstru, spuse el cu un umor sec. Avantajele practice ale acestei căsătorii sunt evidente, dar sentimentele sunt mult mai profunde. Îţi înţelegi izvorul temerilor?

Când mai cunoscuse ea un bărbat care să vrea să înţeleagă mintea şi sentimentele ei? Niciodată.

— Am trecut de la a fi copil la soţie şi apoi la sclavă în harem, spuse ea direct. Gândul de a mă supune din nou puterii unui bărbat mă îngrozeşte.

Aşteptă ca el să fie ofensat, în schimb el spuse:

— E cu totul de înţeles. Au fost vremuri în care am fost supus puterii altora şi am urât asta şi acele situaţii au fost cu siguranţă mai puţin ameninţătoare decât ai îndurat tu. Îşi înclină capul într-o parte, în vreme ce cugeta. Există ceva ce ar putea ajuta la alungarea temerilor tale?

— Banii reprezintă protecţia împotriva multor rele ale lumii, spuse ea timid. Ai spus că ai stabili un venit pentru mine. Cam cât ar fi?

El se încruntă, gândindu-se.

— O mie de lire pe an? Nu vei putea trăi în stil mare aşa ca în Franţa, dar e suficient pentru a sta confortabil.

Suzanne făcu ochii mari.

— E foarte generos! Ai întocmi un aranjament legal pentru a garanta asta?

El râse şi îi ridică mâna pentru a depune un uşor sărut pe încheieturi.

— Ce franţuzoaică practică eşti! Da, va fi un aranjament legal pentru a te proteja.

Ea roşi şi îşi retrase mâna.

— Nu simt că am nevoie de protecţie din partea ta.

Dar viaţa este periculoasă şi nesigură. Dacă ţi se întâmplă ceva, n-aş vrea să mă trezesc din nou într-o situaţie disperată.

— Fireşte că nu. Trebuie să ai fonduri care să fie doar ale tale. O privi gânditor, cu ochii mijiţi. Mai e ceva în afară de bani ce ar ajuta să-ţi risipească teama?

Ea nu se gândise la altceva în afară de bani, dar în minte îi apăru repede un răspuns.

— Mi-ar plăcea să învăţ să mă apăr singură! Bărbaţii nu se aşteaptă ca femeile să se împotrivească şi au dreptate. Mare parte din noi suntem obişnuite să ne supunem docile. Nu ştim cum să ne împotrivim. Mi-ar plăcea să învăţ să trag cu o armă sau să mânuiesc un pumnal.

— Sper că nu împotriva mea! Doar dacă merit. Pot să te învăţ să tragi cu arma. Pot să-ţi arăt cum să foloseşti un cuţit şi cum să-l ascunzi când călătoreşti prin locuri periculoase. Te mai pot învăţa câteva mişcări defensive ce pot fi eficiente împotriva unor atacatori mai solizi decât tine.

Suzanne făcu ochii mari, uimită. Nu se aşteptase la un răspuns, cu atât mai puţin la unul atât de amănunţit.

— Mi-ar plăcea toate aceste lucruri! Se gândi la Rory, care ştiuse cum să se apere la nevoie. Însăşi ideea de a fi capabilă să mă apăr efectiv mă face să mă simt mai puternică. Mai în siguranţă.

— Atunci aşa va fi. Îi dărui un surâs. Gândul de a învăţa cum să dezlănţui un măcel te înflăcărează. Ce femeie extraordinară eşti!

Ea se gândi cum ar fi reacţionat Jean-Louis la dorinţa ei de a învăţa să tragă şi să lupte. Ar fi fost îngrozit. În ciuda asemănării fizice cu răposatul ei soţ,

Simon era un bărbat foarte diferit. Mulţumi Cerului pentru asta. Roşi.

— Timp de ani lungi, am tânjit după libertate, independenţă şi dreptul de a dispune de propria viaţă. E posibil să am toate acestea ca soţie a ta?

Ea vorbise foarte serios, şi Simon răspunse cu aceeaşi seriozitate:

— Orice căsătorie, chiar una la fel de neconvenţională ca aceea pe care o negociem noi, va implica nişte compromisuri pentru amândoi. Dar îmi dau cuvântul că nu voi încerca niciodată să te silesc să faci ceva ce nu vrei.

Era imposibil să nu-l crezi, dar Suzanne încă ezita.

— Dacă vreodată căsătoria noastră ar deveni atât de insuportabilă încât să te părăsesc, îmi promiţi că nu vei încerca să mă găseşti? Cu talentele tale, sunt sigură că ai putea să mă urmăreşti, indiferent unde aş încerca să mă ascund.

Simon se încruntă, dar răspunse:

— Mă rog lui Dumnezeu ca lucrurile între noi să nu devină niciodată atât de dureroase! Dacă vrei să mă părăseşti, o să te las să pleci, dar îmi rezerv dreptul de a discuta o dată cu tine să văd dacă ar putea fi rezolvată situaţia.

În imaginaţia ei apăru un Simon ameninţător încolţind-o, aşa încât să nu aibă scăpare… *Nu*. Asta era doar teama ei şi n-avea nimic de-a face cu el. Dacă mariajul lor eşua, urma să fie cu un oftat istovit şi nu cu violenţă.

— Nu-mi pot imagina că vom ajunge la o astfel de strâmtoare. Zâmbi trist. Probabil crezi că sunt puţin nebună să te întreb despre astfel de posibilităţi absurde, dar cu cât vorbim mai mult, cu atât te cunosc mai bine. Tu chiar mă asculţi. Asta e ceva rar şi de

preţ.

El zâmbi cu un colţ al gurii.

— Aşadar, am trecut proba?

— Nu e chiar o probă, spuse ea. Dar reuşeşti foarte bine să-mi risipeşti temerile. Te fac să ai îndoieli în legătură cu cererea ta?

— Nu, mă convingi că vei fi o soţie extraordinară dacă mă accepţi, spuse el prompt. Eşti precaută, inteligentă, experimentată şi înţeleaptă. Preţuiesc foarte mult aceste calităţi. Nici o debutantă frivolă nu le-ar putea egala.

Ei îi plăcea felul în care Simon o vedea, deşi nu prea îi credea vorbele. Revenind la chestiunile practice, îl întrebă:

— Ce fel de viaţă vom duce? Ce o să faci acum că nu mai eşti militar? Nu-mi imaginez că o să-ţi petreci tot timpul bând şi jucând cărţi, dar ce ai de gând să faci? Poate vei căuta un post în administraţie?

— Fără îndoială, nu o viaţă de destrăbălare elegantă şi nu mă interesează un post în administraţie. Arăta aproape stânjenit. Am spus că aveam o moştenire mare. De fapt, e destul de substanţială. În afară de casa din oraş, mai e o moşie vastă în Berkshire şi sunt coproprietar la câteva afaceri moştenite din familia de negustori a mamei. Proprietăţile au fost în mâinile unor administratori capabili, dar e vremea să-mi iau în primire responsabilităţile. O să mă ţină ocupat şi departe de necazuri.

Ea clipi, surprinsă de mărimea averii lui.

— O moşie. Aş putea să am din nou un cal?

Simon se arătă surprins.

— Nu m-am gândit la asta, dar bănuiesc că n-ai putut călări în timp ce erai în Constantinopol.

Ea se strâmbă.

— Dacă m-ar fi lăsat lângă un cal, aş fi ajuns atât de repede la jumătatea drumului spre Grecia încât nici n-ar fi văzut că am plecat!

— Cred asta. Erai o călăreaţă grozavă chiar şi când aveai cincisprezece ani. Da, poţi avea un cal. Câţi vrei.

Ea zâmbi uşor trist.

— A trecut prea multă vreme de când am călărit. Îţi aduci aminte cum călăream la ţară în săptămânile de dinaintea căsătoriei mele? Întotdeauna îi întreceam pe rândaşi.

— Vremuri bune, murmură el. Nu mi-am dat seama cât de bune decât mult mai târziu.

Suzanne nu se simţise niciodată mai liberă decât atunci când era călare, galopând în bătaia vântului şi cu un bun însoţitor alături şi nu avusese niciodată un însoţitor mai bun decât Simon. Alegându-şi cu grijă cuvintele, spuse:

— Abia aştept să călărim împreună pe dealurile de pe moşia ta.

El rămase complet nemişcat.

— Asta înseamnă că accepţi cererea mea în căsătorie?

Ea trase adânc aer în piept şi făcu pasul, rugându-se să fie decizia corectă.

— Cred că da.

capitolul 7

Simon simţi un fior de plăcere pură ce era atât uimitor, cât şi bine-venit. Strângând cu căldură mâna fină a lui Suzanne, spuse:

— Cât mă bucur să aud asta! Teama nu dispare într-o oră, dar bănuiesc că acum s-a redus la un nivel

acceptabil.

Ea îi dărui acel zâmbet dulce şi luminos ce îl încântase când era o tânără mireasă în aşteptarea viitorului ei.

— Mai există încă teamă, dar mai mult nerăbdare. Cum va arăta viaţa noastră împreună?

— Cum ai vrea să fie? Avem multe variante.

Suzanne deveni gânditoare.

— Îmi imaginez că suntem cu prieteni interesanţi şi lipsiţi de prejudecăţi, ca aceia pe care i-am întâlnit în seara asta. Chiar şi mai important, ne văd pe noi doi stând în bibliotecă după cină. Vom sta lângă foc şi ne vom citi scrisorile, cu o pisică sau un câine sau şi una, şi alta să ne ţină companie. Pace conjugală cu o mâncare bună franţuzească.

Simon contemplă imaginea pe care o crease ea şi simţi că era ceea ce trebuia.

— E foarte atrăgător. Amândoi am avut parte de prea multă aventură. Îţi plac pisicile?

— Da, în harem erau câteva pisici turceşti cu blană lungă. Erau fermecătoare. Era un motan frumos cu blană argintie care mă lăsa cu graţie să-i periez lunga blană mătăsoasă. M-am simţit foarte onorată.

— Pisicile au abilitatea de a ne face să credem că suntem privilegiaţi să le fim sclavi, încuviinţă el.

— Omar era cu siguranţă de genul ăsta. Căpitanul Hawkins are o pisică de cu totul alt gen. Spook era un motan de corabie sprinten şi cu o înfăţişare ciudată, ce vâna dăunători şi îşi prezenta trofeele oamenilor preferaţi. Chicoti. Cel mai adesea bucătarului de pe corabie, care era prietenul lui special, dar şi eu am fost norocoasa beneficiară a câtorva dintre cadourile sale. Hawkins şi Rory plănuiseră să-l mute pe uscat, aşa că acum probabil că patrulează prin bucătăria lor.

Simon râse.

— O pisică ce munceşte, foarte diferită de genul decorativ. Mi-ar plăcea oricare din cele două genuri de feline. Amândouă! Şi vreau să-mi iau un câine sau doi, acum că în sfârşit o să rămân suficient de mult într-un loc pentru a avea un cămin adevărat.

— Câinii sunt o companie bună şi necesită mai puţine cheltuieli şi mai puţină muncă decât o soţie, sublinie ea. Chiar n-ai avea deloc nevoie de mine!

— Câinii au multe calităţi, dar nu pot purta o conversaţie. Aşa că am nevoie de un câine *şi* de o soţie. Îi plăcea că ea era destul de relaxată pentru a-l tachina. Când să ne căsătorim? Nu-i va lua mult timp avocatului meu să întocmească aranjamentele legale pentru tine.

Ea trase adânc aer în piept.

— Nu văd vreun motiv să aşteptăm. O aprobare specială înseamnă că am putea să ne căsătorim în curând, nu-i aşa?

— Da, fără întârziere şi într-un moment şi loc la alegerea noastră. Amintindu-şi o întrebare importantă, el zise: Vrei o ceremonie catolică?

Ea scutură din cap.

— Nu mai sunt o adevărată catolică de mulţi ani. De când am ajuns în Anglia, am fost câteodată la slujbe la biserica parohiei locale. Poţi alege ce vrei.

— Am fost botezat atât catolic, cât şi anglican şi n-am simţit niciodată că ar fi o diferenţă prea mare, recunoscu el.

— Nici eu. Ea ezită, apoi întrebă timid: Ai putea să-mi dai nişte bani avans din venitul pe care îl stabileşti pe numele meu? Mi-ar plăcea să dăruiesc nişte cadouri celorlalte femei de la pensiune, ca şi soţilor Potter. Au fost tare buni cu mine.

Simon ştia cât de mult contau chiar şi câteva lire pentru oamenii care trăiau la limita sărăciei.

— Bineînţeles, şi ca prieteni ai tăi, trebuie să fie invitaţi la ceremonie şi la ospăţul de nuntă.

— Trebuie să-i invităm şi pe cei pe care i-am cunoscut în seara asta, rosti ea cu căldură.

— Desigur, fu el de acord. Sunt pe cale să ne devină prieteni.

Suzanne râse.

— Probabil că doamnele vor dori să intervină şi să organizeze nunta. Dacă e aşa, sunt bine-venite s-o facă!

Mai serios, Simon spuse:

— Mai e chestiunea cu spionajul pentru Kirkland, dar, aşa cum a subliniat el, asta e separat de căsătoria noastră. Ca veteran ce sunt, trebuie să răspund chemării datoriei, dar tu nu trebuie să vii cu mine.

Ea zâmbi cu tristeţe.

— Dacă ne întâlnim cu emigranţii ca soţ şi soţie, va fi mai eficient, nu-i aşa? Câştig atâta de pe urma acestei căsătorii, încât e corect să-ţi ţin companie în vreme ce tu vezi ce poţi afla.

El oftă uşurat în sinea lui.

— Mulţumesc, prezenţa ta va fi valoroasă. Mai este şi un alt motiv să ne căsătorim curând, deoarece se poate întâmpla orice cu Bonaparte. Se ridică şi îi oferi braţul. Să ne alăturăm celorlalţi şi să anunţăm vestea?

— Sunt sigură că toate acele perechi romantice vor fi încântate.

Suzanne se ridică graţios şi îl luă de braţ, dar el îi simţi degetele reci chiar şi prin ţesătura redingotei. Încă avea temeri, îşi dădu el seama, dar bănuia că acum, că îşi alesese drumul, nu se va mai răzgândi.

Mergând înspre salon, Simon avu un sentiment

cald de... nu, nu de posesiune. Suzanne îi spusese clar că nu va fi proprietatea nici unui bărbat. Mai mult un sentiment de apartenenţă. Da, asta era. Aparţineau unul altuia. Va face tot ce-i stătea în putinţă ca şi ea să simtă la fel.

Când intrară în salon, unde se serveau ceai şi cafea, se lăsă tăcerea când toţi ochii se întoarseră spre ei. Simon anunţă:

— Suzanne mi-a făcut onoarea de a accepta cererea mea în căsătorie. Încă n-am stabilit toate detaliile, dar nunta va fi cam într-o săptămână şi sunteţi cu toţii invitaţi.

Încăperea răsună de o mulţime de felicitări. Callie, cea cu părul de culoarea apusului, exclamă:

— Nu e timp nici măcar să-ţi faci rochia de mireasă, Suzanne! Trebuie să ne apucăm de treabă.

— Nu-mi trebuie nimic nou. Nunta noastră va fi un eveniment restrâns. Coborî vocea. Ştii că sunt văduvă. Nu e prima mea căsătorie.

— Cu voia lui Dumnezeu, va fi ultima, răspunse Callie serioasă. Asta va fi o zi specială şi meriţi să te simţi special. Am o bucată de mătase verde ce o să arate seducător pe tine.

— Poate că rochia ar putea fi garnisită cu panglică argintie şi dantelă, să-i dea un plus de bogăţie, spuse Rory atentă. Suzanne, deoarece eşti nouă în Londra, ai nevoie de ajutor în organizarea nunţii? Sunt la dispoziţia ta.

Suzanne îşi dădu seama că avea nevoie de o domnişoară de onoare, şi Rory era femeia pe care o cunoştea cel mai bine.

— Rory, vrei să-mi fii domnişoară de onoare?

— Aş fi încântată, spuse pe loc prietena ei. După tot ce-ai făcut tu ca nunta mea să fie deosebită, sunt

încântată să îţi întorc serviciul!

Simon spuse:

— Şi eu am nevoie de un cavaler de onoare. Masterson, eşti dispus? Deoarece mi-ai mulţumit pentru că aproape ai fost ucis, mi se pare corect.

Masterson râse.

— Nu sunt sigur că-ţi înţeleg logica, dar sunt onorat să accept.

Suzanne simţi cum lacrimile îi înţeapă ochii văzând bucuria sinceră pe care toţi o simţeau pentru ea şi Simon. Se va ridica oare căsătoria lor la nivelul tuturor acestor urări de bine, deşi era făcută fără pasiune? Spera că da.

În timp ce discuţia femeilor despre nuntă se animase, Kirkland se îndreptă spre Simon.

— Eşti un bărbat norocos, colonele!

— Ştiu. Privirea lui Simon zăbovi asupra viitoarei sale soţii. Strălucea râzând, şi vederea ei îl făcu să fie fericit. N-am fost sigur că o voi convinge să se îndrepte spre altar.

— E de acord şi să ţi se alăture investigaţiei emigranţilor?

— Da, şi treaba asta va fi mai plăcută cu ea la braţul meu. Simon sorbi din ceai. Am auzit că mulţi emigranţi s-au întors în Franţa în lunile de după abdicarea lui Napoleon, probabil pentru a-şi revendica fostele moşii şi averi.

— Ceea ce te face să te întrebi despre cei care au rămas în Londra, observă Kirkland. Unii s-au stabilit definitiv aici, alţii poate că aşteaptă ca situaţia din Franţa să se stabilizeze, dar aş fi surprins dacă n-ar exista câţiva care adună informaţii în sprijinul lui Napoleon, dacă acesta se decide că Elba nu-i un regat

destul de mare pentru un om cu talentele lui.

— Care dintre emigranţii rămaşi crezi că ar trebui supravegheaţi?

Kirkland se încruntă.

— Mă gândesc la Roubaix, de Chaurry şi Moncoutant, cel mai probabil. Nu ştiu dacă ar putea fi consideraţi spioni, dar poate că ştiu lucruri interesante. O să informez pe câţiva emigranţi cu influenţă de sosirea ta, aşa încât să poţi fi adăugat pe listele de invitaţi.

— Voi vedea ce pot să descopăr. Simon nu-şi putu reţine surâsul privind-o pe Suzanne. Dar acum sunt cu mult mai interesat de faptul că mă însor.

Când Simon o luă pe Suzanne s-o ducă acasă, ea era obosită, dar fericită. La vremea primei sale căsătorii, fusese aproape un copil şi nu avusese nici un cuvânt de spus în planificarea acesteia. Organizarea unei nunţi cu un grup mic de noi prieteni se dovedise a fi mult mai plină de satisfacţii.

Din cauza vremii reci şi umede, Simon angajase o trăsură închisă cu vizitiu pentru acea noapte. După ce o ajută să urce, îi puse o pătură moale pe picioare.

— Îţi e destul de cald? o întrebă aşezându-se lângă ea.

— Cu pătura şi cărămizile fierbinţi de la picioare, mi-e la fel de bine ca unui pisoi în fân, îl asigură ea.

— Ce planuri de nuntă au rezultat? întrebă el.

— Lady Kirkland şi-a oferit casa pentru ospăţul de nuntă. A spus că dădeau des petreceri, aşa încât e simplu pentru ea să aranjeze asta. Îţi convine?

— Foarte generos din partea lor, spuse el. Vrei ca şi ceremonia să aibă loc tot acolo? Cu o aprobare specială o putem face.

Ea se gândi, apoi scutură din cap.

— Vreau să mă mărit în biserica mea parohială. I-a primit bine pe emigranţii săraci ca mine.

— O biserică face ca o nuntă să pară mai oficială, remarcă el. După serviciul religios, pot aranja să vină trăsurile să-i ducă pe prietenii tăi la Kirkland House pentru ospăţul de nuntă, apoi mai târziu să-i ducă înapoi acasă. Se uită într-o parte spre ea. Vrei să te muţi de la pensiune mâine? Sunt sigur că familia Kirkland va fi bucuroasă să te aibă drept oaspete până când ne căsătorim.

Ea scutură din cap.

— Pensiunea a fost casa mea şi pare corect să plec de acolo când mă mărit.

— Cum vrei. Cum rămâne cu rochia de mireasă? Din frânturile de conversaţie pe care le-am auzit, a fost un subiect major de discuţie.

Suzanne râse.

— Într-adevăr. S-a căzut de acord ca mătasea verde sugerată de Callie mi s-ar potrivi de minune. Are o croitoreasă care poate face o rochie frumoasă în puţine zile. Totuşi, va trebui să fac probe şi să cumpăr lucruri cum ar fi pantofi, lenjerie şi o bonetă. Va fi o săptămână ocupată!

— Trebuie să mergem şi la avocatul meu pentru aranjamente. Să angajez un avocat separat pentru a-ţi proteja interesele?

Ea clipi.

— E necesar?

— O să-i spun avocatului meu să scrie documentul într-un limbaj destul de clar pentru ca o persoană obişnuită să-l poată înţelege, dar mai pot aranja ca tu să ai propriul tău avocat să te asiguri că eşti tratată corect.

Suzanne îi studie profilul calm şi chipeş şi îşi dădu seama că nu-şi putea imagina ca el s-o înşele în această chestiune.

— Atâta vreme cât limbajul e clar, n-am nevoie de un al doilea avocat.

Simon acceptă dând din cap.

— Când ai vrea să începi lecţiile de tragere şi autoapărare?

El chiar era serios în ce priveşte satisfacerea cerinţelor ei.

— Săptămâna asta nu va fi prea mult timp, aşa încât mai bine să încep după ce suntem căsătoriţi, hotărî ea. O să avem o lună de miere? Nu e necesar.

— Mă gândeam ca după o zi sau două în oraş să ne revenim după nuntă, am putea vizita moşia mea. Moşia *noastră*. Conacul White Horse e în Berkshire, nu departe de Londra. Avea un surâs în voce. Poţi încerca şi caii şi să înveţi să fii periculoasă.

Ea râse.

— Luna de miere perfectă! Da, te rog.

— Mâine aş vrea să te duc din nou acasă la mine pentru a te prezenta familiei Mercier drept noua lor stăpână.

— Nu cred că vor fi surprinşi de veste. Presupun că vor fi angajaţi şi alţi servitori, acum că reşedinţa va fi ocupată?

— Da, câţiva. Un rândaş, un lacheu, câteva servitoare şi fete la bucătărie. O cameristă pentru tine şi presupun că şi eu am nevoie de un valet. Arăta plin de speranţă. În calitate de stăpână a casei, angajarea de personal e desigur treaba ta?

Ea zâmbi, remarcându-i reţinerea.

— Cred că da. O să-i întreb pe cei doi Mercier ce au nevoie pentru personalul gospodăriei, dar am nişte idei

în ce priveşte servitorii noştri personali. Se uită spre el. Două dintre femeile mai în vârstă de la pensiune, doamna Brown şi doamna Parker, sunt amândouă văduve care nutresc dorinţa să înfiinţeze o mică prăvălie cu dulciuri şi prăjituri. Cu sumele pe care ai fost de acord să le acordăm, sunt convinsă că se vor descurca bine.

— Nu mai e acolo încă o femeie? întrebă el.

— Da, Jenny Dunne. E mai tânără, cam de vârsta mea. Ne întreţineam amândouă executând piese plătite la bucată şi câteodată coseam împreună. Se pricepe de minune la cusut. Suzanne îşi muşcă buza. Mă întreb dacă ar putea să lucreze pentru mine. A fost cameristă, dar a fost dată afară fără vreo referinţă.

— A spus de ce?

— A fost agresată de fiul stăpânului, şi stăpâna a dat vina pe ea, spuse Suzanne fără a-şi putea stăpâni furia.

— E o poveste obişnuită, rosti Simon cu o expresie gravă. Dacă vrei s-o angajezi, fă-o, fără discuţie. Dacă şi-a exagerat experienţa în calitate de cameristă, am putea să-i găsim altceva de făcut în casă.

— Mulţumesc, aşa o să fac. Sunt sigură că o să facă o treabă bună. Dar mai e ceva.

Simon ridică din sprâncene încurajator, aşa încât Suzanne continuă:

— Aş vrea să-i acord ceva timp să-şi viziteze familia în Dorset. N-a văzut-o de ani buni. Vrea neapărat să-şi vadă şi drăguţul care recent s-a întors în satul natal. A fost în armată, ordonanţa unui ofiţer.

Simon râni.

— Cred că văd unde baţi. Îl recomanzi să-mi fie valet?

— Da, dar există o problemă. A fost rănit în bătălia

de la Toulouse. Mama lui Jenny i-a spus că are cicatrici pe faţă şi mâna stângă a fost rănită şi nu mai e la fel de puternică precum era. Mama lui e foarte îngrijorată pentru că se simte inutil, o povară pe capul familiei pentru că nu poate face nici o muncă grea.

— Mare parte din munca unui valet nu e grea. Dacă a fost ordonanţă, ar trebui să ştie destul de bine ce se cere. Spune-i să vină împreună cu el când se întoarce la Londra. În caz că nu ne urâm unul pe altul, va putea lucra pentru mine.

— Eşti aşa de bun cu mine! exclamă ea. Nu merit atât de mult.

— Ah, ba meriţi, milady, spuse el blând. Tu mă vezi ca pe un om şi accepţi să mă iei chiar dacă sunt un soldat anglo-francez obosit de război, cu un trecut mult prea încărcat. Nu poţi şti cât de mult apreciez asta.

Ea nu îşi dăduse încă pe deplin seama de asta. Dar o făcu acum.

capitolul 8

După o săptămână ocupată cu ploaie, întâlniri, ploaie, probe, ploaie şi întâlniri cu noii ei prieteni, ziua nunţii lui Suzanne se ivi strălucitoare şi senină. Un praf de nea acoperea oraşul cu o scurtă clipă de puritate imaculată. Suzanne de-abia putuse dormi din cauza agitaţiei combinate cu panica. Nu-i era teamă de Simon, dar gândul la căsătorie încă o făcea să se simtă nervoasă.

Apoi, odată cu zorile, sosi Rory, şi entuziasmul ei vesel risipi îndoielile. Suzanne auzi ciocănitul de la uşa din faţă şi se grăbi să coboare, dând de domnul Potter care îi poftea pe Rory şi pe soţul ei să intre în salon. Văzând-o pe Suzanne, Rory explică:

— Pentru că voi fi domnişoară de onoare, m-am gândit să vin devreme să te ajut cu rochia, să te ţin de mână şi să-ţi liniştesc nervii.

— Mulţumesc! Am nevoie de toate lucrurile astea. Căpitane Hawkins, văd că ai fost însărcinat să duci rochia de mireasă. Arătă spre sacul acoperit cu pânză pe care îl purta pe braţ. Sau eşti aici s-o aperi pe doamna dumitale de pericolele Londrei matinale?

El îi zâmbi.

— Câte ceva din amândouă, dar principalul motiv este să te întreb dacă ai vrea să te conducă cineva la altar. Rory a spus foarte clar că nu te conduce nici un bărbat – te duci singură, din propria voinţă. Dar ai vrea ca un prieten să-ţi fie alături?

Suzanne îşi muşcă buza cu ochii înlăcrimaţi.

— Ce idee încântătoare! Mulţumesc, căpitane Hawkins. Mi-ar plăcea foarte mult.

El o îmbrăţişă călduros cu mâna care era neocupată de rochie.

— La fel şi mie. Cu grijă, depuse sacul cu rochia peste spatele canapelei. Am mai adus un coş cu prăjituri, biscuiţi şi rulouri cu cârnaţi pentru micul dejun al celor de aici.

— Eşti un sfânt! spuse ea îmbrăţişându-l încă o dată.

Următoarele două ore fură petrecute în râsete şi stat la masă în sufragerie. Familia Potter şi ceilalţi chiriaşi din pensiune veniră şi ei.

Chiriaşii pensiunii plecară spre biserică, în vreme ce Rory făcea retuşurile finale la înfăţişarea lui Suzanne. Rochia verde cu argintiu se potrivea cu boneta ornată cu panglici verzi şi argintii pe care o comandase, şi Athena Masterson îi dăduse un colier delicat de smaralde şi perle ce completa perfect ţinuta.

Suzanne se întoarse să se uite în oglinda pătată din dormitorul ei. Deşi era prea mică să se vadă în întregime, era destul de clară s-o facă să simtă un nod în gât. Arăta cel mai bine. Mai mult decât atât, arăta ca o femeie independentă, cum nu se mai întâmplase până atunci.

— Arăţi superb, spuse Rory călduros. Chiar şi mai bine decât de obicei. Dar să nu *îndrăzneşti* să plângi şi să-mi strici toată munca!

Comentariul o făcu pe Suzanne să râdă.

— O să mă străduiesc să nu plâng.

Îşi ridică fustele să-şi examineze pantofii verzi cu argintiu. Rory făcuse, într-adevăr, o treabă uimitoare creând acest ansamblu atât de repede.

— Mă bucur că nu plouă. Nu mi-ar plăcea deloc să stric toate astea.

Apoi ieşi din camera ei mică şi rece şi coborî scările înguste spre noua ei viaţă.

Hawkins aştepta acolo cu pelerinele lor călduroase. A lui Suzanne era din catifea verde-închis, căptuşită cu blană închisă la culoare, un cadou de la Callie. Ce prieteni generoşi îşi făcuse!

Trăsura îi aştepta afară pentru scurtul drum spre biserica parohiei, dar distanţa era destul de lungă pentru ca nervii lui Suzanne să înceapă din nou să se manifeste.

— Faci un lucru bun, spuse Rory bătând-o pe mâna înmănuşată. Căsătoria e o instituţie foarte bună şi colonelul Duval e un bărbat bun. Hawkins a spus că el a fost cel care şi-a asumat cele mai mari riscuri evadând din beci când îşi aşteptau execuţia. Întreabă-l despre asta.

— O să-l întreb, zise Suzanne puţin nesigură.

Îl cunoscuse pe Simon cu mult timp în urmă şi,

chiar dacă nu se mai văzuseră de ani întregi, avea încredere în el. Şi dacă mariajul nu mergea, avea acum mijloacele să îl părăsească şi să trăiască confortabil.

Dar voia cu disperare să funcţioneze. Îi datora asta lui Simon. Mai mult, obosise să fie singură.

Ajunseră la biserică, şi Hawkins le conduse pe scări cu câte o doamnă de braţ. Era un bărbat atât de cumsecade şi de nădejde şi avea curajul unui leu, aşa cum observase cu ochii ei. Simţise că Simon avea calităţi asemănătoare, curaj şi o seriozitate solidă, ceea ce era bine. Nu-i plăceau seducătorii uşuratici.

Evenimentele începură să se deruleze rapid. Muzica umplea biserica alături de buchete de flori de iarnă; îl prinse pe Hawkins de braţ în vreme ce Rory mergea graţioasă spre altar purtând un buchet de narcise galbene ce se potriveau cu părul ei.

Inima lui Suzanne se opri văzându-l pe Simon aşteptând-o la altar, cu Will Masterson alături. Simon purta uniforma roşie şi era atât de chipeş, încât simţi că i se înmoaie genunchii. Cum de era atât de norocoasă să fie aleasa acestui bărbat? Nu găsi nici un răspuns, dar apoi el îi zâmbi cald şi asta fu de ajuns.

Era vremea să se îndrepte spre altar cu Hawkins, şovăielnică, dar fără să mai fie nesigură. Prietenii ei de la pensiune o priveau, alături de prietenii pe care şi-i făcuse împreună cu Simon, familia Mercier şi mulţi alţi prieteni ai lui Simon. Atâta bunăvoinţă.

Vicarul grizonant îi salută cu vocea lui sonoră, şi ceremonia începu. În timp ce Suzanne asculta şi răspundea, îşi dădu seama că nu participase niciodată la o cununie în limba engleză. Cuvintele din cartea de rugăciuni erau frumoase şi jurămintele solemne şi puţin de temut.

Deşi cuvintele „cu trupul meu te venerez” erau

profund nepotrivite, aranjamentul pe care îl făcuseră le convenea amândurora. Ea şi Simon vor învăţa cum să fie fericiţi împreună.

Şi apoi fură căsătoriţi şi începu restul vieţii lor.

Familia Kirkland ştia cum să fie amfitrioana unei petreceri de nuntă frumoasă şi acolo se găsea mâncare bună din abundenţă, prieteni şi toasturi pentru sănătatea şi fericirea noilor căsătoriţi. Cu toate astea, Simon fu fericit să fie în sfârşit acasă cu proaspăta lui soţie, împlinindu-i visul casnic al unei seri liniştite împreună.

Salonul dintre dormitoarele lor era mic şi confortabil de cald, iar cu o săptămână în urmă, cumpărase două fotolii foarte comode care erau acum plasate de-o parte şi de alta a şemineului. Se schimbară amândoi în haine comode când se întoarseră acasă. El îşi împachetă uniforma, nefiind sigur dacă o va mai purta vreodată, deoarece curând urma să iasă oficial din armată.

Aşteptând cu nerăbdare această seară liniştită, îşi puse nişte pantaloni şi o cămaşă lejeră, cu o jachetă călduroasă de culoare bleumarin. Suzanne purta un halat de lână cenuşie şi arăta încântător, chiar dacă nu se vedea nimic din ea mai jos de gât. Se ghemuise în fotoliu şi îşi scotea agrafele din păr, uitându-se absentă la foc.

Ştiind că-i place vinul roşu, Simon turnă în două pahare nişte vin deosebit de bun şi le puse pe masa dintre fotoliile lor.

— Tot ce mai avem acum nevoie e o pisică şi un câine, iar această lipsă va fi curând remediată.

Se aşeză pe fotoliu şi îşi sorbi vinul, mulţumit să se uite la soţia lui. Din ce observase el, primele căsătorii

erau pline de speranţă, pasiune şi nerăbdare pentru un viitor comun. Dar aceasta urma să fie diferită, chiar dacă pentru el era prima căsătorie.

— Îmi amintesc atât de limpede prima ta căsătorie, cugetă el. Ea fusese deosebit de frumoasă şi nerăbdătoare să-şi înceapă viaţa. Erai cea mai frumoasă mireasă cu putinţă. Îmi pare rău că speranţele şi visurile tale de atunci nu s-au împlinit.

Ea îşi trecu degetele prin păr, lăsându-l să cadă peste umeri într-o cascadă strălucitoare.

— Mă îndoiesc că visurile vreunei mirese se îndeplinesc în totalitate, dar vâltoarea războiului retează cu siguranţă cele mai multe visuri.

Simon spera ca ea să spună mai mult, dar ea tăcu. El se gândi la anii dintre căsătoria şi fuga ei din haremul turcesc. Ce se întâmplase cu soţul ei, chipeşul şi şarmantul Jean-Louis, conte de Chambron? Cum fusese capturată şi vândută ca sclavă? Cum supravieţuise atâtor nenorociri?

Dar dacă ea nu voia să vorbească despre asta, n-avea importanţă. Erau multe chestiuni şi din trecutul lui despre care nu voia să vorbească. Era mai sigur să discute despre treburi casnice.

— Bănuiesc că noii tăi prieteni au lucrat să-ţi facă o nouă garderobă potrivită pentru o doamnă cu stare.

Suzanne zâmbi.

— Deja am comandat câteva rochii de la croitoreasa care mi-a făcut rochia de mireasă. E foarte talentată şi are ajutoare bune, aşa încât poate lucra foarte repede. După ce mi-au terminat rochia verde, au început lucrul la un costum de călărie. Mi l-a promis pentru mâine, pentru că am plănuit să mergem la moşia ta pentru luna de miere.

În ultima frază se putu auzi o uşoară notă

interogativă.

— Şi vrei să fii pregătită să călăreşti, spuse el chicotind. Aştept cu nerăbdare vizita la conacul White Horse. De ani întregi n-am mai fost pe acolo. Moşia aparţinea bunicului meu şi mi-am petrecut multe veri acolo. Grajdurile au destui cai buni de călărie, sunt sigur.

— Tot ce-mi trebuie e un cal docil şi bine-crescut aşa încât să pot reînvăţa tot ce-am uitat, îl asigură ea. Nu vreau să-mi stric noul costum de călărie dacă sunt aruncată din şa imediat!

— O să-ţi aminteşti repede. Erai o călăreaţă înnăscută. Întotdeauna am fost impresionat de felul în care puteai fermeca un cal aşa încât să te asculte. O îmblânzitoare de cai.

— Pe atunci puteam. Ridică din umeri şi apoi începu să-şi împletească părul într-o coadă lungă. Avea acea frumuseţe obsedantă a unei Madonne triste. Aşadar, o să vedem.

— Pari puţin tristă, milady, observă el blând.

După o lungă tăcere, ea spuse:

— Da, puţin poate. Evenimentele importante din viaţă aduc în minte altele şi, cu cât îmbătrânim, trecem prin tot mai multe. Îl privi şi rămase cu privirea aţintită asupra lui. Însă sunt fericită că m-am măritat cu tine, aşa că ăsta e un eveniment bun.

— E unul dintre cele mai bune evenimente, spuse el sincer.

Zâmbind, ea îşi legă coada cu o panglică subţire, apoi îşi ascunse cu mâna un căscat.

— Nunta necesită energie pentru pregătire şi pentru a o duce la capăt. Sunt gata de culcare.

— Dimineaţă, putem să îndeplinim una din fanteziile mele casnice, luând micul dejun împreună. El

se ridică şi îi oferi mâna s-o ajute să se ridice de pe fotoliu. Ştiu că o să arăţi încântător stând la masă în faţa mea.

— Nu fi prea sigur! N-avea nevoie de ajutor să se ridice, dar lui îi plăcu încleştarea caldă a degetelor ei. Ea îi dădu drumul mâinii ca să înăbuşe un alt căscat, apoi se îndreptă spre uşa dormitorului ei. Somn uşor, milord.

Deoarece Simon nu era încă pregătit să se retragă, turnă vinul nebăut de Suzanne în paharul lui savurând intimitatea de a termina vinul soţiei sale. Foarte casnic şi, în afară de asta, vinul era prea bun pentru a fi irosit.

Dar în timp ce sorbea din vin, simţi o uşoară melancolie. Goli paharul înainte de a-şi da seama de ce. Cu toate că era încântat că Suzanne era acum soţia lui, îşi dădu seama că dorea mai multă apropiere. Mai multe atingeri. I-ar fi plăcut s-o îmbrăţişeze îndelung înainte de a se retrage. I-ar fi plăcut să-i simtă trupul moale lipit de el, relaxat şi mulţumit.

Dar relaţia lor era prea nouă şi nu ştia cât de mult i-ar fi permis s-o atingă. N-o deranja să-l ia de braţ sau alte contacte obişnuite de acelaşi fel, dar nu era sigur dacă ar fi acceptat mai mult de-atât.

Intuiţia îi spunea s-o ia încet pe Suzanne. Nu era sigur că un bărbat putea cu adevărat înţelege ce îndurase ea în harem, dar nu putea uita ce îi spusese când se întâlniseră prima dată: „Supravieţuirea mea depindea de a fi târfă şi de a mă preface că îmi place”.

Îi acceptase condiţiile pentru că îi dorea cu disperare compania. Căsătoria lor fusese bazată pe înţelegerea că trupul ei era numai al ei.

Cu toate astea, el voia mai mult.

O auzea cum se mişca prin dormitor pregătindu-se de culcare. Îşi imagină cum îşi scotea halatul. Era încă

iarnă, aşa că avea dedesubt o cămaşă de noapte călduroasă. Se auzi un zgomot uşor când ea puse nişte cărbuni pe foc. Apoi lumina se stinse şi se lăsă tăcerea. Şi-o imagină strecurându-se sub aşternuturi şi acoperindu-se cu pătura.

Spera că se va odihni bine şi că se va trezi fără acea tristeţe. Era posibil ca ea să simtă ceva din aceeaşi melancolie pe care o simţea şi el. Căsătoria era ţelul unei curtări, dar mai era şi începutul unei călătorii făcute împreună, una ce spera să dureze pentru tot restul vieţii. Poate că a doua zi vor putea discuta despre atingeri şi cât de mult era ea dispusă să accepte.

Îşi sprijini picioarele de un taburet şi lăsă gândurile să cutreiere spre copilăria lui din casa aceea. Părinţii lui iubitori, fratele adoptiv cel iubit, Lucas, o lume a posibilităţilor, acum dispărută.

Apoi, conştient, se eliberă de acel trecut. Nu-l va uita niciodată, dar începea o nouă etapă a vieţii. Era momentul să privească înainte, nu în urmă.

Ca adult, descoperise noi posibilităţi pe care nu şi le imaginase fiind copil. Făcuse o treabă bună în locuri întunecate şi periculoase şi acum se însurase cu o femeie care îi mişcase inima când era doar un băiat. Nici unul din ei nu mai era ce fusese odinioară, dar amândoi deveniseră mai înţelepţi şi mai puternici şi, cu timpul, vor deveni cu siguranţă mai apropiaţi. La urma urmei, nu erau căsătoriţi decât de câteva ore.

Zâmbind la această absurditate, decise că era vremea să se culce. Tocmai domolea focul când auzi nişte zgomote sfâşietoare venind din camera lui Suzanne. Rămase nemişcat, întrebându-se dacă i se păruse.

Nu, sunetele de suferinţă erau inconfundabile.

Deschise uşa spre camera ei, întrebându-se dacă avea un coşmar.

— Suzanne? spuse el încet.

Ea stătea cu spatele la el, încercând să-şi înăbuşe suspinele în pernă. La sunetul vocii lui, ea se ghemui şi mai strâns, ca şi cum asta ar fi făcut-o invizibilă.

— Fata mea dragă!

Traversă camera şi se întinse lângă ea pe deasupra păturii. Deşi nu ştia cât de mult accepta ea să fie atinsă, nu putea să plece fără a-i fi oferit alinare. Stând într-o parte, o luă de talie şi o trase la pieptul lui. Ea era caldă şi moale sub pătură şi nu încercă să se îndepărteze de el. El trase aer în piept şi se sili să aibă o voce calmă:

— Dacă eşti atât de tulburată de această căsătorie, putem… s-o curmăm. Să obţinem o anulare, de vreme ce n-a fost consumată.

Se îmbărbătă pentru răspunsul ei precum că asta voia, dar ea îşi scutură capul şi se întoarse pe spate, aşa încât se uita drept la el. În lumina slabă ce venea prin uşa de la salon, faţa ei era umflată de plâns. El simţi un val de tandreţe atât de puternic încât îl durea.

— Nu, spuse ea cu o şoaptă răguşită. Nu vreau asta. Poate că tu eşti cel mai bun lucru din viaţa mea. Dar ziua de azi m-a făcut să mă gândesc la prima mea nuntă.

Ceva din durerea lui se risipi, dar suferea pentru ea.

— Presupun că era inevitabil. Erai aşa de bucuroasă în acea zi. Aşa de frumoasă şi de îndrăgostită de Jean-Louis. Să te văd însemna să cred în puterea dragostei. Ştiu că nu mă poţi iubi aşa cum l-ai iubit pe el, dar…

— Şi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta! rosti

ea cu o furie înverşunată. L-am iubit cu prostia unei fete tragic de naive şi de tinere. Am fost flatată că un astfel de bărbat chipeş şi cu experienţă m-a ales pe mine drept soţie. A spus că mă iubeşte şi l-am crezut! Suspină dureros. Sper din tot sufletul să nu mai fiu niciodată atât de proastă!

Tulburat, Simon întrebă:

— S-a purtat urât cu tine?

Ea oftă, mânia fiindu-i înlocuită de resemnare.

— Nu după standardele lui. Avea nevoie de o soţie care era moştenitoare şi destul de atrăgătoare pentru a fi demnă de minunata sa persoană. Spunea că mă iubeşte pentru că ştia că asta aşteptam. Se mândrea că era un amant priceput, aşa încât se asigura că-mi plăcea ceea ce el numea sport în pat.

Se opri respirând tremurat.

Simţind că ea trebuia să-şi dezvăluie întreaga suferinţă încât să se poată îndepărta de trecut, el spuse încurajator:

— Dar?

Suzanne înghiţi cu greutate.

— La început, pasiunea îmi era de ajuns, dar treptat mi-am dat seama că în patul lui orice femeie tânără suficient de atractivă ar fi la fel de acceptabilă. Nu mă vedea niciodată cu adevărat ca pe mine însămi. Găsea că amantele lui erau mult mai interesante.

Simon îşi putea doar imagina cât de dureros trebuie să fi fost pentru o tânără soţie devotată care se crezuse a fi iubită.

— În cazul ăsta a fost un prost! Şi nu un bărbat de onoare.

— Onoarea lui nu includea fidelitatea faţă de jurămintele căsătoriei. Mi-a spus asta atunci când l-am înfruntat. Dar nu era mânios. Era condescendent. M-a

bătut pe mână şi a spus că în curând voi înţelege felul în care mergeau lucrurile în lumea noastră. În voce i se auzeau mânia şi durerea intensă. După ce-i dădeam un moştenitor, sau mai bine zis doi, puteam să fac ce-mi plăcea.

Simon înjură în şoaptă.

— Nu te-a meritat!

— Poate că nu, dar era sigur că merita zestrea mea care era destul de substanţială.

Când vocea i se frânse, Simon începu s-o mângâie liniştitor pe spate. Ea reîncepu cu vocea tremurată:

— Se gândea să mă înlăture când trecuseră câţiva ani de mariaj fără nici un copil. Mă considera nefolositoare.

Simon înjură din nou.

— Ce nebun de legat!

— Prima şi singura sa grijă era faţă de el şi faţă de reputaţia lui, pentru că altfel m-ar fi înlăturat mai devreme. Îşi duse o mână la ochi pentru a-şi ascunde lacrimile. Încă cugeta la dilema sa când a decis că viaţa ar fi mai sigură şi mai caldă în Napoli şi a rezervat o călătorie pentru noi spre acea destinaţie.

Ghicind unde ducea asta, Simon întrebă:

— Aţi ajuns la Napoli?

— Nu, şopti ea. Corabia noastră a fost atacată de corsari. Văzând inevitabilul, Jean-Louis a strigat spre cei câţiva marinari francezi că îi va recompensa generos dacă îl vor lua de acolo pe barca de salvare. Şi ei erau nerăbdători să plece, aşa încât şase marinari împreună cu Jean-Louis s-au urcat în barcă şi au încercat să scape.

— Lăsându-te la discreţia piraţilor, rosti Simon cu vocea tremurătoare de mânia abia stăpânită.

— Bineînţeles. Nu îi eram de prea mare folos, aşa

era mai uşor decât să mă înlăture. Făcu o grimasă. Am fost norocoasă. Piraţii m-au făcut doar prizoniera lor. El a fost mai puţin norocos. Corsarii au făcut bucăţi mica barcă. N-au existat supravieţuitori.

— Biata mea fată dragă, şopti el trăgând-o atât de aproape, încât faţa ei ajunse între gâtul şi umărul lui.

Cu vocea înăbuşită, spuse trist:

— Dacă noi doi ne-am fi aflat în astfel de împrejurări, ai fi murit încercând să mă protejezi.

Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— Da. Trase adânc aer în piept, nedorind ca ea să fie intimidată de furia lui faţă de un om acum mort. Dar o să fac tot ce-mi stă în putinţă să mă asigur că nu vom înfrunta niciodată astfel de pericole.

Mâna ei îl luă de mijloc şi începu să se relaxeze lipită de el.

— N-am spus niciodată nimănui despre Jean-Louis, pentru că era dureros. Cu tine pot suporta să vorbesc.

El fu uimit că ea avea atâta încredere în el încât să-i dezvăluie durerea primei sale căsătorii. Cu siguranţă că era de bun augur pentru viitorul lor.

Ea era toată numai căldură şi dulceaţă şi adormi cu capul pe umărul lui şi cu răsuflarea înceată şi calmă pe gâtul lui. Voise o mai mare apropiere şi acum o aveau. Voia să-i dăruiască atâta fericire şi siguranţă încât să nu mai plângă niciodată.

Voia… voia…

Când un şoc îi trecu prin inimă, recunoscu că tandreţea ce îl cuprinsese era şi fizică, şi emoţională. O dorea în toate felurile în care un bărbat putea dori o femeie. Dorinţa de mult dispărută revenea la viaţă şi voia mult mai mult decât compania cu care fuseseră de acord.

Ce naiba era de făcut acum?

capitolul 9

Stând nemişcat să n-o deranjeze pe Suzanne, Simon încercă să se împace cu ideea că anii lungi de celibat lipsit de pasiune se terminaseră – o descoperire în aceeaşi măsură incitantă şi alarmantă. Mai mult incitantă, dar îi complica enorm căsnicia. Deşi el se schimbase, Suzanne nu o făcuse, iar el îşi dăduse cuvântul să nu facă nimic pentru a o supăra.

Dacă într-o zi ea urma să aibă alte gânduri despre pasiune, el se va bucura, dar pentru moment şi în viitorul pe termen nelimitat, sarcina lui era s-o protejeze şi s-o preţuiască. Şi s-o înveţe să tragă cu arma şi să se apere.

În cele din urmă adormi şi se trezi în zori văzând că Suzanne încă dormea cu capul pe umărul lui şi mâna înconjurându-i mijlocul. Faţa ei era liniştită şi foarte tânără. Cu grijă, el îşi îndoi braţul drept ce îi amorţise.

Mişcarea o făcu să se foiască şi să-şi deschidă ochii. Era delicios de ciufulită, ochii ei verzi făcându-l să se gândească la frunzele de mentă.

— Aşadar, n-am visat azi-noapte, spuse ea cu un zâmbet somnoros. Eşti o pernă minunată. Nu-mi amintesc de când n-am mai dormit aşa de bine. Şi tu?

— Mi-a luat ceva timp să adorm, spuse el sincer, dar când am reuşit, am dormit bine şi fără vise.

Ea se întoarse pe spate şi se întinse, iar el încercă să nu se uite la felul în care sânii i se ridicau sub ţesătura moale a cămăşii de noapte.

— Poate că ar trebui să continuăm să dormim împreună? Îşi feri timidă privirea de la el. Eu n-am... n-am dormit niciodată toată noaptea cu un bărbat şi mi-a plăcut să te am aici.

— Niciodată? întrebă el uimit. Jean-Louis e chiar şi mai prost decât credeam.

Gura ei făcu un rictus.

— Deci nu sunt anormală că vreau să te am lângă mine toată noaptea?

— Categoric, nu! spuse el ferm. În special, nu în februarie!

La asta, ea zâmbi uşor.

— Atunci, bagă-te puţin lângă mine sub pătură. Probabil că ai îngheţat dormind pe deasupra.

— Într-adevăr, camera s-a răcit peste noapte. Lasă-mă o clipă să aţâţ focul şi vin lângă tine.

El se ridică din pat, ştiind că era nebun să accepte să doarmă împreună şi mai ştiind că era imposibil să spună nu. Nu când voia asta atât de mult. Urma să fie o încercare uriaşă a stăpânirii de sine. Întotdeauna crezuse că a lui era puternică, dar asta fusese înainte să se însoare cu o femeie încântătoare.

Mai puse cărbuni pe foc, apoi se întoarse în pat şi se strecură sub pătură alături de ea.

— E încă devreme, aşa încât să lenevim aici e un bun mod de a petrece timpul înainte de micul dejun.

Hotărât lucru, îi era mai cald sub pătură decât pe deasupra, în special după ce Suzanne se întoarse şi se cuibări lângă el cu o mână pe pieptul lui. Avea o mireasmă slabă de rozmarin, picantă şi atrăgătoare. O sărută uşor pe părul negru şi mătăsos, gândindu-se că nu fusese niciodată mai mulţumit în toată viaţa lui. Era un moment propice pentru a deschide discuţia despre subiectul la care se gândise cu o seară în urmă.

— Mă gândeam ce simţi când eşti atinsă, *ma chérie.* Ai motive să fii precaută faţă de bărbaţi. Îmi place să te ating, dar nu vreau să te supăr. Spune-mi ce nu-ţi place ca să evit să fac.

Suzanne se încruntă.

— Nu pot preciza asta, spuse ea încet, dar totul se reduce la a fi atinsă de un bărbat având intenţii trupeşti. Unii bărbaţi cred că au dreptul să pipăie orice femeie doresc. Emigranţii francezi care au încercat să mă încolţească erau aşa. Oribil! Dacă aş fi avut un cuţit şi aş fi ştiut să-l folosesc, i-aş fi castrat!

— Însetată de sânge, dar e de înţeles, spuse el. Dar nu toţi bărbaţii sunt aşa.

— Din fericire, nu. Tu nu eşti. Ticăloşii tăi din beci par a fi cu toţii genul care îşi ţin mâinile acasă. Cum am traversat Mediterana cu Gabriel Hawkins, ştiu că el se poartă cu respect faţă de femei. Suzanne zâmbi. Mai e şi nebun după Rory şi nu are nici un fel de interes trupesc faţă de vreo altă femeie. Asta îl face să fie nepericulos.

— Tu simţi intenţia trupească? întrebă Simon curios.

— De obicei. Partea nefericită e că-mi place să fiu atinsă. În harem, îmi plăcea să am copii pe care să-i îmbrăţişez. Oftă. Am presupus că într-o zi voi avea copii, dar nu s-a întâmplat niciodată şi acum nu se va întâmpla în veci.

— Visuri pierdute, spuse el încet. Deşi câteodată visurile pot renaşte. Ai crezut că eşti nepotrivită pentru o căsătorie, şi totuşi, iată-ne!

Ea chicoti.

— Da, iată-ne. Dar asta e pentru că tu ai înţeles şi ai simţit la fel ca mine.

— Cu alte cuvinte, sunt nepericulos, spuse el cu o notă seacă în glas.

— Exact, şi-mi place să dorm în braţele tale.

El se întrebă dacă ea ar simţi schimbarea din el, pentru că gândurile lui erau categoric trupeşti. Şi dacă

ar simţi, ce-ar face?

Dar pentru moment, erau mulţumiţi unul cu celălalt. El îşi trecu încet mâna peste rotunjimile încântătoare ale spatelui ei.

— Mâine mi-ar plăcea să plecăm devreme să vizităm conacul White Horse, dar azi putem clarifica unele detalii ale vieţii.

— Cum ar fi costumul meu de călărie, cizmele şi sper şi alte haine. Ochii ei luciră. Dar costumul de călărie şi cizmele în special.

— Înainte de a pleca din oraş, trebuie să-i vizitez pe fratele bunicului lui Lucas şi pe soţia lui. Lord şi Lady Foxton nu au avut copii, aşa că ţineau foarte mult la noi, tinerii năzdrăvani. Sunt naşii de botez ai lui Lucas şi deoarece el şi cu mine eram mereu împreună, ne tratau ca pe nişte fraţi. Simon alungă o amintire trecătoare a doi băieţi care erau primiţi cu braţele deschise la Foxton House. Ştiu că le-ar face plăcere să te cunoască.

— Mi-ar plăcea să-i cunosc pentru că sunt ca o familie pentru tine, spuse ea imediat. Dar ca naşi, de ce nu l-au luat pe Lucas când a rămas orfan?

— La vremea aceea, erau în India. Când s-au întors în Anglia, Lucas era deja stabilit în familia mea şi n-au vrut să-l despartă din nou. Totuşi, au venit des în vizită.

Suzanne se încruntă.

— Lucas urma să moştenească titlul Foxton?

— Dacă trăieşte, ar fi Lord Foxton. Străunchiul lui era fratele mai mic al bunicului lui. Dar Lucas e dispărut de mulţi ani şi în cele din urmă a fost declarat mort, aşa încât unchiul lui a preluat titlul. Ar fi fericit să renunţe la el dacă Lucas se dovedeşte a fi în viaţă.

Ei fuseseră cei care îi scriseseră lui Simon să-i

spună despre presupusa moarte a lui Lucas. Rămânând în legătură cu ei de-a lungul anilor era un mod de a păstra vii amintirile despre Lucas.

— Aşadar, tu eşti familie pentru ei, spuse Suzanne încet. Bănuiesc că vor fi fericiţi să ştie că te-ai însurat. Ceva pozitiv după prea multe pierderi. Căsătoria noastră poate că e... neconvenţională, dar mie mi se pare foarte reală.

— Înţelegi corect. Simţi o puternică dorinţă să o sărute într-un fel foarte trupesc, aşa încât sări din pat. Mă gândesc la alte şi alte lucruri ce trebuie făcute azi, aşa că e timpul să mă pun în mişcare. Te văd la micul dejun sau preferi să te odihneşti ceva mai mult?

Ea se ridică în fund şi se întinse, la fel de suplă şi graţioasă ca o pisică.

— Nu ţi-aş refuza fantezia cu micul dejun, spuse ea zâmbind. Ne vedem jos.

El se întoarse prin salon în dormitorul său. Trebuia să se spele, să se bărbierească, să se îmbrace şi să lucreze la stăpânirea de sine. Nu în această ordine.

Casa Foxton era modestă, dar primitoare, mobilierul, un amestec englezesc confortabil cu accente exotice indiene. Se schimbase puţin de la vizita din urmă cu câţiva ani a lui Simon.

Cei doi Foxton se schimbaseră şi ei foarte puţin, deşi erau ceva mai cărunţi şi cu mai multe riduri. William, Lord Foxton, era înalt şi zvelt, cu faţa afectată de anii petrecuţi sub soarele nemilos al Indiei. Anna, soţia lui, era micuţă şi amabilă, cu o frapantă şuviţă de păr alb. Îl întâmpină pe Simon cu o îmbrăţişare.

— Dragul meu băiat! Ce mai face derbedeul meu preferat?

— Nu mai e atât de tânăr şi acum în retragere din

tagma derbedeilor. Scutură mâna lordului Foxton. Mă bucur să vă revăd, domnule. O aduse pe Suzanne în faţă. Voiam să o cunoaşteţi amândoi pe soţia mea, Suzanne Duval. Suntem veri îndepărtaţi prin alianţă şi nu ne-am mai văzut de ani buni. A fost o adevărată binecuvântare să ne vedem din nou aici în Londra.

— Asta sună foarte romantic! Lady Foxton prinse amândouă mâinile lui Suzanne. Bun venit în casa noastră, draga mea! Mă bucur aşa de mult pentru voi amândoi.

— Mulţumesc, spuse Suzanne cu un zâmbet cald. Sunt o femeie norocoasă.

— Hai să staţi lângă foc, spuse Lady Foxton. O să sun să aducă nişte gustări, în vreme ce ne punem la curent cu ce s-a mai întâmplat.

Cele două perechi discutară lejer la ceai şi prăjituri înainte ca soţii Foxton să schimbe o privire sobră. Lady Foxton spuse:

— Există o veste. De fapt, nu chiar o veste, mai mult un zvon. Zdrobi o prăjitură în fărâme cu degete nervoase. Dar una uimitoare.

Când ea tăcu, soţul ei reluă istorisirea.

— Un vechi prieten a crezut că l-a văzut pe Lucas în Bruxelles anul trecut după ce împăratul a abdicat. Era îmbrăcat în călugăr.

— Călugăr? spuse Simon neîncrezător. Nu pare a fi Lucas. Cu siguranţă că era o asemănare întâmplătoare.

— Posibil, încuviinţă Foxton. Dar Carter l-a văzut pe Lucas de mai multe ori şi a jurat că omul arăta exact ca el. Asemănarea era foarte puternică.

— Carter a vorbit cu acest călugăr?

Foxton scutură din cap.

— Nu, a spus că odată ce a văzut că e urmărit, călugărul s-a îndepărtat. Carter a încercat să-l prindă

din urmă, dar străzile erau aglomerate şi l-a pierdut din vedere.

Simon simţi că nu poate respira până când Suzanne îl luă de mână să-l liniştească. Înghiţi cu greu.

— E genul acela de lucru pe care vrei să-l crezi atât de mult, dar pare a fi imposibil. N-aţi primit niciodată vreo scrisoare de la el, nu-i aşa?

— Nu, nici banca lui n-a primit vreo cerere de bani. Şi totuşi…

Lord Foxton scutură din cap.

— E imposibil să nu speri, spuse încet Suzanne. Dar am auzit spunându-se că toţi avem pe cineva undeva care arată ca şi cum ar fi geamănul nostru. Când l-am văzut prima dată pe Simon aici în Londra, pentru o clipă am crezut că era răposatul meu soţ, care îi era văr de-al doilea. Câteodată o simplă mişcare a unui străin evocă pe cineva pe care îl ştii bine. Poate fi foarte tulburător când se întâmplă.

— Ce tânără realistă eşti, spuse Lady Foxton. Sunt sigură că ai dreptate că era doar o asemănare întâmplătoare. Dar aş fi vrut ca domnul Carter să-l fi prins din urmă pe călugăr aşa încât să poată fi sigur. Gura i se strâmbă ironic. Citesc prea multe romane gotice. M-am întrebat dacă Lucas a fost lovit la cap şi are amnezie, aşa încât nu ştie cum să vină acasă. Sau poate că era îmbrăcat în călugăr pentru că acţiona ca spion şi nu îndrăznea să-şi dezvăluie adevărata identitate.

— Asta era însărcinarea mea, sublinie Simon uşor amuzat. Odată cu terminarea războaielor nu mai e atâta nevoie de spioni, dar povestea domnului Carter e interesantă. Poate că ar trebui să o cercetez mai atent.

Expresia feţei lui Lady Foxton se relaxă.

— Mulţumesc. Am fost de părere că incidentul ar

trebui investigat, dar nu eram sigură de unde să încep. Tu o să ai o idee mult mai bună cum să te ocupi de astfel de cercetări.

— Da, dar o să am nevoie de cât mai multe detalii posibil, răspunse Simon. Exact când şi unde a văzut domnul Carter această persoană? Ce culoare avea rasa călugărului? Ce se petrecea pe lângă el pe stradă? Altceva care să ajute a restrânge posibilităţile. Unde îl pot găsi pe domnul Carter?

— S-a întors la moşia lui din Durham, dar i-am pus aceleaşi întrebări pe care şi tu le-ai pus, spuse Lord Foxton. O să-ţi dau notiţele mele.

— Asta ar fi foarte folositor. Dar ştii că a fost aproape sigur o asemănare întâmplătoare, spuse Simon sobru.

— Ştim, spuse Lady Foxton. Dar o să ne simţim mai bine dacă incidentul e investigat în măsura posibilului.

— O să mă ocup de asta imediat. Simon se ridică. Mi-a făcut o mare plăcere să vă revăd. Acum că m-am întors în Anglia, sper să vă văd mai des.

— La fel şi noi. Lady Foxton se ridică şi zâmbi călduros spre Suzanne. Şi neapărat, s-o aduci pe încântătoarea ta soţie cu tine când vii aici!

Suzanne roşi uşor, şi cele două cupluri îşi luară rămas-bun cu simpatie. Dar Simon deja se gândea cum să înceapă căutarea unui călugăr care aproape sigur nu era Lucas.

Când se aşeză în trăsură, Suzanne întrebă:

— E posibil ca Lucas să fi devenit cu adevărat călugăr?

Simon răspunse încet:

— Totul e posibil, dar pare foarte puţin probabil. Niciodată n-a fost evlavios. Abia dacă reuşea să fie anglican, cu atât mai puţin catolic. Poate că se deghiza

în călugăr din anumite motive, dar totuşi pare puţin probabil. Dacă spiona, de ce nu s-a întors acasă după ce împăratul a abdicat?

— Aşa cum spui şi tu, totul e posibil. Îi aruncă o privire piezişă. O să vorbeşti cu Kirkland despre asta?

Simon dădu din cap, punând caii în mişcare.

— Da, dar mai întâi o să studiez notele lordului Foxton. Poate că există nişte indicii care să ne dea mai mult material de lucru.

— Ai un portret al lui Lucas pe care să-l poţi împrumuta lui Kirkland? Ar putea fi de ajutor.

Simon încuviinţă energic din cap.

— E o idee excelentă. Am o miniatură ce seamănă foarte bine. O s-o iau cu mine.

După ce străbătură câteva străzi în tăcere, Suzanne întrebă pe o voce neutră:

— Ai vrea mai degrabă să nu mergi la moşie ca să te poţi concentra asupra investigaţiei?

El îşi aminti dureros şi intens de trupul ei cald şi flexibil în braţele lui în acea dimineaţă.

— Nu vreau absolut deloc să renunţ la luna mea de miere, *ma chérie,* spuse el prompt. Tu ce zici?

Zâmbetul îi lumină ochii.

— Eu abia aştept câteva zile să te am doar pentru mine. Încă mai avem multe de aflat unul despre altul.

Da, şi el va savura fiecare clipă.

capitolul 10

Vremea era înnorată, dar uscată pentru călătoria lor la White Horse. Era după-amiază târziu şi soarele începea să coboare spre apus când Simon spuse:

— *Chérie*, o să ne aflăm pe moşia mea, odată ce cotim pe aici.

Suzanne moţăise în colţul trăsurii, dar se trezi auzind ce spunea.

— Bine! A trecut ceva timp de la prânz şi sunt gata să iau un ceai.

— O să facem un scurt popas aici.

Simon făcu semn vizitiului să se oprească după ce cotiră. Când trăsura se opri la marginea drumului, Simon deschise portiera, coborî scăriţa şi îi oferi mâna să coboare.

— E o privelişte frumoasă peste vale.

Suzanne coborî, bucuroasă să-şi dezmorţească picioarele, apoi icni surprinsă. Nu se gândise prea mult la numele moşiei, dar acum avea sens. Era într-adevăr o privelişte superbă peste vale, cu câmpuri pestriţe, garduri vii, crânguri şi un mic pârâu mărginit de copaci ce curgea prin vale.

Şi pe partea cealaltă a văii, un cal alb galopa peste dealuri.

— Ce e asta? şopti ea. N-am văzut niciodată aşa ceva!

— Fă cunoştinţă cu calul alb[3] după care a fost botezată valea asta. Dealurile astea fac parte din colinele Bergshire şi sunt din calcar. Silueta e adânc săpată în teren şi adâncitura e umplută cu calcar alb zdrobit.

— E remarcabil! Studie forma abstractă ce reprezenta un cal în galop, fără alte detalii efective. De ce nu creşte vegetaţie pe deasupra?

— Plantele încearcă, dar silueta e curăţată regulat pentru a se păstra clară imaginea. Arătă spre calul alb.

3 Calul Alb Uffington – figură preistorică a unui cal în lungime de 110 m, alcătuită din şanţuri adânci de până la 1 m, umplute cu calcar alb sfărâmat, aflat in comitatul Bergshire. Datează din epoca bronzului târziu (1000–700 î.H.). (n.tr.)

E vizibilă din toate părţile casei. E aproape magic să te trezeşti dimineaţa şi să vezi imaginea străveche galopând peste vale.

— Abia aştept! Suzanne se urcă din nou în trăsură. Acum sunt şi mai nerăbdătoare să văd casa!

— Nu mai e mult, o asigură Simon. Mulţi servitori şi familiile lor au fost acolo de pe vremea când bunicul meu a cumpărat casa şi se mândresc că administrează bine moşia. Domnul şi doamna Stanley sunt majordom şi menajeră, domnul Roper e şeful rândaşilor. Mi-au făcut viaţa mult mai uşoară şi o să facă la fel şi pentru tine.

Drumul urmase un zid de piatră. Chiar după următoarea cotitură, trăsura se îndreptă printre stâlpi de piatră spre o alee lungă mărginită pe amândouă părţile de rânduri de copaci şi care ducea spre un conac elegant.

Suzanne zâmbi în timp ce se apropiau. Clădită din piatră aurie, cu un acoperiş din ardezie, construcţia părea că a crescut din deal. Era prietenoasă, spre deosebire de vastele palate ale vieţii ei din Franţa.

— Cred că îmi va plăcea conacul White Horse foarte tare. Cât mai avem până când pot merge la grajduri?

Simon chicoti, auzindu-i nerăbdarea.

— Aproape imediat, deşi e prea târziu să mergem să călărim. Dar îţi poţi alege calul pentru mâine.

Suzanne aproape că fierbea de nerăbdare. Cu cât petrecea mai mult timp cu Simon, cu atât se simţea mai tânără.

Pentru că servitorii ştiau de venirea lor, când trăsura se opri în faţa casei, o duzină de persoane curioase ieşiră repede din casă să-i întâmpine, în fruntea lor fiind un cuplu de vârstă medie, cu un aer

autoritar. După ce o ajută pe Suzanne să coboare din trăsură, Simon spuse formal:

— Domnule şi doamnă Stanley, permiteţi-mi să v-o prezint pe soţia mea, doamna Suzanne Duval.

— Era şi timpul să te întorci, ştrengarule! Doamna Stanley îl îmbrăţişă cu putere pe Simon, apoi se întoarse spre Suzanne şi făcu o reverenţă. Bun venit la conacul White Horse, doamnă! O adevărată casă are nevoie de o stăpână şi de o cameră plină de copii.

Îmbrăţişarea pe care doamna Stanley o dăruise stăpânului ei era dovada că era un slujitor vechi al familiei. Tresărind în sinea ei la auzul comentariului despre copii, Suzanne întinse mâna.

— Mă bucur foarte tare să fiu aici! Soţul meu mi-a vorbit foarte frumos despre dumneata şi ceilalţi servitori.

Menajera dădu din cap în semn de aprobare.

— Da, mi-am petrecut toată viaţa aici, la conacul White Horse. El e domnul Stanley, majordomul.

Soţul ei făcu o plecăciune, mai reţinut decât soţia lui, dar la fel de interesat să o studieze pe noua lui stăpână.

— Bun venit la conacul White Horse, doamnă.

Simon se uită spre şirul de servitori din faţa casei.

— E nevoie şi de alte prezentări. Unii par cunoscuţi, dar alţii au crescut de când i-am văzut ultima dată.

Se făcură prezentări, şi Suzanne se strădui să îşi amintească numele şi poziţia ocupată. Din fericire nu erau mulţi, dar încă îi trebuia timp să-i înveţe. Aşa cum Simon dăduse de înţeles, păreau a fi cu toţii nişte servitori mulţumiţi.

După prezentări, Simon o conduse sus pe scările largi şi în casă.

— Dormitoarele sunt aranjate ca în casa din oraş. Camera stăpânei e la stânga, cea a stăpânului la dreapta şi salonul la mijloc. Camerele sunt mai spaţioase aici, fireşte.

Ea se uită pieziş la el.

— Care dormitor are patul cel mai mare?

Simon zâmbi larg spre ea, cu o căldură ce o făcu să se înfioare.

— Amândouă paturile sunt destul de mari pentru două persoane.

Ea roşi, puţin stânjenită de cât de mult îi plăcea să doarmă cu Simon după doar două nopţi. Îi plăcea să-i simtă trupul cald şi puternic lângă ea şi îi plăcea să adoarmă în braţele lui.

De la nuntă, înţelesese mai bine de ce căsătoria era aşa de apreciată. Pasiunea era trecătoare şi se simţise întotdeauna tristă şi pustie când Jean-Louis termina cu ea şi se retrăgea în camerele lui. Sau la o amantă. Nu voise să ştie la care anume.

Căsătoria bazată pe prietenie, fără problemele de nestăpânit ale pasiunii, se dovedea a fi la fel de frumoasă pe cât îi spusese Simon că va fi. În ciuda asemănării lui cu Jean-Louis, cei doi bărbaţi erau atât de diferiţi. Simon o vedea ca pe o persoană şi ţinea la ea. Nu ştiuse cât de preţioasă era această afecţiune pentru că n-o cunoscuse niciodată. Acum nu mai voia să fie lipsită de ea.

— O să mă spăl repede, spuse ea. Apoi la grajduri?

— După voia ta, milady. Când eşti gata, vino în salon! Deschise uşa spre dormitorul ei cu un gest teatral. Sunt sigur că vei găsi camera confortabilă, chiar dacă puţin uzată. Gândeşte-te la ce schimbări ai vrea să faci.

Dormitorul avea nevoie de nişte draperii noi şi de

alte ţesături, dar era intim, cu nişte culori calde şi un covor moale. Patul cu baldachin era categoric destul de lat pentru doi, fiind loc şi pentru o pisică sau un câine. Se întoarse şi îl îmbrăţişă scurt pe Simon, spunând:

— Ştiu că ne vom simţi foarte confortabil aici!

La rândul lui, şi el o îmbrăţişă îndelung cu căldură.

— Pe diseară, milady.

Apoi plecă lăsând-o să exploreze noua sa locuinţă.

Ea era foarte mulţumită de ce găsise. Exista o garderobă destul de spaţioasă, fotoliile şi sofaua erau plăcut tapiţate când se aşeză pe ele, şi ferestrele ofereau o privelişte superbă spre calul cel alb.

După scurta explorare, îi luă doar câteva minute să se împrospăteze. Cizmuliţele solide şi pelerina simplă pe care le purtase în trăsură erau bune pentru vizita la grajduri.

Deschise uşa spre salon şi îl găsi pe Simon stând lângă ferestrele late, cu mâinile la spate, privind spre calul cel alb de pe partea cealaltă a văii înguste. Se opri în uşă ca să-i admire umerii laţi şi puternici. Foarte masculin şi foarte atrăgător.

El nu se întoarse când ea intră în cameră.

— E minunat să priveşti calul în zori, Suzanne, rosti el gânditor. În special când e puţină ceaţă şi forma apare treptat când soarele răsare. Un cal tenebros devenind lumină.

Ea se opri lângă el, aşa de aproape încât se atingeau.

— Magic.

Simon o luă de talie. Stând aici cu el, privind la încântătoarea şi înverzita Anglie, era uşor de imaginat că acest loc era casa ei pentru totdeauna după prea multe călătorii.

— E vremea să vedem nişte cai frumoşi şi adevăraţi?

— Ai fost lipsită prea multă vreme de plăcerea călăriei, spuse Simon chicotind.

Se întoarseră de la fereastră şi se îndreptară spre parter, după care ieşiră din casă.

Suzanne îl luă pe Simon de mână în timp ce parcurgeau scurtul drum spre grajduri.

— Cred că să te ţin de mână ar fi mult prea îndrăzneţ dacă am fi fost englezi, murmură ea, dar dacă cineva e şocat, am putea explica prin faptul că suntem francezi.

— Eu sunt doar pe jumătate francez, dar n-ar trebui să dăm nici o explicaţie atunci când suntem în luna de miere, spuse Simon cu un zâmbet în voce.

— Eşti destul de francez, şopti ea în acea limbă.

Mâna lui o strânse pe a ei înainte să spună:

— Nu sunt sigur ce vom găsi în grajduri. În mare parte cai de muncă, dar ar trebui să fie şi vreo doi cai de călărie.

Uşile duble, late ale grajdului erau deschise, lăsând să iasă mirosul familiar de fân şi cal. Când intrară, un bărbat vânjos înaintă să-i întâmpine.

— Roper! spuse Simon plăcut impresionat. Mă bucur să te văd din nou. Soţia mea abia aşteaptă să călărească dimineaţa şi la fel şi eu. Ce ai pentru noi?

Cu vocea sobră, dar ochii luminoşi, rândaşul îşi atinse borul pălăriei.

— Bine aţi venit, doamnă Duval! Domnule colonel, cred că am găsit un animal care să vă fie pe plac.

Grajdul era curat, boxele libere erau spaţioase şi caii arătau lucioşi şi bine ţesălaţi. Suzanne oftă fericită. Copil fiind, mergea des prin grajdurile familiei. Când se măritase şi devenise contesă, o astfel de comportare

băieţoasă fusese descurajată şi în harem nu se apropiase niciodată de un cal. Avea mult de recuperat.

Fără cuvinte, Simon îi dădu o mână de morcovi tăiaţi. Ea oferi unul unui cal masiv de tracţiune care venise s-o cerceteze.

— Ce exemplar arătos, murmură ea întinzând o mână să-l scarpine după ureche.

El o mirosi interesat, aşa că îi oferi nişte morcovi. El linse morcovul din palma ei apoi îi dădu un ghiont prietenos cu capul, ce o făcu aproape să cadă.

Îşi recăpătă echilibrul când Simon o sprijini.

— Nu ţi-ai pierdut îndemânarea cu caii, observă el. În curând se va întuneca. Vrei să te uiţi la caii de călărie înainte să ne întoarcem în casă?

— Fireşte!

Zâmbi spre rândaş.

— Animalele sunt foarte bine îngrijite, domnule Roper.

Era greu de zis în lumina slabă, dar el arăta de parcă roşise.

— Ne străduim cât mai mult, doamnă. Caii de călărie sunt acolo.

Ea şi Simon îl urmară pe culoarul dintre boxele libere. Ei i se tăie respiraţia când ajunseră la capăt şi văzu o iapă superbă gri.

— Ah, e minunată! şopti Suzanne.

Iapa întoarse capul şi se uită la vizitatori cu ochi blânzi, negri. Dintr-un impuls, Suzanne deschise uşa şi intră în boxă în ciuda strigătului aspru al lui Simon:

— Suzanne!

— N-o să-mi facă rău, nu-i aşa, fată dragă?

Iapa se apropie şi Suzanne îi dădu un morcov. Cu graţie, calul sur acceptă morcovul, apoi mai luă încă unul.

— Cum o cheamă, domnule Roper?

— Luna, spuse el cu satisfacţie în glas. O iapă argintie.

— Presupun că ea e calul pe care l-ai găsit când te-am rugat să cauţi un cal potrivit pentru soţia mea? spuse Simon încrucişându-şi braţele şi sprijinindu-se de zid ca să se uite la ce se petrecea.

— Da, e de la ferma Hill Brook. Roper luă o poziţie asemănătoare lângă el. În parte arab şi minunat dresat. Va costa ceva bani dacă vă decideţi să-l păstraţi.

Simon chicoti.

— Cred că nu există nici un „dacă” în ceea ce o priveşte. Luna pare a fi atât blândă, cât şi frumoasă.

— Da şi bine dresată. Roper arătă cu bărbia spre boxa vecină. Ducele, roibul din boxa de alături, e un cal bun ce se potriveşte la greutatea dumneavoastră.

Simon se uită într-acolo şi încuviinţă din cap.

— Un exemplar arătos. Abia aştept să fac mai bine cunoştinţă cu Ducele mâine-dimineaţă. Intră în boxă şi rămase lângă Suzanne. Mâine-dimineaţă o să afli dacă Luna se poartă la fel de bine şi la călărit pe cât e de frumoasă.

— Va fi bine, rosti Suzanne încrezătoare. Dar acum presupun că este vremea să intrăm şi să ne pregătim de cină.

— Chiar aşa.

Simon o luă de braţ şi ieşiră din boxă. Suzanne îi zâmbi lui Roper făcându-l pe acesta să clipească.

— *Mulţumesc*, domnule Roper! Te pricepi foarte bine la cai.

Îl luă de braţ pe Simon în timp ce părăseau grajdurile şi se îndreptară prin întuneric spre casă.

— Mă bucur atât de mult, Simon, că ne-am

căsătorit. Mă simt din nou tânără.

— Şi eu la fel. O bătu uşor pe mâna de pe braţul lui. Dar bănuiesc că asta nu înlătură întunecimea anilor recenţi.

Cuvintele lui fură ca o mână de gheaţă care o prinse de ceafă. Fusese atâta întunecime.

— Aşa e. Aş vrea să-mi spăl petele de pe suflet şi să fiu din nou normală! Ea însăşi fu uimită de vehemenţa sa.

— Şi mie mi-ar plăcea asta, spuse el încet intrând în casă. Ai răbdare. Timpul şi fericirea fac minuni.

Suzanne spera ca el să aibă dreptate. Când el îi luă pelerina, ea îi studie faţa arătoasă, gândindu-se cât de drag îi devenise. Cu o violenţă subită, îşi dori să fie amândoi nişte proaspăt căsătoriţi normali, care învaţă să se bucure reciproc de trupurile lor.

Imediat ce acest gând capătă formă, trupul ei se retrase, scârbită de ideea de a fi folosită sexual.

Cu toate astea, era capabilă să accepte îmbrăţişarea lui caldă noaptea. De fapt, îi plăcea. Sigur că această plăcere era de bun augur.

Voia să poată fi sigură că aşa stăteau lucrurile.

capitolul 11

Pentru Suzanne, fu dificil să se desprindă de lângă căldura delicioasă a lui Simon şi a patului, dar nerăbdarea călăritului o convinse să iasă de sub pătură. Camera era răcoroasă, aşa încât se înfăşură în capotul ei călduros şi îşi băgă picioarele în papuci.

Sperând ca ziua să fie frumoasă, se duse la fereastră şi privi afară, simţind că i se taie respiraţia la vederea calului alb apărând din ceaţa zorilor, exact aşa cum îi descrisese Simon cu o zi înainte. Oftă fericită.

Simon se mişcă fără zgomot, încât nu-şi dădu seama că venise lângă ea până când nu-i simţi căldura trupului pe spate. Se sprijini de el.

— Constat că îmi place căsătoria.

El chicoti.

— Şi mie la fel. Se pare că va fi o zi minunată pentru călărie.

— Putem călări spre calul cel alb? întrebă ea. Mi-ar plăcea să-l văd de aproape.

— Sunt câţiva kilometri şi poate că ar fi bine s-o iei mai încet în prima ta zi din nou în şa. Îi puse o mână caldă pe umăr. Hai să vedem cum merge!

Era logic. Ea îşi dori să poată alunga sentimentul ciudat că totul va fi *prea* bine.

*

În timp ce Simon şi Suzanne se îmbrăcaseră şi luaseră micul dejun, soarele răsărise şi ziua era rece, luminoasă, dar ceţoasă. În drumul spre grajduri, ea fremăta ca un pisoi fericit.

Roper îi aştepta cu caii înşeuaţi.

— E o zi bună de călărie, spuse el vesel.

Cu toate că era nerăbdătoare, Suzanne nu se grăbi şi controlă harnaşamentul şi căpăstrul calului. Simon încuviinţă.

— Gata, milady?

Îşi împleti degetele s-o ajute să se urce în şa.

Ea îşi puse pe mâinile lui piciorul stâng încălţat în cizmă şi el o ridică înspre şa. Ea ateriză graţios ca un fulg. Zâmbi larg spre el aranjându-şi fustele să-i cadă pe picioare.

— Într-una din zilele astea o să încerc să călăresc bărbăteşte. Nu mi s-a permis asta înainte.

— Cum vrei, milady, spuse el prietenos. Dar pentru azi, vrei să te mulţumeşti să arăţi ca o prinţesă pe şaua ta de femeie?

Nu era decât purul adevăr. Noul costum de călărie al lui Suzanne avea culoarea verde-închis a regimentelor de puşcaşi ai armatei şi se potrivea perfect cu tenul ei alb şi cu ochii verzi.

— Linguşitorule! replică ea râzând. Mergem?

El făcu cunoştinţă cu roibul ce îl aştepta, controlă căpăstrul, apoi încălecă. La început, Ducele fu puţin agitat, dar nu trecu mult până când ajunseră la o înţelegere.

— În spatele grajdului e o potecă plăcută ce merge pe la poalele dealului. E bună de galop când eşti gata.

— Sunt gata acum!

O porni într-un galop uşor în direcţia pe care i-o arătase el. Până ajunseră pe potecă, ea şi iapa ei zburau. Dacă îşi pierduse exerciţiul călăriei, nu se vedea. El ţinu pasul cu ea, încântat de viteză şi amintindu-şi de plimbările lor călare în zilele dinaintea nunţii ei.

În cele din urmă, Suzanne încetini de la galop la trap. Râdea şi faţa ei era îmbujorată de plăcere.

— Ce minunat! Luna e cel mai bun cal pe care l-am călărit vreodată. Are un mers lin ca mătasea.

Simon ajunse lângă ea, potrivindu-şi viteza cu a ei.

— Şi Ducele e un cal bun. După cum ai spus, Roper are un ochi bun la cai şi este încântat să-mi cheltuiască banii.

— Îi cheltuieşte bine, spuse Suzanne trecându-şi mâna prin coama argintie a Lunei. Iubesc conacul White Horse. Mi-ar plăcea să stau aici pentru totdeauna, dar presupun că trebuie să ne înapoiem la Londra şi să ne infiltrăm în comunitatea de emigranţi.

— Da, dar cred că va fi mai mult plăcere decât durere. Se întoarse să se îndrepte spre casă. Eu sunt mai degrabă nerăbdător. A trecut mult timp de când frecventam genul de societate franţuzească pe care am cunoscut-o când eram copil.

— Întoarcerea acolo va fi interesantă, spuse ea întorcând-o pe Lună pentru a-l urma pe Simon. Deşi a fost o minunată plimbare călare, acum trebuie să fac turul casei cu doamna Stanley.

— Amândoi avem obligaţii. Eu trebuie să stau de vorbă cu administratorul şi să mă uit peste registrele pe care el e dornic să mi le arate. Dar în seara asta, ne mai putem răsfăţa cu fantezia casnică a statului împreună în faţa focului. Zâmbi larg spre ea. Plăceri simple şi apoi un somn bun.

Ea îi zâmbi intim, la fel de plină de nerăbdare ca şi el. Simon era un bărbat norocos. Tot ce avea de făcut era să-şi controleze dorinţele virile nesupuse.

Asta era tot.

În acea seară când se retraseră, Suzanne se înfioră când se urcă în pat.

— Dacă te aşezi pe burtă, o să văd dacă pot să-ţi înlătur prin masaj ceva din dureri, se oferi Simon.

— Mulţumesc! răspunse Suzanne întorcându-se pe deasupra păturii.

Cămaşa de noapte se mula delicat peste rotunjimile spatelui, fundului şi picioarelor. După o clipă de preţuire masculină, el trase adânc aer in piept, apoi îngenunche lângă ea şi începu să-i maseze blând gâtul, umerii şi partea superioară a spatelui.

Ea oftă de plăcere şi se relaxă sub mâinile lui.

— Nu ştiu dacă asta va ajuta la durerile de muşchi, dar mă simt minunat, murmură ea.

Şi trupul ei moale îi dădea aceleaşi sentimente. Deşi cămaşa de noapte era destul de groasă fiind de iarnă, totuşi era doar un singur strat de ţesătură între mâinile lui şi trupul ei mlădios. O masă înspre josul spatelui, asigurându-se că nici un muşchi nu era neglijat. Fundul ei era rotund şi ferm, coapsele şi pulpele o delicioasă tentaţie.

Simon era cu tristeţe conştient că, dacă ar fi fost iubiţi, acesta ar fi fost un splendid preludiu erotic. În cele din urmă, el i-ar fi ridicat tivul cămăşii de noapte ca degetele lui să îi atingă pielea dezgolită. Mâinile ar fi urcat apoi...

Înghiţi greu, încercând să-şi înăbuşe ardoarea sexuală ce îl cuprindea. Masajul acesta n-ar fi fost permis dacă ea n-ar fi crezut că el îşi pierduse interesul sexual şi o atingea doar ca prieten, frate chiar. Dacă se uita la el, şi-ar fi dat seama de condamnabilul adevăr.

Dar era aproape adormită, cu un zâmbet mulţumit pe buze. O lovi uşor peste fund pentru ultima dată, apoi se dădu jos din pat şi o acoperi cu pătura. După ce aţâţă focul, aprinse lumânarea de noapte aflată pe o masă în partea opusă a camerei şi se băgă şi el sub pătură.

Ea se întorsese într-o parte cu spatele la el, respirând încet şi constant. Pentru că dorinţa încă îi pulsa în vene, nu se cuibări lângă ea, doar îşi puse o mână pe şoldul ei, stând pe spate.

Închizând ochii, îşi încetini respiraţia concentrându-se să se relaxeze, reducându-şi dorinţa, spunându-şi că trebuia să doarmă. Şi dacă avea vise erotice cu soţia lui, nu conta cât timp nu acţiona în consecinţă.

Încântătoarea lui soţie căreia îi promisese s-o trateze ca pe un prieten...

capitolul 12

Noaptea era rece, şi Suzanne se răsuci instinctiv lipindu-se de Simon, aşa încât stăteau îmbrăţişaţi unul în altul. El dormea, dar chiar şi aşa, braţul lui o luă pe după talie. Era atât de minunat de cald…

Prea cald. Un fulger de panică o străbătu şi se trezi brusc atunci când îşi dădu seama că o parte fierbinte şi rigidă a lui o împungea pe posterior. Scoase un ţipăt gâtuit, sări într-o parte şi căzu din pat.

— Naiba să te ia! icni ea. Afurisit să fii, la dracu'!

Ţipătul ei îl deşteptă pe Simon care se trezi tresărind. Lumânarea de noapte dădea destulă lumină pentru a vedea rapida succesiune de sentimente stând rezemat într-un cot: reacţia instinctivă a unui soldat în faţa unei posibile primejdii. Confuzie auzindu-i ţipătul şi cuvintele. Apoi groază când îşi dădu seama ce se întâmplase probabil.

Înjură, apoi spuse răguşit:

— Suzanne…!

— Ai minţit! exclamă ea, pe punctul de a plânge. Ai spus că nu erai interesat de intimitate sexuală. Nu m-aş fi măritat niciodată cu tine dacă aş fi ştiut că nu era adevărat!

El înghiţi cu greutate, cu o expresie nefericită.

— N-am minţit. La vremea respectivă, ceea ce ţi-am spus era adevărat. Trecuse atâta vreme de când simţisem o dorinţă trupească încât am crezut că acea parte din mine murise.

Ea trase de halat şi îl înfăşură în jurul trupului ei tremurând.

— Cu toate astea, după doar trei zile, tu… tu ai…

Se înecă, neputând spune cât de agresată se simţea.

— Crede-mă, nu m-am aşteptat să se întâmple aşa ceva! Şi cu siguranţă că nu atât de devreme. Se dădu jos din pat pe cealaltă parte şi îşi puse halatul, păstrând patul lat între ei. Tu ai spus că te simţi mai tânără de când cu căsătoria noastră. La fel şi eu. Ca un tânăr primăvara. Inspiră adânc. În prima noastră noapte împreună mi-am dat seama că dorinţa revenise. Am fost şocat şi îngrijorat pentru că ştiam că tu nu voiai asta, dar am crezut că stăpânirea mea de sine e destul de puternică pentru a-mi controla reacţia atunci când sunt cu tine.

— Ai greşit!

El se strâmbă.

— Evident că trupul meu nu e atât de disciplinat în timpul somnului.

— Am observat, rosti ea cu amărăciune. Nu vorbesc ca o virgină nervoasă, ci ca o femeie care a fost de prea multe ori victima dorinţei bărbaţilor.

El închise ochii pentru o clipă, cu expresia chinuită, conştientizându-i cuvintele. Deschizând ochii, rosti într-o şoaptă aspră:

— Aşa cum am spus şi înainte, putem anula căsătoria. Partea legală nu va fi plăcută, dar ar trebui să fie posibil pentru că mariajul n-a fost consumat.

Ea îl privi fix, simţind cum era sfâşiată în două gândindu-se la bunătatea lui, la compania acordată, la înţelegerea şi umorul lui – şi la dorinţa lui.

— Nu vreau să pun capăt căsătoriei, spuse ea şovăind. Vreau să rămână căsătoria prietenească, aşa cum ne-am înţeles amândoi.

— Asta nu mai e posibil, rosti el fără tragere de inimă. Am jurat că nu te voi forţa niciodată să faci ceva contrar voinţei tale şi o să-mi ţin această promisiune. Dar asta înseamnă că nu vom mai împărţi acelaşi pat.

Nu pot să dorm cu tine şi să nu reacţionez.

Ea tremură din nou. Amândurora le plăcuse atât de mult apropierea fizică. Dar indiferent cât de grozavă era stăpânirea lui de sine în timpul zilei, era evident că nu putea garanta aceeaşi reţinere când dormea.

— Ai dreptate, spuse ea îndurerată. Urăsc ideea unor dormitoare separate, dar… e singurul mod.

El dădu din cap nefericit.

— O să plec, dar acum trebuie să te bagi din nou în pat. Arăţi de parcă ai îngheţat. O să mai aţâţ focul.

Avea dreptate că ea tremura înfrigurată, deşi nu era doar de la noaptea de iarnă. Păstrându-şi halatul şi papucii, ea se urcă înapoi în pat şi se întoarse într-o parte, trăgând pătura peste ea ca un cocon.

Focul se înteţi când Simon mai puse cărbuni. Apoi trase o pătură groasă din scrinul de la picioarele patului. O scutură şi o puse pe ea s-o încălzească mai mult.

— Mulţumesc. Ea îl privi mohorâtă, ştiind că era la fel de trist. O să-mi lipsească dormitul cu tine.

— Şi invers. Zâmbi strâmb. Pentru scurt timp, am avut căsătoria pe care am plănuit-o. Aş fi vrut să dureze mai mult.

Vrând să ştie, ea întrebă:

— Îţi pare rău că ţi-ai recăpătat dorinţa?

Simon ezită.

— Da, pentru că mi-a stricat căsătoria pe care o plănuisem şi care ne plăcea atât de mult amândurora. Dar şi nu, pentru că mă simt plin de viaţă. Din nou un bărbat întreg. Nu-mi dădusem seama cât de apăsător devenise spiritul meu până când tu ai început să-l înseninezi.

— Îmi pare rău, şopti ea. Mi-aş dori să fiu altfel.

— Nu te scuza. Ne-am comportat sincer unul faţă

de altul şi n-ai de ce să-ţi ceri iertare. Dar…

Vocea îi pieri când o privi încruntat.

— Dar…?

— Oamenii se schimbă. E inevitabil. Eu m-am schimbat repede şi mai degrabă dezastruos, dar poate că te-ai schimbat şi tu. Ce acum pare dezgustător poate deveni mai puţin… aşa. Poţi să-ţi deschizi inima şi să te gândeşti la această posibilitate?

Suzanne îşi muşcă buza. Ura gândul la agresiunea masculină transpirată, violentă şi gâfâitoare. La teamă şi la invazia trupească şi la neputinţă.

Dar acesta era Simon care nu semăna cu nici un bărbat pe care îl cunoscuse vreodată. Simon, sincer şi blând.

— Poate că ar fi posibil, răspunse ea şovăielnic. Dar e aproape dincolo de imaginaţia mea.

— Dacă vreodată sentimentele tale se schimbă suficient de mult încât o să vrei să permiţi relaţiile conjugale, poate că am putea avea un copil, spuse el încet. Merită riscul, nu-i aşa?

Ea închise ochii luptând cu durerea.

— În toţi anii mei de căsătorie şi apoi de viaţă în harem, n-am rămas însărcinată. Cred că sunt stearpă.

— Dar nu poţi şti sigur.

— Câteodată, Gürkan folosea… instrumente, spuse ea pe o voce gâtuită. Mă durea. Cred că… m-au rănit pe interior.

— Sfinte Dumnezeule! Pentru o clipă, mâna lui Simon o strânse pe a ei, prea şocat pentru a vorbi. Apoi îi dădu drumul repede. Nu-i de mirare că vrei să eviţi bărbaţii, *ma chérie*. Ai fost tratată înfiorător.

— Nu-i învinuiesc pe toţi bărbaţii pentru faptele câtorva, şopti ea. Dar înţelegi de ce ţi-am spus că nu mai sunt potrivită pentru căsătorie.

— Şi eu în egoismul meu te-am convins contrar raţiunii tale.

— Poate contrar raţiunii mele, dar nu împotriva voinţei mele. Deschise ochii şi îl privi. Am vrut să cred că mariajul nostru din prietenie va funcţiona.

El o privi serios.

— Să ştii asta, Suzanne. Toate alegerile îţi aparţin. Toată puterea e în mâinile tale. Orice vrei poţi avea, chiar şi dacă e o anulare sau o separare. Alegerea e a ta.

Simon se întoarse şi părăsi repede camera. Ea reuşi să-şi reţină lacrimile până când el plecă. Apoi se lăsă pradă suspinelor dureroase atât de intense, încât în ea nu-şi mai avea loc decât durerea.

Treptat, nu mai avu lacrimi şi zăcu îngropată sub pături, plină de o dezolantă disperare. Se sili să gândească. Pentru câteva zile luminoase, crezuse că i se schimbase norocul şi că găsise fericirea cu singurul bărbat din lume care putea fi un perfect prieten drag, înţelegând-o ca nimeni altul şi necerându-i imposibilul.

Scurtul lor paradis se spulberase în mod ironic, pentru că el devenise fericit. Căsătoria lor îi adusese beneficii lui, în aceeaşi măsură ca şi ei, aducându-l la un nivel de fericire pe care nu şi-l putuse imagina şi redându-i vitalitatea şi dorinţa. Nu-i putea dori nefericirea; bănuia că în minte avea o cameră a ororilor asemănătoare cu a ei.

Situaţia ei era cu mult mai bună decât fusese cu două săptămâni în urmă. Mulţumită generozităţii lui Simon, acum avea bani să trăiască în confort. Putea avea o casă şi prieteni – totodată o întoarcere în singurătate ar fi cu mult mai rea din pricină că fusese pentru puţin timp întreruptă. Căsătoria lor abia începuse şi deja era atât de obişnuită să se culce lângă

el, încât absenţa lui făcea că patul să pară dureros de gol.

Când discutaseră despre o posibilă căsătorie, vorbiseră în termeni abstracţi despre ce s-ar putea întâmpla dacă unul din ei şi-ar fi recăpătat dorinţa. Presupuseseră că, dacă s-ar întâmpla asta, urma să fie în viitorul îndepărtat. Mai deciseseră destul de arogant că erau francezi; puteau să facă faţă. Se menţionaseră şi amante discrete.

Acum această posibilitate îşi făcea apariţia, iar gândul ca Simon să se culce cu altă femeie o făcea să vomite. Îşi dădu seama că mâinile se încleştaseră în pumni.

Ar putea pleca a doua zi, şi Simon nu i-ar reproşa nimic. Pentru a fi scutită de umilinţă şi de scandal, ar putea să respingă ideea anulării şi să-l lase în suspensie, nemaiputând să se însoare niciodată.

Dar aceste posibilităţi erau înlăturate de o promisiune pe care i-o făcuse lui: să facă tot ce-i stă în putinţă ca această căsătorie să funcţioneze. Asta însemna să nu renunţe după trei zile. La urma urmei, era franţuzoaică şi foarte adaptabilă.

Puteau continua să trăiască împreună, dar să evite să se atingă unul pe altul, însă le plăcea atât de mult amândurora. Exista un compromis care le-ar permite să menţină un mariaj aproape mulţumitor? Poate, deşi ar fi fost mai satisfăcător pentru ea decât pentru el. Merita să încerce.

Trebuind să acţioneze înainte de a-şi pierde curajul, se dădu jos din pat şi trase pătura, apoi o cără în braţe ieşind din dormitor, traversând salonul friguros şi intrând în camera lui Simon. Nu mai fusese acolo, dar lumina slabă de la cărbunii din şemineu îi arătă că mobilierul era cam la fel cu cel din dormitorul ei.

Încercă să se mişte în linişte, dar nu fu mirată că Simon rosti:

— Suzanne?

Se părea că nici el nu putea dormi.

— Cine altcineva? Încercă să-şi facă vocea uşoară şi calmă. Am aflat că nu-mi place să dorm singură.

El se ridică în capul oaselor în pat şi o privi prudent.

— Nici mie, dar să împărţim patul pare a fi dezastruos.

— Poate că putem găsi un compromis realizabil. Se înfăşură în pătură şi îi dădu un uşor ghiont în piept. Culcă-te, milord!

Se urcă în pat, culcându-se pe deasupra păturilor de pe patul lui, dar destul de aproape încât să se poată întoarce într-o parte şi să-l ia pe după gât.

— Am promis că voi face tot ce-mi stă în putinţă ca mariajul nostru să funcţioneze, nu doar să-ţi iau banii şi să fug.

Amuzat, el spuse:

— Poţi face asta dacă vrei, milady.

— Dar nu vreau! Trase adânc aer în piept să se liniştească atunci când observă că tremura. În numele onoarei, ca şi în avantajul reciproc, trebuie să fac un efort de bună-credinţă pentru un mariaj care să ne satisfacă pe amândoi cât de mult posibil. Ceea ce înseamnă atingere, pentru că ne place atât de mult amândurora.

Simţi că el o studiază prin întuneric.

— Nu pot să-ţi promit că o să fiu în acelaşi pat cu tine şi n-o să mă excit, spuse el sincer. Eşti o femeie frumoasă şi atractivă, şi soţia mea şi nu mai sunt practic un eunuc.

Ea se înfioră.

— Să nu mai glumeşti niciodată despre asta! Am urât faptul că bărbaţii erau mutilaţi pentru a deveni paznici eunuci ai haremului.

— Îmi pare rău, a fost un cuvânt prost ales. Dar oricât de mult te-aş dori în patul meu, nu-ţi pot promite că nu te voi supăra din nou.

— Dacă avem destule aşternuturi între noi, cred că mă pot descurca, spuse ea sperând că vorbele ei erau adevărate. O parte a problemei în seara asta a fost că excitarea ta era atât de neaşteptată şi şocantă.

— Neaşteptată, şocantă şi terifiantă, zise el încet. Îmi pare atât de rău, Suzanne.

— Nu te scuza, răspunse ea. Problema e a mea şi o să fac tot posibilul să micşorez distanţa dintre noi.

— Dacă răspunsul e să avem multe aşternuturi, asta e uşor în februarie.

O îmbrăţişă cu un braţ, aşa încât ea stătea pe jumătate culcată pe pieptul lui.

Ea nu-şi dădu seama cât de încordată era până când nu începu să se relaxeze. Cu un adânc oftat de uşurare, se cuibări lângă el.

— Nu ne putem atinge atât de complet, dar asta e mult mai bine decât să dorm singură!

— De acord. O sărută uşor pe frunte. Un colonist din America mi-a povestit odată despre un obicei de la hotare numit „alăturarea” în care cuplurile care se curtează împart un pat pentru că tânărul trebuie să vină de departe pentru a o vizita. În mijlocul patului se pune o scândură şi ei trebuie să stea fiecare pe partea lui.

Asta o făcu să râdă.

— Crezi că stau acolo?

— Probabil că nu, cel puţin nu tot timpul! O trase mai aproape. Păturile sunt mai moi decât scândurile.

— Mulţumesc, şopti ea începând să alunece în somn. Pentru că-mi accepţi slăbiciunile şi pentru răbdarea şi dorinţa de a încerca.

— Nu eşti slabă, *ma chérie*. Cred că tu eşti cea mai puternică femeie pe care am cunoscut-o vreodată, rosti el blând. Ai supravieţuit unei căsătorii triste cu un bărbat care nu te merita. Ai supravieţuit capturării când ai fost răpită de piraţi şi anilor ca sclavă în harem. Ai tăria de a îndura şi abilitatea de a te schimba şi evolua. Deoarece ai decis să faci tot ce poţi pentru ca această căsătorie să funcţioneze într-un mod ce ni se potriveşte, nutresc speranţe. Amândoi vrem asta. Cu dedicare şi inteligenţă, cu siguranţă vom reuşi.

— Sper şi eu, spuse ea cu înfocare. Cred că eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată şi aş fi nebună să renunţ la tine fără luptă.

— Sunt flatat. O mângâie pe cap. Acum, odihnă. Amândoi avem nevoie.

Ea oftă încet. Dezastrul fusese evitat, dar acum trebuia să găsească o cale de a depăşi ororile ce o schilodiseră atâta vreme. Îi datora asta lui Simon; şi-o datora şi ei înseşi.

Dar în seara aceea, istovită, adormi.

capitolul 13

Simon se trezi simţindu-se ca după o luptă: slăbit, stors şi recunoscător că e în viaţă. Deschise ochii să studieze faţa lui Suzanne, conturată de lumina dimineţii. Avea pete roşii în jurul ochilor, semnele disperării din seara trecută.

Cu toate astea, era în braţele lui şi amândoi dormiseră. Desigur, între ei erau o duzină de plăpumi,

cuverturi, pături, cearceafuri şi cămăşi de noapte, dar era infinit preferabil faţă de dormitul singur.

Straturile dintre ei erau bine-venite pentru că se trezise cu o erecţie. Pe vremuri, când era normal, era un fenomen obişnuit. Cu timpul, devenise din ce în ce mai rar şi în cele din urmă îşi dăduse seama că pasiunea era o amintire îndepărtată. Crezuse că această stare va fi permanentă şi nu-i păsa prea mult.

Apoi o întâlnise din nou pe Suzanne. Privind în urmă, admise că irezistibila dorinţă de a se căsători cu ea fusese primul semn că revenea la viaţă. Era deosebit de recunoscător, în ciuda complicaţiilor pe care le crea dorinţa.

Privind în urmă la viaţa lui, bănuia că nu avea temperamentul potrivit pentru a fi soldat, dar împrejurările îl împinseseră în acel rol. Făcuse ceea ce trebuia şi fusese al naibii de bun, dar acum era bucuros că părăsea armata.

Suzanne se mişcă în braţele lui şi ridică o mână să-l mângâie pe faţă.

— Ce bine, suntem în acelaşi pat. N-am visat nimic noaptea trecută. Îşi înclină capul şi zâmbetul ei lumină încăperea. Mă bucur că n-ai vrut să scapi de mine.

— N-o voi face niciodată. După o clipă, adăugă: Aşa cum am spus, dintre noi doi, tu deţii puterea, dar nu-ţi pot citi gândurile. Dacă fac ceva ce nu-ţi e pe plac, trebuie să-mi spui.

— De ce îmi acorzi toată puterea? întrebă ea serios.

— Cum altfel să te simţi în siguranţă?

Ea îşi muşcă buza.

— Eşti perspicace. Totuşi mă simt stânjenită că eu deţin controlul asupra căsătoriei noastre. O parte din mine agreează ideea, dar tu eşti un soldat cu

experienţă. Eşti obişnuit să acţionezi şi să comanzi. Cu siguranţă că până la urmă o să deteşti să te laşi pe mâinile mele.

El ezită înainte de a răspunde:

— Bănuiesc că ai dreptate. Dar nu vreau să te mai temi vreodată să fii sinceră cu mine sau să te temi de ce aş putea face.

— Nici eu nu vreau asta, încuviinţă ea. Mi-am petrecut prea mult timp din viaţă între a umbla în vârful degetelor şi a fi efectiv îngrozită. Pentru noi şi viitorul nostru ar fi mai bine să împărţim puterea. Eu o să-ţi spun când devii enervant şi tu o să-mi spui la fel când e nevoie.

— Tu nu eşti niciodată enervantă, protestă el.

Ea chicoti.

— Până acum ai fost sincer cu mine, dar remarca asta e îngrijorătoare. Sugerează o lipsă de înţelepciune din partea ta.

Simon râse, surprins de cât de optimist se simţea.

— Foarte bine. O să modific cele spuse zicând că nu ai fost *încă* enervantă, dar dacă eşti, o s-o spun.

— E corect.

Se ridică şi plapuma îi alunecă de pe umeri.

El era foarte conştient de mişcările frumoşilor ei sâni pe sub cămaşa de noapte. Dar acum era în plină zi şi el recurse la autocontrol.

— Probabil că ar trebui să dormim în patul tău. Astfel, eu voi fi cel care trebuie să mă scol dimineaţa şi să-mi îngheţe picioarele pe drumul înapoi în dormitorul meu.

— Cum doreşti, milord. Se dădu jos din pat şi imediat îşi încălţă papucii din blană de oaie pentru a se apăra de podeaua rece. Ce facem azi?

— Ne îmbrăcăm şi luăm pe îndelete un mic dejun

gustos. O să călărim. Zâmbi larg. Şi după masă, o să încep să te învăţ cum să fii periculoasă.

Suzanne se arătă amuzată.

— Avem o lună de miere neobişnuită, nu-i aşa? Tradiţionala lună de miere e o perioadă de descoperire, când cei doi îşi explorează reciproc trupurile. Noi nu facem de fapt aşa ceva.

— Facem cât de mult e posibil pentru noi doi. Dar dincolo de pasiune, cred că o lună de miere e perioada în care doi oameni îşi acordă deplină atenţie unul altuia, rosti el gânditor. Noi facem asta şi ne cercetăm reciproc mintea şi sufletul, ceea ce e chiar şi mai important.

— Îşi acordă unul altuia deplină atenţie? Ea zâmbi pieziş. Aşa facem şi noi, dar asta înseamnă că în prima mea lună de miere am primit mai puţin decât meritam. Jean-Louis era întru totul dispus să mă iniţieze în misterele feminităţii, aşa cum delicat spunea, dar dincolo de pat, a petrecut puţin timp cu mine chiar şi în luna de miere. Mereu era plecat la vânătoare, la băutură şi la jocuri de cărţi cu prietenii lui.

Simon scutură capul uimit.

— Ce prost era vărul meu!

— La concluzia asta am ajuns şi eu. Suzanne ezită. Te deranjează când îl menţionez? Să încetez?

— Nicidecum! Ori de câte ori vorbeşti despre el, am o părere mai bună despre mine şi căsătoria noastră.

Ea râse.

— Aşa şi trebuie!

După o lungă zi de călărie şi învăţat cum să mânuiască arme de foc, Suzanne era obosită, dar mulţumită. În ciuda iminentei catastrofe din noaptea

trecută, ea şi cu Simon se simţeau din nou bine unul cu celălalt şi deveniră şi mai apropiaţi. Nu mai cunoscuse vreodată un bărbat căruia să-i poată spune orice.

Totuşi, era puţin nesigură în ce priveşte aranjamentele pentru dormit. Simon simplifică lucrurile. Când urcară, el spuse:

— O să vin în camera ta când o să fiu pregătit de culcare.

Ea intră în camera ei şi se schimbă rapid în cămaşă de noapte şi halat, nevrând să fie surprinsă pe jumătate goală. După ani în harem, nu mai era pudică, dar nu voia să îngreuneze lucrurile pentru Simon. Aflase că bărbaţii se excitau cu uşurinţă când vedeau prea multă piele dezgolită.

Dar Simon nu se grăbi să vină. Ar fi trebuit să ştie că el n-ar fi permis vreo situaţie jenantă. Când el intră, ea stătea în capul oaselor în pat, sprijinită de un vraf de perne. El se duse spre şemineu şi începu să pregătească nişte cărbuni pentru a face cald peste noapte.

Pe un ton lejer, întrebă:

— Mai ai nevoie de masaj? De obicei, e nevoie de câteva zile ca durerea de muşchi să treacă.

— Mi-ar plăcea, recunoscu ea. Atât timp cât nu te simţi stânjenit.

El se ridică şi îşi curăţă mâinile.

— Dacă întrebi dacă mă va face să te doresc mai mult, răspunsul e da. Dar orice mic disconfort este mai mult decât compensat de plăcerea de a te simţi sub mâinile mele.

Şi ea îi dorea atingerea, aşa încât dădu deoparte păturile şi se culcă cu faţa în jos. Simon se duse la marginea patului şi începu să-i maseze blând gâtul şi umerii.

— Ce bine mă simt, murmură ea.

— Şi eu, spuse el în timp ce degetele lui puternice îi alinau muşchii şi oasele.

Din impuls, ea întrebă:

— La ce te gândeşti când faci asta?

El ezită înainte de a spune:

— Că orice femeie căreia îi place să fie atinsă aşa ca tine va ajunge într-o zi să se simtă bine cu o atingere mai intimă.

Suzanne îngheţă.

— Relaxează-te, spuse Simon bătând-o uşor pe şezut. Dacă se întâmplă vreodată, va fi pentru că tu o vrei.

Apoi reîncepu s-o maseze uşor pe spate pentru a se relaxa. Când ea aproape că adormise, el spuse:

— Acum o să construim un sendviş pentru somn.

— Oh?

— Pentru că ai trăit într-un climat călduros timp de ani, ai nevoie de mai multe pături, aşa încât tu eşti stratul cel mai de jos.

Cu iscusinţă, o întoarse pe spate şi trase câteva pături peste ea. Apoi aprinse lumânarea de noapte ce dădea doar o slabă lumină şi stinse lumânarea mai puternică. La urmă se urcă pe partea opusă a patului, aşezat pe teancul de pături ce o acoperea, înainte de a trage celelalte pături peste amândoi. Cu un oftat mulţumit, se întoarse pe o parte şi puse braţul peste ea.

— E mai bine decât aranjamentul nostru improvizat de aseară.

Suzanne încuviinţă şi se ghemui lângă el. Era aşa de cald şi confortabil. Stăteau îmbrăţişaţi şi dacă el ar fi avut o erecţie, ea nici n-ar fi ştiut.

— Noapte bună, milord, şopti ea. Mulţumesc

pentru că te-ai însurat cu mine.

El scoase un sunet blând şi prietenos înainte ca răsuflarea să îi devină înceată şi regulată. Ea era pregătită să facă la fel, dar în timp ce aluneca în somn, se întrebă dacă el avea dreptate când spunea că plăcerea ei de a-l îmbrăţişa ar putea într-o zi s-o facă să se simtă mai liniştită la gândul unei depline intimităţi.

Spera din tot sufletul. Doamne, Dumnezeule, cât mai spera!

Poate că luna lor de miere era neconvenţională, dar îndeplinise condiţiile de a-şi dărui tot timpul şi atenţia unul celuilalt. Abilităţile de călărie ale lui Suzanne reveniseră fără efort şi îi plăcea să exploreze împrejurimile împreună cu el.

Ideea de lună de miere a lui Simon nu includea lecţii de tras cu arma sau s-o înveţe pe încântătoarea lui soţie o gamă de trucuri murdare pe care să le poată folosi pentru autoapărare, dar era limpede că ei îi plăcea şi partea asta. Hotărârea ei de a nu mai fi vreodată victimă o făcea să fie o elevă silitoare. Când aveau să se întoarcă la Londra, el intenţiona să-i cumpere nişte arme potrivite pentru statura ei.

Sistemul de „sendviş” pentru a împărţi patul nu era infailibil. În câteva dimineţi se trezise cu o mână pe sânul lui Suzanne. Somnoroasă, o dădea la o parte, dar nu era supărată.

Fură invitaţi la cină de câţiva vecini, lucru la care el nu se aştepta. Suzanne sublinie că era un moşier important în zonă, şi lumea era curioasă în legătură cu Simon şi cu soţia lui franţuzoaică.

Deşi Franţa fusese inamicul, farmecul lui Suzanne îi câştigă repede. Simon îşi aduse aminte de mulţi din

vecini din vremea copilăriei lui şi fu mişcat de primirea lor. Aşa cum Suzanne spusese mai târziu, singurul lucru care l-ar fi făcut mai atractiv pentru vecini ar fi fost să fie burlac.

El ripostă că gândul de a se feri de fetele bune de măritat era alarmant şi era recunoscător că avea o soţie care să-l protejeze. Amândoi râseră. Îi plăcea nespus felul în care puteau râde împreună. Conacul White Horse devenise foarte aproape de a fi un cămin.

Zilele idilei lor se contopiră una în alta, până când trecură două săptămâni. Sosise luna martie, şi ziua era frumoasă şi însorită, mai degrabă de primăvară timpurie decât de iarnă, aşa încât călăriră prin vale să vadă calul alb. Forma era imposibil de recunoscut de aproape, dar Suzanne era interesată de calcarul zdrobit ce o umplea şi definea străvechile şanţuri.

Împărţiră un picnic plăcut pe coasta dealului înainte de a o porni spre casă. Buna lor dispoziţie se topi când intrară în casă şi Simon găsi o scrisoare cu sigiliul lordului Kirkland. Rupse sigiliul şi o citi, încruntându-se.

— Veşti proaste? întrebă Suzanne.

— Nu chiar, dar luna de miere s-a terminat. Kirkland spune că un emigrant important, contele de Chaurry, dă o petrecere în trei zile şi o invitaţie ne va aştepta în Londra. Aşa că e vremea să ne întoarcem în lumea reală. Se uită spre Suzanne. Chaurry e unul dintre emigranţii pe care i-ai întâlnit când ai sosit prima dată în Londra?

Ea se strâmbă.

— Da. S-a uitat prin mine de parcă aş fi fost o servitoare, dar nu m-a insultat cu adevărat.

Simon se încruntă.

— Eşti pregătită să-l înfrunţi pe el şi pe prietenii lui

snobi?

Ea zâmbi strâmb.

— Cu tine lângă mine, sunt gata să înfrunt pe oricine.

Acum erau o echipă. Şi dacă cineva o insulta, îl va rupe în două.

capitolul 14

Suzanne se străduia cât putu să-şi stăpânească nervozitatea atunci când trăsura se opri în faţa reşedinţei de Chaurry.

— Îmi pare bine că Jenny se va întoarce din Dorset săptămâna asta ca să înceapă să aibă grijă de mine, dar chiar şi fără ea, sunt mai bine îmbrăcată decât atunci când am sosit prima dată în Londra.

Îşi trecu o mână peste rochia de mătase verde smarald.

— Arăţi deosebit de frumoasă în seara asta şi frumuseţea e putere, spuse serios Simon.

— Şi dacă frumuseţea nu-i de ajuns, am acele mişcări defensive pe care le-am învăţat de la tine. Îi zâmbi strâmb. Abilitatea de a riposta îţi conferă încredere.

— Într-adevăr, aşa e, dar sper că seara nu-ţi va impune să rupi degetele cuiva. O ajută să coboare din trăsură. De aici încolo, o să vorbim franţuzeşte.

— *Oui*, milord, spuse ea cu modestie luându-l de braţ şi urcară scările spre uşa dublă sculptată.

Suzanne se simţi ciudat încercând să gândească în franceză. Deşi era limba ei maternă, în Constantinopol nu prea avusese ocazia să o folosească şi vorbise englezeşte de când scăpase din captivitate. La rugămintea ei, ea şi Simon vorbiseră englezeşte

aproape tot timpul pentru că voia să vorbească mai cursiv.

Exerciţiul permanent dăduse roade; deşi nu era bilingvă ca Simon, engleza ei se îmbunătăţise spectaculos. Acum, din păcate, trebuia să joace din nou rolul unei aristocrate franceze. Devenise foarte bună la a juca roluri, mai întâi al unei tinere contese ascultătoare, apoi al unei sclave umile din harem, care îşi acceptase soarta.

Se simţea cu mult mai puţin umilă de când se măritase cu Simon. Recurgând la anii în care fusese o contesă franţuzoaică luxoasă şi foarte rafinată, îşi ridică bărbia şi îl ţinu de braţ pe soţul ei războinic în timp ce intrară în casă.

Imediat ce păşiră în hol, auziră sunetul muzicii, râsete şi voci discutând în franţuzeşte. Pe loc, Suzanne fu transpusă în vechea ei viaţă şi îşi aminti cât de captivă se simţise ca soţie a lui Jean-Louis. Fusese ca un canar într-o colivie aurită, menită a fi admirată, nu ascultată.

— Cum te descurci? întrebă în şoaptă Simon.

Simon, binecuvântat să fie, îi dădea atenţie.

— Destul de bine, deşi e un sentiment ciudat să fiu din nou într-o reşedinţă franceză grandioasă.

— De acord. N-am mai fost în societatea franceză de mulţi ani. Îi zâmbi. Din fericire, amândoi ne adaptăm foarte repede.

După ce Simon spuse numele amândurora unui lacheu, fură conduşi sus la gazdele care primeau oaspeţii.

— Colonelul şi doamna Duval, anunţă lacheul.

— Bun venit în casa mea, spuse contele de Chaurry. Era cărunt şi elegant, la fel ca şi distinsa lui soţie. Aud că acum sunteţi conte de Chambron?

— Pare arogant să-mi revendic titlul când nu sunt întru totul sigur, spuse Simon scuturând mâna celuilalt bărbat. Câţiva veri au stat între mine şi titlu. Franţa e încă prea instabilă pentru o certitudine. O aduse pe Suzanne în faţă. Dar nu există nici o îndoială că soţia mea e contesa de Chambron pentru că e văduva ultimului conte confirmat.

Ochii lui de Chaurry se îngustară, înregistrând faptul. Soţia lui arăta de parcă muşcase dintr-o lămâie acră atunci când fu prezentată lui Suzanne. La rândul ei, Suzanne arăta amuzată în mod ironic şi fu impecabil de politicoasă cu gazda ei.

De Chaurry începu să îi prezinte prin încăpere. Suzanne şi Simon fură studiaţi cu atenţie, dar saluturile fură politicoase. În partea cealaltă a încăperii, o femeie bine îmbrăcată care discuta cu nişte prieteni se întoarse şi icni şocată.

— Suzanne, draga mea fată, eşti chiar tu?

Lui Suzanne i se tăie respiraţia când o recunoscu pe atrăgătoarea brunetă.

— Madeleine de Sevigny! Nu ne-am văzut de mult!

Cele două femei se îmbrăţişară cu entuziasm. După ce se despărţiră, Suzanne se întoarse spre Simon.

— Eu şi Madeleine am fost vecine timp de câţiva ani, milord.

— Am auzit că ai murit într-un atac al corsarilor împreună cu soţul tău, spuse Madeleine dându-se înapoi s-o studieze pe Suzanne. Dar eşti înfloritoare! Şi la fel şi soţul tău. Se întoarse spre Simon, apoi clipi surprinsă. Nu eşti Jean-Louis. El avea ochi căprui.

Simon se înclină.

— Sunt un văr mai tânăr al lui, doamnă, ceea ce explică asemănarea. Eu şi Suzanne ne-am întâlnit

înainte de nunta ei şi am devenit prieteni. Spre marea mea bucurie, ne-am regăsit în Londra.

Madeleine dădu din cap aprobator.

— Bravo, domnule. Acum o s-o iau pe Suzanne să-i cunoască pe câţiva din prietenii mei. Avem atâtea de povestit!

În timp ce Suzanne fu luată de acolo, de Chaurry rosti tărăgănat:

— Ce noroc că soţia dumitale şi-a găsit prieteni. Permite-mi să te prezint nou-veniţilor. Făcu semn către doi bărbaţi să se apropie. Moncoutant, Roubaix, veniţi să-l cunoaşteţi pe colonelul Duval care e sau nu conte de Chambron.

Moncoutant îi amintea lui Simon de o vulpe şireată şi alunecoasă, atent şi imprevizibil. Îşi înclină politicos capul şi, la fel ca Suzanne, întrebă:

— Ce armată?

— Engleză. Părea cel mai bun mod de a lupta împotriva lui Napoleon. Îmi vând postul, acum că războaiele s-au terminat. Zâmbi fără umor. Presupunând că *s-au* terminat. Se aud zvonuri. Credeţi că corsicanul va rămâne în surghiun?

— Puţin probabil, spuse Roubaix, încruntându-se. Era brunet şi avea o faţă ce arăta vesel, cu excepţia ochilor. E un bărbat foarte talentat şi ambiţios. Va deveni neliniştit pe Elba, în special pentru că regele nostru de Bourbon nu-i trimite alocaţia asupra căreia s-au înţeles.

— Asta e foarte imprudent, încuviinţă Simon. Un leu ce nu e hrănit corespunzător e mai probabil să fugă din cuşcă. Aveţi vreo părere despre ce s-ar putea întâmpla?

De Chaurry strânse din buze.

— Să sperăm că Marina Regală îl poate ţine pe

Elba. Dar împăratul are prea mulţi susţinători care ar face orice pentru el. Mă tem că mai devreme sau mai târziu, temnicerii vor deveni neglijenţi, şi leul va apărea să lupte din nou.

Simon oftă.

— Şi sărmana noastră Franţă va suferi din nou.

— Poate că da, poate că nu, spuse Roubaix. Nu cred că se mai întoarce în Franţa. Mai probabil în Italia. E la doar câţiva kilometri de Elba şi ar putea exista mai puţină împotrivire acolo.

— E o idee interesantă. Dar dacă merge în Italia şi e proclamat conducător, cât va trece până când ambiţiile lui îl vor împinge să cucerească din nou?

— Nu prea mult, spuse Moncoutant. Dacă se întoarce în Franţa, va găsi foarte mult sprijin. Încă e iubit de trupele care au servit sub conducerea lui.

— Cred că mare parte din succesul lui e că a predicat democraţia şi omul obişnuit, dar a condus ca un tiran, remarcă Roubaix. Un om cu două feţe.

— Amândouă sunt periculoase, spuse de Chaurry sever. Mi-ar plăcea să mă întorc acasă în Lorena. Dar situaţia politică e nesigură, de aceea rămân aici în siguranţă, printre englezii plicticoşi.

— Mulţi dintre compatrioţii noştri vă împărtăşesc îngrijorarea.

Simon făcu un gest spre grupurile de oaspeţi eleganţi.

— Da, însă mulţi care sunt mai puţin prudenţi decât mine s-au întors în Franţa, aşa încât petrecerile mele sunt mai puţin frecventate în comparaţie cu ce au fost odată. De Chaurry ridică din umeri într-un stil galic. O să-ţi revendici moşiile familiei, Duval?

— Nu m-am gândit prea mult la asta, recunoscu Simon. Am părăsit doar de curând armata după ani

petrecuţi în Portugalia şi Spania. Pentru moment, e bine să fiu în Anglia. Ştiţi, sunt pe jumătate englez, aşa încât rădăcinile mele sunt tot atât de adânci aici ca şi în Franţa.

— Cum e cu soţia dumitale? E franţuzoaică sută la sută.

— Abia ne-am căsătorit, spuse Simon cu un zâmbet sugestiv. N-am petrecut prea mult timp vorbind despre viitor.

Celălalt bărbat chicoti cu înţeles. Moncoutant spuse:

— De înţeles! E foarte frumoasă. E adevărat că are talente deprinse în harem care pot aduce un bărbat în pragul nebuniei?

Simon îşi stăpâni impulsul de a trânti un pumn în faţa lascivă a bărbatului.

— Soţia mea e o doamnă. Nu discut despre ea cu nici un bărbat.

De Chaurry se arătă dezamăgit.

— Sângele dumitale englezesc iese la iveală, dar nu contează. Hai să te prezint şi altor oaspeţi!

În timp ce Simon discuta şi asculta, află că mare parte din oaspeţi aveau vederi asemănătoare cu de Chaurry. Afirmau că-l urăsc pe Napoleon, dar nu erau impresionaţi de îmbătrânitul şi ineficientul rege de Bourbon care ocupa tronul.

Cei mai mulţi din ei ar fi fost mulţumiţi să se întoarcă la starea lor de bogăţie şi de privilegii anterioară revoluţiei, dar toţi recunoşteau că anii trecuseră, şi Franţa se schimbase. Sperau că atunci când situaţia politică se va stabiliza, vor avea încă averi şi privilegii, chiar dacă nu atât cât avuseseră în trecut.

Şi toţi credeau că închisoarea lui Napoleon din Elba

era puţin probabil să-l reţină întemniţat pentru totdeauna. Era o seară interesantă, deşi Simon nu auzise nimic ce ar fi putut să-l intereseze pe Kirkland. Poate că Suzanne se descurca mai bine.

Suzanne fu surprinsă cât de mult îi plăcea seara. Petrecerea „de Chaurry” părea să însemne discuţii, muzică plăcută în surdină, cu aperitive uşoare, delicioase şi foarte franţuzeşti şi tot vinul bun pe care îl puteai bea. Kirkland avea dreptate; socializarea printre emigranţi cu un soţ soldat aristocrat şi o rochie cu adevărat frumoasă o făceau cu mult mai acceptabilă.

E adevărat că unii bărbaţi se uitau lacom la ea şi unele femei îi întorceau spatele mai degrabă decât să facă cunoştinţă, dar majoritatea emigranţilor erau politicoşi. Miracolul neaşteptat fusese Madeleine. Era cu câţiva ani mai mare decât Suzanne şi fusese ca o soră de mare folos, învăţând-o pe tânăra soţie despre rânduielile lumii.

Schimbând noutăţi, Madeleine îi transmise condoleanţe pentru moartea lui Jean-Louis şi afişă o discretă compasiune pentru ce suferise Suzanne în captivitate. Nu existară insulte sau batjocură din partea ei şi a prietenilor ei, dar aveau o vie curiozitate despre viaţa de zi cu zi în harem. Ce mâncau concubinele, cu ce erau îmbrăcate, cum îşi petreceau timpul şi dacă băile turceşti erau pe-atât de magnifice pe cât se auzise? Cât de des se putea aştepta o concubină să fie chemată în patul stăpânului?

Suzanne ştiuse că astfel de întrebări puteau apărea şi îşi pregătise în avans răspunsurile.

— Băile sunt într-adevăr magnifice. Oftă de dor. Poate că-l pot convinge pe soţul meu să-mi construiască una. Cât priveşte viaţa romantică a unei

concubine, asta varia enorm. Stăpânului meu îi plăceau femeile cu trăsături neobişnuite, ceea ce în cazul meu însemnau ochii mei verzi pe care nu-i mai văzuse până atunci. Dar în rest...

Scutură din cap şi începu să mintă:

— Eram considerată prea mică şi slabă pentru a fi foarte atractivă. Dar chiar dacă aş fi fost la fel de rotofeie şi de voluptuoasă ca femeile pe care stăpânul meu le prefera – ei bine, chiar şi cel mai mare desfrânat din orice regat n-ar fi avut destul timp să acorde atenţia adecvată atâtor femei! Expresia ei se schimbă într-un zâmbet de satisfacţie răutăcioasă. Credeţi-mă, prieteni, un unic soţ care trăieşte sub acelaşi acoperiş şi e interesat e mult mai de preţ pentru o femeie!

Asta născu chicoteli zgomotoase şi poveşti despre luna de miere şi soţi şi amanţi, ce abătură atenţia de la Suzanne. Nu menţionase că cel mai important talent pe care îl deprinsese în harem era să mintă excelent. Realitatea vieţii ei acolo nu era un subiect pentru o petrecere superficială.

Fu uşurată că nimeni n-o făcuse târfă în faţă, deşi erau doamne în încăpere, cum era contesa de Chaurry, care făcuse aşa ceva în trecut. În seara aceea o evitaseră pe Suzanne, dar n-o insultaseră direct.

Din când în când, ea şi Simon schimbaseră priviri ca ea să-l asigure tăcut că se simţea bine. Părea că el se mişca lejer printre domni, vorbind, ascultând şi aflându-le părerea.

Se făcuse târziu când cineva călcă pe tivul rochiei lui Suzanne şi desfăcu o panglică. Gata să facă o pauză de conversaţie, se scuză şi se duse la etaj spre camera de odihnă a doamnelor. O cameristă grijulie cusu panglica la locul ei şi îi udă tâmplele cu lavandă.

Pentru câteva minute, Suzanne se relaxă cu picioarele pe un taburet de brocart, bucuroasă că nu trebuia să vorbească. Când fu gata să se întoarcă pe câmpul de luptă, se ridică şi îşi netezi rochia. În oglindă văzu că în seara aceea arăta bine, elegantă şi calmă, aşa cum trebuia să fie o contesă. Dar faptul că era mereu în alertă făcea ca vizita la conaţionalii ei să fie obositoare. Avea să vadă dacă Simon era gata de plecare.

Camera de odihnă era cu un etaj mai sus de salon şi în spatele casei, aşa încât trebuia să meargă pe un coridor şi după un colţ pentru a ajunge la scări. Sfeşnicele de perete dădeau o lumină blândă, expunând din când în când piese de mobilier franţuzesc elegant. Ea se opri să admire o masă sofisticată din colţul coridorului, gândindu-se că familia de Chaurry trebuie să fi fugit din Franţa cu o corabie plină de mobilier.

— Aşadar, iat-o pe târfa din harem!

Vocea aspră şi incoerentă o făcu pe Suzanne să tresară şi, întorcându-se, văzu un bărbat. Deveni brusc alarmată. Îl chema Morlaix. Când îi vizitase pe emigranţi la sosirea în Londra, el fusese unul dintre bărbaţii care încercaseră s-o încolţească. Scăpase când două servitoare se apropiaseră discutând pe culoar.

De data asta, nu mai era nimeni prin preajmă şi părea a fi masiv şi foarte beat. Sperând să scape, îşi ridică bărbia şi rosti pe cea mai rece voce de contesă:

— Nu există târfe în harem, domnule. Doar femei plictisite care au prea mult timp la dispoziţie.

— Nu e cazul să fii plictisită acum, domniţă, spuse el privind-o cu ochi lacomi, apropiindu-se de ea. Mă întrebam ce fac târfele din harem pentru a-i satisface pe bărbaţi. Cu un salt brusc, o apucă de braţe. Am

auzit că îl pot scoate din minţi pe un bărbat.

Încercă s-o pună jos cu o mână pe umăr, în vreme ce cu cealaltă îşi pipăia prohabul.

Pentru o clipă, Suzanne fu paralizată de şoc şi groază. „Supune-te, ori o să te facă să suferi. Poate chiar o să te omoare. Eşti neputincioasă, trebuie să te supui…”

NU! Furia îi spulberă paralizia. Nu mai era o femeie supusă care se temea pentru viaţa ei şi nu avea de ales decât să se supună. Era soţia unui luptător, şi el o învăţase cum să riposteze.

În vreme ce Morlaix se lupta să-şi desfacă şliţul pantalonilor, ea îl lovi cu genunchiul cu o putere înfuriată. El nu se aştepta la rezistenţă, şi genunchiul ei îl lovi drept în cea mai vulnerabilă parte a corpului. Urlă de durere şi se aplecă înainte, aducându-şi gâtul la îndemâna lui Suzanne. Ea îl lovi cu muchia mâinii atât de tare, că o duru.

Morlaix scoase un sunet de agonie şi se prăbuşi pe covorul luxos. Plină de furie pe toţi bărbaţii care o făcuseră să sufere sau o terorizaseră vreodată, Suzanne îşi dădu piciorul înapoi şi îl lovi în burtă cât putu de tare. O dureau degetele şi îşi dori să fi avut cizmele de călărie. Fără să-i pese de durerea de la degete, îl lovi iarăşi şi se pregătea s-o facă din nou când nişte braţe puternice o apucară, imobilizând-o.

— De ajuns, *ma chérie*. Vocea gravă a lui Simon era aproape de urechea ei, liniştind-o. Te-ai descurcat bine cu el, dar nu vrei să-l omori. Autorităţilor li s-ar părea ciudat.

Ea se întoarse şi se agăţă de el, tremurând.

— A vrut să… să…

— Ştiu. O bătu uşor pe spate. Poţi să stai singură pe picioare?

Ea dădu din cap. Simon îi dădu drumul şi se întoarse spre Morlaix. Fără efort îl ridică pe bărbatul solid şi îl izbi tare de perete.

— Să nu-i mai faci vreodată probleme soţiei mele, rosti el pe o voce ameninţătoare, uitându-se drept în ochii lui Morlaix. Dacă nu te omoară ea, te omor eu. E clar?

Morlaix încă gâfâia şi avea o privire criminală, dar mormăi un fel de încuviinţare.

— Ai grijă să-ţi aminteşti.

Simon ii dădu drumul, şi Morlaix se prăbuşi pe podea ca o grămadă de haine ce gemea.

Când Simon o luă de talie pe Suzanne, ea îşi dădu seama că se apropiaseră şi alţi oameni atraşi de ţipetele lui Morlaix. Unul din ei era de Chaurry. Contele respira agitat uitându-se la oaspetele lui. Prohabul deschis al bărbatului spunea tot.

— Regret că asta s-a întâmplat în casa mea, colonele, doamnă.

Printre privitori se aflau şi doamne. Una din cele tinere înaintă şi îl lovi pe Morlaix în coaste, tare, înjurând în şoaptă. O alta o urmă şi îl scuipă, spunând:

— Mulţumesc, doamnă Duval.

Amândouă femeile se întoarseră şi coborâră scările.

— Bănuiesc că Morlaix îşi făcuse un obicei din a agresa tinerele doamne, spuse Simon reţinut. Un foarte prost obicei. O luă pe Suzanne în braţe. E vremea să-mi duc soţia acasă. Mulţumesc pentru o seară în general plăcută, domnule conte.

Coborî scările cu Suzanne în braţe, ceilalţi oaspeţi dându-se la o parte. Ar fi putut să meargă şi singură, dar braţele protectoare ale lui Simon o făceau să se simtă prea bine pentru a renunţa. Căldura şi puterea

lui, bunătatea lui. Murmură pe umărul lui:

— Mă bucur că m-ai învăţat cum să mă apăr.

— Şi eu mă bucur că ai învăţat aşa de bine!

La uşa din faţă, o puse jos în vreme ce majordomul le aducea pelerinele şi chema trăsura.

Suzanne era bucuroasă să plece. Dar atacul lui Morlaix îi făcuse mintea s-o pornească în alte direcţii.

capitolul 15

Odată ce se aflară în trăsură, Simon o luă pe Suzanne în poală şi o îmbrăţişă din nou.

— Femeile de acolo aproape că te-au aplaudat pentru ce i-ai făcut lui Morlaix.

— Aş vrea să cred că purtarea lui va duce la interzicerea accesului în casele cunoscuţilor, dar sunt sigură că nu va fi aşa. Îşi strânse buzele. Şi când te gândeşti că se crede gentleman! Porcul ăla mizerabil!

— E o insultă la adresa porcilor. Să-l provoc la duel? se oferi Simon. E o soluţie onorabilă, şi lumea va fi mai bună fără el.

— Ai putea fi rănit! suspină ea.

— Îţi promit că nu voi fi. Dar presupun că un duel va atrage prea multă atenţie.

Ea bănuia că el glumea pe jumătate despre provocarea la duel a lui Morlaix. Dar doar pe jumătate. Schimbând subiectul, întrebă:

— Cum de m-ai găsit aşa de repede?

— Am observat că ai urcat mai devreme. Nu coborâseşi, şi atunci am auzit urletul lui Morlaix şi am simţit că se întâmplase ceva rău. O sărută uşor pe păr. Te-ai descurcat bine, dar îmi pare rău că a fost necesar.

— Mie nu-mi pare rău, spuse ea uimită de această

revelaţie. Mă simt surprinzător de bine. Am supravieţuit întoarcerii mele în societatea emigranţilor, am găsit o veche prietenă şi pentru prima dată, am ripostat când un bărbat a încercat să mă maltrateze. Am luptat şi *am câştigat!* Asta mă face să mă simt puternică.

— Eşti puternică, *ma chérie*. Şi devii tot mai puternică.

Suzanne îl bătu pe braţ.

— Am fost impresionată cât de repede te-ai transformat din gentlemanul curtenitor în luptătorul nemilos.

— Avantajul experienţei militare. Îi dădu cu tandreţe părul înspre spate. Te simţi bine? O să ai coşmaruri?

Ea se gândi înainte de a răspunde.

— Nu cred şi, dacă o să am, tu o să fii lângă mine.

— Mă bucur că încă vrei să dormim împreună în acelaşi pat, în ciuda noii dovezi a bestialităţii bărbaţilor, spuse el pe un ton mucalit.

— A generaliza e uşor, dar e greşit. Nu toţi bărbaţii sunt bestii şi nu toate femeile sunt virtuoase. E mai bine să judeci oamenii individual. Scutură din cap. Destul cu porcul ăla. Ai aflat ceva interesant în seara asta?

— Nu chiar. Umbra lui Napoleon se conturează ameninţător în mintea tuturor şi mare parte din bărbaţii cu care am vorbit cred că mai devreme sau mai târziu împăratul va evada. Părerile sunt împărţite în ceea ce priveşte momentul şi locul şi câte probleme va crea dacă evadează. Cum e cu femeile?

— În măsura în care au păreri politice, probabil cred la fel ca soţii lor, dar erau mult mai interesate despre viaţa în harem. Există atât de multe zvonuri

absurde despre cum e acolo! Gura i se strâmbă într-un rictus. Nu le-am spus că cea mai rea parte era plictiseala. În unele zile era de parcă zidurile se prăbuşeau peste mine. Ştiind că n-o să plec de acolo niciodată... Se înfioră.

— Nu-i de mirare că atunci când posibilitatea evadării s-a ivit, ai profitat de ea şi nu te-ai mai uitat în urmă, spuse el încet.

Ajunseră acasă. Ascunzând cu mâna un căscat, ea spuse:

— Destul despre haremuri şi bărbaţi brutali! Sunt gata să merg la culcare.

— Şi eu. Simon o ridică din poală şi o puse pe locul de lângă el. Abia aştept să mă întind în pat şi fie ca ziua de mâine să fie mai puţin dramatică!

În ciuda oboselii, când Suzanne se urcă în pat, mintea îi era prea activă pentru a putea dormi. Când Simon se culcă lângă ea, se întoarse într-o parte şi se aşeză pe jumătate pe pieptul lui, dar gândurile continuau să se întoarcă spre evenimentele serii. Morlaix afirmase în beţia lui că auzise cum femeile din harem ştiau să satisfacă un bărbat. Asta era adevărat. Era expertă în a dărui plăcere bărbaţilor şi abilităţile ei o ţinuseră în viaţă.

Acele abilităţi făceau parte dintr-o existenţă pe care o detesta. Dar acum era liberă, în siguranţă, sprijinită şi protejată de Simon. Îi dăduse totul şi nu ceruse nimic în schimb în afară de companie, şi să i-o dăruiască era o bucurie.

Era timpul să-i dea ceva în schimb. Îşi adună puterile şi apoi îşi strecură mâna între pături pe partea lui de pat. El dormea într-o cămaşă lejeră şi pantaloni uşori, şi trupul lui era cald şi musculos sub ţesătură. Îi

plăcea să-i pipăie pieptul lat. Era atât de puternic şi de plin de viaţă.

Îl mângâie mai jos, simţind contururile spatelui. Amândurora le plăcea foarte mult să se atingă şi era minunat să-l atingă.

Abia îi găsise proeminenţa tare a osului pelvisului când mâna lui se încleştă cu putere peste a ei.

— Suzanne, ce faci? o întrebă pe o voce încordată la maximum.

— Acel îngrozitor Morlaix m-a făcut să recunosc că îţi pot dărui satisfacţie fără o intimitate completă, spuse ea sincer. Vreau să te satisfac. Şi ar fi primul meu pas spre a rupe lanţurile ce m-au ţintuit.

Urmă o lungă tăcere, şi ea simţi pulsul mâinii lui peste a ei.

— E... tentant, dar nu vreau să faci ceva ce crezi că e dezgustător.

— Cred că mă va face să mă simt puternică, spuse ea încet. Puternică şi liberă. Dacă îmi dai voie?

— Fireşte că-ţi dau voie, spuse el pe o voce îngroşată.

Îi dădu drumul mâinii, şi ea continuă explorarea părţii inferioare a trupului lui. Era într-adevăr un specimen superb de bărbat. Răsuflarea i se înteţi şi ea descoperi că era aproape complet excitat când îl luă în mână. El scoase un strigăt înăbuşit şi tot trupul îi deveni rigid. Ea era mulţumită să descopere că nu simţea nici un fel de teamă sau repulsie pentru că această intimitate era alegerea ei şi el era Simon, cel mai bun bărbat pe care îl cunoscuse vreodată.

În timp ce îi mângâia carnea fierbinte şi supusă, degetele ei îşi amintiră vechile deprinderi. Găsi repede ritmul intensificării excitaţiei lui, apoi încetini să-i prelungească plăcerea. Când el începu să tremure, ea

decise că era momentul să-l aducă la punctul culminant. Făcu asta cu degete rapide şi pricepute.

— Suzanne! icni el. Sfinte Doamne, *Suzanne...!*

O strânse uşor lângă el în timp ce trupul lui vibra incontrolabil.

Adusese o batistă cu ea în pat în speranţa că va avea curajul să-i ofere satisfacţie. Când el ajunse la punctul exploziei, ea scoase batista de sub pernă şi prinse şuvoiul de potenţială viaţă. El gemu rostindu-i numele iar şi iar, eliberându-se tremurând puternic, ţinând-o în braţe ca şi cum era salvarea lui.

Încet, tensiunea se micşoră şi el îşi slăbi strânsoarea.

— Mulţumesc, *mon amour*, încântătorul meu înger al nopţii, gâfâi el. Sper că nu te-a supărat?

— Deloc, a fost plăcerea mea. Se relaxă lângă el, simţindu-se şi ea satisfăcută. Zâmbi în întuneric. Îţi dai seama ce înseamnă asta?

— Multe lucruri, murmură el. La ce te gândeşti?

— Ne putem lipsi de dormitul în stil sendviş!

Chicotitul lui gros îi vibră în piept.

— Foarte adevărat! Poţi să vii lângă mine? Nu cred că am puterea să mă mişc.

Simţindu-se imens de mulţumită de ea, se întoarse în pat şi aranjă păturile încât să ajungă la el. Se băga sub pătură, bucuroasă să elimine straturile ce îi separaseră. El o trase aproape de el şi îi sărută tâmpla.

— Somn uşor, *mon ange*[4].

Ea scoase un sunet ca un tors şi îşi duse mâna pe pieptul lui. Legănată de ritmul inimii lui, căzu într-un somn adânc, întrebându-se ce va aduce ziua următoare.

---

4 Îngerul meu, în limba franceză, în original (n.tr.)

Simon se trezi simţind o pace atât de atotcuprinzătoare încât i se părea că e vis. Să fi fost? Nu, Suzanne era ghemuită lângă el ca o pisică mulţumită, cu mâna pe pieptul lui şi un zâmbet schiţat pe buze.

Ea se mişcă şi se întinse iar, ca o felină mlădioasă şi adorabilă. El murmură:

— Noii noştri servitori vor fi aici săptămâna asta. Să le spunem că nu trebuie să intre niciodată, dar absolut niciodată neanunţaţi în dormitoarele noastre?

— Nici dacă ne aduc ciocolată fierbinte de dimineaţă? întrebă ea răutăcios.

— Nici atunci, spuse el ferm. Aceste momente de relaxare împreună cu tine sunt prea preţioase.

Stătură împreună ceva mai mult, într-o tăcere liniştită. El îi mângâia leneş spatele. Apoi, cu grijă, pe o parte, înainte de a-şi duce încet mâna spre faţa corpului.

Când el îşi întinse mâna peste rotunjimea pântecului, ea îngheţă.

— Nu sunt pregătită pentru asta, spuse ea pe o voce încordată.

El îşi luă pe loc mâna de acolo.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze când nici eu nu ştiu ce mă va deranja.

Suzanne încercă să-şi menţină vocea calmă, dar el putu desluşi stresul. Deja făcuse progrese mari într-un timp scurt; dacă ea nu se va simţi niciodată confortabil cu o intimitate mai mare, el tot va fi un bărbat norocos.

O sărută pe frunte.

— Să ne sculăm pentru micul dejun? Mi s-a spus că doamna Mercier a angajat un ajutor la bucătărie care

face cornuri atât de uşoare încât plutesc pe farfurie.

— Cu siguranţă că trebuie să le gustăm! spuse Suzanne sărind din pat. Cornuri cu gem de portocale ar fi îmbinarea perfectă între patiseria franţuzească şi dulciurile englezeşti.

— Nu uita de cafea, spuse el.

Chiar mai bun decât cornurile era faptul că o putea admira în faţa lui la masa de mic dejun.

Simon şi Suzanne frunzăreau amândoi ziarele savurând cornuri, gem şi cafea. Afară, în grădină, narcisele erau o explozie de culori în soarele de primăvară. Simon se gândi că era unul dintre acele momente obişnuite care era totodată şi perfect.

— Mă gândesc cât timp ne putem prelungi luna de miere. La un moment dat, va trebui să-mi reiau responsabilităţile, dar nu mă grăbesc.

— Acele companii la care eşti coproprietar? întrebă Suzanne muşcând delicat din al doilea corn.

— Acelea, la care se adaugă moşia. Au administratori buni, dar trebuie să le dau atenţia cuvenită, să vizitez locurile, să mă întâlnesc cu oamenii care muncesc. Le-o datorez, şi atenţia e folositoare pentru a menţine productivitatea.

Intră o servitoare cu o tavă de argint pe care era o scrisoare pentru Simon. În timp ce ea ieşea, Simon deschise scrisoarea.

— S-ar putea ca lumea să ne prindă din urmă, spuse el după ce aruncă un ochi pe scurtul bilet. E de la Kirkland şi vrea să mergem până la el în dimineaţa asta, dacă e convenabil. Amândoi.

— Îmi imaginez că se întreabă dacă am auzit ceva interesant aseară.

— Foarte probabil. Dar intuiţia de spion a lui Simon îi dădea semne. S-ar putea să fie mai mult de-atât în

solicitarea lui Kirkland.

Kirkland îi întâmpină cu amabilitate şi îi pofti în biroul lui unde sună să se aducă ceai şi cafea. După ce acestea fură aduse şi fură serviţi, Simon spuse:

— Îmi pare rău că n-am prea mari dezvăluiri de la emigranţi. Am discutat cu majoritatea bărbaţilor, şi toţi păreau să fie de părere că e doar o chestiune de timp până când Napoleon va evada de pe Elba. Când s-ar întâmpla şi ce va urma – Simon ridică din umeri – nimeni nu ştie. Am aflat că Morlaix e un porc care n-ar trebui lăsat lângă nici o femeie, dar n-am văzut sau simţit nimic care să sugereze că grupul ar avea în sânul său un spion periculos.

— Mulţumesc pentru că i-ai trecut în revistă. Chiar dacă există un spion serios printre bărbaţii pe care i-ai întâlnit, evenimentele se precipită aşa de repede încât s-ar putea să nu conteze, spuse categoric Kirkland. Dar emigranţii nu sunt primul motiv pentru care v-am rugat să veniţi aici. M-ai întrebat dacă aş putea să aflu mai multe despre apariţia vărului tău, Lucas Mandeville.

Simon simţi că dintr-odată nu putea respira.

— Şi?

— Vestea bună e că n-a murit când francezii i-au scufundat corabia. A fost luat prizonier de francezi şi trimis mai întâi la Verdun, apoi repede mutat într-o închisoare a cartierului general. După asta, urma devine neclară.

— Cât de neclară?

— Din câte am reuşit eu să adun informaţii, a evadat, încălcându-şi eliberarea condiţionată, spuse direct Kirkland.

Şocul fu aproape fizic.

— Nu! Nu e posibil! exclamă Simon. Lucas a fost

întotdeauna chintesenţa onoarei.

Mâna caldă a lui Suzanne o apucă pe a lui, aducându-l la realitate.

— După câte înţeleg, spuse ea pe o voce blândă, ofiţerii sunt eliberaţi condiţionat şi li se acordă o oarecare libertate de mişcare în comunitatea lor, în schimbul cuvântului lor de onoare că nu vor evada?

— Da.

Privirea lui Kirkland era neclintită.

— Aşadar, încălcarea cuvântului e considerată o ofensă de neiertat adusă onoarei respectivului.

Kirkland dădu din cap.

— Mamele le spun fiilor lor că e mai bine să moară decât să se comporte dezonorabil. Pentru mulţi oameni, onoarea le e forţa vitală. Să-ţi dai cuvântul că nu vei evada şi apoi să evadezi e considerat vrednic de dispreţ. Un păcat de neiertat.

Suzanne îl trase şi mai tare pe Simon de mână.

— Înţeleg onoarea, spuse ea cu compasiune. Dar mai înţeleg şi cum un bărbat sau o femeie sunt împinşi până la limită aşa încât ar face *orice* să supravieţuiască. Să omori un nevinovat sau o persoană neajutorată – pentru mine asta e adevărata dezonoare. Să te simţi înnebunit de captivitate şi să fii gata să faci orice pentru a evada… Ridică din umeri. Nu sunt de părere că asta e de neiertat. Ai fi vrut mai degrabă ca vărul tău să fie mort?

Cuvintele ei făcură să funcţioneze din nou mintea lui Simon. Suzanne cunoscuse captivitatea într-un fel în care el n-o va cunoaşte niciodată şi avea o inimă plină de compasiune.

— Nu, bineînţeles că nu vreau să fie mort. Doar că vestea asta e ca un şoc pentru mine. Lucas a fost întotdeauna cel cu o integritate şi o onoare de

neclintit. Eu eram cel care a devenit spion, o îndeletnicire pe care mare pare a gentlemenilor o dispreţuiesc, fiind dezonorantă.

— Dezonorantă, dar esenţială, spuse Kirkland. Am trăit în aceleaşi ape tuburi pentru că cineva trebuia să facă această muncă. Am făcut lucruri de care nu sunt mândru, dar cred că au fost pentru binele general.

— Şi eu am făcut la fel. Simon trase adânc aer în piept. Dar ruşinea poate explica de ce Lucas n-a încercat niciodată să se întoarcă la familia lui sau să-şi ceară banii.

— Poate că a murit încercând să se întoarcă acasă, zise încet Kirkland.

— Cel mai probabil asta s-a întâmplat. Simon oftă. Bănuiesc că nu se poate face nimic cu apariţia călugărului în Bruxelles.

— Nu există suficiente informaţii. Cineva din Bruxelles cu o imagine a vărului tău ar putea afla ceva, dar de la asemenea distanţă e imposibil. Kirkland zâmbi uşor. Am fost informat caustic că e puţin probabil că omul ăla să fi fost monah. Ei duc vieţi retrase, de contemplaţie, în comunităţi izolate. Era mai mult un călugăr cerşetor. Ei trăiesc şi muncesc în lume. Nu ştiu dacă asta e de vreun ajutor.

— Lucas a iubit întotdeauna poveştile despre Robin Hood. Îi plăcea îndeosebi de Călugărul Tuck, spuse gânditor Simon. Văzând încruntarea lui Suzanne, el spuse: Robin Hood şi ceata lui veselă trăiau în pădure şi furau de la bogaţi pentru a-i ajuta pe săraci. E una din legendele preferate ale Angliei. S-ar putea să existe chiar un sâmbure de adevăr în poveşti. O să-ţi spun mai multe despre asta mai târziu. Îşi mută privirea. Dacă mă duc la Bruxelles, aş putea să-ţi fiu de folos acolo?

— Foarte posibil, spuse Kirkland arătând interesat.

— Atunci, bănuiesc că o să merg la Bruxelles.

— Nu, *mon chéri*. Privirea din ochii verzi ai lui Suzanne era directă şi implacabilă. *Noi* o să mergem la Bruxelles.

capitolul 16

Simon se încruntă.

— Nu prea vreau să te iau pe continent, unde situaţia e aşa de tulbure.

— Bruxelles e foarte departe de Elba, spuse Suzanne raţional. Dacă Monstrul Corsican evadează, vom avea destule avertizări. Mi-ar plăcea să vizitez Bruxellesul. Am auzit că a devenit foarte la modă după abdicarea lui Napoleon.

Kirkland dădu din cap.

— Mulţi englezi s-au stabilit acolo. Prin oraş circulă o mulţime de informaţii şi zvonuri.

— Şi ţi-ar plăcea să ştii despre astfel de lucruri? spuse sec Simon.

— Fireşte, recunoscu Kirkland cu o expresie afabilă.

Suzanne nu-şi luă ochii de la soţul ei, spunând încet:

— Vechiul meu cămin, castelul Chambron, e în nordul Franţei, nu departe de Bruxelles. Simt că e de datoria mea să merg acolo să văd în ce stare e moşia. A fost abandonată? A ridicat vreun bonapartist o pretenţie asupra ei? Ar trebui să aflu. Poate că există acolo oameni care îşi amintesc de mine. Poate că sunt şi unii care au nevoie de ajutor.

Simon dădu din cap înţelegător.

— Şi mie mi-ar plăcea să ştiu. Amândoi suntem

legaţi de moşie. E chiar posibil ca eu să fiu noul conte. Ar trebui să mergem în vizită.

— Am o casă în Bruxelles care momentan nu e ocupată decât de câţiva oameni ai mei, zise Kirkland. Ei cunosc bine oraşul şi ţara. Puteţi sta cât vreţi.

Suzanne ridică din sprâncene.

— Ai case la îndemână dotate cu agenţi în toate oraşele mari?

— Doar în cele care s-ar dovedi utile muncii noastre, spuse serios Kirkland. Mulţi oameni de pe continent şi-au riscat viaţa să-l dea jos pe împărat. Câteodată sunt necesare refugii.

Lui Suzanne îi venise rapid în minte o imagine a unei vaste pânze de păianjen de spioni şi informatori de-a lungul şi de-a latul continentului, toţi trimiţând informaţii în Anglia. Kirkland ţinea în mână atât de multe fire. Lucrase tăcut în culisele marilor evenimente, la fel ca Simon.

Ea doar petrecuse acei ani captivă într-o închisoare luxoasă. O cuprinse deodată o dorinţă intensă să vadă direct evenimente importante, poate chiar să participe la ele. Voia să-şi depăşească propria supravieţuire, acţionând spre binele tuturor.

Da, ar trebui să meargă la Bruxelles.

După ce terminară aranjamentele legate de casa din Bruxelles cu Kirkland, Simon şi Suzanne se întoarseră acasă. Pe drum, Simon spuse:

— Am făcut câteva copii după schiţa cu Lucas când era în marină. Le pot arăta oamenilor din Bruxelles.

Suzanne se încruntă gânditoare.

— Imaginile pe care le ai sunt vechi. Ai putea să ai şi o schiţă făcută aşa cum credem noi că ar arăta acum? Mai slab, mai vârstnic, tuns monahal, purtând o

robă de călugăr?

— E o idee foarte bună. O s-o fac.

Când ajunseră acasă, văzură că noii servitori erau deja acolo. Simon o cunoscuse în treacăt pe Jenny Dunne la nuntă şi ea arăta îngrijită şi atractivă în timp ce făcea o reverenţă.

— Doamnă Duval. Domnule colonel Duval.

— Jenny, ce bine că ai revenit! rosti Suzanne cu căldură. Sper că vizita ta acasă a fost plăcută.

— A fost bine să-mi revăd familia şi prietenii, doamnă.

Faţa lui Jenny se lumină la primirea lui Suzanne. Femeile se purtau deja amical şi ar trebui să lucreze bine împreună. Însă Simon şi noul valet propus lui nu se cunoşteau şi faţa cu cicatrice a lui Edgar Jackson arăta morocănoasă şi defensivă.

Jenny spuse cu o notă de nelinişte în glas:

— Domnule colonel Duval, el este prietenul meu, Edgar Jackson. După cum am spus, a fost ordonanţa unui ofiţer.

În afară de cicatricile cumplite de pe faţă ce trecuseră pe lângă ochi, fuseseră afectate braţul şi mâna stângă. Arăta ca un câine ce fusese lovit de prea multe ori. Avea să fie interesant.

— Bănuiesc că erai sergentul Jackson, observă Simon.

— Da, domnule, spuse el pe o voce ce nu trăda nimic.

— Sunt sigur că doamnele au multe de vorbit împreună. Ce-ar fi să vii în biroul meu ca să ne putem cunoaşte, spuse Simon. Ai fost în Peninsulă?

— Da, domnule. Şi înainte de asta, în campania din Ţările de Jos.

Simon îl conduse pe potenţialul său valet în micul

birou din spatele casei.

— Ai prins ceva din limbile ţării unde ai fost?

— Puţină flamandă şi franceză, un pic mai multă spaniolă.

Un om isteţ, iar limbile ar putea fi de folos. Când intrară în birou, Simon făcu semn spre un scaun şi se aşeză pe altul.

— E vremea unei discuţii ca între bărbaţi să vedem dacă ne potrivim. Mai întâi de toate, cum ai prefera să ţi se spună? Sergent? Jackson? Vreun alt nume sau poreclă?

Celălalt bărbat clipi.

— Jackson, domnule. Dumneavoastră cum preferaţi?

Simon se gândi.

— Colonel Duval, presupun. Mai important decât numele e problema dacă tu vrei de fapt slujba asta la mine sau eşti aici ca să-i faci pe plac domnişoarei Dunne. Să fii sincer acum. Dacă de fapt nu vrei să fii valet, acum e momentul să spui. Dacă preferi o altfel de muncă, poate te pot ajuta să-ţi găseşti o slujbă care să ţi se potrivească mai bine.

În expresia lui Jackson se vedea surpriză, îngrijorare şi îndoială. După mult timp, spuse:

— Pot vorbi liber, domnule?

— Fireşte. Sinceritatea e esenţială acum.

— Întrebarea dumneavoastră nu are un răspuns simplu, domnule. Jackson se încruntă, cicatricea de pe faţă răsucindu-se şi făcându-l să arate foarte periculos. Bineînţeles că vreau să-i fiu pe plac lui Jenny. E cel mai bun lucru din viaţa mea. Dar nu sunt sigur dacă vreau să fiu valet şi sunt destul de sigur că nu pot face toată munca. Îşi întinse mâna stângă ce era presărată cu cicatrici. Îi lipseau buricele a două degete. N-am

puterea să fac tot ce trebuie şi degetele mele nu sunt agile. Îşi încleştă mâna ce nu se putea închide complet. Nici nu pot trage cu arma.

— Vreau să sper că trasul cu arma nu va fi necesar.

Simon cugetă. Jackson vorbea îngrijit şi îşi pierduse accentul de provincie pe care Jenny încă îl avea. Evident că era inteligent, ceea ce Simon prefera la oamenii din jurul lui. Dar mai era şi supărat pe lume, ceea ce putea fi o problemă.

Însă îşi servise ţara şi merita o şansă, iar faptul că amândoi fuseseră soldaţi ar trebui să îi ajute să se înţeleagă unul cu altul.

— Mare parte din obligaţiile unui valet ar trebui să fie în limitele posibilităţilor tale şi ar putea fi pus un alt servitor pentru a te ajuta. Dar se ne întoarcem la întrebarea dacă *vrei* să fii valet. Ca ordonanţă, nu ţi-a plăcut să asculţi de ordine de la oameni mai puţin inteligenţi decât tine?

Pe faţa lui Jackson defila o succesiune de expresii sfârşind cu o urmă de amuzament.

— Nu, nu mi-a plăcut. Dar nu cred că dumneavoastră aţi fi vreunul din aceia.

— Pentru că am lucrat mai mult în spionajul militar, sper să fie adevărat, spuse Simon sec. N-am fost niciodată un soldat de paradă, nici nu vreau să fac parada modei în societatea londoneză, aşa încât nu vreau un valet care să aibă reţete secrete pentru lustruirea cizmelor.

— La nevoie, pot lustrui cizme, spuse Jackson pierindu-i amuzamentul. Şi un bărbat ca mine are nevoie să muncească pentru a supravieţui.

Simon îl studie intens pe celălalt bărbat, căutând să-şi confirme intuiţia despre el. Jackson se foi pe

scaun.

— Aveţi o privire ce poate jupui un om de viu.

Începu să-şi încleştezе ritmic mâna stângă peste cea dreaptă.

— Mi s-a mai spus. Foarte utilă când comanzi trupe sau când interoghezi duşmanul. Sau când pui la încercare nervii unui om. Se uită la mâna lui Jackson. Faci exerciţii cu mâna stângă s-o ajuţi să funcţioneze mai bine?

Jackson roşi şi îşi lăsă să cadă braţul stâng.

— E vreun motiv pentru care să n-o fac?

— Nu, eşti înţelept. Un prieten de-al meu are o vătămare asemănătoare şi exersează la fel ca tine. Mi-a scris recent şi mi-a spus că mâna i s-a îmbunătăţit considerabil.

— Bine de ştiut.

Jackson îşi reluă exerciţiul de încleştare.

Simon fu impresionat de hotărârea celuilalt bărbat, pentru că ştia că exersarea unui membru afectat durea.

— Cred că ai mult talent, mai mult decât ai avut şansa să foloseşti. Ai fi interesat de o slujbă ce ar include una de valet şi totodată şi alte sarcini? Poate că o să angajez un secretar particular, dar acum n-am nevoie de unul. Dacă vrei, poţi încerca genul ăsta de muncă.

Jackson se încruntă.

— Cum ştiţi dacă pot citi şi scrie?

— Greşesc?

— Nu, domnule. Am învăţat de la alt sergent care era dornic să câştige ceva bani în plus. Care ar fi sarcinile mele în afară de a vă lustrui cizmele? întrebă Jackson cu un interes prudent.

— Ceva corespondenţă şi muncă organizatorică. O

bună ordonanţă are mai multe responsabilităţi decât să aibă grijă de haine şi are nevoie de o judecată sănătoasă, aşa încât cred că eşti deja pe drumul cel bun.

— Şi dacă nu sunt bun la munca de secretar? M-aţi da afară fără vreo recomandare?

Simon clătină din cap.

— Nu, te-aş întreba dacă ai vrea să faci altceva.

— Credeam că aveţi nevoie doar de valet. De ce-mi acordaţi şansa să fac mai mult?

Jackson părea că trebuie să înţeleagă înainte de a accepta să facă ceva atât de neaşteptat. Încă un semn al inteligenţei sale.

— Bunicii mei credeau în educaţie şi au înfiinţat şcoli la moşie, îi explică Simon. Elevilor buni li se acorda şansa să studieze mai departe. Succesul le aducea foloase lor, precum şi familiilor şi comunităţii. Unul a devenit doctor pentru toată zona, altul a deschis o prăvălie în sat, încât oamenii să nu mai fie nevoiţi să meargă aşa de departe pentru a cumpăra cele necesare. Am aflat că există mulţi oameni talentaţi care ar putea face mult mai mult dacă li se dă măcar o şansă cât de mică. Aşa încât duc mai departe tradiţia familiei.

— Atunci mă bucur să accept. Îmi voi da toată silinţa pentru dumneavoastră, domnule. Jackson schiţă un zâmbet sincer. Şi o să mă asigur ca şi cizmele dumneavoastră să fie bine lustruite!

Suzanne abia aştepta să meargă la culcare cu Simon, în special pentru că fusese o zi ocupată şi nu avuseseră destul timp să vorbească după ce se întorseseră acasă de la Kirkland. Când Simon se strecură lângă ea, ea se întoarse în braţele lui şi

scoase un sunet de relaxare.

— Acum gospodăria pare completă. Imediat ce Jenny mi-a spus că fusese camerista unei doamne, am ştiut că va fi perfectă. Mă bucur tare mult că îl găseşti pe domnul Jackson potrivit. Nu părea foarte amabil când l-am cunoscut.

— Nu se simţea în largul lui faţă de lume, dar s-a relaxat după ce am discutat. E inteligent şi disciplinat şi cred că o să se descurce bine. Simon o trase mai aproape, ca ea să-i poată simţi căldura pe tot corpul chiar şi prin straturile de haine. Când i-am spus că vom merge la Bruxelles pentru un timp, nici măcar n-a clipit.

— Jenny e încântată de şansa de a călători într-o ţară străină exotică atât timp cât vine şi Jackson. Suzanne oftă. Mă întreb cum va fi cu căutările noastre. Lucas şi Chambron.

— Cel puţin, putem găsi domeniul Chambron pentru că trebuie să fie acolo unde l-am lăsat. Găsirea lui Lucas e cu totul altă problemă.

— Câte ordine religioase pot fi în zona aceea? Poate că prietenul tău de familie a greşit şi nu era Lucas cel pe care l-a văzut. Cel puţin, vom fi încercat.

Simon o mângâie pe gât şi pe spate cu o mână caldă şi leneşă.

— Ai îndoieli despre mersul la Bruxelles? Ai spus odată că pentru tine nu există nimic în Franţa, şi Bruxelles e foarte francez, chiar dacă face parte din Ţările de Jos.

— De când te-am întâlnit, am devenit mai curajoasă faţă de înfruntarea trecutului, spuse ea încet. Fac paşi mici în a mă debarasa de frică. Deşi nu vreau să trăiesc din nou în Franţa, vreau să pot fi în stare să vizitez şi să-mi amintesc fără durere de acea

viaţă. Bruxelles e un mare pas către Franţa. Când ne vom afla acolo, o să fiu pregătită pentru o vizită la castelul Chambron.

— Eşti dispusă să faci paşi spre alungarea altor temeri ale tale?

Simon îi cuprinse blând sânul drept.

Ea îngheţă, şi pulsul i se acceleră. Dar el nu făcu nimic mai mult şi, după câteva respiraţii adânci, ea putu să se relaxeze şi să recunoască faptul că această atingere uşoară şi caldă era plăcută.

— Nu-i aşa de rău, spuse ea. De fapt, e chiar plăcut.

— Pot să mai fac un mic pas?

Instinctul îi spunea că nu. În schimb, ea trase adânc aer în piept.

— Un foarte mic pas.

El mişcă mâna doar atât cât să-i atingă sfârcul cu degetul mare. Chiar şi prin ţesătura cămăşii de noapte, o străbătu o senzaţie ascuţită până în pântec. Icni şi îi dădu mâna la o parte, înţepenind.

Mâna lui rămase nemişcată pe bustul ei.

— Nu-ţi place genul ăsta de atingere?

Ea se întoarse pe spate chinuindu-se să analizeze ce simţea.

— E… complicat. Există plăcere, şi asta mă face să mă gândesc la Jean-Louis care era mândru de talentele lui amoroase, chiar dacă nu se gândea deloc la mine ca persoană. Dar mai există şi amintiri de suferinţă cu Gürkan. Combinaţia acestor sentimente e… tulburătoare.

El rămase tăcut şi nemişcat pentru mult timp.

— Nu ştiu ce pot face să contracarez asta.

Începu să se retragă, dar ea îi opri mişcarea acoperindu-i mâna cu a ei. Inima ei se zbătea sub

mâinile lor unite, aşa că ea închise ochii şi încercă să se calmeze. El era Simon, nu Jean-Louis, nici Gürkan. *Simon*. Pe care îl cunoştea de-o viaţă şi care nu fusese decât blând şi protector. Gândindu-se la el, simţi cum inima i se potoleşte.

În tăcere, îi conduse mâna pe pieptul ei dintr-o parte în alta. Palmă lată, degete puternice, blânde ca răsuflarea unui pisoi când mâna lui o mângâie liniştitor peste cămaşa de noapte.

Ea îşi dădu seama că atingerea lui lunecând îi făcea bine. Era senzuală. Faptul că ea controla locurile pe unde el o atingea înlătura teama.

Ghidat de mâna ei, el continua s-o mângâie încet. Prin ea se răspândi căldură, mişcându-se spre sâni sus şi… jos spre pântec. Aproape că uitase cum era.

Plăcându-i senzaţia, îşi mişcă mâna mai jos, aşa încât el o mângâia peste mijloc. De când împărţiseră patul, ea recunoscuse cât de mult îi plăcea atingerea, şi asta era o formă mai intimă de atingere.

Se simţea ca o pisică alintată – până când ea îi mişcă mâna şi mai jos şi îşi dădu seama cât de aproape era el de partea ei cea mai intimă. Înţepeni.

— E destul de departe. Cel puţin, pentru moment.

— De acord, spuse el pe o voce îngroşată.

Îşi trase mâna de sub mâinile ei şi îşi îndoi braţul trăgând-o aproape. Dându-şi seama cât de excitat era el, ea exclamă:

— Îmi pare aşa de rău! Nu mă gândeam la tine, ci doar la mine.

— Nu contează, zise el pe o voce caldă. E bine că în seara asta a fost vorba despre tine.

— Asta se poate schimba.

Ea se îndepărtă de el destul încât să permită mâinii ei să se mişte jos pe sub hainele de noapte.

Simon icni şi se întări cu totul când ea ajunse acolo unde voia. Zâmbi prin întuneric. Îi plăcea să-i ofere plăcere, iar lui, s-o lase pe ea să ia iniţiativa.

Făcea posibil un preludiu întru totul satisfăcător pentru un somn bun.

capitolul 17

Bruxelles

Suzanne se trezi devreme în patul străin, ieşind repede din îmbrăţişarea caldă şi familiară a soţului ei. Ajunseseră la Bruxelles atât de târziu cu o seară în urmă, încât nu văzuseră mai nimic din casa lui Kirkland, în afară de faptul că era bine întreţinută de servitori şi era frumoasă, fără a atrage prea mult atenţia.

Deschise fereastra şi se aplecă să inspire adânc aerul proaspăt. Mirosul delicios de pâine proaspăt coaptă venea de undeva de aproape. Suzanne inhală fericită.

Dimineaţa era blândă pentru mijlocul lui martie, cu un soare ceţos şi narcise înflorite în jardinierele de la ferestre. Strada lor îngustă era liniştită, dar la câteva străzi distanţă spre stânga putea vedea un parc ce părea aglomerat.

— Bună dimineaţa, *ma belle*. Simon veni lângă ea la fereastră şi o luă de talie trăgând-o aproape de el. Cum e să fii înapoi în Europa într-un oraş ce nu e în Franţa, dar care are aerul franţuzesc?

Suzanne se rezemă de el.

— E interesant şi nu aşa de copleşitor ca Londra. Aştept cu nerăbdare să văd mai mult din Bruxelles.

— Ţi-ar plăcea să-ţi petreci ziua vizitând

împrejurimile?

— E drăguţ din partea ta să propui asta, dar ştiu că vrei să începi căutarea vărului tău, răspunse ea. Putem admira oraşul în timp ce căutăm.

— Mi-ai citit gândurile, zise el cu un mic zâmbet. Kirkland mi-a dat numele şi adresa unui călugăr care ne poate ajuta să trecem în revistă posibilităţile. O să-i trimit un mesaj fratelui Antoine înainte de micul dejun să-l întreb când putem merge în vizită.

Suzanne presupuse că acest călugăr era unul din informatorii lui Kirkland.

— Cât se poate de repede, sper.

Simon dădu din cap, ochii lui oglindind resemnare, dar şi speranţă.

Când Suzanne sună după Jenny s-o ajute la îmbrăcat, înălţă rugi către orice zeitate care ar asculta ca Simon să aibă parte de un miracol.

După micul dejun constând din cornuri uşoare ca fulgul, un excelent gem de zmeură şi o copioasă *café au lait*, Simon şi Suzanne porniră să-l găsească pe fratele Antoine, care îi invitase să vină în vizită în acea dimineaţă. Gospodăria lui Kirkland îl includea pe Maurice, un englez cu faţa tăbăcită şi care şchiopăta, care trăise în Bruxelles de atâta vreme, încât franceza lui avea doar o urmă de accent englezesc. Făcu rost fără probleme de o trăsură uşoară cu două banchete şi un cal de la un grajd local.

Simon ar fi mânat el însuşi trăsura dacă ar fi cunoscut oraşul mai bine, dar Maurice ştia exact unde era abaţia Argenté, aşa încât se aşeză în faţă cu frâie şi cravaşă, în vreme ce Simon şi Suzanne se ţineau de mână pe bancheta din spate. Simon bănuia că Maurice fusese soldat şi că, la fel ca alţi servitori ai lui Kirkland,

furniza informaţii ce puteau fi de folos lui Kirkland.

Era o vreme plăcută pentru plimbare. Maurice făcea observaţii laconice despre clădirile de un interes special, în vreme ce Suzanne se bucura de străzile înguste şi aglomerate, pline de negustori veseli şi gospodine.

— Să fiu din nou într-un oraş de limbă franceză mă duce înapoi în copilărie, observă ea.

— Mulţi vorbesc franceza, deşi o să auzim şi olandeză şi multă engleză, spuse Simon. Există aici o garnizoană engleză şi, întrucât costul vieţii e mai scăzut în Bruxelles, mulţi englezi s-au mutat aici de când a abdicat Napoleon.

— Asta face ca Bruxelles să constituie o bună tranziţie între Londra şi Franţa. În curând, o să fiu gata să vizitez castelul Chambron. Nu e departe. La sud de Charleroi, la doar câţiva kilometri dincolo de graniţa între Franţa şi Belgia.

Suzanne rosti lejer aceste cuvinte, dar Simon văzu nelinişte în ochii ei.

— Ce părere ai despre moşie? o întrebă.

Ea îşi muşcă buza.

— Era foarte întinsă, dar n-am fost deosebit de fericită acolo. Vreau să revizitez locul acela ca să las în urmă viaţa la Chambron.

Simon nu răspunse, dar o luă de mână şi o strânse blând. Deja făcuse progrese mari. El spera că vederea casei căsniciei ei îi va permite să facă pace cu acea parte a trecutului ei. O voia împreună cu el, în prezent.

Iniţial, abaţia Argenté fusese la ţară, dar oraşul se extinsese şi o inclusese. Ziduri erodate înconjurau o moşie considerabilă, ce avea grădini şi o fermă, precum şi clădiri ale comunităţii religioase. Paznicul se uită suspicios la Suzanne, dar chemă un portar când

Simon îl asigură că amândoi erau aşteptaţi.

Portarul îi conduse la un mic birou lângă intrarea în clădirea principală. Capela şi claustrul erau private pentru călugări, dar chiar şi mănăstirile trebuiau să aibă nişte legături cu lumea exterioară şi acesta era rolul abatelui Antoine la abaţia Argenté. Cu o robă neagră şi cu păr argintiu cu tonsură specifică, se ridică de la birou cu un zâmbet primitor când intrară Simon şi Suzanne.

— Colonel Duval, doamnă Duval, ce plăcere să vă cunosc! Prietenului meu, Kirkland, îi merge bine?

Asta explica primirea cordială.

— Da, şi vă trimite salutările sale, spuse Simon. Îl cunoaşteţi bine?

— Ne-am văzut doar o dată în persoană, dar a fost un bun prieten al ordinului meu. Abatele Antoine făcu un gest către două scaune din lemn sculptat maiestuoase. Vă rog, luaţi loc! V-ar plăcea nişte bere benedictină de-a noastră? Noi suntem destul de cunoscuţi pentru asta.

Simon chicoti.

— Aş fi bucuros să gust. Mi-au plăcut întotdeauna berile belgiene. Suzanne?

Ea zâmbi, aşezându-se şi aranjându-şi fusta.

— Şi mie mi-ar plăcea să gust.

Gazda lor deschise un dulap etalând sticle şi căni. Abatele Antoine turnă în căni mari pentru Simon şi el şi în una mai mică pentru Suzanne. Era o băutură delicioasă, tare şi amară, şi servirea ei crease o atmosferă relaxată.

— Acum, cu ce vă pot ajuta? întrebă abatele. Lord Kirkland a spus că sunteţi în căutarea unei rude?

— Da, vărul meu, Lucas Mandeville, răspunse Simon. A servit în Marina Regală, a dispărut şi e

presupus mort după ce corabia lui a fost scufundată acum câţiva ani. Dar recent, un prieten de familie a văzut un frate monah aici, în Bruxelles, care părea că seamănă bine cu Lucas. Am această pictură din tinereţea lui şi o schiţă ce înfăţişează cam cum ar trebui să arate acum. Dacă cel văzut era într-adevăr Lucas.

Abatele studie desenele. Lăsând la o parte imaginea tânărului aristocrat Lucas, o atinse pe cealaltă.

— Omul ăsta îmi pare cunoscut. Rasa maro sugerează un franciscan. Ei sunt un ordin mendicant[5], ce jură să trăiască în sărăcie. Călătoresc prin provincii să-şi facă munca, rămânând adesea în diferite comunităţi religioase.

— Fratele acesta a stat vreodată la abaţia Argenté? întrebă Suzanne.

— Cred că da. Încerc să-mi amintesc. Abatele se încruntă, concentrându-se. Da, un frate care arăta foarte asemănător cu acesta a stat aici timp de câteva nopţi cam pe vremea abdicării împăratului, anul trecut. Oraşul era aglomerat din cauza sărbătoririi şi am avut mulţi vizitatori.

— Cam pe atunci a fost văzut în Bruxelles de prietenul nostru de familie, spuse Simon cu pulsul accelerându-i-se.

— Dar desigur că vărul dumneavoastră e englez dacă a servit în Marina Regală? Fratele de care vorbesc era francez.

---

5 Ordin religios creştin care a adoptat un stil de viaţă de sărăcie, călătorii şi rămânerea în zone urbane pentru a predica în special celor săraci. Nu deţin proprietăţi şi existenţa lor depinde de bunăvoinţa celor cărora le predicau. Exemple de astfel de ordine sunt cel franciscan şi cel dominican. (n.tr.)

— Lucas a trăit cu familia mea şi a petrecut o mare parte din timp în Franţa, aşa că vorbeşte franceza la fel de bine ca mine, spuse Simon, încercând să-şi controleze emoţia crescândă. Va mai amintiţi altceva despre el?

După ce se gândi îndelung, abatele spuse încet:

— Cred că i se spunea fratele Jude.

Simon se simţi de parcă îl strângea cineva de gât. Jude. Iuda, trădătorul. Dacă teoria lor cu privire la ce i se întâmplase lui Lucas era adevărată, se putea ca acesta să fie numele religios pe care vărul lui l-ar fi ales.

— Aveţi vreo idee unde ar putea fi fratele Jude acum?

Abatele scutură din cap.

— Fraţii merg acolo unde e nevoie de ei, aşa că ar putea fi oriunde în Belgia sau în nordul Franţei. Au existat multe dezmembrări ale comunităţilor religioase tradiţionale sub domnia împăratului, aşa că nu ştiu care ar fi locurile cele mai probabile. Vă pot da o listă cu posibilităţi. Cea mai apropiată e o mănăstire în afara oraşului Namur, unde cred că stau câţiva franciscani. Milostiva Fecioară.

Un călugăr tânăr, poate un novice, intră în încăpere cu un vraf de hârtii şi o expresie de scuză.

— Iertaţi-mă pentru întrerupere, părinte abate.

Simon se ridică.

— Îmi cer scuze că v-am răpit atât de mult timp, abate Antoine. Aţi fost de mare ajutor.

Călugărul zâmbi călduros în vreme ce se ridică.

— A fost plăcerea mea. Să-mi spuneţi în cazul în care căutarea dumneavoastră e încununată de succes.

— Aşa o să fac, promise Simon luând-o pe Suzanne de braţ.

Pe scurtul drum spre trăsură, Suzanne spuse:

— Crezi că acest frate Jude ar putea fi Lucas al tău?

— Cu siguranţă că e promiţător.

— Namur e în aceeaşi direcţie ca şi castelul Chambron, spuse ea. Putem vizita mânăstirea de acolo în drumul nostru.

El îi aruncă o privire scurtă.

— Eşti pregătită pentru asta?

Ea inspiră adânc.

— Mai pregătită de-atât nu voi fi niciodată. Dacă avem noroc, s-ar putea să-l găsim şi pe Lucas pe drum. Ce o să faci dacă îl găseşti? O să încerci să-l convingi să se întoarcă în Anglia?

— Nu m-am gândit încă la asta, recunoscu Simon. Mi-ar plăcea mai mult decât orice, dar dacă are o chemare pentru viaţa religioasă, nu sunt eu în măsură să mă amestec. Va fi suficient să ştiu că trăieşte şi că este sănătos.

Şi dacă acest frate Jude nu era vărul lui – ei bine, Simon avusese de-a face cu destule pierderi în trecut. Va supravieţui pierderii din nou a lui Lucas.

Urcându-se în trăsură, îi spuse lui Maurice:

— Te rog, du-ne în Grand Place[6]. Mi-ar plăcea să i-o arăt doamnei Duval.

Maurice dădu din cap şi trăsura se urni din loc. Simon spuse:

— Grand Place e inima vechiului oraş şi e unul din cele mai frumoase locuri din Europa. Hôtel de Ville, primăria, e magnifică.

Suzanne zâmbi şi îl luă de mână.

— Deci combinăm cu succes căutarea ta cu

6 Piaţa Mare – piaţa centrală din Bruxelles, mărginită de casele breslelor, primăria şi de Casa Regală (n.tr.)

admirarea atracţiilor turistice. Un start excelent pentru şederea noastră aici.

— O să fii pregătită să plecăm mâine spre Namur şi Chambron? întrebă el.

Ea încuviinţă.

— Sunt la fel de curioasă ca şi tine.

Simon îi zâmbi, gândindu-se cât de norocos era că ea acceptase să se mărite cu el. Poate că aveau să întâlnească provocări, dar împreună, puteau să le depăşească una după alta.

Suzanne se simţea plină de speranţă pentru Simon. Bănuia că el se străduia să nu fie prea optimist pentru că, dacă misteriosul frate nu era Lucas, dezamăgirea ar fi fost ca şi cum şi-ar fi pierdut din nou vărul. Aşa că ea era încrezătoare pentru amândoi.

Simon arătă în faţa lor.

— Aproape că am ajuns la Grand Place. Vezi turla aceea înaltă din faţa noastră? E primăria ce ocupă o latură a pieţei. Aici a fost un bogat oraş comercial timp de secole, aşa încât casele breslelor şi alte clădiri din piaţă sunt la fel de impresionante.

În timp ce trăsura se apropia de Grand Place, se puteau auzi strigătele mulţimii. Suzanne îl întrebă pe Maurice:

— Grand Place e întotdeauna aşa de gălăgioasă?

El se încruntă.

— Doar când sunt veşti importante, doamnă.

— Ceea ce nu înseamnă întotdeauna şi veşti bune, adăugă încet Simon.

Când intrară în piaţă, ea văzu o mulţime zgomotoasă agitându-se în faţa primăriei. Un bărbat cu înfăţişare oficială stătea în faţa clădirii, ţinând în mână un document şi încercând să se facă auzit acoperind

zgomotul, în vreme ce oamenii din mulţime începeau să se despartă în grupuri mai mici şi să vorbească însufleţit.

— Opreşte-te aici, Maurice, spuse Simon văzând mulţimea. Imediat ce trăsura se opri, sări din ea şi se îndreptă spre cel mai apropiat grup de bărbaţi. Domnilor, care sunt veştile?

Un tânăr se întoarse şi strigă triumfător:

— Împăratul e liber şi s-a întors în Franţa să-şi revendice tronul!

capitolul 18

Suzanne icni, simţind ca şi cum ar fi lovit-o cineva. Existaseră multe speculaţii dacă şi când Napoleon va evada din captivitate, dar cu toate astea, anunţul venise ca un şoc paralizant.

Mai stăpânit, Simon întrebă:

— Există detalii? A ajuns deja la Paris?

— A debarcat lângă Cannes pe 1 martie. S-a întors odată cu violetele, aşa cum a promis! exclamă bărbatul. A început marşul spre Paris cu o mână de oameni care îl sprijineau şi a intrat în oraş în fruntea unei armate. Totul fără a se trage un singur foc de armă. Nici măcar unul!

Un alt bărbat spuse cu înflăcărare:

— Regiment după regiment i s-au predat, imediat ce au ajuns în prezenţa sa magnifică. Însuşi marele mareşal Ney a jurat regelui că îl va aduce pe Napoleon la Paris într-o cuşcă de fier, apoi şi-a plecat capul în faţa stăpânului său când s-au întâlnit. Omul scuipă pe jos. Regele cel gras a fugit din oraş cu o seară înainte, laşul. Trăiască împăratul!

— Blestemat să fie împăratul! urlă un bărbat dintr-

un grup apropiat. Banditul ăla corsican a fost ca o ciumă pentru întreaga Europă, aducând moarte oriunde punea piciorul. Să-i ia dracu' sufletul putred!

Unul dintre bonapartişti strigă la rândul său:

— Belgia e cu adevărat parte din Franţa şi e vremea să ne alăturăm fraţilor noştri!

— Blestemaţi să fie nemernicii ăia de francezi! urlă furios un altul. Nu-i vrem deloc! Trebuie să-i dăm afară şi pe blestemaţii ăia de olandezi, ca Belgia să fie liberă şi independentă, aşa cum meritäm!

Mulţimea explodă, devenind o gloată înfuriată. Ţipete, pumni şi pietre începură să zboare în toate direcţiile.

Simon începu să se retragă, dar fu înghiţit de două grupuri diferite. O piatră azvârlită îl lovi în cap şi el dispăru în masa în clocot de oameni care se băteau.

Îngrozită, Suzanne izbucni:

— Dă-mi frâiele, Maurice! Apoi scoate-l pe soţul meu de acolo!

Înverşunat, Maurice îi aruncă frâiele şi sări jos. Suzanne urcă stângaci pe locul din faţă şi se concentră să liniştească animalul speriat.

În ciuda şchiopătatului, Maurice plonjă în mulţime. Suzanne îşi trase răsuflarea uşurată când el ajunse în mijlocul bătăii şi îl ridică în picioare pe soţul ei. Simon se clătină, dar cu sprijinul lui Maurice începu să se îndrepte spre trăsură. Înaintarea era înceată pentru că dădeau peste grămezi de oameni care se băteau.

Trecuse mult timp de când Suzanne condusese o trăsură, dar nu uitase. Întoarse trăsura uşoară în loc pentru a putea pleca pe drumul pe care veniseră, mai degrabă decât să încerce să traverseze piaţa răzvrătită.

Privirea ei era aţintită asupra lui Simon şi Maurice

şi nu îşi dădu seama că bărbaţii se apropiau de ea pe cealaltă parte, decât când o mână puternică de bărbat o prinse de glezna stângă. Îşi răsuci capul şi văzu că atacatorul ei era un individ prost îmbrăcat, care mirosea de parcă fusese scos dintr-un butoi cu bere.

Trăgând-o spre el, rânji cu o gură plină de dinţi stricaţi.

— Ce face aicea o doamnă aşa drăguţă? Vino cu mine ş-o să te distrezi pă cinste!

„Să lupţi tare şi iute!” Amintindu-şi vorbele lui Simon, îl lovi pe bărbat cu cravaşa. Speriat, îi dădu drumul, şi ea izbuti să-şi elibereze glezna.

Înjurând, se aruncă din nou spre ea. Furioasă, ea îl lovi, tocul atingându-i gâtul într-o parte. El ţipă şi se dădu înapoi. Când îşi recăpătă echilibrul, o atacă din nou, înfuriat, şi de data asta mai veni încă un bădăran beat.

Suzanne îi biciui cu cravaşa şi reuşi să-i lovească pe amândoi bărbaţii. Înainte de a putea ridica din nou cravaşa, Simon îl atacă pe primul bărbat, împingându-l spre cel de-al doilea. Amândoi atacatorii se prăbuşiră la pământ. Pe o parte a capului Simon era plin de sânge, dar asta nu-l împiedică să-l lovească pe primul bărbat în burtă şi să-l calce pe al doilea cu cizma pe degete.

În vreme ce indivizii zăceau gâfâind pe caldarâm, Simon se aruncă pe scaunul din spate al trăsurii în acelaşi timp cu Maurice care făcu la fel în faţă, luă frâiele şi cravaşa de la Suzanne şi mână trăsura afară din piaţă. Tremurând, Suzanne se agăţă de bara din faţa banchetei până când fură departe de răzmeriţă.

Când nu se mai auziră urlete, spuse nesigură:

— Maurice, te poţi opri destul, încât să-mi schimb locul şi să văd ce face colonelul?

— Da, doamnă.

Opri trăsura murmurând vorbe de încurajare calului pentru că făcea o treabă aşa de bună.

Urcând în spate lângă Simon, Suzanne întrebă:

— Ai fost soldat, Maurice?

— Aşa am fost, doamnă.

Arăta plin de energie în urma bătăii.

Chiar înainte de a se aşeza în spate, Simon o trase într-o îmbrăţişare protectoare.

— Te simţi bine, *ma chérie?*

— Sunt bine. Se adăposti în braţele lui, dându-şi seama că tremura. Nu pe mine m-a lovit o piatră în cap în mijlocul răzmeriţei!

El o mângâie pe spate liniştitor.

— N-am fost rănit grav. Tu ai fost ţinta acelor ticăloşi doar pentru că erai femeie, ceea ce e mult mai rău.

Simon înţelegea atât de bine. Ea închise ochii şi îşi puse capul pe umărul lui, începând să se relaxeze.

— Mă bucur că m-ai învăţat să mă bat.

— Aş vrea doar să nu mai fii nevoită să-ţi foloseşti cunoştinţele atât de des! spuse el trist.

— Cel puţin, s-a terminat repede.

Suzanne se dădu înapoi să-i studieze rana de pe partea stângă a capului. Era lungă de câţiva centimetri, dar superficială şi aproape că nu mai sângera. Ea scoase o batistă din săculeţul de mână şi începu să şteargă sângele de pe rană.

— Ţi-ai pierdut pălăria.

— Ar fi putut fi mai rău. Hai să ne păstrăm îngrijorarea pentru Napoleon.

Ea îşi muşcă buza la adevărul spuselor lui.

— Crezi că aceste veşti vor face ca în oraş să izbucnească revolte?

— Nu cred. Asta a fost doar o primă reacţie la nişte veşti şocante, răspunse Simon. Maurice, tu trăieşti aici de mulţi ani. Ce crezi?

Vizitiul ridică din umeri.

— Belgia e obişnuită să trăiască sub diferiţi stăpâni. Oamenii se vor linişti şi vor aştepta să vadă ce va urma. Folosi cravaşa să arate spre oameni care discutau cu seriozitate în faţa unei măcelării. Veştile se răspândesc, dar majoritatea oamenilor doar discută, nu se revoltă. Beţivanii ăia scandalagii din piaţă caută doar un motiv să se bată.

Suzanne spera că avea dreptate.

— Crezi că Napoleon va fi în stare să rămână pe tron?

— Cel puţin, pentru moment. Se pare că întreaga armată a fost din nou vrăjită de el, spuse Simon serios. Sprijinul regelui Ludovic e slab şi guvernul său nu s-a purtat bine cu soldaţii lui Napoleon din marea armată care s-au întors acasă. Asta înseamnă că cel puţin jumătate din bărbaţii din Franţa îl dispreţuiesc pe rege şi ei sunt soldaţi cu experienţă. Viaţa din nou sub împărat trebuie să apară ca o îmbunătăţire.

— Mă întreb dacă există vreo şansă ca el să decidă că-i e de ajuns să conducă Franţa şi să se oprească din invadarea altor ţări, spuse gânditoare Suzanne. Acum a mai îmbătrânit. Poate că ambiţiile lui au mai scăzut.

— Chiar dacă Napoleon îşi dă cuvântul că renunţă la lupte şi că nu mai porneşte din nou la război, cine o să-l creadă? întrebă Simon. Eu, unul, nu. Desigur că toţi conducătorii Aliaţilor îşi concep deja declaraţii de război împotriva Franţei.

Mâna ei se strânse pe a lui, gândindu-se la moartea şi la dezastrul adus de războaie.

— Se va pune vreodată capăt la toate astea?

— Vreau să sper că da, răspunse el încet. Din fericire, împăratul e departe de Bruxelles şi n-a reuşit niciodată să traverseze Canalul Mânecii, aşa că Anglia ar trebui să fie în siguranţă. Vrei să ne întoarcem acum la Londra?

— Va fi timp pentru asta dacă Napoleon se decide să invadeze Belgia, spuse Suzanne ştiind că trebuie să-şi ducă la capăt căutarea lui Lucas şi vizita la castelul Chambron înainte de a se întoarce în siguranţa Angliei. Avem treburi neterminate. Cu cât plecăm mai repede spre Namur şi castelul Chambron, cu atât mai bine.

Simon îi zâmbi cu o expresie caldă.

— Fata mea cea vitează. Să plecăm mâine, aşa cum am plănuit?

Ea dădu din cap, încuviinţând.

— Pentru că va fi o călătorie scurtă, va fi nevoie de puţine bagaje.

— Maurice, avem nevoie de o trăsură de călătorie şi de nişte cai buni, spuse Simon. Presupun că nu va fi o problemă?

— Nicidecum, domnule colonel.

— Bine. Următoarea noastră oprire azi va fi la cel mai bun armurier din Bruxelles, spuse Simon. Presupun că ştii cine este?

Maurice rânji.

— Da, ştiu.

— Ne înarmăm? întrebă Suzanne.

— Aveam de gând să-ţi cumpăr din Londra un pistol bun, mic, potrivit pentru femei, dar n-am avut timp, explică Simon. Zona rurală de aici poate fi agitată, aşa că nu mai amânăm.

Avea logică pentru Suzanne. Nu ştia dacă ar fi fost capabilă să tragă pentru a ucide, dar să aibă la ea o armă ar putea s-o ajute să îşi înlăture teama. Obosise

să îi fie teamă.

Armurierul ales de Maurice nu era departe. Când se opri în faţa atelierului, Simon întrebă:

— Maurice, presupun corect dacă spun că acasă există cel puţin o puşcă bună? Un arsenal mai degrabă mic, dar bine dotat?

— E într-adevăr corect, domnule, spuse Maurice cu mândrie.

Lăsându-l să aibă grijă de cal, Simon şi Suzanne intrară în atelier. La uşă un gardian era postat la loc vizibil, şi Suzanne înţelese de ce când văzu expuse câteva arme excelent executate. Pistoale incrustate cu argint luceau ca nişte bijuterii. Bijuterii mortale.

Imediat ce fură schimbate obişnuitele politeţuri cu proprietarul, Simon spuse:

— Am vrea să vedem cel mai bun pistol de buzunar pentru doamne.

Proprietarul se uită la Suzanne. Ea încercă să arate degajată şi periculoasă.

— Bineînţeles, domnule şi doamnă.

Dispăru în spatele magazinului pentru câteva minute şi se întoarse cu o trusă căptuşită cu catifea ce avea câteva pistoale mici şi elegante. Le puse pe tejghea, respectuos.

— Doamna ar dori să vadă ce i se potriveşte cel mai bine în mână?

Suzanne alese unul cu destulă grijă. Era cu siguranţă mult mai uşor să îl manevreze decât pistolul cel mare cu care o învăţase Simon să tragă. Îl ţinu în poziţie de tragere, îl examină, apoi încercă altul.

— Sunt frumos executate, monsieur, dar cât de precise sunt?

— Foarte precise pentru arme de mărimea lor, doamnă. În partea din spate a proprietăţii există un

mic poligon unde vă puteţi încerca favoritele.

Ea ridică din sprânceană.

— Ce convenabil!

După ce ea le examinase şi le ţinuse în mână pe toate, Simon întrebă:

— Care sunt cele preferate?

Ea alese două. La sugestia lui, îl adăugă şi pe al treilea. Simon îi spuse proprietarului:

— Mă mai interesează şi două pistoale medii, cu accent pe uşurinţa folosirii mai degrabă decât pe ornamente.

Apărură arme mai mari. După ce Simon alese două stiluri, se duseră la poligonul din spatele casei. Pereţii şi tavanul erau capitonaţi pentru a reduce zgomotul generat. Suzanne trase prima, încărcând atentă şi ochind. Erau într-adevăr destul de precise pentru mărimea lor şi ea fu destul de mândră de îndemânarea ei.

Nu fu surprinsă să vadă că modelul pe care îl sugerase Simon se simţea cel mai bine în mână şi părea cel mai precis. Era oarecum lipsit de ornamente, dar ei îi plăcea aspectul simplu, profesional.

— Acesta e, Simon.

— O bună alegere. Domnule, două din acestea, te rog!

Apoi fu rândul lui Simon. După cum era de aşteptat, el fu mult mai rapid la încărcat şi ochi mai bine, chiar admiţând că pistoalele mai mari erau mai precise. Simon comandă două. După ce ambele seturile fură puse în lădiţe de lemn şi ambalate cu grijă, ieşiră.

Suzanne ar fi fost bucuroasă să nu aibă niciodată vreun motiv să tragă cu noile şi frumoasele ei pistoale. Dar într-o lume foarte instabilă, îi plăcea să fie cât se

poate de bine pregătită.

Veştile despre întoarcerea lui Napoleon nu ajunseseră încă în casa lui Kirkland, aşa încât Simon adună toţi servitorii în salon pentru a face anunţul. Privi cu atenţie feţele şi văzu doar stupoare sau maxilare încleştate impasibil la auzirea veştilor. Dacă existau bonapartişti acolo, se ascundeau bine. Ar fi fost surprins să găsească vreunul în personalul lui Kirkland.

Dădu drumul majorităţii servitorilor pentru a se întoarce la treburile obişnuite, deşi se aştepta să existe multe discuţii între ei. Pe Jackson îl rugă să rămână. Arătând îngrijorat, valetul rămase pe loc. Simon întrebă:

— Cum te simţi cu mâna şi braţul stâng?

Jackson îşi flexă degetele.

— Bine, domnule. Ceva mai puternice şi mai flexibile. În ochi i se văzu o lucire de umor. Comanda dumneavoastră să le exersez cel puţin o oră pe zi a ajutat cu siguranţă.

— Bine.

Simon puse cutiile cu noile pistoale pe masă şi le deschise. Jackson făcu ochii mari.

— Frumoase arme, domnule. Le-aţi cumpărat acum? Nu le-am văzut în bagaje.

— Noi-nouţe. Simon luă unul, admirându-i echilibrul, şi i-l întinse lui Jackson. Ai putea trage cu ăsta? Presupun că experienţa ta a fost cu puşti, mai degrabă decât cu pistoale.

— Presupuneţi corect, domnule. Jackson luă respectuos pistolul şi se uită în lungul lui. E o armă frumoasă, domnule. Aş putea trage, dar nu ştiu să-l încarc. Poate că m-aş descurca, dar aş fi lent.

— Eu şi soţia mea o să plecăm într-o călătorie spre

sud pentru câteva zile. Veştile despre Bonaparte poate că vor provoca nelinişte la ţară. Maurice va conduce trăsura şi o să aibă o puşcă şi un pistol la el. Ai vrea să mergi pe locul din spatele lui ca paznic? Bănuiesc că ai putea trage într-un atacator dacă arma e deja încărcată.

Ochii lui Jackson se luminară. Acţionând cu încrederea unui soldat de profesie, ridică pistolul, puse ţeava pe încheietura greoaie a mâinii stângi, apoi ridică piedica şi apăsă pe trăgaci. Percutorul lovi cu putere şi el reuşi să păstreze pistolul în mână. Arătând mulţumit, Jackson spuse:

— Da, pot s-o fac. O puşcă ar fi mai precisă, dar ăsta îl va îndepărta pe orice bandit care s-ar apropia prea mult.

— Ai putea să scoţi o puşcă încărcată dintr-un toc al trăsurii şi să tragi?

— Cred că da, în cazul când puşca nu e prea grea. Aş vrea să exersez mai întâi. Mângâie pistolul din mână. Dar de ce vă străduiţi atât de mult să folosiţi un infirm? N-ar fi mai uşor să angajaţi unul sau doi oameni de gardă?

— Tu eşti un soldat cu experienţă şi pregătirea şi judecata ta sunt valoroase. Acelaşi lucru e valabil şi pentru Maurice. În plus, am încredere în tine. Ochii îi luciră. Mă înşel?

— Nu, domnule! Privirea directă a lui Jackson era ca de la bărbat la bărbat. Dumneavoastră şi soţia dumneavoastră mi-aţi dat mie şi lui Jenny o a doua şansă şi o viaţă mai bună decât am fi putut visa. N-o să vă dezamăgesc.

— Ştiu. Simon zâmbi. Şi pentru că crezi că poţi folosi bine pistoalele, sunt ale tale.

Jackson icni.

— Mulţumesc, domnule! Sunt... superbe! Nu ştiu dacă mă pot ridica la valoarea lor.

— Dacă vrei, pot să te înscriu la un poligon local aşa încât să exersezi regulat.

Arătând puţin copleşit, dar recunoscător, Jackson spuse:

— Asta ar fi desigur de ajutor, domnule. Practica şi exerciţiul fac un bun soldat.

— Să sperăm că aceste pistoale nu vor fi folosite cu furie, zise Simon încet. Dar cum lumea se întoarce din nou cu susul în jos, e cel mai bine să fim pregătiţi.

— Da, domnule colonel. Expresia lui Jackson era oţelită. Vom fi.

capitolul 19

Poate că Napoleon îşi aduna armatele să invadeze din nou restul Europei, dar Suzanne simţea căldură şi siguranţă când se lăsă în braţele lui Simon în acea seară.

— Ce zi a fost! Te mai doare capul?

— Doar puţin. Mâna lui Simon mângâie uşor spatele lui Suzanne. Doamna Maurice mi-a dat nişte ceai de scoarţă de salcie ce a ajutat. Nu pot spune că mi-a plăcut gustul, dar mierea a fost de ajutor.

— Kirkland a adunat aici un personal competent, nu-i aşa?

Simon râse.

— Bănuiesc că toţi servitorii l-au ajutat în trecut şi, dându-le o casă confortabilă şi un venit regulat, e un fel de pensie pentru a-i recompensa pentru serviciile prestate. Îi mai asigură lui Kirkland un post de spionaj în Ţările de Jos şi un loc de stat pentru prieteni şi oaspeţi. Mâna lui Simon o mângâie mai jos. Foarte

eficient.

— Mm…

Mai interesată de apropierea lui Simon decât de eficienţa de necontestat a lui Kirkland, Suzanne se întoarse pe spate şi îi luă mâna lui Simon, punând-o pe inima ei. El scoase un suspin uşor de mulţumire. Suzanne se gândea că seara aceea era potrivită să-şi extindă repertoriul de atingeri.

Cu prudenţă, mişcă ambele lor mâini îngemănate şi le duse pe sânul ei stâng. Mâna lui rămase pentru mult timp acolo, fără să se mişte, dar ea putu simţi prin cămaşa de noapte din flanel cum lui i se accelerase pulsul. Foarte încet, începu să-i mângâie sânul. Ea se strădui să alunge gândurile la trecut ca să se poată concentra asupra acestui moment şi a plăcerii atingerii lui.

El îşi coborî capul şi îi sărută celălalt sân prin flanela moale. Ea înţepeni de la şocul senzaţiei, şi el rămase nemişcat.

— E bine, şopti ea. Poţi… continua.

— Mulţumesc, murmură el drept răspuns. Să-mi spui când te-ai săturat.

Se întoarse la sărutatul sânilor, căldura gurii declanşându-i lui Suzanne un val de fierbinţeală prin tot corpul.

Se concentră asupra acelei plăceri crescânde care se cuibări în cel mai secret loc al ei. Fierbinţeală, umezeală, senzaţii pe care le simţise ca tânără mireasă când primul ei soţ recursese la toate considerabilele sale talente de amator pentru a-i demonstra cât de norocoasă era să fie soţia lui.

Senzaţiile începură să-i alunge toate amintirile durerii şi fricii simţite în captivitate. Se cufundă în fierbinţeala şi nerăbdarea prezentului, triumfătoare în

pasiunea crescândă. Refuzând îndoiala că n-ar fi pregătită, îşi ridică spre talie cămaşa de noapte şi trase mâna lui Simon în jos, punând-o pe pielea dezvelită a pântecului. Lui i se tăie respiraţia, şi ea simţi reacţia lui aprigă prin amândouă trupurile – al lui şi al ei.

Cu o deosebită grijă, Simon îşi lăsă mâna jos până când palma se opri caldă peste triunghiul catifelat de păr negru dintre coapsele ei. Delta lui Venus. Denumirea poetică i se învârti prin minte când şoldurile începură involuntar să pulseze pe mâna lui. El răspunse introducându-şi delicat degetele între coapsele ei, găsind căldura şi umezeala bine-venite.

Cu respiraţia întretăiată, ea îşi desfăcu picioarele să-i permită accesul. El mângâie şi atinse, şi născu flăcări crescânde în timp ce ea pulsa pe mâna lui. Când îi atinse cel mai sensibil punct din toate, ea începu să se zvârcolească sub dulcea apăsare.

Cu o bruscă şi şocantă explozie, Suzanne îşi pierdu controlul, şi trupul ei fu devorat de un extaz neaşteptat. Sentimentele sfâşietoare o făcură să îşi dea seama că venise timpul să-şi consume căsătoria.

Îl apucă de umeri întorcându-l astfel încât el se găsi deasupra ei. Răsuflarea lui se acceleră, poziţionându-se între picioarele ei şi mişcându-se în ea încet, cu grijă…

Până când îşi pierdu controlul. Cu un geamăt aspru, se adânci în ea. Trupul lui musculos o înconjură, o ţintui de saltea cu greutatea lui în vreme ce vibra în ea.

Plăcerea ei dispăru sub un şuvoi şocant de panică. Disperată, îşi dădu seama că nu era pregătită pentru această invazie, că-l voia *afară* de acolo! Voia să ţipe şi să-l lovească cu pumnii, să-l îndepărteze de ea.

Dar nu putea. Nu pe Simon, nu după toată blândeţea şi răbdarea lui.

Cea mai scurtă cale de scăpare era să recurgă la abilităţile ei erotice şi de prefăcătorie pe care şi le desăvârşise în harem. Era o maestră a reacţiilor false, reuşea să-l facă pe un bărbat să se simtă ca şi cum ar fi fost cel mai mare amant din istoria omenirii. Se zvârcoli şi gemu şi îşi folosi muşchii interni să-l facă pe Simon să termine repede.

Geamătul lui tremurat reverberă prin el şi ea simţi cum tensiunea dispare din trupul lui rigid. După un lung şi paralizant moment, el se întoarse într-o parte, eliberând-o. Ea îşi împinse în jos cămaşa de noapte până la genunchi, extrem de uşurată.

Dar când respiraţia lui sacadată reveni la normal, îşi puse mâna pe abdomenul ei şi spuse încet:

— Am fost sinceri unul faţă de celălalt până acum, *ma chérie*. Nu schimba asta şi nu minţi cu trupul pentru că vrei să-mi faci mie pe plac. Sau să scapi de mine.

Ea îngheţă, fiindu-i frică să vorbească, fiindu-i frică de mânia lui.

Ciudat de receptiv, el spuse:

— Nu sunt supărat pe tine. Am mers prea departe, prea repede şi nu erai pregătită pentru un act complet. Apoi ai fost extrem de tulburată şi ai reacţionat în cel mai bun mod pe care îl ştiai ca să scapi din situaţie. Am dreptate?

Ea îşi linse buzele uscate înainte de a răspunde:

— Da. Îmi pare rău. Foarte rău! Mergea atât de bine, până când *n-a mai mers!* Voia să plângă, dar reuşi să se stăpânească. Înţelegi mai multe decât mine.

Simon făcu o grimasă.

— Ar fi trebuit să înţeleg mai devreme şi să te scutesc de o asemenea experienţă neplăcută. Dar mă interesează faptul că n-ai părut că simţi contactul sexual în sine ca fiind dureros pentru tine, aşa cum te temeai că ar fi din cauza vătămărilor suferite. A fost vreo durere pe care n-am observat-o?

Ei i se tăie răsuflarea, surprinsă. Nu existase nimic din agonia pe care o resimţise în ultimele ei luni petrecute în harem.

— Ai dreptate! Probabil că trupul meu s-a vindecat discret. Nu credeam că ar fi posibil.

— Dar asta e o veste foarte bună, zise încet Simon.

Ea se înfioră, amintindu-şi de vătămarea pricinuită de Gürkan.

— Sunt recunoscătoare că m-am vindecat, dar îmi pare îngrozitor de rău că m-am prăbuşit de pe o culme a emoţiilor şi că te-am luat şi pe tine cu mine.

— Căderea a fost absolut splendidă, spuse el ironic. Problema a fost zdrobirea la aterizare. Dar aş spune că în seara asta a fost un progres, chiar dacă acum va trebui să ne retragem la o oarecare distanţă. Ai fi de acord?

Ea îşi aminti plăcerea simţită înainte ca panica să pună stăpânire pe ea.

— Cu siguranţă că am făcut progrese! Cu o voce tremurată se întoarse spre el şi îl luă de mijloc. Oh, Simon, *mon trésor!* Mulţumesc atât de mult pentru răbdarea ta. Pentru bunătatea şi înţelepciunea ta.

El râse uşor.

— Nu sunt sigur că sunt comoara cuiva, dar îmi place dacă tu crezi asta. Vocea i se îmblânzi până la murmur. Şi eu îţi mulţumesc pentru curajul şi onestitatea ta, *ma belle*. Parcurgem un drum mult mai zbuciumat decât ne-am aşteptat când am căzut de

acord să ne căsătorim, dar nu-i aşa că e un drum plin de satisfacţii?

Ea observă o notă de nesiguranţă în vocea lui. Să înfrunte temerile ei nu putea fi uşor pentru el, deşi se descurca de minune.

— Drumul nostru pe mai departe e într-adevăr zbuciumat şi plin de satisfacţii. Brusc, ea râse. Nutresc speranţa că atunci când vom ajunge la capătul acestui drum, vom fi plictisitor de normali!

capitolul 20

Călătoria de la Bruxelles la Namur se desfăşură fără incidente, ceea ce Simon bănuia că era dezamăgitor pentru Jackson. Cineva care să se bizuie pe el pentru a fi gardă reprezentase un imbold pentru încrederea în sine.

Mănăstirea Milostivei Fecioare era mai mică decât abaţia Argenté, dar era frumos aşezată pe un deal la vest de Namur. Câmpuri bine îngrijite înconjurau construcţia fortificată şi călugări îmbrăcaţi în rasă începuseră plantatul de primăvară.

Paznicul de la poartă le dădu voie destul de repede să intre, dar trebuiră să aştepte mult timp într-o sală de primire rece înainte ca stareţul să apară pentru a-i saluta şi a afla cu ce treburi veniseră. După un salut scurt din partea clericului evident ocupat, Simon se prezentă pe el şi pe Suzanne şi explică misiunea lor înainte de a arăta schiţele cu Lucas.

Stareţul se uită la desene şi se încruntă.

— O să-l chem pe infirmier. Poate că vă va ajuta. Acum, vă rog să mă iertaţi, doamnă şi domnule Duval, mă cheamă datoria.

Ieşind din sala de primire, porunci unui tânăr

servitor să-l aducă pe infirmier, apoi dispăru.

— Se pare că influenţa folositoare a lui Kirkland nu ajunge atât de departe, comentă Suzanne.

Asta îl făcu pe Simon să chicotească.

— Chiar şi Kirkland are limite. Scurtul moment de bună dispoziţie dispăru. Mă întreb dacă venirea infirmierului înseamnă că Lucas a fost aici fiind bolnav. Sau poate… a murit şi e îngropat aici.

— Sau poate că el e infirmierul, spuse calm Suzanne. O să aflăm în curând.

El ştia că ea avea dreptate, dar era imposibil să nu fie îngrijorat. Şansa ca Lucas să fie în viaţă era o speranţă prea tentantă pentru a renunţa la ea. Şi dacă era în viaţă, exista un motiv să-şi facă griji din cauza lui.

Infirmierul scund, gras şi în vârstă intră sprijinindu-se de un baston şi cu siguranţă că nu era Lucas, dar îi salută amabil când intră în sala de primire.

— Bună ziua, domnule şi doamnă Duval. Sunt fratele Pascal. Cu ce vă pot ajuta? Privirea lui atentă se mută de la Simon la Suzanne. Nu vă simţiţi bine vreunul din dumneavoastră? Nu sunt doctor, dar am ierburi de leac ce pot fi de ajutor.

— Ne simţim bine, dar căutăm informaţii despre vărul meu de mult pierdut, şi stareţul dumneavoastră era de părere că aţi putea să ne fiţi de ajutor. Simon scoase desenele. Un posibil călugăr franciscan care arăta foarte asemănător cu el a fost văzut în Bruxelles anul trecut. Îl recunoaşteţi pe bărbatul acesta?

Pascal se aşează greoi pe o bancă de lemn lângă fereastră şi studie desenele.

— Vai de mine, cred că e fratele Jude! Privirea lui zăbovi asupra imaginii tânărului Lucas. Era un tânăr elegant! E o uniformă de marină?

— Da, corabia lui a fost dată dispărută în bătălie şi timp de ani întregi s-a presupus că Lucas e mort. Privirea interesată a fratelui Pascal îl făcu pe Simon să adauge gânditor: Dacă fratele Jude e Lucas, e un mister de ce şi-a lăsat familia să creadă că e mort, aşa încât poate că acesta nu e vărul meu.

— Asta nu pot spune, dar fratele Jude e cu siguranţă imaginea vărului dumneavoastră. Călugărul studie din nou imaginea. Deşi nu arată prea vesel.

— Anii au tendinţa să ne apese cu mai multă greutate pe măsură ce îmbătrânim, observă Suzanne. Fratele Jude a fost pacientul dumneavoastră aici la mănăstire?

— Absolut deloc pacient, spuse liniştitor fratele Pascal. Flăcăul e vindecător de oase[7] şi vizitează mănăstirea la câteva luni să-şi ofere îndemânarea celor care au nevoie de ea.

— Vindecător de oase! exclamă Simon. Asta-i neaşteptat.

— Poate, dar e foarte bun. Fratele Pascal se bătu peste bastonul noduros de stejar. Eu aş fi fost imobilizat la pat dacă nu era îndemânarea lui. Aduc mulţumiri lui Dumnezeu şi fratelui Jude că mă pot mişca aşa de bine.

Simon bănuia că orice şi-ar fi pus în cap să facă, lui Lucas i-ar fi reuşit. Dar să fie vindecător de oase era totuşi surprinzător. Majoritatea practicienilor învăţau ca ucenici ai vindecătorilor de oase calificaţi. Adesea, abilităţile erau transmise în familie din generaţie în generaţie.

— Spuneţi că fratele Jude vă vizitează regulat. Ştiţi

7 Persoană care reduce inflamaţia articulaţiilor dislocate şi tratează fracturi fără a avea pregătire medicală; practica a apărut începând cu secolul al XVI-lea. (n.tr.)

unde e acum?

Fratele Pascal scutură din cap.

— Călătoreşte în întreaga provincie franciscană mergând acolo unde crede că s-ar putea să fie nevoie de el. E corect să spun că probabil va fi aici în următoarele trei sau patru luni, dar mai exact când şi unde e acum… Călugărul ridică din umeri filosofic. Doar bunul Dumnezeu în înţelepciunea Lui ştie cu siguranţă.

— Ştiţi alte locuri pe care le vizita regulat? întrebă Simon.

— La un moment dat, a menţionat locuri unde a lucrat, dar nu e un program regulat. Nu stă întotdeauna în comunităţi religioase. Cu aceeaşi probabilitate poate să călătorească spre un sat îndepărtat şi să stea la localnici până când îşi termină treaba.

— Fratele Jude pare a fi un adevărat slujitor al lui Dumnezeu, zise încet Suzanne.

— Ah, da, cu siguranţă că este. Are mâini dăruite, vindecătoare. Pascal zâmbi puţin timid. M-am simţit binecuvântat de ele când m-a tratat.

— Lucas a fost întotdeauna blând şi plin de compasiune. Ceea ce era adevărat, dar putea oare vărul pe care Simon crezuse că-l cunoaşte atât de bine să fie un vindecător înnăscut? Vreau foarte mult să-l pot găsi pe fratele Jude pentru a vedea dacă sunt unul şi acelaşi om!

— Pot face o listă cu locurile pe care se ştie că le vizitează, se oferi Pascal. Deşi nu ştiu dacă v-ar fi de mare ajutor.

— Ar fi un început. Simon băgă mâna în buzunarul interior al hainei şi scoase o bucată de hârtie împăturită şi un creion scurt. Ar fi de folos dacă aş

desena o hartă simplă a sudului Belgiei şi a nordului Franţei?

Călugărul clipi surprins.

— Poate că da, deşi nu îmi sunt cunoscute unele din locurile acelea. Pentru mine sunt doar nume.

— Merită încercat, spuse Suzanne.

Camera de primire avea o masă mică, precum şi o bancă şi câteva scaune simple din lemn. Simon se aşeză şi făcu o schiţă rapidă a zonei, umplând mare parte din hârtie cu contururile ţării înainte de a adăuga Bruxelles şi oraşele mai mari, precum şi o porţiune din nordul Franţei.

Văzând sprâncenele ridicate ale lui Suzanne, spuse:

— Ştii că am fost un ofiţer de cercetare. Hărţile constituiau o mare parte a muncii mele.

Ea zâmbi.

— Eşti un om înzestrat, *mon chéri*.

După discuţia de jumătate de oră cu fratele Pascal, Simon avea o hartă cu posibilităţi. Nu ştia dacă vor fi folositoare, dar cel puţin simţea că făcea ceva.

Înainte de a-şi lua rămas-bun de la fratele Pascal, Simon se interesă despre hanuri între Namur şi Charleroi. Călugărul dădu numele unuia ce nu era departe şi promise să-i dea fratelui Jude un mesaj din partea lui Simon dacă fratele vindecător de oase apărea la mănăstire.

Când se găsiră din nou în trăsură îndreptându-se spre sud, Suzanne spuse:

— Am făcut progrese.

— Sper şi eu. Dar aş putea să-mi petrec mult timp colindând pe aici fără vreun succes, oftă Simon. Mi-a trecut prin minte că dacă fratele Jude e într-adevăr Lucas şi aude că îl caut, poate că se decide să mă

evite pentru acelaşi motiv pentru care nu a comunicat niciodată cu familia lui.

— Poate că ai dreptate. Nu putem fi siguri, spuse Suzanne. Dar acum ai un plan de acţiune şi zona pe care o străbate fratele Jude nu e mare. Merită câteva luni pentru o căutare. Zâmbi uşor. Cel puţin vom vedea câteva ferme liniştite şi terenuri şi vom mânca multe feluri de mâncare de la ţară.

El râse şi o luă de mână.

— Ai dreptate, milady. Acum, o să găsim hanul acela şi o să mâncăm ceva bun de la ţară şi apoi vom putea începe să facem presupuneri despre ce vom găsi la castelul Chambron.

— O să fie rândul meu să fiu emoţionată, spuse Suzanne ironic. Dar căutarea mea e mai simplă decât a ta, aşa cred.

— Ce te aştepţi să găseşti la castel? întrebă el.

— Chiar nu ştiu. Se încruntă. Presupun că acolo trăieşte cineva. Poate că un oficial bonapartist puternic l-a confiscat. Proprietatea e frumoasă şi valoroasă.

— Ce ţi-ar plăcea să găseşti?

Ea răspunse cu greu.

— Aş vrea să sper că cei care locuiesc acolo sunt oameni cărora le place locul şi sunt fericiţi acolo. Mai fericiţi decât am fost eu.

— Ai vrea să revendici proprietatea pentru că eşti văduva celui care ar fi putut fi ultimul proprietar legitim?

— Jean-Louis nu era omul care să explice chestiunile legale unei biete femei, replică ea sec. Dar bănuiala mea e că proprietatea ar merge către cel mai apropiat urmaş pe linie masculină împreună cu titlul. Foarte posibil, chiar tu.

— Sper foarte sincer că nu! Am destule

responsabilităţi în Anglia. O strânse de mână. Dar cel puţin mâine-seară ne va fi satisfăcută curiozitatea.

Suzanne îi zâmbi la rândul ei.

— Da, şi voi putea să alung castelul spre trecutul îndepărtat pe care nu-l regret.

Simon spera să fie aşa. Dar trecutul putea fi o cutie a Pandorei cu complicaţii neaşteptate, cum ar fi această urmărire a vărului lui care poate că trăia sau nu.

Nu avea importanţă. În seara aceea îl aştepta o cină bună şi un somn odihnitor cu soţia lui caldă şi adorabilă.

Suzanne fu mulţumită atât cu cina de la han, cât şi cu o noapte liniştită în braţele lui Simon. Spera ca în câteva zile să-şi revină din panica pe care o simţise cu o noapte în urmă. În curând, spera că va fi pregătită să încerce din nou.

Călătoria de a doua zi era cam de cincizeci de kilometri, aceeaşi distanţă ca şi în ziua precedentă. Îl ţinu strâns de mână pe Simon când Maurice îi duse pe un drum neîngrijit ce conducea la castelul Chambron.

— Văd că abia dacă am intrat în Franţa. Nu mi-am dat seama niciodată cât de aproape e moşia de graniţa cu Belgia. Jean-Louis era foarte concentrat la Paris şi la a fi francez. Îi considera pe belgienii vorbitori de franceză ca fiind francezi inferiori. Nu sunt sigură dacă a vizitat vreodată Bruxelles.

— Mai avea şi alte proprietăţi în afară de castel?

— Mai era şi o casă destul de spaţioasă în Paris, dar cred că era închiriată. Dispărută de mult de-acum, sunt sigură.

Se uită afară la drumul ce urca spre castel. Era mărginit de ulmi înalţi ce se întâlneau deasupra

drumului ca un tunel verde.

— Drumul ăsta era mai bine întreţinut când trăiam eu aici. Bănuiesc că moşia a avut parte şi de zile mai bune.

O turmă de căprioare ţâşni traversând drumul şi dispăru în pădurile de pe cealaltă parte. Ea îşi aminti aceste căprioare. Judecând după mărimea turmei, se vedea că le mersese bine.

Trăsura ieşi de pe drumul de acces mărginit cu copaci şi, pentru prima dată, ea văzu castelul. Icni şocată.

— Sfinte Doamne!

Magnificul palat de odinioară era o ruină arsă, acoperişul se prăbuşise şi piatra era înnegrită de funinginea spălată de ploi.

— Mă întreb ce s-a petrecut aici? întrebă calm Simon, strângând-o liniştitor de degetele reci ca gheaţa. Şi când s-a întâmplat. Nu prea de curând, cred.

Superbele grădini englezeşti din faţa castelului erau năpădite de buruieni. Ea iubise numeroasele grădini ale castelului; fuseseră partea preferată a moşiei. Cu gura uscată, spuse:

— Aripa strângă n-a fost prea grav avariată. Poate că acolo locuieşte cineva.

— Poate.

Maurice opri trăsura în aleea semicirculară din faţa intrării principale, acum distrusă. Simon coborî, desfăcând scările şi ajutând-o pe Suzanne să coboare şi ea. Îl luă de braţ şi merseră împreună pe aleea năpădită de bălării ce ducea spre aripa din stânga.

Uşa grea ce ducea în clădire se deschise brusc şi un tânăr ieşi cu o puşcă în mână. Hainele lui erau ponosite şi ochii furioşi erau turbaţi.

— Plecaţi imediat dacă ţineţi la vieţile voastre!

Ei se opriră, şi Simon îşi mută mâna la talia lui Suzanne pentru a o putea feri din cale dacă nebunul ăsta se hotăra să tragă.

— Nu vrem să-ţi facem nici un rău, spuse el blând. Pot să te întreb cine eşti?

— Sunt Philippe Duval, contele de Chambron, mârâi tânărul. Locul ăsta e al meu şi intruşii vor fi *împuşcaţi!*

capitolul 21

Lui Suzanne i se tăie răsuflarea, uluită, în timp ce în spatele ei răsună pocnetul tare, metalic al cocoşului ridicat. Jackson şi Maurice îşi aţintiră puştile spre tânăr, şi Maurice se răsti:

— Stai pe loc!

Pentru un înspăimântător moment, violenţa făcu aerul irespirabil, gata să erupă în sânge. Apoi o femeie slabă ieşi pe uşă. Părul blond îi cădea pe umeri şi avea o privire disperată.

— Nu, Philippe!

Se aruncă spre armă şi trase ţeava în jos, o rază de soare lucind pe verigheta ei. Arma se descărcă şi mirosul de praf de puşcă umplu aerul, dar glonţul se înfipse inofensiv în pământ.

— Îmi pare rău, draga mea, nu mai pot, spuse Philippe într-o şoaptă aspră, încovoindu-se lângă ea, pe punctul de a se prăbuşi.

Poruncind inimii să se potolească, Suzanne cercetă faţa tânărului. Părea a fi bolnav şi pe jumătate nebun, dar părul negru şi trăsăturile cizelate spuneau că ar putea fi rudă de sânge cu Simon şi Jean-Louis.

Hotărându-se că femeile trebuiau să preia controlul, Suzanne spuse pe cea mai blândă voce:

— Nu există motiv de violenţă, domnule conte. Suntem doar nişte vizitatori şi poate chiar rude de-ale dumneavoastră.

Mâna tânărului tresări pe armă, deşi părea că nu are puterea s-o ridice.

— N-o să ai castelul de Chambron!

— Nu-l vrem. Suzanne făcu un gest de calmare spre Simon şi oamenii din trăsură şi merse spre Philippe şi tânăra femeie. Eu sunt Suzanne şi mă bucur să vă cunosc.

Philippe arătă uluit, dar automat strânse mâna oferită. Mâna lui ardea şi, fiind aproape, Suzanne putu vedea semnele unei febre periculoase. Adresându-se tinerei, spuse:

— Sunteţi doamna contesă de Chambron?

— Nu ştiu. Îşi dădu cu grijă părul pe spate. Faţa ei era drăguţă, dar slabă, şi îmbrăcămintea era aproape în zdrenţe. Poate. Sunt Marie Duval.

Franceza ei avea un accent german.

— Soţul dumneavoastră e bolnav. Sigur că ar trebui să stea culcat în pat, nu-i aşa? Vă dau cuvântul meu că nici unul din voi nu e în pericol din partea noastră.

— Protejez ce e al meu! zise Philippe pe o voce abia audibilă, clătinându-se pe picioare.

— Eu şi Marie o să te ajutăm să intri şi să te poţi odihni puţin, spuse ferm Suzanne. Trebuie să-ţi păstrezi puterea în caz că va veni un duşman adevărat.

Rapid, îi luă puşca din mâinile slăbite şi i-o întinse lui Simon.

— Da, spuse el ameţit. Da, trebuie să fiu tare.

Cu Suzanne de-o parte şi Marie de cealaltă, Philippe se lăsă condus înapoi în rămăşiţele distruse

ale palatului.

Suzanne îşi aminti de această cameră de primire din aripa de vest în timp ce era bine şi elegant mobilată, dar n-ar fi recunoscut această intrare distrusă ca fiind acelaşi loc. Mobilierul masiv, picturile şi covoarele erau de mult dispărute, şi singurele obiecte de mobilier erau două fotolii uzate şi o masă ce poate că fusese salvată din locuinţa servitorilor.

Un pat de paie primitiv fusese aşezat lângă şemineul ce conţinea doar cenuşă de la un foc ce probabil că apărase tânăra pereche să nu îngheţe în timpul nopţilor reci de primăvară. Focul fiind stins, camera era îngheţată, întunecată şi umedă.

Marie fu stângace ajutând-o pe Suzanne să-l pună pe soţul ei pe patul de paie. Suzanne tresări când văzu prin rochia uzată ce se întinsese că avea o sarcină înaintată. Sărmanii copii! Marie nu putea avea mai mult de optsprezece sau nouăsprezece ani, şi soţul ei era doar cu vreo doi ani mai mare.

Suzanne pipăi fruntea lui Philippe. Ardea. Bănuind că în curând vor urma frisoane, trase păturile zdrenţuite peste el.

— De când are febra asta?

— De două sau trei zile. Cred că vine de la îngrijorare şi oboseală, pentru că altminteri aş avea-o şi eu. Vocea lui Marie era doar o şoaptă. Nu pot să-l ajut cu nimic decât să-l ud cu apă rece când febra urcă prea mult.

Uimit, Simon le urmase tăcut înăuntru, vrând s-o lase pe Suzanne să preia controlul. Rezemă arma descărcată de perete, apoi îi oferi lui Marie braţul cu un gest de curtoazie.

— Doamnă?

După ce o conduse la cel mai apropiat fotoliu,

întrebă:

— Aţi sosit de curând aici? Nu s-ar părea că aţi avut destul timp să vă aranjaţi.

— Aveţi mult tact, spuse Marie cu o înţelepciune ce-i depăşea anii. Suntem aici de doar două săptămâni, după ce am traversat jumătate din Europa. Philippe era sigur că atunci când ajungem o să găsim casa căreia îi ducea dorul. În schimb, am găsit *asta*.

Gestul ei cuprinse castelul devastat şi abandonat.

Simon se rezemă de masă cu braţele încrucişate în chip paşnic, în vreme ce Suzanne se aşeză pe celălalt fotoliu.

— Cunosc familia Duval, spuse Suzanne minimizând situaţia. Unde se situează Philippe pe arborele genealogic al familiei?

— Este fiul ultimului conte care a trăit aici înainte ca războiul să-l gonească. Jean-Louis Duval.

Ce? Ascunzându-şi şocul, Suzanne spuse:

— L-am cunoscut pe Jean-Louis bine. A avut o soţie, dar nici un copil.

— Philippe n-a cunoscut-o niciodată pe a doua soţie, cea înfumurată, a tatălui lui. Tatăl lui spunea că femeia era o scorpie şi că nu voia ca unicul său fiu să fie persecutat de ea.

— Cât de protector era Jean-Louis, spuse Suzanne pe o voce cam gâtuită. Cine era mama lui Philippe?

— Era fata unui fermier, aşa de frumoasă, încât tânărul conte s-a îndrăgostit pe loc de ea. Marie zâmbi drăgăstos spre soţul ei. Vedeţi cât de chipeş e Philippe. Dar mama lui a murit la naştere şi contele a fost atât de îndurerat încât n-a putut suporta să-l aibă în casă pe fiul lui pentru că semăna atât de bine cu mama lui.

— Cum a fost crescut?

— Tatăl lui l-a dus la familia mamei. L-au iubit şi au

avut mare grijă de el, aşa încât contele îl vizita doar din când în când pe fiul lui. I-a dat lui Philippe inelul lui de aur gravat cu sigiliul Chambron şi l-a încurajat să înveţe agricultura, pentru ca într-o zi să fie capabil să administreze întregul domeniu al castelului Chambron.

— Apoi a început războiul şi planurile tuturor s-au dus de râpă, spuse Suzanne. Jean-Louis şi-a părăsit a doua soţie şi a murit înainte de a se putea întoarce.

— După ani, Philippe a aflat că tatăl lui şi soţia au murit pe un vas în timpul atacului unor corsari. Marie oftă. Philippe a vrut să se întoarcă aici să-şi revendice moştenirea, dar era ofiţer în Marea Armată şi nu i s-a permis să se întoarcă decât după ce împăratul a abdicat.

Privirea uimită a lui Suzanne se îndreptă spre Simon a cărui expresie reflecta propriul ei şoc. Aşadar, autoproclamatul nou conte era bonapartist. Minunat!

Suzanne simţi nevoia presantă să chicotească. Cât de mult ar fi urât Jean-Louis însăşi ideea asta! Simon nu arăta nici el prea încântat, dar era puţin probabil să-i facă vreo vină din cauza lui Napoleon tinerei perechi aflate într-aşa o situaţie gravă. Cel puţin aşa spera.

— Afară aţi spus că s-ar putea să fiţi o rudă, spuse Marie. Ce legături aţi avea cu Philippe?

— Sunt o Duval prin căsătorie, ca şi tine. Soţul meu e văr de-al doilea cu răposatul conte de Chambron, aşa că şi el e văr cu Philippe. Văr de-al doilea? Suzanne o să rezolve asta mai târziu. Aveţi vreun mijloc de existenţă? Familia care l-a crescut pe Philippe vă poate adăposti?

— Am mers acolo, dar în casă locuiesc străini şi ne-au gonit. Am venit aici pentru că nu aveam unde să ne ducem în altă parte. Marie zâmbi pieziş. Am găsit câteva rădăcinoase în grădinile vechi şi Philippe a putu

prinde nişte iepuri înainte de a se îmbolnăvi. Nu ştiu cum...

Se opri din vorbit, cu o expresie goală şi îşi apăsă mâna pe pântec. Hotărându-se că venise clipa să dezvăluie cine era, Suzanne spuse:

— Sunt de două ori Duval prin căsătorie pentru că am fost soţia lui Jean-Louis. Înfumurata, deşi nu m-am simţit prea înfumurată.

Când Marie se retrase ca şi cum Suzanne era o viperă veninoasă, Simon spuse liniştitor:

— Răutatea ei era mult exagerată. O găsesc a fi remarcabil de agreabilă.

Fără a fi prea convinsă, Marie întrebă:

— Castelul aceasta e casa dumneavoastră?

— Nu mai e. Eram foarte tânără când m-am măritat cu Jean-Louis şi nu ştiam nimic despre problemele lui juridice. Habar n-am cine e moştenitorul. Asta e treaba avocaţilor să decidă. Se aplecă şi luă mâinile lui Marie într-ale ei. Ce ştiu însă e că suntem rude şi că aveţi nevoie de mâncare bună şi de o casă aşa cum se cuvine, şi Philippe are nevoie de îngrijire medicală. Casa noastră e în Anglia, dar am vizitat de curând Bruxelles. Trebuie să veniţi şi să staţi cu noi până când soţul tău se însănătoşeşte şi situaţia se clarifică.

Dinspre Simon se auzi un mic zgomot. Suzanne se întoarse şi îi aruncă o privire ce-l provoca s-o contrazică. El făcu un scurt semn de încuviinţare.

Suzanne se ridică.

— E prea târziu acum să ajungem până la Bruxelles, dar putem sta la un han în seara asta ca să puteţi mânca aşa cum trebuie.

Marie îşi muşcă buza uitându-se la soţul ei.

— Va avea probleme să călătorească.

— Să rămână aici va fi şi mai greu. Suzanne se uită la Simon. Putem să ne descurcăm cu trăsura, nu-i aşa?

— Eu o să stau afară, spuse el. Putem pune un oblon între cele două banchete interioare pentru a face o platformă suficient de lungă încât Philippe să stea culcat. Tu şi Marie puteţi sta în celelalte capete ale banchetelor şi să vă asiguraţi că nu cade dacă merge pe un drum cu hârtoape.

— Ar trebui să funcţioneze, încuviinţă Suzanne. Marie, ce lucruri vrei să iei cu tine?

Marie era prea obosită pentru a protesta că era luată pe sus de nişte străini.

— Avem foarte puţine.

Se ridică şi scoase un sac de pânză dintre hainele împăturite cu grijă. Îi trebuiră doar câteva momente să adune cele câteva jalnic de puţine lucruri. În timp ce punea pe deasupra fusta pătată, spuse:

— Cel mai valoros lucru pe care îl avem e puşca lui Philippe.

— O să am eu grijă de ea, spuse Simon. Cred că înţelegi că prefer să o ţin departe de el până când îşi revine.

Marie dădu din cap şi se uită în jur să vadă dacă mai e ceva de luat. În ciuda sărăciei lucii a perechii, Marie vorbea ca o persoană educată şi părea a fi manierată. Suzanne întrebă:

— Eşti franţuzoaică? Ai un uşor accent care nu mi-e familiar.

— Sunt din Lorena, unde există o mare influenţă din Germania, dar suntem totuşi francezi. Îşi înclină capul curioasă. Şi dumneavoastră? Păreţi cu totul franţuzoaică, dar aţi spus că locuiţi cu soţul în Anglia.

— Sunt franţuzoaică şi el e jumătate francez şi jumătate englez. Se simte acasă în ambele ţări.

Mai bine să nu menţioneze deocamdată că fusese ofiţer în armata engleză, s-o lase pe mai târziu.

Simon ieşi şi-l chemă pe Jackson să intre. Împreună, scoaseră de la o fereastră un oblon uzat de mărimea potrivită şi îl puseră pe partea stângă a trăsurii. Îl căptuşiră pe deasupra îndoind patul de paie al tinerei perechi şi aşezându-l peste oblon.

Apoi îl înveliră pe Philippe în păturile rămase şi îl duseră la trăsură. El nu-şi dădu seama că e mutat şi răsuflarea îi era greoaie. Marie se aşeză pe locul din faţă şi îl ţinu de mână – mâna ce purta inelul cu sigiliul Chambron. Suzanne se aşeză în faţa lor pe bancheta din spate, gata să dea ajutor să-l ţină pe Philippe pe patul improvizat dacă trăsura se clătina prea tare. Se rugă în tăcere să poată ajunge la timp cu tânăra pereche la un loc civilizat.

O porniră la drum, cu Simon stând afară cu Maurice şi Jackson. Era înghesuit, dar suportabil. Maurice mâna caii încet să reducă la minimum clătinatul pasagerului bolnav.

Marie era aproape tot atât de istovită ca şi soţul ei. Când ajunseră la drumul principal, era îndoită de mijloc, aţipită cu capul pe umărul soţului ei şi ţinându-l încă de mână.

Suzanne se întrebă cum o să meargă toate astea, dar un lucru era sigur. Nu-i puteau lăsa pe tinerii aceştia să moară singuri într-un castel în ruine.

capitolul 22

Găsiră un han de ţară curat la doar câţiva kilometri pe drumul spre Bruxelles. Doamna Moreau, hangiţa grijulie, se agită văzând starea lui Philippe şi a lui Marie şi îi chemă pe copiii ei să ajute ca tânăra pereche să se

poată instala într-o cameră la parter.

Având experienţă în îngrijirea bolnavilor, doamna Moreau reuşi să-l facă pe Philippe să bea ceaiul de scoarţă de salcie, apoi o supă caldă de vită şi o doctorie de somn ca să se poată odihni. Pentru Marie, pregăti o baie caldă şi o cămaşă de noapte uzată, dar curată. Marie aproape că plânse de fericire. După ce mâncă două castroane pline cu supă fierbinte şi hrănitoare, Marie adormi la fel de adânc precum soţul ei pe patul care fusese adus în cameră. Suzanne fu mulţumită s-o lase pe doamna Moreau să preia sarcina de îngrijire.

Pentru că hanul era mic, şi toată lumea mânca împreună în sala comună, ea şi Simon nu fură singuri până când nu se retraseră în micul dormitor. Ea se uită la el puţin îngrijorată, nesigură despre ce credea el legat de evenimentele zilei. Când Simon îi desfăcu panglicile de la spatele rochiei, spuse cu umor sec:

— Nu mă aşteptam să strângi la piept două năpârci bonapartiste.

Ea zâmbi trist în timp ce el o ajuta să dea jos rochia, cu mâinile calde pe umerii ei.

— Nici eu nu mă aşteptam. Dar sunt rude şi sunt la ananghie.

El împături rochia la picioarele patului şi începu să-i desfacă corsetul.

— Destul de adevărat că sunt la ananghie, recunoscu el înainte de a o săruta pe gât, ceea ce o făcu pe Suzanne să simtă furnicături până în degetele de la picioare. Existau avantaje să nu aibă o cameristă cu ei.

Când termină cu corsetul, întrebă:

— Crezi că e fiul lui Jean-Louis?

Suzanne trase adânc aer în piept, bucuroasă că

rămăsese doar în cămăşuţă. Întorcându-se spre Simon răspunse:

— Cu siguranţă că arată ca un Duval. Jean-Louis avea peste treizeci de ani când ne-am căsătorit. Ar fi putut face oricât de mulţi copii până atunci.

Simon îşi scoase haina şi lavaliera, expunând umerii laţi, aşa încât arăta plăcut de intim.

— Ai dreptate cu asemănarea cu Duval. Cea mai mare întrebare e dacă Philippe e legitim.

— Asta e foarte puţin probabil. Povestea pe care Philippe i-a spus-o lui Marie despre cum Jean-Louis ar fi fost îndrăgostit până peste cap de o ţărancă frumoasă…? Suzanne începu să-şi împletească părul. Poate, dar mai probabil că făcuse o pasiune pentru ea. Sunt sigură că Jean-Louis nu s-ar fi coborât într-atât încât să se însoare cu o fată atât de mult sub nivelul lui. N-am auzit niciodată vreo urmă de zvon că ar fi putut avea o primă soţie.

Simon se dezbrăcă rămânând în cămaşă şi indispensabili, apoi trase deoparte păturile ca să se poată culca. Patul nu era lat, aşa încât trebuiau să doarmă aproape unul de altul. Lui îi convenea.

— S-ar fi putut să aranjeze o ceremonie falsă pentru a o face pe o fată frumoasă să se culce cu el?

Suzanne se încruntă, băgându-se în pat.

— Aş vrea să pot spune că n-ar fi făcut-o, dar nu pot. Povestea lui Marie seamănă cu genul de minciuni pe care le folosesc nobilii pentru a seduce fete frumoase, iar apoi pentru a ascunde existenţa unor copii nelegitimi. Dar sunt sigură că Marie crede în poveste şi bănuiesc că la fel şi Philippe. Are un inel de aur cu sigiliul Chambron despre care spunea că provine de la tatăl lui.

— Poate că Jean-Louis avea un sertar plin cu inele

de dat, zise Simon cinic.

— Foarte posibil. Suzanne scoase un suspin de relaxare când Simon o trase lângă el. Chiar dacă Philippe e legitim, s-ar putea să fie greu de dovedit. A existat prea mult haos în Franţa, şi castelul e o ruină arsă împreună cu orice documente ce s-ar fi putut găsi acolo.

— Vrem să-i permitem să reuşească în pretenţia lui de a fi ultimul conte de Chambron? Casa poate că e o ruină, dar terenurile sunt întinse şi valoroase. Tu ai cel puţin un drept de moştenire ca văduvă.

Suzanne spuse ferm:

— Cred că ai dreptate, dar dovedirea dreptului meu pare a fi consumatoare de timp şi dificilă. E mai uşor dacă te las pe tine să mă întreţii confortabil.

El râse.

— Sunt bucuros s-o fac. Până acum n-ai fost foarte cheltuitoare. N-ai nici o dorinţă să revendici ce e al tău?

— În funcţie de ceea ce face Napoleon, s-ar putea să nu mai existe nimic de revendicat, sublinie ea. Dar tu, milord? Există şanse mari ca tu să fii următorul moştenitor legitim. Nu vrei să-ţi ceri drepturile *tale?*

— Nu prea. M-am gândit după-amiază la asta în timp ce veneam aici. Am destule responsabilităţi în Anglia şi, de asemenea, un venit suficient. Aş fi înclinat să-i permit lui Philippe să aibă titlul şi moşia. De vreme ce a fost crescut într-o fermă şi a învăţat agricultură, probabil că e mai bine pregătit să administreze moşia decât aş fi eu.

— Titlul şi proprietatea pot fi chestiuni separate, spuse ea gânditoare. Dacă moşia nu e restricţionată de la vânzare pentru următorul conte, Jean-Louis ar fi putut opta s-o lase fiului său nelegitim. Poate că

Philippe va avea moşia în vreme ce tu devii următorul conte de Chambron?

— Poate, deşi chiar acum nu pare foarte important, observă Simon. Jean-Louis avea un avocat la care s-ar putea afla testamentul şi alte documente legale?

— Da, spuse Suzanne. L-am întâlnit pe domnul Morel o dată sau de două ori şi am semnat nişte acte când mi-a spus el. Locuia lângă Paris şi avea un birou cu câţiva funcţionari conştiincioşi. Părea genul de om care ar putea supravieţui tuturor schimbărilor politice ale ultimilor ani.

— Poate că-l putem căuta mai târziu când şi dacă lumea se va linişti din nou. Simon o mângâie pe-o parte trimiţând vârtejuri de căldură prin ea. Dar deocamdată, te interesează să probezi şi alte limite?

Mâna lui alunecă în jurul taliei şi în jos, ajungând să-şi oprească palma la împreunarea coapselor. Ea simţi căldura prin ţesătura subţire a cămăşii de noapte.

I se tăie răsuflarea, încordată din pricina a ceea ce se întâmplase înainte, când plăcerea se transformase în panică. Dar plăcerea fusese reală şi voia foarte mult să-şi depăşească panica.

După un moment de linişte în care se îmbărbătă să continue, îşi mişcă mâna pe pieptul lui în jos şi descoperi că era foarte interesat de ceea ce s-ar putea întâmpla. Când îl apucă, fu rândul lui să-şi piardă răsuflarea. Ea zâmbi în întuneric, încântată de felul în care reacţionase la ea.

— Poate că ar trebui să începem de aici, să te fac… mai puţin interesat. Apoi am putea explora din nou acele limite. Cu mai multă grijă de data asta.

El râse şi se aplecă pentru un sărut, cu gura caldă şi provocatoare.

— Eşti o femeie curajoasă să continui să încerci. Şi

eu sunt un bărbat foarte recunoscător!

Suzanne râse împreună cu el, apoi se concentră să-l înnebunească puţin. Cu îndemânarea căpătată în harem l-ar fi putut termina repede, dar alese să-l aţâţe şi să-l mângâie încet şi află că intensitatea plăcerii lui crea o surprinzătoare reacţie în ea. În timp ce răsuflarea lui se înteţi, la fel făcu şi a ei. Când fierbinţeala şi pulsul lui crescură, la fel şi ale ei, şi temerile persistente se topiră în intensitatea momentului *prezent*.

— Suzanne… gâfâi el când termină, strivind-o de trupul lui ce se mişca spasmodic. *Mon ange…*

Ea se agăţă de el, tremurând excitată. Când el îi împinse cămaşa în sus şi o atinse cu o deosebită îndemânare, fu rândul ei să se cutremure rapid. Îl muşcă de umăr abţinându-se să nu strige, pentru că de data asta simţise doar plăcere. Simon, Simon…

— *Mon trésor*, murmură ea când putu vorbi din nou.

În siguranţă în braţele lui, adormi gândindu-se că într-o zi curând panica nu va mai fi decât o amintire tristă şi dureroasă şi că vor putea să se culce împreună cu o plicticoasă normalitate.

Nu. Să împartă patul cu Simon nu va fi niciodată plicticos.

A doua zi, dimineaţa se anunţă însorită şi plăcută. Fără a rosti vreun cuvânt, se mai răsfăţară rămânând în pat minute în plus, doar strângându-se în braţe, în timp ce fâşii de raze de soare alunecau încet pe pat.

În cele din urmă, Suzanne oftă şi se despărţi de Simon cu o mângâiere fugară pe maxilarul nebărbierit.

— Ce-mi place să mă trezesc lângă tine.

El se sprijini într-un cot şi îi zâmbi, gândindu-se cât

de încântătoare era cu părul ciufulit şi mai puţine umbre în ochii verzi.

— Sentimentul e reciproc, *ma chérie*. Se întinse şi sări din pat. Acum începem ceea ce ar putea fi o zi complicată.

Se bărbieri repede în timp ce ea îşi peria părul întunecat. Des şi bogat, cu nuanţe de roşcat, părul ei era întotdeauna o privelişte fascinantă. Era norocos că nu se tăiase cu briciul.

După ce se îmbrăcară şi coborâră la parter, se îndreptară spre dormitorul din spatele casei unde erau tinerii Duval. Simon bătu la uşă. Trecură câteva minute până când doamna Moreau ieşi cu o tavă cu căni goale.

— Cum se simte Philippe? întrebă Suzanne.

— Criza a trecut, dar încă e foarte bolnav şi foarte slăbit, răspunse hangiţa. Nu va putea călători decât peste câteva zile.

— Ar fi de ajutor un doctor?

— Un doctor n-ar putea face mai mult decât am făcut eu. Pufni. Şi prin jur nu e nimeni pe mâinile căruia mi-aş lăsa câinele, cu atât mai puţin o persoană!

Simon zâmbi, plăcându-i felul ei deschis de a vorbi.

— Şi doamna Duval?

— Cu căldură, mâncare şi un somn bun, ea e mai bine, dar e fragilă. E foarte îngrijorată pentru soţul ei, firește, şi în plus mai e şi starea ei.

— Aşa încât au nevoie de câteva zile de odihnă înainte de a călători spre Bruxelles, spuse Suzanne.

— Asta recomand eu, fu de acord hangiţa. Acum trebuie să plec şi să văd cum se descurcă cei din bucătărie.

— Mulţumesc pentru tot ce faci, zise Simon.

Dar nu era încântat de recomandarea ei.

Bucătăria părea că se descurcă bine chiar şi fără stăpână. Simon şi Suzanne se aşezară la o masă mică lângă fereastră şi fură serviţi cu cârnaţi cu mirodenii, pateuri dulci şi cafea tare şi fierbinte. După ce muşcă din cârnat, Suzanne observă:

— Arăţi de parcă ai fi tentat să-i laşi pe verii noştri în plata Domnului.

Simon zâmbi trist.

— E chiar aşa de evident? Fireşte că nu le putem lăsa pe noile noastre rude bolnave şi singure. Chiar dacă şi-au revenit, vor avea nevoie de ajutor să se stabilească.

— Ajutor şi bani, spuse Suzanne.

El ridică din umeri.

— Pot să asigur ambele.

— Eşti foarte generos.

— Aşa cum ai spus şi tu, sunt rude şi sunt la ananghie. Simon zâmbi sec. Nu pentru asta sunt familiile?

Suzanne muşcă dintr-un pateu pufos.

— Da, dar urăşti să stai pe-aici şi să nu faci nimic atunci când de fapt ai putea să-l cauţi pe Lucas, nu-i aşa?

Începea să înveţe a-l înţelege foarte bine.

— Am stabilit deja că nu putem pleca, răspunse el.

— Nu permanent, dar poate că am putea pleca pentru câteva zile, zise ea. Am putea găsi doi cai buni aici în sat şi am pleca spre alte locuri de pe lista pe care ne-a dat-o fratele Pascal. Maurice şi Jackson se pot întoarce la Bruxelles şi reveni cu o trăsură mai potrivită pentru a-l transporta pe Philippe la Bruxelles şi îşi pot vizita şi soţiile cu ocazia asta.

Simon se binedispuse.

— E o idee excelentă! Să stau să aştept aici pentru câteva zile încă m-ar înnebuni. Înghiţi ce îi mai rămăsese din cafea şi se ridică. O să vorbesc cu Maurice şi cu Jackson.

Suzanne mâncă restul de pateu şi bău cafeaua.

— Şi eu o să vorbesc cu doamna Moreau şi cu Marie. Sunt sigură că doamna o să ştie cine are cai de închiriat. Cu noroc, vom putea pleca pe la prânz!

Suzanne o găsi pe hangiţă în bucătărie, luând micul dejun. Suzanne îi explică ce voiau să facă, adăugând că o să lase destui bani să acopere costurile pentru tinerii Duval pentru o săptămână de cazare, masă şi îngrijire medicală.

Doamna Moreau dădu din cap.

— O să fie mai bine dacă plecaţi, în loc ca soţul acela al dumneavoastră cu alură de militar să se învârtă pe aici fără odihnă şi să-i sperie pe ceilalţi oaspeţi ai mei. Caii sunt uşor de găsit – eu şi soţul meu avem o fermă şi el are cai de călărie care ar trebui să fie în regulă. Se încruntă la Suzanne. Sau ar fi buni, dacă sunteţi o bună călăreaţă. Nu sunt învăţaţi cu doamne rafinate.

Suzanne zâmbi.

— Nu sunt o călăreaţă rafinată, aşa încât ar trebui să mă pot descurca. Dacă nu pot cumpăra sau împrumuta un costum de călărie, o să călăresc bărbăteşte.

Doamna Moreau ţâţâi dezaprobator.

— N-ar fi potrivit pentru o doamnă, ceea ce sunteţi, chiar dacă nu recunoaşteţi. Avem o şa de femeie şi fata mea cea mai mare are un costum ce vi s-ar potrivi, deşi l-a făcut ea singură şi e foarte simplu.

— Simplitatea e de preferat în zilele astea. Dacă

vrea să mi-l împrumute, aş fi foarte recunoscătoare.

Ea şi hangiţa schimbară o privire tristă legată de timpurile tulburi, înainte ca doamna Moreau să-şi termine cafeaua şi să se ridice.

— O să găsesc un băiat care să vă îndrume pe dumneavoastră şi pe soţul dumneavoastră spre fermă. Nu-i departe.

— Şi eu o să vorbesc cu Marie ca să-i spun ce avem de gând să facem. Sper să nu se simtă abandonată dacă plecăm.

Suzanne recunoscu resemnată că, dacă Marie era foarte supărată, ea urma să fie nevoită să rămână la han când de fapt ar fi vrut foarte mult să plece cu Simon.

Sperând că totul va fi bine, Suzanne intră încet în camera bolnavului s-o găsească pe Marie. Philippe dormea stând rezemat pe un teanc de perne ca să-l ajute la respiraţie, deşi aceasta era încă greoaie. Dar culoarea i se îmbunătăţise faţă de ziua precedentă.

Marie stătea pe un scaun lângă pat, cu privirea îngrijorată aţintită asupra soţului ei. Suzanne îi făcu semn să iasă pe coridor, aşa încât să poată vorbi fără a-l trezi pe Philippe.

— Arăţi mai bine azi, spuse ea aprobator.

— Căldura şi o mâncare bună schimbă mult lucrurile, răspunse Marie zâmbind. Nu ştiu cum să vă mulţumesc.

Suzanne o strânse de mână.

— Nu-i nevoie de mulţumiri. Eşti din familie. Te simţi confortabil aici la han?

— Ah, da! Doamna Moreau îmi aminteşte de bunica, răspunse Marie. E atât de bună şi a făcut atâtea pentru Philippe. E la fel de bună ca orice doctor.

— Te-ar deranja dacă ai sta aici în vreme ce eu şi

soţul meu o să lipsim pentru două sau trei zile să ne continuăm călătoria ce ne-a adus la castelul Chambron? El caută un om care-i e foarte drag, explică Suzanne. Servitorii noştri vor merge la Bruxelles şi se vor întoarce cu o trăsură ce îl poate transporta pe Philippe mai confortabil. Dar ne vom întoarce cu adevărat. Nu vă abandonăm!

Arătând îngrijorată, Marie întrebă:

— Am devenit o povară prea grea pentru dumneavoastră?

— Deloc. Suzanne se opri o clipă, venindu-i în minte un alt gând. Cerule, Philippe e fiul meu vitreg! Asta face ca tu să fii nora mea. Se uită la mijlocul îngroşat al lui Marie. Şi primul meu nepot e pe drum. Trebuie să mă gândesc la mine într-un alt mod. Poate că ar trebui să port o bonetă ca doamnele în vârstă.

Marie râse, aşa cum sperase Suzanne.

— Dumneavoastră, bunică! Nu-mi pot imagina aşa ceva. Vocea i se domoli. Dar aţi fost ca o mamă pentru noi.

— Atunci o să-ţi dau un sfat matern. Întreab-o pe doamna Moreau dacă are nevoie de ceva lucruri de cârpit. Ocupându-te de ceva n-o să mai ai timp să-ţi faci griji.

— Aşa o să fac, spuse cu sfială Marie. Vreau să fiu de folos şi nu o povară. Dar nu ştiu cum vom putea să vă răsplătim pe dumneavoastră şi pe soţul dumneavoastră.

— Nu-i nevoie să-ţi faci griji de asta acum. Sunteţi din familie, la urma urmei.

Era bucuroasă să fie rudă cu Marie şi fără îndoială că începuse să ţină la Philippe atunci când nu flutura o puşcă.

— Acum mă duc să-mi găsesc soţul şi mergem să

căutăm cai de închiriat, dar mă întorc să ne luăm rămas-bun înainte de plecare. Nu vom lipsi mult.

Marie o îmbrăţişă scurt pe Suzanne.

— Sper ca dumneavoastră şi domnul să găsiţi pe omul pe care îl căutaţi.

La fel spera şi Suzanne.

capitolul 23

Băiatul care îi conducea pe Simon şi Suzanne se dovedi a fi un nepot al familiei Moreau având în jur de zece ani. Pălăvrăgea vesel conducându-i pe un drum spre ferma familiei. Se părea că mare parte din carnea, legumele şi lactatele servite la han proveneau de acolo, şi mama lui era cea mai bună bucătăreasă din lume.

În timp ce nepotul o luase înainte, Simon o luă pe Suzanne de mână şi merseră pe drum bucurându-se de cântecul păsărilor şi de vegetaţia bogată de primăvară. Suzanne remarcă:

— Se pare că există tot mai mulţi oameni în viaţa noastră, aşa încât să merg doar cu tine pe aici pare a fi foarte atrăgător. Se uită la el printre genele negre. De-a dreptul romantic.

Lui îi plăcea că ea simţea aşa, dar el începuse să aibă îndoieli.

— Cu Franţa atât de neliniştită şi tulburându-şi toţi vecinii, ar putea fi periculos pentru noi să călătorim singuri.

— Dar tu ai fost ofiţer de cercetare, nu-i aşa? Cred că ai petrecut mult timp în Spania călătorind singur prin teritorii ostile şi iată-te, viu şi nevătămat, sublinie ea.

— M-am bazat pe uniformă şi pe un cal rapid să mă

ferească de necazuri, dar mă întreb dacă e înţelept să te iau şi pe tine.

— Mai degrabă ai dormi cu calul tău? îl necăji ea. O călătorie aduce întotdeauna riscuri după sine, dar ţara asta e liniştită şi o să avem cai buni şi arme. N-ar trebui să fie de ajuns?

— Probabil, recunoscu el. Dar faptul că sunt căsătorit mă face să fiu foarte protector.

— Caracterul protector e o trăsătură de admirat la un soţ. Zâmbetul ei era angelic. Am deplină încredere în capacitatea ta de a mă apăra.

El râse.

— Cum să te pot contrazice?

— Nu poţi. N-o să păţim nimic. Se înfioră. Dacă armatele lui Napoleon încep să se pună în mişcare, asta va fi o cu totul altă problemă.

— Vor începe să înainteze, spuse Simon sumbru. Dar nu încă. Îi va lua timp să îşi organizeze din nou forţele. Dar din păcate, nu va fi nevoie de prea mult timp.

Drumul se sfârşea la ferma Moreau. Domnul Moreau ieşi să-i întâmpine, auzind deja despre oaspeţii neobişnuiţi de la han. Era un bărbat viguros, mai vârstnic, şi privirea lui şireată părea că le evaluează cinstea şi cunoştinţele de călărie.

— Nepotul meu îmi spune că sunteţi interesaţi să închiriaţi pentru câteva zile doi cai de călărie, spuse el. Toţi caii mei sunt în padoc. Uitaţi-vă şi o să vin şi eu în câteva minute după ce îi dau ştrengarului ăstuia o prăjitură drept recompensă pentru efortul lui.

Zburli cu afecţiune părul nepotului său.

Nepotul îl urmă bucuros pe bunicul său în casă pentru a-şi primi prăjitura, în vreme ce Simon şi Suzanne se îndreptară spre padoc. Erau acolo toate

categoriile de cai, de la animale mari şi puternice până la un ponei pentru copii. Suzanne oftă fericită.

— Aşa de frumos! Toţi caii sunt frumoşi.

— Unii sunt mai frumoşi ca alţii, spuse Simon. Se pare că sunt câţiva ce satisfac necesităţile noastre pentru câteva zile.

După o scurtă cercetare, Suzanne spuse:

— Îmi place cum arată armăsarul acela roib auriu cu o pată pe nas.

Se duse spre poartă şi o deschise destul ca să se strecoare înăuntrul padocului. După ce închise poarta în spatele ei, se duse spre animale. Simon avea nervii încordaţi când o văzu intrând în padocul plin de animale necunoscute, dar îşi controlă impulsul de a o striga.

Domnul Moreau se apropie de el şi se încruntă văzând-o pe Suzanne în padoc.

— Ce dracu'?

Dădu să se îndrepte spre poartă, dar Simon îi făcu semn să rămână pe loc.

— Soţia mea se pricepe foarte bine la cai.

Suzanne întinse o mână spre roib şi murmură cuvinte blânde pe care Simon nu le putu înţelege. Dar urechile cailor se ridicară în semn de interes şi trei cai mari şi poneiul se duseră spre ea s-o salute. Râzând, ea mângâie nasuri catifelate şi murmură alte cuvinte, probabil spunându-le ce cai frumoşi erau.

— Ai spus adevărul, Duval, zise fermierul cu o oarecare uimire. Tuturor le-ar plăcea să fie călăriţi de ea.

— Întotdeauna a fost o îmblânzitoare de cai, chiar şi când era doar o zgâtie de fată. Simon se uită la domnul Moreau. Vrei să ne închiriezi doi cai pentru trei zile? Dacă da, trebuie să discutăm costurile.

Le luă doar câteva minute să clarifice detaliile. Când Suzanne se apropie conducând roibul, tranzacţia fusese încheiată. Un murg mai mare o urmă curajos. Arăta ca un cal de călărie, aşa încât Simon intră în padoc şi făcu cunoştinţă cu animalul. După ce se uită la el, Simon spuse:

— Ai cai buni, domnule Moreau. Îi putem închiria pe aceştia doi?

— Cred că va trebui să vi-i dau, spuse fermierul cu un zâmbet larg. E clar că nu vor să se despartă de soţia dumitale.

Simon chicoti. Ştia exact ce simţeau caii.

*

În mod surprinzător, Simon şi Suzanne reuşiră să plece la puţin timp după miezul zilei. Maurice şi Jackson plecaseră deja spre Bruxelles cu trăsura. Costumul de călărie împrumutat de Suzanne era simplu, de culoare bleumarin şi puţin cam mare, dar ea îl purta cu eleganţă. Simon era convins că ar arăta bine chiar şi într-un sac de cartofi. Suzanne le făcu semn cu mâna lui Marie şi servitorilor care veniră să-şi ia rămas-bun.

Mergând prin sat pe drumul spre răsărit, Suzanne spuse:

— Poate că e cam prea târziu să te întreb dacă ştii unde mergem.

El chicoti.

— Am fost ofiţer de cercetare şi de spionaj. Întotdeauna fac cercetări înainte de a pleca. Prima noastră destinaţie e biserica St. Agnes într-un sat cam la trei ore de mers călare de aici. Fratele Pascal a spus că biserica e unul din locurile unde fratele Jude stă

uneori.

Era o zi frumoasă pentru călărie. Drumul pe care mergeau era puţin aglomerat, însă fermierii lucrau pământul şi vitele ce slăbiseră în timpul iernii păşteau mulţumite iarba bogată a primăverii.

După două ore, se opriră să mănânce brânza dată de Moreau şi să bea un vin roşu bun.

— E foarte romantic, spuse Suzanne, scuturând firimiturile de pe şervetele de pânză pe care le primiseră de la han. Deşi probabil că n-ar trebui să spun că mă cam doare spatele.

— Cred că o frecţie pe spatele tău minunat să treacă durerea ar fi foarte romantic, răspunse serios Simon.

Ea râse şi el simţi plăcerea că puteau purta o astfel de conversaţie plină de tachinări. Când se ridicară să-şi reia călătoria, o bătu uşor pe fundul ei cel minunat pregătindu-se s-o ajute să încalece.

Ea zâmbi şi îi făcu la fel.

*

Plăcerea tihnită a călătoriei se sfârşi când ajunseră la biserica St. Agnes. După ce îşi priponiră caii, intrară în mica biserică. Nu era spaţioasă, dar razele soarelui intrau prin vitralii şi zidurile vechi de piatră radiau pace.

Un preot în sutană era îngenuncheat în faţa altarului, adâncit în rugăciune. Înţelegându-se din priviri, Simon şi Suzanne se aşezară în ultima strană. Când o văzu că îşi închide ochii, îşi dădu seama că era un moment potrivit pentru rugăciune, deşi el nu fusese niciodată prea bun la asta.

Îşi închise şi el ochii şi se concentră pe pacea ce

era un element esenţial al bisericii. Când mintea îi fu cât se poate de liniştită, se gândi pentru ce să se roage.

Pace pentru naţiunile Europei, aşa încât nici un om să nu mai moară pe câmpurile de bătălie? Trimise o rugă fierbinte spre ceruri, deşi pacea părea a fi mult prea greu de cuprins şi prea irealizabilă pentru a fi inclusă în rugăciunile unui păcătos ca el, nu cu Napoleon care declanşa vâlvătaia în Paris.

Dar cu siguranţă că putea înălţa o rugă de mulţumire pentru Suzanne, care îi adusese o bucurie nevisată cu căldura, încrederea şi onestitatea ei. Aşadar, gratitudine pentru ea şi încă o rugăciune ca să se vindece complet de acele răni groaznice ale sufletului pe care le îndurase. Merita pace şi fericire.

Era prea trufaş să îl roage pe Dumnezeu să-l readucă pe Lucas la el? Cel mai bun prieten, fratele inimii lui. Dar după câte ştia, Lucas murise de ani buni, şi Simon urmărea o fantomă a speranţei. Mai bine să se roage pentru pacea sufletului lui Lucas, indiferent dacă era în viaţă sau murise.

Pace... Îşi dădu seama că o ţinea de mână pe Suzanne. Îi dădu drumul când auzi mişcări dinspre preotul îngenuncheat, dar nu înainte de a-i strânge degetele. Ea deschise ochii şi îi zâmbi. Calm.

Preotul mai vârstnic se folosi de balustradă pentru a se ridica, dar se întoarse cu un zâmbet de bun venit.

— Bună ziua. Sunt părintele Martin. Vă pot ajuta?

— Sper, spuse Simon scoţând desenele cu Lucas. Caut un văr de mult pierdut care acum poate că e un călugăr franciscan şi vindecător de oase. Mi s-a spus că stă câteodată aici când îşi face munca prin partea asta. Îl cunoaşteţi?

Părintele Martin schiţă un zâmbet plăcut când

privirea i se îndreptă spre desenul cu Lucas în chip de frate.

— Fratele Jude! Fireşte, e întotdeauna bine-venit aici. A fost aici pentru câteva zile şi a plecat cam acum două ore.

Şocul fu ca şi cum ar fi atins un vătrai încins. Simon înghiţi greu.

— A spus unde se ducea de aici?

Preotul se gândi puţin.

— A spus că se va îndrepta spre răsărit pe drumul spre Liege, cred.

— Cum călătorea? întrebă Suzanne. Pe jos?

— Nu, merge călare pe un catâr. Părintele Martin zâmbi înţelegător. Îşi face griji că nu îşi onorează jurământul de sărăcie dacă are un catâr, dar eu îl asigur întotdeauna că mersul călare îi permite să călătorească mai repede şi să facă mai multe lucrări ale Domnului.

Ar putea fi Lucas acest frate, cel care iubise caii la fel ca şi Simon? Va afla în curând.

— Mulţumesc, părinte. O să mergem pe acel drum şi sperăm să-l prindem din urmă.

Simon se întoarse în loc şi se îndreptă spre uşă cu un pas grăbit, aproape imposibil de surescitat. Ajunsese aproape la uşă când Suzanne îl luă de mână şi îi şopti:

— Pune ceva în cutia milei!

— Ah. Bine. Fireşte.

Dona întotdeauna la cutia milei în biserici şi în acea zi aproape că uitase, când avea cel mai bun motiv să fie recunoscător. Puse o mână de monede înainte de a ieşi.

Îşi aminti să meargă mai întâi spre calul lui Suzanne pentru a o ajuta să încalece. Când se aşeză

pe roibul ei şi îşi aranjă fustele, el spuse pe o voce gâtuită:

— De fapt, nu cred că e el. Mi-am permis să sper prea mult.

— Cel puţin o să ai certitudinea, spuse ea încet mângâindu-l cu mâna înmănuşată pe obraz. Dacă fratele Jude nu e Lucas, nu mai sunt alte locuri de căutat.

Cuvintele ei îi oferiră puţină linişte. Siguranţa ar fi bine-venită. Se aruncă pe cal.

— Mulţumesc pentru luciditatea ta.

— Tu ai fost adesea lucid pentru mine. Hai să ne terminăm călătoria!

Îşi mână calul la un trap rapid, ce era mai sănătos decât galopul în care voia el să meargă. Dar se deplasară repede. Drumul era aproape pustiu, cu excepţia a două căruţe de ţară şi a unui cârd enervant de gâşte ce îi aduse la pas încet pentru a evita să lovească păsările ce gâgâiau.

După o oră de călărit, văzu la distanţă silueta unui bărbat pe un catâr. Lăsând la o parte luciditatea, dădu pinteni calului la galop. În timp ce se apropia de catârul bine îngrijit, recunoscu rasa franciscană. Fratele avea părul blond, cu tonsura specifică, pielea arsă de soare, umeri familiari, dar părea că nu e prea curios pentru că nu se întoarse să vadă cine goneşte în spatele lui.

— Frate Jude! strigă Simon când încetini galopul. Frate Jude?

Îşi conduse calul spre partea dreaptă a catârului şi se aplecă să prindă căpăstrul animalului. Silind amândouă animalele să se oprească, întrebă disperat:

— Lucas?

Fratele întoarse capul şi Simon se surprinse

uitându-se în ochii albaştri uimiţi ai vărului său Lucas.

capitolul 24

Şocat, Lucas şopti:

— Simon?

Instinctiv îşi întinse mâna şi pentru o clipă i-o strânse tare pe cea a lui Simon, recunoscându-l.

În clipa următoare, expresia i se crispă şi îşi retrase mâna. Strângând căpăstrul cu degete împletite, spuse:

— N-ar trebui să fii aici.

Încă venindu-i greu a crede, Simon ripostă:

— De ce nu? Îmi doresc să te fi găsit mai devreme, Lucas!

Vărul lui scutură din cap. Era prea slab şi în rasa cafenie şi sandale arăta ca un străin. Şi în acelaşi timp era dureros de familiar – tovarăşul lui Simon în nenumărate întreceri, lupte şi discuţii târzii în noapte.

— Lucas Mandeville e mort. Acum sunt fratele Jude.

Suzanne se apropie în galop şi îşi opri calul. Cu răsuflarea întretăiată, spuse:

— Bună ziua. Sunt Suzanne Duval şi mă bucur să-l cunosc pe vărul atât de iubit de soţul meu.

Lucas o privi mirat, părând şocat de sosirea ei şi pe punctul de a fugi. Cu o voce liniştitoare, Suzanne spuse:

— O reuniune de familie după atâta vreme cere mâncare, băutură şi discuţii. Buturugile acelea de sub mărul în floare ar fi tocmai bune.

Merse spre buturugile ce arătau de parcă ar fi fost destinate focului, însă până atunci puteau servi drept loc de picnic intim. Descălecă şi scotoci prin coburi.

— Şi tu care credeai că am adus prea multă

mâncare, Simon!

Simon se amuză şi fu recunoscător pentru intervenţia ei, pentru că îşi dădu seama că nu prea ştia ce să-i spună vărului său de mult pierdut. Descălecă şi el şi priponi amândoi caii înainte de a lua carafa de vin şi două căni de metal din desagă.

— Ai un catâr arătos, Lucas.

Trezit din confuzie, Lucas spuse:

— Da, Magdalene m-a purtat mulţi kilometri.

Magdalene? Un nume interesant pentru un catâr. Când Lucas se dovedi a fi încă circumspect, Simon spuse:

— Dar stai jos ca să putem mânca ceva împreună, Lucas. Trebuie să recuperăm mulţi ani din urmă. Să ştii că n-am de gând să te răpesc şi să te duc înapoi în Anglia împotriva voinţei tale.

Încă nesigur, Lucas descălecă, o priponi pe Magdalene şi se aşeză pe un ciot în faţa buturugii unde stătea Suzanne. Graţioasă ca o ducesă în salon, ea tăie câteva bucăţi de brânză şi nişte felii de pâine dintr-o baghetă, apoi înfăşură mâncarea într-un şervet de pânză pe care i-l dăduse doamna Moreau.

Îi întinse mâncarea lui Lucas apoi turnă vin într-una din căni. Şi pe asta i-o dădu lui Lucas.

— Mâncatul împreună e o formă primară de a face legătura cu ceilalţi, nu-i aşa? În plus, mâncarea e gustoasă.

Lucas chiar zâmbi.

— Foarte adevărat, doamnă Duval.

— Te rog, spune-mi Suzanne. La urma urmei suntem rude.

Lucas o aşteptă politicos să aranjeze pâinea şi brânza pentru doi pe celălalt şervet. După ce turnă vin în cealaltă cană, muşcă flămând din pâine.

Simon se aşezase pe buştean la o oarecare distanţă de ea, lăsându-i loc să aranjeze şervetul cu mâncare între ei. După ce sorbi din vin, i-l oferi lui Simon. Împărţind aceeaşi cană era ceva intim.

Era bucuros că aveau destulă mâncare şi vin pentru Lucas. Simon se întrebă cum să înceapă discuţia despre motivul pentru care vărul lui dispăruse, când Lucas spuse:

— Felicitări întârziate pentru căsătoria ta, Simon. De câtă vreme sunteţi căsătoriţi?

Simon şi Suzanne se uitară unul la altul.

— Doar de câteva săptămâni, răspunse el uşor mirat. Pare că e mult mai mult.

Ea fusese o parte din el încă de când se întâlniseră prima dată, îşi dădu el seama.

Suzanne îi zâmbi larg.

— Sper că spui asta într-un mod pozitiv, *mon chéri*.

— Exact aşa, zise el zâmbind. Întorcându-se spre Lucas, îi explică: Ne-am cunoscut prima dată cu ani în urmă. Pe atunci, tu te înrolaseşi în Marina Regală, dar sunt sigur că ţi-am scris despre faptul că participam la nunta vărului meu, contele de Chambron, şi cum am devenit prieten cu tânăra lui mireasă.

Cu interesul stârnit, Lucas spuse:

— Tu eşti acea Suzanne? Simon tot pomenea întruna de frumuseţea şi farmecul tău.

— Serios? Suzanne îi aruncă lui Simon un zâmbet pieziş. Am crezut că erai cel mai impresionat de talentele mele la călărie. În afară de asta, eram foarte concentrată asupra nunţii.

Arătând de parcă se distra, Lucas spuse:

— După cum îmi amintesc eu, Simon, tu spuneai că sperai să cunoşti o fată ca ea când vei fi pregătit să te aşezi la casa ta.

Simon trase adânc aer în piept, gândindu-se la anii ce trecuseră.

— Asta am şi făcut. Exact ca ea. Dar a fost un drum lung şi complicat de atunci şi până acum. Se uită serios spre ea înainte de a se întoarce spre Lucas. Un drum lung şi complicat pentru noi toţi, cred eu. Ce s-a întâmplat cu tine, Luke? Ni s-a spus că francezii ţi-au scufundat corabia şi că erai dat dispărut şi presupus mort. Şi după asta… nimic.

Lucas începu să fărâmiţeze pâinea în bucăţele.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu sunt demn să vorbesc cu nici unul din voi după ceea ce am făcut.

— Acum un an, pe vremea abdicării împăratului, un prieten de familie, domnul Carter, a crezut că te-a văzut în Bruxelles, îmbrăcat ca un călugăr şi le-a spus mătuşii şi unchiului tău.

Lucas îşi ridică iute privirea.

— Mătuşa şi unchiul. Le merge bine?

— Da, dar le e foarte dor de tine. Încă jelesc după tine. Aşa cum făcuse şi Simon. Chiar dacă era cea mai mică din speranţe, m-au rugat să investighez. Pentru că mi-am petrecut ultimii ani ca ofiţer de spionaj, au sperat că pot aduna mai multe informaţii, chiar dacă fusesem în cea mai mare parte a timpului în Peninsulă.

Lucas înghiţi greu, vizibil pe gâtul lui.

— Tare aş vrea să fi acceptat că eram mort.

— Ei bine, n-am acceptat. Am vorbit cu un prieten care era, de asemenea, în spionaj dacă ar putea afla ceva de la legăturile lui în Franţa. S-a interesat şi a aflat că ai supravieţuit scufundării vasului tău şi că fuseseşi capturat şi închis în Franţa.

Lucas terminase de mâncat pâinea şi brânza şi acum stătea cu degetele împletite în poală.

— Nu mai spune nimic, şopti el. Te rog!

Simon continuă neclintit:

— A spus că ţi-ai încălcat termenii eliberării condiţionate şi ai evadat şi probabil ai murit, încercând să fugi din Franţa. Şi că asta era tot ce se ştia până când domnul Carter te-a văzut în Bruxelles.

— Da, mi-am încălcat termenii eliberării condiţionate! izbucni Lucas. Să fiu încarcerat la Verdun a fost şi-aşa destul de rău, dar apoi am fost trimis la fortăreaţa Bitche[8], care e unul din cercurile infernului[9]. Comandantul era cunoscut pentru cruzimea lui şi pe mine mă ura în mod special. A spus că nu voi fi schimbat niciodată pentru că intenţiona să mă vadă în iad mai întâi. Vocea i se stinse până la o şoaptă răguşită. Aşa încât, când n-am mai putut suporta, mi-am încălcat termenii eliberării condiţionate şi am evadat şi de atunci sunt numai în iad.

— Îmi pare rău, Lucas, spuse încet Simon. Pot doar să-mi închipui durerea ta. Dar nu-mi pare rău că trăieşti.

Urmă o lungă tăcere. Apoi Suzanne spuse repede:

— Ştiu că onoarea e forţa vitală a unui gentleman, la fel de vitală precum aerul pe care îl respiră. Dar onoarea nu e întotdeauna rigidă şi de neclintit. Poate lua forme noi în împrejurări noi. Se ridică şi le umplu paharele cu vin înainte de a se reaşeza în foşnet de fuste. Simon a petrecut ani întregi ca ofiţer de spionaj. Un spion. Există unii care consideră că o astfel de muncă e neonorabilă, dar e vitală. Însuşi Wellington a spus ca n-ar fi putut reuşi în Spania fără munca

8 Bitche a fost o fortăreaţă din Lorena folosită în timpul războaielor Revoluţiei Franceze drept închisoare pentru prizonierii aliaţi care încercaseră să evadeze din închisori mai puţin sigure. (n.tr.)

9 Aluzie la *Infernul* – prima parte a poemului în trei părţi *Divina Comedie* a lui Dante (n.tr.)

ofiţerilor săi de spionaj, şi Simon e unul din cei mai importanţi. Dar e şi cel mai onorabil om din câţi cunosc.

Lucas ridică ochii spre ea.

— Ce a făcut Simon e diferit. Şi-a servit ţara. Eu mi-am încălcat cuvântul şi m-am dezonorat pentru totdeauna.

— Ah, sunt doar o femeie, dar aşa cum înţeleg eu, sistemul eliberării condiţionate cere onoare de ambele părţi. Prizonierul îşi dă cuvântul că nu va evada, iar cel care l-a luat prizonier promite să-l trateze ca pe un gentleman şi să-l schimbe pentru un ofiţer de acelaşi rang. Mi se pare că acel comandant de la fortăreaţa Bitche nu şi-a respectat partea lui de acord şi tu erai îndreptăţit să evadezi înainte ca el să te împingă spre moarte.

Lucas se încruntă de parcă nu s-ar fi gândit niciodată astfel la asta.

— Da, el s-a comportat dezonorabil, dar eu totuşi mi-am încălcat cuvântul.

Exasperată, Suzanne se ridică şi se uită la Lucas.

— Lumea e un loc complicat şi respectarea regulilor sociale cele mai restrictive e câteodată o prostie. Simon a fost spion, şi-a servit ţara şi a salvat vieţi. Tu ai fost un ofiţer de marină care şi-a servit ţara, ai fost capturat şi ai evadat. N-ai făcut nimănui nici un rău prin asta. Îi prinse privirea cu ochii ei oţeliţi. Şi eu am fost capturată de corsari şi făcută sclavă şi am devenit o târfă pentru unul din cei mai cruzi bărbaţi din Imperiul Otoman. Există femei care se fereau atunci când îmi auzeau povestea. Mă considerau murdară, dezonorată dincolo de orice izbăvire. Trase adânc aer în piept. Dacă le acceptăm opinia, n-aş fi avut altă soluţie decât să-mi iau viaţa. Dar nu aleg să accept

asta! Aleg să *trăiesc*. Este o alegere pe care o poţi face şi tu, dacă îndrăzneşti.

Simon fu uluit de ceea ce ea tocmai dezvăluise unui om complet străin. Se ridică şi o luă pe după umeri, trăgând-o la pieptul lui.

— N-am fost niciodată mai mândru de tine, *ma chérie*, zise el încet.

Lucas se holbă la ea, şocat până în adâncul fiinţei lui. Dacă ar fi condamnat-o pe Suzanne, Simon poate că i-ar fi rupt gâtul. Dar spuse încet:

— Eşti o femeie foarte curajoasă, doamnă Suzanne. Eu n-am genul tău de curaj.

— Gândeşte-te la asta şi poate că o să vezi altfel totul, spuse Suzanne îndrăzneţ permiţându-i lui Simon s-o tragă în jos pe buştean, cu braţul încă pe umerii ei. Dar nu te complace.

Lucas clipi.

— Să nu mă complac?

Ea îi aruncă o privire serioasă.

— După ce o catastrofă îţi distruge viaţa, eşti îndreptăţit să te complaci în nefericire. Să urli şi să izbeşti pământul şi să plângi până la ceruri. Dar la un moment dat, e destul! Ai ales să-ţi izbăveşti păcatele în serviciul celor în nevoie, şi asta e admirabil. Dar să continui să te învinovăţeşti pentru lipsurile tale după toţi anii ăştia e lipsă de îngăduinţă de sine. Te complaci.

El înghiţi greu.

— Mă complac.

— Doar dacă nu-ţi place să te urăşti pe tine însuţi, bineînţeles, spuse ea prieteneşte. Asta e o cu totul altă problemă.

Uimitor, dar Lucas izbucni în râs.

— Simon, ţi-ai găsit o femeie iute la mânie.

Şi Simon râse, profund uşurat să-l vadă pe vechiul Lucas.

— Soţia mea are multe faţete şi una dintre ele e focul. Ridică mâinile lor îngemănate şi îi sărută degetele. Să ştii că are dreptate. Şi eu m-am complăcut îndeajuns.

— Poate că devine un obicei, rosti Lucas încet.

— Obiceiurile se pot schimba, spuse Suzanne cu o voce plină de compasiune. Deşi cere timp.

Gândindu-se că e momentul să schimbe subiectul, Simon spuse:

— Mor de curiozitate să ştiu de ce ai devenit călugăr şi vindecător de oase. Cum de s-a întâmplat?

— Tu vorbeşti de viaţă că e complicată – ceea ce şi este –, dar asta a fost simplu. Am fost rănit când am evadat din fortăreaţa Bitche. Când am ajuns în Belgia, eram pe jumătate mort. O familie de fermieri m-a găsit în şopronul lor şi, pentru că aveam oase rupte, au chemat vindecătorul din partea locului, fratele Emmanuel. Lucas zâmbi puţin. Emmanuel înseamnă „Domnul e lângă noi” şi dacă vreodată Domnul a fost lângă un bărbat, acela era fratele Emmanuel.

— Ai învăţat deprinderile de la el? întrebă Suzanne.

— Da. Fratele Emmanuel provenea dintr-o familie care se ocupase de generaţii cu vindecarea oaselor. Îmbătrânise şi devenise bolnăvicios, n-avea nici un fiu, aşa că am devenit un fel de ucenic. Am călătorit cu el şi i-am învăţat deprinderile. Am descoperit că munca asta e interesantă şi plină de satisfacţii, să-i ajut pe cei în nevoie. Aşa că am rămas cu el. Era imposibil să-mi imaginez cum ar fi să mă întorc la vechea mea viaţă din Anglia, unde fiecare om m-ar fi dispreţuit pentru comportarea mea dezonorabilă. Se uită la Suzanne. Poate că mă complăceam.

Ea îi zâmbi.

— N-am spus nimic.

— N-ai dorit niciodată să te întorci în Anglia, fie doar şi pentru o vizită? întrebă Simon. Cei doi Foxton ar fi extrem de bucuroşi să te vadă. Ca să nu mai spun că există un titlu şi o moştenire ce te aşteaptă. Unchiul tău ar fi bucuros să ţi le dea înapoi pe amândouă.

Lucas ezită.

— Asta e viaţa la care nu credeam că mă voi putea întoarce.

— Asta a fost atunci, acum e altceva, spuse Simon. Au trecut anii. Ţi s-au schimbat sentimentele?

Când Lucas nu răspunse, Suzanne zise:

— Fireşte că ai depus un jurământ, dar chiar şi având o chemare reală, poate că ai putea să-ţi vizitezi mătuşa şi unchiul.

— De fapt, n-am depus nici un jurământ. Lucas se încruntă. Pentru că am călătorit cu fratele Emmanuel şi am trăit viaţa unui frate franciscan, oamenii au presupus că asta sunt. Dar n-am simţit niciodată că aş avea o chemare reală. Fratele Emmanuel spunea întotdeauna că, dacă aş fi avut o chemare, aş fi fost sigur de asta, aşa cum era el.

— Poate că vocaţia ta e de vindecător, spuse Simon. Ai deprinderi de vindecător de oase, şi fratele Pascal din Namur spunea că ai mâini vindecătoare. Aceste deprinderi pot fi exercitate oriunde, fără a urma *Regula lui Benedict*[10].

Lucas zâmbi fără umor.

— Îţi poţi imagina un lord englez care practică vindecarea oaselor?

---

10 *Regula Sfântului Benedict* este o carte de precepte, scrisă în 516 de Benedict de Nursia pentru călugării care trăiau în comun sub autoritatea unui stareţ. (n.tr.)

— De fapt, da, răspunse Simon. Aristocraţia engleză e mai excentrică decât s-ar zice. De ce nu un lord ale cărui excentricităţi să fie efectiv utile?

Ochii lui Lucas se luminară de râs.

— Ai argumente convingătoare, Simon, dar viaţa mea e aici.

— Nu trebuie să fie, murmură Suzanne.

Lucas se uită la ea cu o expresie ce aducea cu dorul. Simon îşi aminti cum vărul lui se bucura mereu de compania femeilor, ca şi de flirt. O viaţă de celibat nu păruse niciodată posibilă pentru el, cu atât mai puţin probabilă.

Lucas se ridică de pe ciotul de trunchi – înalt şi prea slab, dar fără îndoială, Lucas.

— Mi-ai dat mult de gândit, dar munca mea e aici. Simon, a fost o binecuvântare să te revăd. Mulţumesc pentru că ai ţinut într-atât la mine încât să mă cauţi.

Simon îşi ascunse dezamăgirea.

— E în regulă să le spun mătuşii şi unchiului tău că trăieşti şi că duci o viaţă religioasă aici, în Belgia?

— Da, dar aş prefera să nu le spui despre dezonoarea mea. Întinse mâna. Să fii binecuvântat, Simon! Şi tu, Suzanne. Se întoarse şi făcu o plecăciune ce era mai degrabă a unui curtean decât a unui cleric. Mă bucur atât de mult că tu şi Simon v-aţi găsit.

Suzanne îl sărută scurt pe obraz.

— Şi noi la fel. Ştii că uşa noastră îţi e mereu deschisă.

El îi zâmbi.

— Eşti amabilă.

— Locuim în Bruxelles deocamdată, poate pentru o lună sau două, poate mai mult, zise Simon. Uite adresa. Scoase un creion şi o mică bucată de hârtie şi notă adresa lor. Şi dacă ai de gând să vii în Anglia, ştii

unde ne găseşti acolo.

— Poate că într-o zi o să vin.

Dar cuvintele păreau mai mult spuse de politeţe. Lucas se întoarse, se urcă pe Magdalene şi o porni la drum.

Nu mai era nimic de spus. Simon o ajută pe Suzanne să încalece pe roibul ei, el încălecă pe murg, şi se întoarseră pe drumul de apus.

Căutarea lor fusese încununată de succes dincolo de speranţele lui Simon. Dar el îşi dorea să-l aibă din nou pe fratele lui.

capitolul 25

Simon fu tăcut călărind pe drumul de apus după întâlnirea cu Lucas. Expresia lui era distantă, şi Suzanne se gândi că era cel mai bine să-l lase în tăcerea lui. După o oră de mers, ea văzu un mic han în faţă.

— Caii sunt obosiţi şi la fel şi noi, spuse ea. Să ne oprim pentru înnoptat aici? Arată plăcut.

El fu de acord, rostind doar minimum de cuvinte când luară o cameră şi cina pentru seară. Îşi îngrijiră caii împreună pentru că hangiul era ocupat. Lui Suzanne îi plăcuse întotdeauna să aibă grijă de calul ei. Era liniştitor, şi cailor le plăcea.

Ţesălând coama calului său, Simon spuse:

— Catârul lui Lucas era foarte bine îngrijit. Lui i-au plăcut întotdeauna caii.

— O trăsătură de familie, observă Suzanne. Magdalene e cel mai statornic tovarăş de drum pentru el şi desigur şi prietenul lui.

Simon scoase un mormăit înăbuşit, ce parcă suna a acord. Mâncară o supă groasă de fasole cu

afumătură însoţită de pâine proaspătă şi băură un vin alb de masă bun. Apoi se întunecă şi veni vremea de culcare.

Simon se dezbrăcă şi se băgă în pat cu un oftat. Suzanne se strecură lângă el şi se întoarse pe o parte, lăsându-şi mâna pe mijlocul pieptului lui, unde îi putea simţi bătaia puternică a inimii pe palmă.

El îşi puse mâna peste a ei.

— Mulţumesc pentru răbdarea faţă de dispoziţia mea morocănoasă.

— Nu eşti morocănos. Doar ai mai multe la care să te gândeşti, spuse ea. Eşti dezamăgit de ziua de azi?

— Ăsta-i cuvântul potrivit, spuse el încet. Dezamăgit. A fost un miracol neaşteptat să-l găsesc pe Lucas în viaţă şi teafăr. Dar presupun că la un anumit nivel am crezut că, dacă-l găsesc, vom recăpăta pe loc genul de prietenie pe care îl aveam când eram copii. Apropiaţi ca nişte fraţi. Acum îmi dau seama că a fost o prostie.

— Voi ţineţi încă unul la celălalt. Cu cât discutaţi mai mult, cu atât mai mult vedeam semne ale tânărului cu care ai crescut. Dar aţi avut vieţi foarte diferite timp de mulţi ani şi el s-a îndepărtat deliberat de tinereţea lui. Nu s-a aşteptat să te mai vadă vreodată şi nu cred că a ştiut ce să facă. Cu toate astea, a fost bucuros să te vadă, sunt sigură.

Pe o voce de acceptare mohorâtă, Simon spuse:

— Cred că a fost, dar nu mai am loc în viaţa lui.

— Nu în viaţa lui, aşa cum e acum. Dar întâlnirea cu tine i-a stârnit cu siguranţă gândurile. Care va fi rezultatul nu pot nici măcar să ghicesc. Scutură capul în întuneric. Am simţit totuşi că te invidiază pentru ce ai. Ce *avem*.

— Ce vrei să spui?

— Avem căldura şi tovărăşia noastră, îi explică ea. Viaţa lui e foarte solitară. Se duce de colo-colo mai degrabă decât să rămână între-o comunitate, aşa cum fac călugării, şi nu are o adevărată vocaţie religioasă pentru a echilibra ce-i lipseşte. Doar dacă a preferat întotdeauna solitudinea?

— Nu, Lucas a fost întotdeauna mai sociabil decât mine. Îi plăceau oamenii de toate felurile. Bărbaţi, femei, copii, tineri şi bătrâni, bogaţi şi săraci. Oamenii care îl cunosc pe fratele Jude îl simpatizează, dar cu toate astea, e totuşi o viaţă singuratică.

— Poate că să se izoleze de interacţiunile normale cu oamenii e felul lui de a se autopedepsi, sugeră ea.

— Poate că ai dreptate, dar cu toate astea, pare a fi mulţumit cu viaţa lui. Se putea mult mai rău. Simon oftă. Sper să vină în Anglia în vizită înainte de a fi prea târziu să-şi vadă mătuşa şi unchiul. Ar însemna atât de mult pentru ei.

— Poate că va veni. Aşa cum ai spus şi tu, ştie unde să te găsească.

Suflă aer cald pe mâna lui Simon. Suferea pentru tristeţea lui la pierderea vărului într-un fel nou, dar cel puţin el nu era singur.

Simon se întoarse într-o parte, aşa că ea se întoarse pe spate. Când el se aplecă s-o sărute, ea scoase un sunet de plăcere ca al unei pisici care toarce pentru că era cald, minunat şi neaşteptat. Bănuia că îşi exprima fără cuvinte recunoştinţa că nu era singur.

Mâna lui alunecă peste piept, mângâindu-i şoldul şi coapsa. Ea se încordă pentru o clipă când el îi ridică tivul cămăşii de noapte spre umeri, lăsându-i pielea dezgolită pradă mângâierilor lui. Încordarea se topi repede în plăcere la intimitatea atingerii mâinii lui pe pielea ei.

Voi să protesteze când el curmă sărutul până când îşi mişcă buzele spre sânul ei. O cuprinse excitarea ce-i creştea în adâncul fiinţei. Începu să-şi mişte şoldurile fără încetare, dorind ca el s-o atingă acolo, între picioare.

El nu se grăbea. După ce-i veneră sânii, gura lui merse spre piept, limba lingând şi suflându-i căldură pe piele. Mai jos, mai jos...

Ea scoase un ţipăt înăbuşit când el ajunse la cel mai secret loc al ei, plin de dorinţă. Buzele şi limba lui, cunoscătoare şi excitante, îi sporiră dorinţa până la punctul maxim, când ea nu mai putu îndura. Strigă, cu degetele înfipte în părul lui în timp ce trupul i se zbătea.

Când ea se topi moale pe saltea, el scoase un sunet de satisfacţie şi îşi lăsă capul pe abdomenul ei catifelat. Barba de pe obraji o înţepa plăcut. Degetele ei încleştate se relaxară mângâindu-l, în vreme ce şopti:

— Ah, vai...

El râse.

— N-ai mai făcut asta până acum?

Nu voia să răpească nimic din acest moment special, dar sinceritatea o sili să spună:

— Ba da, când eram foarte tânără. Dar el era mai interesat să mă impresioneze cu talentele lui decât să mă satisfacă pe mine. După o clipă, adăugă: Atunci am fost satisfăcută, dar nici pe departe ca acum, pentru că tu chiar vrei să mă satisfaci.

— Întotdeauna, *mon ange*, şopti el. Întotdeauna.

Călătoria înapoi în dimineaţa următoare fu relaxată, cu o conversaţie obişnuită între ei. Aproape că ajunseseră la ferma Moreau când Simon observă:

— Ori de câte ori te uiţi la mine, roşeşti.

Ea se uită la el şi roşi.

— Da, dar într-un sens bun.

Din fericire, el schimbă subiectul.

— Nu ştiu cât vom sta în Belgia, dar mă gândesc să-l rog pe domnul Moreau să ne vândă caii. Sunt sănătoşi şi bine antrenaţi şi probabil că ne vor costa mai puţin decât să cumpărăm ceva asemănător în Bruxelles. Ce părere ai?

— Îmi place ideea, spuse ea. Îmi place să călăresc şi amândoi sunt animale frumoase. Îmi place de Hercule ăsta aproape la fel ca de Luna mea din Anglia. Şi Achille al tău e un exemplar frumos.

— Are o rezistenţă foarte bună, şi cred că va fi un cal foarte bun pe distanţe mari dacă o să mă fac din nou ofiţer de cercetare.

Simon bătu murgul pe gâtul suplu.

— Eşti în pericol să-ţi termini banii? întrebă Suzanne. Asta a fost o călătorie costisitoare.

— Am adus mai mulţi bani gheaţă decât am crezut că aş avea nevoie şi i-am cheltuit aproape pe toţi, aşa că e bine că ne vom înapoia în Bruxelles în curând unde îmi pot vizita bancherul, recunoscu el. Ar trebui totuşi să am destui bani să cumpăr caii ăştia şi harnaşamentul şi să ajungem înapoi în oraş.

— Sunt norocoasă că aproape n-am avut nici un ban în perioada de început din Londra, rosti ea gânditoare. Mă face să apreciez foarte mult că sunt măritată cu un bărbat bogat.

El chicoti.

— Nu sunt bogat aşa cum şi-ar imagina un avar, dar sunt recunoscător că-mi pot permite să cumpăr ce am nevoie fără a trebui să mă gândesc prea mult. Cu excepţia unui castel. Nu mi-aş permite un castel.

— Cine are nevoie de castel când avem conacul White Horse?

— Exact aşa cred şi eu. Dar bănuiesc că vom avea nevoie de caii ăştia.

Pentru că domnul Moreau crescuse şi antrenase caii pentru vânzare, nu îi trebui mult timp să se înţeleagă la un preţ ce includea şi harnaşamentul, aşa încât Suzanne şi Simon puteau pleca călare spre Bruxelles dacă voiau.

Sosind la han, aflară că Maurice şi Jackson se întorseseră cu o căruţă cu coviltir şi arcuri bune. Întins pe un pat de scânduri bine căptuşit aşezat pe podea, Philippe putea călători în condiţii rezonabile de confort. Marie îi asigură că se recupera bine şi dormea în mare parte din timp, ceea ce trebuia să-l ajute să se vindece.

Plecară a doua zi de dimineaţă după ce se îmbrăţişară cu afecţiune cu familia Moreau, care le făcea semne de rămas-bun însoţite de invitaţia de a reveni curând. Maurice conducea căruţa cu Jackson lângă el, Simon şi Suzanne călăreau, iar Marie era împreună cu soţul ei în căruţă.

Călătoria fu lipsită de evenimente până când se apropiară de Bruxelles, unde traficul deveni din ce în ce mai aglomerat, cu soldaţi, trăsuri elegante şi căruţe de ţară. Intrară în oraş în spatele unei companii de infanterişti olandezi şi belgieni.

Simon afişă o expresie sumbră. Apropiindu-şi calul de al lui Suzanne în timp ce îşi făceau loc pe străzile aglomerate, spuse:

— Cred că există veşti despre un posibil război.

— Mai degrabă va fi probabil război? replică Suzanne.

Simon încuviinţă din cap. Chiar şi aşa, fu o surpriză

când ajunseră acasă. Când căruţa şi cei doi călăreţi plini de praf se opriră în faţa casei, Jenny ieşi în fugă să-i întâmpine cu o faţă încordată.

— Ducele de Wellington tocmai a sosit în Bruxelles şi a luat o casă la doar o stradă de aici!

Simon înjură în şoaptă. Războiul *probabil* devenise un război inevitabil. Şi el bănuia că Bruxelles va fi cartierul general pentru trupele engleze şi olandezo-belgiene.

capitolul 26

Conversaţia despre care Simon ştia că era inevitabilă avu loc a doua zi după ce ajunseseră în Bruxelles. La micul dejun, Marie spuse timid:

— Sir, Philippe ar vrea să vorbească cu dumneavoastră când vă convine.

— Atunci, după micul dejun, spuse Simon. Mai vrei cafea, Marie?

— Vă rog. Întinse gem pe un corn cald. Îmi e aşa de foame acum!

— Cred că e firesc, spuse Suzanne. Bănuiesc că Philippe vrea să aibă o discuţie ca de la bărbat la bărbat cu soţul meu şi prezenţa feminină e nedorită?

Marie dădu din cap.

— Da, dar o să-l pun să-mi spună totul după aceea.

— Şi eu o să fac la fel cu Simon, spuse Suzanne şi cele două femei râseră.

Simon era bucuros să vadă că ele deveneau prietene bune. Suzanne avea nevoie de ocazia de a-şi face mai multe prietene. Îşi termină cafeaua şi se ridică.

— O să urc acum să-l văd pe Philippe. Dacă auziţi strigăte, nu le băgaţi în seamă.

Glumea doar pe jumătate. Philippe era în situaţia care l-ar scoate din sărite pe orice bărbat. Cel puţin în dimineaţa aceea n-avea nici o armă.

Simon intră în dormitorul spaţios al soţilor Duval şi văzu că Philippe era îmbrăcat într-un halat şi stătea pe un fotoliu la fereastră, cu o pătură pe picioare. Simon îi întinse mâna.

— Bună dimineaţa. Arăţi mult mai bine.

Philippe îi scutură mâna cu o putere voită.

— Mulţumesc. Mă simt slăbit ca un pisoi, dar e mult mai bine decât cum eram acum câteva zile. Făcu o grimasă. Cred că ştiţi de ce am cerut să vă vorbesc.

Simon se aşeză pe un fotoliu.

— Eşti recunoscător pentru ajutorul pe care ţi l-am oferit, mânios că a trebuit să-l accepţi şi eşti mult prea bine educat să ne învinovăţeşti pentru faptul că acest ajutor era necesar.

Asta îl făcu pe Philippe să râdă.

— E un rezumat corect. Urăsc faptul că nu-mi pot întreţine nici măcar soţia şi... şi nu ştiu când voi fi în stare. Începu să tragă nervos de pătura din poală. Şi am şi mai puţin habar când voi putea să mă achit faţă de dumneavoastră.

— Când vremurile sunt grele, e ceva obişnuit să ceri ajutor familiei, şi noi suntem rude, spuse realist Simon. Dar situaţia ta e grea. Chiar dacă nimeni nu contestă pretenţia ta la moşie, e costisitor să cumperi seminţe, vite, echipament şi să angajezi mână de lucru.

Philippe se strâmbă.

— Ştiu. Mă gândeam că, după ce aveam să ne întoarcem la castelul Chambron, acolo urma să fie moşia bine administrată pe care o ştiam. În schimb... respiră tremurat. Nici măcar nu ştiu de unde să încep

ca moşia să fie din nou productivă.

— Ştii cine se ocupă de afacerile legale ale tatălui tău? Presupun că folosea un notar pentru contracte, testamente, acte de proprietate, chestiuni de genul ăsta. Notarul tatălui tău ar putea să te ajute să-ţi clarifici poziţia legală. Poate că sunt fonduri disponibile pentru a le investi în proprietate.

— Mi-ar plăcea să cred aşa, dar pare prea frumos să fie adevărat, spuse Philippe pesimist. Notarul e un domn Morel în Saint-Denis, la nord de Paris, dar nu l-am cunoscut. Tata intenţiona să facă un testament prin care să-mi lase mie moşia, dar nu ştiu dacă l-a făcut. Mi s-a spus că a trebuit să fugă pe neaşteptate. Ridică din umeri. Sper că acum că împăratul s-a întors pe tron, tribunalul îmi va sprijini cererea.

— E acum pe tron, dar nu ştiu cât de mult va putea să-l menţină când Aliaţii adună o armată să invadeze Franţa şi să-l dea jos pe Napoleon o dată pentru totdeauna.

— Împăratul a sfidat soarta în mod repetat! replică Philippe furios. O s-o facă şi de data asta!

— Poate, dar soarta îi e destul de potrivnică. Hotărându-se să îi dezvăluie că se află în tabere opuse ale lungilor războaie, Simon zise: După cum am spus, tu şi Marie sunteţi bine-veniţi să staţi aici câtă vreme îţi revii şi îţi clarifici viitorul. Dar ar trebui să ştii că am fost colonel în armata engleză şi abia recent am părăsit rândurile armatei. Eu şi Suzanne nu dorim ca această casă să se transforme într-un câmp de bătălie politică, dar înţeleg dacă te simţi inconfortabil să rămâi sub acest acoperiş.

Philippe se dădu înapoi pe fotoliu, trăgându-şi răsuflarea cu un sunet precum cel al unui şarpe ce sâsâia.

— De ce aţi adăpostit un duşman? Să ne umiliţi sau să ne distrugeţi?

— Nu te văd ca pe duşmanul meu. Pot recunoaşte că unele din reformele lui Bonaparte au fost excelente şi mult întârziate, cum ar fi reforma sistemului juridic. Dar dorinţa lui de a cuceri lumea şi în acest proces să pricinuiască moartea unor întregi armate de oameni, ca să nu mai pomenesc de însăşi Franţa... Îşi muşcă limba să nu mai spună altceva. Asta nu pot ierta.

— Aş vrea ca eu şi Marie să putem pleca din casa asta! spuse Philippe cu o violenţă bruscă. Dar suntem prinşi în capcană. N-o pot supune unei vieţi în dărăpănătura aceea în condiţia ei şi eu... eu sunt prea slăbit chiar pentru a mă năpusti afară.

— Nu te gândi la noi ca la un duşman, spuse din nou Simon cu o voce împăciuitoare. Gândeşte-te la noi ca la o familie. Suzanne a fost amuzată să-şi dea seama că este mama ta vitregă şi că e pe cale să devină bunică, iar ea şi cu Marie se împrietenesc foarte repede. Sunt înţelepte să nu permită politicii să intervină în legăturile de familie şi de prietenie.

— Aş vrea să pot face şi eu la fel, spuse Philippe cu ochi întunecaţi.

— Nu-ţi cer să renunţi la credinţa ta faţă de împărat sau să uiţi bravul tău serviciu militar. Aşa cum am spus, eşti bine-venit să stai aici în timp ce lumea noastră se reaşază în matcă. Îţi cer doar să nu lucrezi pentru Bonaparte cât timp locuieşti sub acest acoperiş. Simon zâmbi uşor. Promit să nu discut despre politică, dacă şi tu te abţii.

— Promit, spuse Philippe ezitant. Dar aş vrea să fi fost mai puţin generos. Ar fi mai uşor dacă v-aş putea dispreţui.

— În felul ăsta, viaţa poate fi al naibii de ciudată,

rosti Simon amuzat. Unul din cei mai buni oameni pe care i-am cunoscut vreodată era un maior francez care m-a capturat. Am reuşit să scap şi nu ştiu care îi e soarta, dar sper că trăieşte şi că e bine undeva în lume.

Asta născu un zâmbet reţinut din partea lui Philippe.

— O să încerc să-mi amintesc că duşmanul e o entitate politică şi nu oameni ca persoane individuale. Scoase un oftat obosit. Mulţumesc că aţi venit. Acum trebuie să dorm. Mă întreb dacă îmi voi mai recăpăta vreodată puterile?

— O să-ţi revii. În Spania am avut o febră groaznică la fel ca asta pe care ai avut-o tu. A trecut mult timp până când mi-am revenit complet, dar am reuşit. Şi iată-mă în putere şi capabil să te enervez.

Philippe râse.

— Mai bine să plecaţi înainte de a-mi asuma riscul de a vă simpatiza. Cu un oftat istovit se lăsă pe spate din nou pe fotoliu şi închise ochii. Suzanne, bunică?

— Greu de crezut, dar sunt sigur că va fi bună.

Simon se gândi să întrebe dacă oaspetele lui refractar ar vrea ajutor să se întindă în pat, dar se hotărî să se abţină. Philippe acceptase deja mai mult ajutor decât ar fi vrut.

Încet, Simon ieşi din cameră şi coborî scările. Suzanne şi Marie îi aşteptau întoarcerea în camera de mic dejun.

— Nu s-au scos pumnale, spuse concis Simon. Philippe a fost îngrozit să afle că sunt ofiţer în armata engleză, dar a acceptat fără tragere de inimă ospitalitatea noastră în baza faptului că suntem rude. Am căzut de comun acord să nu discutăm politică.

Marie scoase un oftat de uşurare.

— Locul îmi e lângă soţul meu, dar nu vreau să plec de aici.

Mâna protectoare coborî pe rotunjimea pântecului.

— Iar noi nu vrem ca voi să plecaţi, spuse cu căldură Suzanne. Îmi place să am o familie lângă mine. Şi abia aştept să fiu bunică!

Râseră cu toţii pentru că era imposibil să-ţi imaginezi o femeie aşa de frumoasă şi de tânără ca Suzanne să fie bunică, dar aşa cum Simon îi spusese lui Philippe, avea să fie o bunică bună. Cu glas tare zise:

— Suzanne, Philippe a spus că notarul lui Jean-Louis era domnul Morel din Saint-Denis. Ăsta e omul de care ai pomenit, nu-i aşa?

Ea dădu din cap.

— L-am văzut doar o dată, când Jean-Louis m-a dus acolo să semnez nişte documente. După aceea m-au băgat într-o cameră cu ceai şi prăjituri în vreme ce bărbaţii au continuat să discute chestiuni importante ce erau prea complicate pentru a fi înţelese de minţi slabe de femeie. A fost şi foarte plictisitor.

Simon zâmbi la tonul ei caustic.

— În dimineaţa asta trebuie să trec pe la bancherul meu, aşa că o să întreb acolo dacă cineva cunoaşte numele de Morel şi dacă omul mai practică încă în Saint-Denis. Dacă da, îi pot scrie o scrisoare să aflu dacă are vreun document al lui Jean-Louis.

— Ar fi util să ştim unde ne situăm eu şi Philippe, spuse Marie gânditoare. Dacă e cazul.

Se părea că Marie era practică, ceea ce le era de folos ei şi soţului ei în situaţia lor neclară. Simon bănuia că tânăra pereche avea nevoie de un bun falsificator pentru a fabrica un testament în favoarea

lui Philippe. Însă asta nu era ceva ce-şi putea întreba bancherul.

Ziua începu cu ploaie, dar când soarele îşi făcu apariţia după prânz, Suzanne se duse după Simon în mica încăpere pe care el o folosea drept birou.

— Ai vrea să mergem puţin la plimbare? Se spune că parcul din Bruxelles e foarte frumos şi până acum n-am văzut aproape nimic din oraş.

— E o idee excelentă. Îşi puse tocul în suport şi se ridică, întinzându-se. A sosit corespondenţa de la Londra în timp ce noi eram plecaţi şi trebuie să-i acord atenţie. Viaţa era mai uşoară când eram în Spania şi nu puteam fi găsit de intendenţi şi administratori.

— Mult mai simplă, încuviinţă ea. Era doar o chestiune de a te feri de gloanţe şi a găsi destulă mâncare.

El chicoti.

— În mare parte din timp n-a fost aşa de rău, dar o plimbare la soare cu încântătoarea mea soţie e de o mie de ori preferabilă gloanţelor şi documentelor de afaceri.

Când ieşiră, ea inspiră adânc şi îşi strânse pe lângă trup şalul, apărându-se de aerul rece de aprilie. Parcul era la doar câteva minute distanţă de mers pe jos şi era foarte întins, înconjurat de clădiri publice masive şi de palate particulare. În interiorul parcului erau alei mărginite de copaci înalţi, fântâni, covoare colorate de flori de primăvară şi bărbaţi şi femei la fel de plini de culoare, care se bucurau de vreme şi de ocazia de a-şi întâlni prietenii.

— Cu siguranţă că sunt mulţi soldaţi aici, observă Suzanne plimbându-se la braţul lui Simon.

— Bruxelles a avut întotdeauna o garnizoană

engleză, spuse Simon. Acum că Wellington şi-a făcut din oraş cartierul său general, în fiecare zi vin tot mai mult soldaţi.

— Şi spioni, sunt sigură. Fără îndoială că Kirkland va fi foarte interesat de ce-i vei relata.

— Din păcate, nimeni nu ştie ce se petrece, aşa încât spionii trebuie să recurgă la presupuneri şi la ameninţări, spuse Simon. Doar Bonaparte îşi cunoaşte planurile şi chiar şi el poate că nu ştie ce va face în viitor.

Se apropie o altă pereche şi bărbatul exclamă cu plăcere:

— Domnule colonel Duval, cât mă bucur să vă văd aici! Sunteţi în căutarea unui nou post?

— Domnule maior Becket! Şi eu mă bucur să vă văd. Acum am părăsit armata. Dar mi-am asigurat o soţie încântătoare.

Simon făcu prezentările şi politeţurile continuară înainte de a se despărţi. Când îşi continuară plimbarea prin parc, Simon spuse:

— Trebuie să comand cărţi de vizită pentru că se pare că ne vom învârti mult prin societate cât stăm aici.

— Şi reuniunile sunt utile pentru culegerea de informaţii.

— Exact. Mai sunt bune şi pentru mâncare şi băutură pe gratis, zise prompt Simon.

— O să am nevoie de câteva rochii noi şi de cărţi de vizită, spuse Suzanne. Ar putea fi costisitor.

— De ce crezi tu că am fost la bancă azi-dimineaţă?

Ea chicoti şi apoi zâmbi dulce când un alt militar îl salută pe Simon. Mai urmară şi alte câteva întâlniri de acest fel.

Când se întoarseră din drum să iasă din parc, Suzanne arătă spre patru cavalerişti care mergeau călare pe aleea ce mărginea parcul. Purtau toţi uniforme negre şi caii lor erau negri şi lucioşi.

— Cine sunt bărbaţii aceia spectaculoşi?

— Corpul ducal Brunswick, un grup de voluntari germani format de ducele de Brunswick după ce francezii i-au preluat ducatul. Sunt nişte luptători grozavi.

— Şi decorativi. Suzanne îşi miji ochii. Au pe pălării cranii din argint?

— Ai nişte ochi ageri. Soldaţii încearcă adesea să se întreacă între ei cu uniforme extravagante. În vocea lui Simon se putu auzi amuzamentul. Wellington le permite ofiţerilor să poarte ce doresc, dar interzice să aibă umbrele în luptă pentru că nu arată prea soldăţesc.

— Are dreptate, spuse Suzanne, zâmbind la imaginea ce-i apăru în minte cu nişte ofiţeri cu umbrele. Aş zice că ai nevoie de amândouă mâinile pentru căpăstru şi arme!

Trecură pe lângă fântână când se îndreptară spre ieşirea din parc, simţind o ploaie jucăuşă de stropi adusă de vânt. Pe partea cealaltă a fântânii un grup de oameni înconjura un bărbat zvelt şi drept într-o redingotă albastră. Deşi era departe de soldaţii arătos îmbrăcaţi răspândiţi prin parc, avea o aură inconfundabilă de autoritate ce atrăgea atenţia.

Cu vocea şoptită, ea întrebă:

— Acela e Wellington?

Simon se uită în direcţia arătată de ea.

— Da, Ducele de Fier în persoană. *Cuceritorul cuceritorului lumii*. Bărbatul de la care toată lumea aşteaptă să fie salvatorul Europei.

— E o povară grea de purtat, remarcă Suzanne.

— Poate face faţă luptei, dar nu-l invidiez pentru partea politică. Jumătate din bărbaţii din jurul lui vor să pescuiască funcţii înalte în armată sau să fie în echipa lui. Îmi imaginez că vrea să cheme oameni cu care a lucrat şi în care are încredere din Peninsulă, în vreme ce cartierul general din Londra face presiuni să ia tineri din familii puternice, care nu au deloc experienţă militară.

— Faptul că e un erou nu e de ajuns pentru a-şi alege propria echipă? întrebă ea neîncrezătoare.

— O să aibă câţiva din oamenii pe care îi vrea, dar probabil că va trebui să accepte şi câţiva nătărăi inutili.

— Evitarea gloanţelor începe să pară a fi mai simplă decât navigarea prin apele politicii, spuse ea sincer.

— Gloanţele sunt doar din când în când. Politica e eternă.

Suzanne chicoti.

— Asta era adevărat chiar şi în harem. Politica era fără sfârşit şi câteodată letală.

Simon era pe cale să răspundă, când vocea i se schimbă:

— Ducele m-a văzut şi se îndreaptă spre noi.

Suzanne se uită şi văzu că Wellington se depărtase de anturajul lui şi venea întins spre ei.

— Colonele Duval! Mă bucur să te văd. Nu ştiam că eşti în Bruxelles.

— Am venit în Bruxelles în interes personal, domnule, spuse Simon când bărbaţii îşi strânseră mâinile. Permiteţi-mi să v-o prezint pe soţia mea, Suzanne Duval.

Ducele îşi îndreptă privirea apreciativă spre Suzanne. Ea reuşi să salute, dar se simţi absurd de

timidă. În mintea ei, el fusese un personaj distant, divin şi iată-l aici în persoană. Nu era divin, dar cu siguranţă că era un bărbat care radia putere şi autoritate şi unul care era în relaţii bune cu soţul ei.

— Am auzit că aţi călătorit de la Viena la Bruxelles în doar o săptămână? zise Simon.

— Nu o săptămână pe care mi-aş dori să o repet, spuse Wellington concis. Am auzit că ţi-ai vândut postul?

— După abdicarea împăratului, părea că venise timpul să mă ocup de treburile mele personale. Zâmbi afectuos spre Suzanne. Ceea ce a mers de minune, după cum puteţi vedea.

Începură să vină alţi oameni după Wellington.

— Şi eu am treburi de care trebuie să mă ocup, spuse ducele. Vino la mine mâine la prima oră. Aş vrea să discutăm ceva.

— Desigur, domnule.

Stabiliră o oră înainte ca atenţia lui Wellington să fie solicitată de o doamnă cochetă şi foarte costisitor îmbrăcată.

Când Simon o luă de braţ pe Suzanne şi îşi continuară drumul spre ieşirea din parc, ea spuse:

— Mă întreb ce vrea de la tine.

— Poate că vrea să devin un membru neoficial al echipei sale, spuse Simon gânditor. Ştiu ce este de făcut şi pentru că nu mai sunt ofiţer activ, aş putea fi cooptat cu discreţie, cu mai puţine implicaţii politice.

Suzanne îşi muşcă buza să nu zică ceva. Cu războiul care se apropia, asta nu putea fi ceva de bine.

capitolul 27

Wellington îl întâmpină pe Simon fără întârziere

când acesta sosi la întâlnirea lor.

— Regret că te-am invitat aşa de devreme, dar a fost singurul interval de timp disponibil în următoarele câteva zile.

— Îmi pot doar închipui solicitările legate de timpul dumneavoastră.

— Nu numai militar şi politic, dar şi social, spuse ducele sec, indicându-i lui Simon să ia loc pe un fotoliu. Populaţia trebuie asigurată că Bonaparte nu va intra în oraş săptămâna viitoare.

Simon se aşeză.

— Puţin probabil, dar cu Napoleon, cine poate şti?

— Exact, de aceea am vrut să vorbesc cu dumneata. Wellington se aşează în faţa oaspetelui său cu o expresie serioasă. Împăratul a fost întotdeauna un diavol neliniştit. A fost o greşeală din partea lui că a evadat din Elba în vreme ce Congresul de la Viena era încă în sesiune. Cu toţi conducătorii Aliaţilor acolo, l-am declarat imediat proscris pentru că a încălcat Tratatul de la Paris. Ducele schiţă un zâmbet periculos. Şi am putut să cădem de acord asupra unei strategii pentru a-l înfrânge o dată pentru totdeauna.

— Greşeala lui e norocul nostru, spuse Simon. Înţeleg că planul e ca Aliaţii să desfăşoare o jumătate de duzină de armate într-un mare arc de-a lungul a jumătate din Europa, apoi să mărşăluiască cu toţii spre Franţa şi să zdrobească Parisul. Anglia şi olandezo-belgienii sunt aici pe partea vestică a arcului, prusacii sunt imediat spre est şi austriecii şi ruşii la capătul dinspre est.

Wellington dădu din cap.

— Dar va fi nevoie de timp pentru ca Aliaţii să organizeze aceste armate. Napoleon se poate mişca mult mai repede. Poate că nu are sprijinul tuturor

cetăţenilor, dar armata îl susţine puternic şi ei sunt dintre cei mai buni şi mai experimentaţi soldaţi din Europa. Se încruntă. În vreme ce trupele mele au fost trimise în America de Nord să dea coloniştilor o lecţie usturătoare. Au fost rechemate, dar mutarea armatei mele din Peninsulă aici va cere timp şi nu cred că avem îndeajuns.

— Napoleon a preferat întotdeauna atacul apărării, încuviinţă Simon. Dacă ar fi să fac o presupunere, aş spune că va încerca să înfrângă armate diferite câte una pe rând, în loc să aştepte ca ele să-l înconjoare. Belgia e cel mai aproape de Paris şi în opinia lui o consideră o parte a Franţei şi de drept *a lui.* Probabil că va încerca să despartă trupele engleze şi prusace pentru a putea nimici armatele acestea separat.

Wellington dădu aprobator din cap.

— Văd că nu ţi s-a tocit spiritul de când ai părăsit armata. Acum eşti plecat oficial din armată, nu-i aşa?

— Da, e oficial. Sunt din nou civil.

— Bine. Wellington se încruntă. E o mare lipsă de informaţii militare. Pentru că suntem într-o situaţie incertă când nu e chiar război, mi se interzice să trimit cercetaşi de cavalerie în nordul Franţei să văd ce se petrece acolo.

— L-aţi putut aduce pe colonelul Colquhoun Grant[11]? E extrem de bun la spionaj.

Simon ştia asta pentru că lucrase îndeaproape cu Grant.

— El va conduce operaţiunea oficială de spionaj, e militar. Dumneata nu mai eşti. Ducele îl fixă cu o privire pătrunzătoare pe Simon. Eşti la fel de bun la

11 Locotenent-colonelul Colquhoun Grant a fost un soldat al armatei britanice şi ofiţer de informaţii în timpul războaielor napoleoniene. (n.tr.)

spionaj ca Grant şi nu mai eşti ofiţer. În plus, cu originea franceză, poţi călători prin Franţa ca francez.

Simon simţise că se va ajunge la asta.

— Aşa că aţi vrea să merg în Franţa civil să văd ce aş putea observa.

Ducele dădu din cap.

— Trebuie să aflu cum va ataca Bonaparte, şi dumneata ai putea să-ţi dai seama de asta. Dar ar putea fi periculos pentru că nu vei purta uniformă. Dacă eşti prins şi acuzat de spionaj, foarte probabil că vei fi împuşcat.

Ceea ce aproape că i se întâmplase lui Simon în Portugalia. Se gândi la asta. Talentul său la limbi străine îl condusese la a face muncă de spionaj în civil şi aproape că murise din această cauză.

În trecut acceptase riscurile ca parte a misiunii sale, dar pe atunci n-o avea pe Suzanne. Viaţa era mai atrăgătoare acum decât fusese în anii săi de armată.

Dar pur şi simplu nu putea spune nu. Nu lui Wellington şi nu lui însuşi şi propriului simţ al datoriei.

— Am treburi personale ce-mi oferă un motiv bun să merg la Paris. Dacă se întâmplă să văd ceva interesant, evident că aş fi dispus să transmit informaţia.

— Ce om de ispravă! spuse ducele ridicându-se. Îmi pare rău că sunt aşa de direct, dar acum trebuie să mă văd cu câţiva din oamenii mei să studiem hărţile.

— Şi diseară probabil că va trebui să mergeţi la o petrecere şi să arătaţi calm, atotştiutor şi cu totul sigur că victoria va fi a noastră.

Ducele scoase un râs aspru.

— Exact. Când ieşi, dă-i secretarului meu adresa dumitale, aşa încât dumneata şi încântătoarea dumitale soţie să fiţi puşi pe diverse liste de invitaţii.

Va fi o primăvară plină de frivolităţi, şi ăsta e un alt fel de război.

Îşi strânseră mâinile, şi Simon ieşi, lăsându-şi adresa la secretar, aşa cum i se ceruse. Crezuse că vremea lui ca spion luase sfârşit, dar se părea că nu.

Ce vremuri interesante!

Suzanne îl aştepta când Simon se întoarse din vizita la Wellington. Văzându-i expresia, îl luă de braţ şi îl conduse în micul birou. După ce închise uşa, afişând o expresie serioasă pe faţa ei frumoasă, îi spuse:

— N-o să-mi placă asta, aşa-i? O să te alături oamenilor lui ca voluntar?

Simon se întoarse şi o îmbrăţişă, absorbindu-i căldura şi inhalând mireasma de femeie şi de lămâie picantă.

— E ceva ce mă tem că-ţi va plăcea şi mai puţin.

Ea înţepeni şi se îndepărtă, uitându-se direct în ochii lui.

— Ce?

— Lui Wellington nu i se permite să trimită cercetaşi de cavalerie în Franţa, aşa încât vrea ca eu să devin un spion civil pentru că pot fi un francez autentic, spuse succint Simon.

Ea se făcu atât de palidă, încât el se temu că va leşina. Se aşeză pe un scaun şi spuse:

— Spune-mi cum intenţionezi să procedezi.

El se aşeză pe celălalt scaun, sperând din suflet că asta nu va distruge relaţia dulce şi plină de speranţă pe care o clădiseră cu atâta grijă.

— Mă gândeam să fac o vizită în persoană domnului Morel în Saint-Denis. Am treburi legitime cu el şi îmi va oferi un motiv bun să călătoresc în nordul Franţei şi la Paris.

Suzanne cântări vorbele lui, apoi dădu scurt şi hotărât din cap.

— E un motiv bun pentru că e adevărat. Pentru călătorie, avem nevoie de o trăsură uzată. Nu dorim să arătăm prea prosperi.

— *Avem?* spuse el surprins. Plec singur, Suzanne.

— Nu, n-o să pleci singur, replică ea calm. Vom fi foarte normali dacă vom călători ca o pereche cu mijloace modeste ce se îndreaptă spre Saint-Denis să se intereseze despre o posibilă moştenire. E o poveste pe care chiar şi un poliţist bănuitor o va crede, pentru că e adevărată.

— Nu vreau să te expui riscului, Suzanne, spuse el vehement. N-aş putea suporta dacă ai fi rănită.

— Ce coincidenţă! Suzanne îi aruncă un zâmbet îngeresc. La fel simt şi eu în ce te priveşte.

El o privi. Ofiţerul de spionaj din el îşi dădea seama că ea avea dreptate: o pereche obişnuită călătorind împreună era mai puţin probabil să atragă atenţia faţă de un bărbat care călătorea singur.

— Eşti prea frumoasă să călătoreşti neobservată.

— Pentru o femeie nu e greu să se facă a părea şleampătă şi istovită, ripostă ea. Şi tu va trebui să-ţi schimbi înfăţişarea pentru a arăta mai puţin ca un ofiţer, pentru că te mişti cu prea multă încredere şi autoritate. Desigur că deja ştii cum s-o faci pentru că ai mai făcut munca asta înainte.

— Am făcut-o şi o s-o fac cel mai bine singur! Nu vreau să vii cu mine.

— Nu vrei să vin cu tine sau nu vrei să mă expun riscului. Sunt două lucruri diferite.

Simon scoase un oftat exasperat.

— Ştii că te vreau întotdeauna cu mine în împrejurări obişnuite, dar nu şi când ne-am putea afla

în pericol. Într-o situaţie dificilă, aş fi neatent pentru că mi-aş face griji pentru tine.

— Şi invers. Îl privea cu seriozitate. Să ştii că nu sunt cu totul inutilă. M-ai învăţat cum să lupt când e necesar şi cum să mă apăr. Se încruntă. Înainte de plecare, aş vrea câteva lecţii practice în poligonul acela de trageri unde mergeţi tu şi Jackson.

El o privi cu inima îndurerată. Era insuportabil să-şi închipuie că i s-ar putea întâmpla ceva în orice clipă, dar dacă el ar fi răspunzător? Gândul era de neconceput.

— O călătorie discretă cu trăsura la Paris nu e o chestiune atât de periculoasă, nu-i aşa? spuse ea pe un ton blând, convingător. Cetăţenii francezi o fac tot timpul. Am merge pe drumuri frecventate, şi amândoi am fi înarmaţi. Am călătorit la castelul Chambron şi înapoi fără probleme. Ar fi probabil la fel.

Simon scutură din cap.

— Franţa e îngrijorată, şi soldaţii se adună şi sunt nerăbdători să lupte. Nici nu putem şti ce ordine se emit care ar afecta călătorii. Poate că Napoleon închide graniţele de la nord.

— Franţa e o naţiune mare şi viguroasă, Napoleon şi ambiţiile lui pot fi în centrul atenţiei în ochii lumii, dar dincolo de asta, mare parte din populaţie îşi vede de treburile obişnuite ceea ce include notari, testamente şi proceduri legale.

— Poate că am avea parte de o călătorie sigură şi uşoară, admise el. Dar nu putem şti dacă chiar aşa se va întâmpla. Franţa poate exploda cu noi la mijloc.

— Viaţa e întotdeauna nesigură şi potenţial periculoasă. Am putea să ieşim în stradă şi să fim făcuţi una cu pământul de o trăsură grăbită, sublinie ea. De ce să nu-mi dai voie să te însoţesc în această

primă călătorie? Putem fi acolo şi înapoi în mai puţin de două săptămâni. Dacă e evident în detrimentul muncii tale să fiu cu tine, o să-ţi accept părerea şi o să fiu o soţie ascultătoare. Se încruntă. Mă rog, poate că o să fiu. Nu pot promite.

El trebui să zâmbească.

— Ca întotdeauna, sinceritatea ta e admirabilă şi mai degrabă înfricoşătoare.

Suzanne zâmbi la rândul ei, simţind că a câştigat.

— Cred că aş fi de folos. Femeile pot afla lucruri pe care bărbaţii nu pot, exact cum şi reversul e adevărat.

— Dar să nu arăţi aşa de frumoasă încât femeile să te urască, iar bărbaţii să-şi amintească mereu de tine. Se încruntă. Trebuie să obţinem documente de cetăţeni francezi şi nu ştiu dacă pot aranja asta din Belgia.

— De ce să nu călătorim ca belgieni? Putem trece drept belgieni la fel de uşor ca şi francezi. Doar accentul e uşor diferit. În mijlocul discuţiei, ea trecu pe accentul de Bruxelles şi o făcu foarte bine. Mereu a existat un du-te-vino între Franţa şi Belgia şi n-ar trebui să fie greu să aranjăm documentele de vreme ce acum locuim aici.

— Are sens, încuviinţă el. Să plecăm cam într-o săptămână? Vom avea nevoie de haine noi şi de posibilitatea să exersăm personajele pe care intenţionăm să le jucăm.

Se concentră o clipă, adoptând rolul unui bărbat liniştit, cu venituri medii, mulţumit cu soarta sa în viaţă.

Ea dădu să răspundă, apoi clipi.

— Ţi-ai schimbat înfăţişarea! Nu mai pari soldat. Ţinuta ta e mai puţin dreaptă. Dar e mai mult de-atât. Acum e mai uşor să fii trecut cu vederea.

— Am mai făcut genul ăsta de lucruri şi înainte, sublinie el. Dar eşti sigură că poţi arăta destul de ştearsă pentru călătoria la Paris?

Ea râse, apoi închise ochii pentru mult timp. Faţa îi rămase nemişcată şi cumva deveni mai puţin frumoasă. Mai puţin memorabilă. Era ca şi cum închisese o lampă şi trecuse de la a lumina o cameră la a fi doar o lampă slabă de pe un culoar.

— Chiar poţi să faci în aşa fel încât să arăţi aproape comună! spuse el. N-aş fi crezut că e posibil, *ma belle*.

— A trebuit să fiu actriţă destul de des în viaţă, spuse ea cu tristeţe. Mă bucur că nu trebuie să joc cu tine, dar încă mai am acest talent.

Se ridică şi se sprijini de el pentru o îmbrăţişare. El o luă în braţe dorind să rămână veşnic acolo în această clipă plină de siguranţă şi de căldură. Însă pericolul îi aştepta. Cât de mult n-avea cum să ştie. Dar nu putea scăpa de sentimentul că lumea urma să se prăbuşească în jurul lor.

capitolul 28

După ce plecă de la Suzanne, Simon se duse să-l caute pe Maurice. Îl găsi pe bătrân stând la soare în faţa micului grajd din spatele casei, fumând pipă şi arătând mulţumit de viaţă.

— Având în vedere de câtă vreme vă cunoaşteţi tu şi Kirkland, spuse Simon, bănuiesc că, dacă vreau să obţin acte care să dovedească cetăţenia belgiană pentru mine şi soţia mea, tu ai şti cum se procedează?

Ochii lui Maurice luciră amuzaţi.

— Aş crede că aş şti. Ce nume vreţi pe ele?

— Ale noastre. Nu pretindem că suntem alte

persoane, vrem doar să călătorim în Franţa să vizităm un notar. Cum vremurile sunt nesigure, ar fi mai simplu dacă suntem belgieni, nu francezi sau englezi. Duval e un nume obişnuit.

— Foarte înţelept. Maurice pufăi din pipă. Mai aveţi nevoie de ceva?

— O trăsură mică destul de uzată, dar respectabilă. Bani francezi. Hărţi ale Franţei şi ale Parisului care să ne ghideze pe drum. Suntem doar doi oameni obişnuiţi care fac cercetări legate de o posibilă moştenire. Nu vrem să atragem atenţia.

— Greu de realizat cu o femeie ca doamna.

— A promis să arate şleampăt şi greu de ţinut minte, explică Simon.

— O să cred când o să văd, pufni Maurice, fără a fi convins. Vreţi să merg eu cu dumneavoastră?

— Am părea prea bogaţi. Suntem respectabili, dar departe de a fi bogaţi.

— Bună alegere când se călătoreşte în vremuri nesigure, încuviinţă Maurice. Să găsesc o trăsură e uşor, dar vor trebui câteva zile să vă fac rost de acte belgiene.

Simon dădu din cap.

— Câtă vreme te ocupi, ai putea să faci şi un set de acte ce să arate că suntem cetăţeni francezi? O să-ţi dau nume şi locuri care să aibă sens în acest scop. Vrem să plecăm cam într-o săptămână.

— E suficient timp. Maurice se ridică fără grabă. Mă duc să mă ocup de acte chiar acum.

Simon se întoarse în casă, făcându-şi o listă în minte cu ce mai trebuia făcut. Avea să amenajeze pentru Suzanne un poligon. Să mai găsească şi un cuţit mic, uşor de ascuns pentru a-l avea asupra ei. Încă se simţea deranjat că trebuia s-o ia într-o zonă cu risc de

război, dar pentru că era aşa de hotărâtă, avea s-o pregătească cât putea de bine.

Asta însemna atât rugăciuni, cât şi arme.

Următoarele zile fură ocupate, pentru că Suzanne se pregătea pentru călătoria ei la Paris. Lucrând împreună, ea şi Simon alcătuiră un arbore genealogic al familiei Duval atât cât ştiau. Erau prea multe ramuri retezate prin violenţă. Prea multe semne de întrebare. Ea credea că domnul Morel servise familia Duval timp de mulţi ani, aşa că poate va putea completa spaţiile lăsate goale.

Fu bucuroasă că mersese de mai multe ori la poligon. Nu numai că îşi îmbunătăţise ţinta, dar se şi familiarizase mai bine cu mânuirea noilor pistoale. Dacă urma să aibă vreodată nevoie să le folosească, trebuia să fie rapidă şi sigură pe ea.

Simon îi mai dăduse lecţii complexe de autoapărare, inclusiv o priză ce tăia circulaţia sângelui spre creier şi putea lăsa o persoană inconştientă în câteva secunde. Din greşeală, îl lăsase inconştient când făcuseră exerciţii. Se trezise clipind, după câteva minute îngrozitoare, şi subliniase că priza nu trebuia ţinută pentru mult timp, altfel risca să afecteze creierul victimei.

La fel de important, dar mai puţin dramatic era îmbogăţirea garderobei sale. Cele mai bune croitorese erau prea ocupate pentru a realiza repede haine noi, aşa încât Suzanne comandă doar câteva rochii elegante pentru a le avea după ce se întorceau din Franţa. Putu cumpăra o bonetă simplă şi o pelerină de-a gata, iar ea şi Jenny făcură câteva haine ce se potriveau rolului ei de soţie modestă cu mijloace aşijderea.

Dar când cumpărară ţesături, Suzanne găsi un cupon dintr-o superbă mătase roşie strălucitoare ce îi dădu o idee. Cumpără destul material să facă o rochie ce putea fi extravagantă, lucrând personal la ea, aşa încă să nu fie cerute nici un fel de explicaţii. Aproape că terminase rochia şi lucra la tivul fustei, când Jenny veni la ea s-o întrebe ceva.

Privirea lui Jenny se fixă asupra rochiei roşii.

— Dumnezeule! E... foarte aprinsă. Dar ţesătura e frumoasă şi culoarea asta vă vine foarte bine la părul negru.

— Totuşi, nu e o culoare foarte respectabilă, aşa-i?

Suzanne ridică rochia până la nivelul feţei, ceea ce expunea culoarea, dar nu şi cât de adânc era decolteul.

— Nu ştiu dacă aş avea curajul s-o port în public, dar... Se opri cu delicateţe. Cred că colonelului i-ar plăcea s-o vadă în particular. Însă să nu spui nimic de asta. Este o surpriză la ocazia potrivită.

Jenny zâmbi conspirativ.

— Nici măcar lui Edgar n-o să-i spun!

Bucuroasă să schimbe subiectul, Suzanne spuse:

— Pare a fi mult mai fericit zilele astea.

— Ah, da! E aproape cum era înainte, acum că are slujba asta şi e de folos. Exerciţiile pe care le-a sugerat domnul colonel au ajutat şi ele. Mâna lui stângă nu va mai fi niciodată ce era, dar e mult mai bine. Poate face aproape tot cu ea.

— E bună la mângâiat iubita? spuse Suzanne, tachinând-o.

Jenny roşi şi se scuză plecând. Zâmbind, Suzanne termină tivul rochiei roşii, apoi o împachetă cu grijă în pânză simplă şi o puse la fundul cufărului ei de călătorie. Poate că nu va avea nevoie de rochia asta,

dar îi plăcea să fie pregătită.

Cu două zile înainte de plecarea planificată, îşi făcea ultimele pregătiri când în dormitor intră Simon cu un buchet de flori parfumate de primăvară pe care i le oferi cu o plecăciune teatrală.

— Pentru cea mai frumoasă dintre doamne, *ma belle!*

— Ce drăguţ din partea ta!

Îşi îngropă nasul în flori, încântată de miresme – şi îşi dădu seama că mai era ceva ascuns acolo. Curioasă, dădu florile la o parte şi găsi un pumnal mic într-o teacă din piele. Clipi surprinsă şi îl scoase.

— Eşti aşa de romantic*, mon chéri!* Lipi arma de inimă şi scoase un oftat plin de emoţie. Florile se ofilesc, dar un pumnal e trainic.

Simon surâse.

— Mă gândeam că dacă urma să aduc mai mult potenţial haos, măcar să includ şi flori. Teaca poate fi prinsă de gleznă ori coapsă sau poate fi ascunsă sub corset. Încearcă în diferite feluri să afli unde ţi-e atât confortabil, cât şi accesibil.

— O să-mi faci o demonstraţie cum să îl port şi cum să-l folosesc? întrebă ea. Sunt sigură că există tehnici utile.

— Mie îmi place să ţin un cuţit cu lama în sus pentru o lovitură de jos în sus. Demonstră cu cuţitul în teacă pentru a nu exista răniri accidentale. E mai uşor să blochezi o lovitură de sus în jos decât una care vine de jos în sus.

Ea luă arma acoperită de teacă şi încercă lovituri în ambele feluri.

— Înţeleg ce vrei să zici. Scoase pumnalul din teacă şi îl examină mai îndeaproape. E un mic pumnal

drăguţ ce mi se potriveşte bine în mână.

— Ca şi cu pistoalele, e bine să ai arme ce sunt confortabile şi uşor de folosit. Când apare pericolul, cu cât răspunzi mai repede, cu atât mai bine. Dacă trebuie să te gândeşti ce să faci, s-ar putea să fie prea târziu.

Înscenară o încăierare falsă cu pumnalul în teacă pentru ca ea să înţeleagă mai bine cum să-l folosească.

— Eşti rapidă, spuse el aprobator când se retrase din faţa unei lovituri ce ar fi putut să-l taie pe abdomen şi să-i provoace răni serioase dacă pumnalul n-ar fi fost în teacă.

— O să exersez mai multe lovituri pentru a le simţi mai bine, promise ea. Apoi se aşează pe marginea patului şi îşi ridică provocator fustele. Să încercăm să decidem cel mai bun loc pentru a ţine un pumnal?

Ochii lui se întunecară când o luă de o gleznă şi se aplecă să-i sărute interiorul coapsei.

— Va fi nevoie de ceva timp pentru a putea decide, spuse el răguşit.

— Avem timp, murmură ea trăgându-l pe pat cu ea.

Sfârşiră prin a râde împreună când mâinile alunecară pe sub haine cu intenţii viclene.

Învăţaseră bine ce făcea plăcere amândurora şi nu trecu mult până când râsetele deveniră gemete şi strigăte înăbuşite. Suzanne se zbătu sub atingerea lui înainte de a se prăbuşi într-o relaxare moale şi o intensă trepidaţie în adâncul fiinţei ei.

Luptându-se să-şi recapete suflarea, se întrebă când va fi capabilă să se deschidă către el în totalitate. Doar acest gând o făcu să se crispeze până când se sili să se relaxeze. Ajunseseră deja atât de departe.

Desigur că într-o zi va fi în stare de o totală intimitate conjugală.

Dar deocamdată, toată atenţia ei ar trebui îndreptată spre înnebunirea soţului ei. Şi ştia exact cum să procedeze...

Cu o zi înainte de plecare, Simon o găsi pe Suzanne ataşând o fundă unei bonete de altfel foarte simple şi o întrebă:

— Vrei să vii cu mine la o discuţie serioasă cu Philippe? E mai puţin bănuitor faţă de tine decât faţă de mine.

Ea puse deoparte boneta şi se ridică.

— E mai puţin decât era.

Simon îi oferi braţul.

— Aşa este, dar subiectul discuţiei o să-l înfurie peste măsură.

Împreună urcară spre dormitorul lui. Simon bătu la uşă, şi Marie strigă:

— Intraţi.

Ea şi soţul ei stăteau unul lângă altul pe mica sofa, bând cafeaua de dimineaţă. El se simţea destul de bine pentru a face câţiva paşi, deşi era încă slăbit. Simon se gândi că arăta mult mai bine decât atunci când îl găsiseră în castelul în ruine.

Philippe ridică din sprâncene, văzându-şi vizitatorii.

— Aţi venit să ne daţi afară din casă, acum că ne simţim mai bine?

— Prostii! spuse repede Suzanne. Am venit să discutăm o chestiune de afaceri.

Marie se ridică.

— Vă las, ca să nu vă deranjez.

— Nu-i nevoie, spuse Simon. Stai, te priveşte şi pe tine.

Philippe se încruntă.

— Acum încep să mă îngrijorez.

Marie îl luă de mână.

— Nu-i nimic grav. Am găsit numele şi adresa notarului tatălui tău, domnul Morel. Încă are biroul în Saint-Denis, aşa încât eu şi Suzanne am decis să ne ducem personal la el să aflăm care e starea afacerilor legale ale domeniului Chambron. Bănuiala mea este că, chiar dacă are o copie a testamentului, nu vor exista bani, dar nu strică să întrebăm.

— Eu mai vreau să aflu dacă există ceva rămas din zestrea mea, adăugă Suzanne. Nu sunt optimistă, dar aş vrea să ştiu.

— Ai vrea să-mi dai o procură aşa încât să acţionez în numele tău? întrebă Simon. Ai putea specifica în ce fel ai dori să se procedeze cu banii, dacă aceştia există.

Philippe se încruntă, dar Marie spuse blând:

— Nu fi aşa de bănuitor, *mon chéri*. Dacă n-am fi avut încredere în Simon şi Suzanne, am fi fost morţi până acum. Eu, una, aş fi bucuroasă să ştiu care e situaţia noastră.

La vorbele ei, Philippe spuse fără tragere de inimă:

— Foarte bine, o să vă dau o procură, dar credeţi că e sigur să călătoriţi în Franţa cu situaţia asta aşa de incertă?

Suzanne zâmbi.

— Eu şi Simon am avut această discuţie. Nu există motiv să ne îngrijorăm aşa de tare. Dacă armata începe să avanseze spre noi, pur şi simplu o să ne ferim din calea ei. Repede!

Toţi izbucniră în râs şi Philippe ceru toc, hârtie şi un pupitru pentru a scrie procura. Când termină, i-o dădu lui Simon, dar îi spuse lui Suzanne:

— Aş vrea să discut ceva cu tine, Suzanne, între patru ochi. Marie, ai vrea să pleci împreună cu Simon?

Soţia lui se arătă mirată, dar ascultătoare, ieşi din cameră urmată de Simon. După ce uşa se închise, Philippe se întoarse spre Suzanne cu o privire intensă.

— Vrei să-mi spui cum a murit tata?

Ea se aşeză pe un scaun în faţa lui, simţindu-i dorinţa intensă de a şti mai multe despre tatăl lui.

— Cred că ştii că ne îndreptam cu o corabie spre Napoli. Jean-Louis cunoştea câţiva oameni la curtea regală din Napoli şi credea că e înţelept să părăsească Franţa.

Suzanne nu fusese sigură că-i va plăcea la Napoli, dar acceptase supusă planurile soţului ei. În acele zile era întotdeauna supusă.

— O furtună ne-a împins mult mai la sud decât normal şi mi s-a spus că acea corabie a corsarilor se afla mult mai la nord decât se aventurau astfel de vase. Corsarii au atacat în zori şi au luat echipajul nostru prin surprindere. Nu era decât haos şi confuzie. Trase adânc aer în piept amintindu-şi împuşcăturile, urletele şi flăcările. Trupurile... Piraţii au năvălit pe puntea principală sfârtecându-i pe toţi cei care se împotriveau.

— În bătălie există mereu haos, spuse sumbru Philippe. Ce s-a întâmplat cu tata?

Ea se gândi cât de mult să-i spună. Nu exista nici un motiv să-i spună că tatăl pe care îl idolatriza fusese un laş.

— Jean-Louis nu era omul care să se umilească în faţa piraţilor. Se uită în jos, nevrând ca Philippe să-i citească ceva în ochi. A fost... foarte repede. Nu ştiu dacă şi-a dat seama ce l-a lovit. El şi ceilalţi care nu s-au supus au fost aruncaţi în mare. Toţi ceilalţi, inclusiv

eu, am fost luaţi prizonieri şi făcuţi sclavi.

— Mă bucur să ştiu că a murit luptând ca un adevărat Duval. Philippe înghiţi greu, apoi brusc puse o altă întrebare şi mai dificilă: Crezi că sunt bastard? Mi s-a spus mereu că părinţii meu s-au iubit cu pasiune şi s-au căsătorit foarte curând după aceea, dar acum că sunt matur, mă întreb dacă tata chiar s-ar fi însurat cu o femeie mult sub condiţia lui, indiferent cât de frumoasă era sau cât de mult ar fi iubit-o.

— Îmi pare rău, Philippe, spuse ea cu blândeţe. Pur şi simplu, nu ştiu. Eram copil mic atunci când părinţii tăi s-au cunoscut. Ezită, alegându-şi cu grijă cuvintele. Bărbatul de peste treizeci de ani cu care m-am măritat eu era puţin probabil să se fi însurat cu o fată de condiţie modestă, dar ca tânăr exaltat, poate că ar fi făcut-o.

— Dacă eram legitim, nu m-ar fi luat să mă crească în casa lui?

Cuvintele lui Philippe erau un strigăt de jale.

— Nu neapărat. Pentru că mama ta era de condiţie modestă, poate că nu voia să te expună dispreţului cercurilor aristocratice pe care le frecventa. Sau poate că eşti bastard, dar erai singurul său fiu şi ţinea la tine. Poate că vom afla ceva de la notar ce ar putea fi lămuritor. Eu şi Simon am fost întotdeauna sinceri cu tine, să ştii.

Sinceri şi blânzi când era posibil.

— Aproape că aş vrea să nu fi fost, spuse el arătând din nou foarte obosit. Dar mulţumesc pentru că mi-ai răspuns la întrebări. Călătorie plăcută!

Închise ochii, din nou obosit.

Ea se ridică şi ieşi repede din cameră. Ar fi o mare dezamăgire dacă domnul Morel n-ar putea să le spună ceva util.

A doua zi dimineaţă, Simon şi Suzanne se îndreptară spre Paris, inima pasională şi periculoasă a Franţei.

capitolul 29

Călătoria prin nordul Franţei spre Saint-Denis fu din fericire lipsită de incidente. O luară pe drumul principal Bruxelles-Paris, ce era plin de mai mulţi soldaţi decât era de dorit să se vadă în timp de pace. Suzanne era bucuroasă că nici unul nu le dădea atenţie.

În afară de călătoria spre castelul Chambron, Suzanne nu făcuse nici o altă călătorie în Europa din momentul în care fusese capturată şi făcută sclavă. Nu fu mirată să constate că Simon era un călător experimentat, care ştia cum să se descurce în orice împrejurare, începând de la drumurile cu şanţuri adânci până la schimbul de cai la traversarea cu bacul.

Observă că în afară de a conduce mica lor trăsură, el observa cu atenţie tot ce-i înconjura, inclusiv unităţile militare. Wellington îşi alesese bine spionul.

Saint-Denis se afla la aproximativ o sută optzeci de kilometri de Bruxelles, şi călătorind într-un ritm relaxat, ajunseră la destinaţie la amiaza celei de-a patra zile. Când intrară în oraşul înghesuit de la marginea de nord a Parisului, Simon spuse:

— Biroul lui Morel se află chiar pe drumul ăsta pe care mergem. Să ne oprim să stabilim o întâlnire cu el?

— Am putea. Dacă avem noroc, poate că ar fi disponibil să discute cu noi, răspunse ea. Trebuie să recunosc că sunt nerăbdătoare să aud ce are de spus, dacă e cazul.

— Şi eu sunt curios. Simon îi zâmbi. E vremea să-ţi pui din nou în funcţiune şarmul tău aristocratic şi

frumuseţea.

— Iar tu trebuie să fii din nou un ofiţer superior de familie bună.

Spre amuzamentul ei, el făcu exact aşa, devenind sub ochii ei mai impresionant.

Probabil că şi ea făcuse la fel, pentru că atunci când lăsară trăsura şi caii la un grajd de peste drum, Simon spuse:

— Vino, *ma belle!* O să-i faci pe toţi bărbaţii din birou, inclusiv pe notarul însuşi, să iasă să te privească.

Ea râse.

— Nu cred că e genul receptiv. Mă voi mulţumi să fie politicos şi disponibil.

Notarul îşi avea biroul într-o clădire impozantă cu scări de marmură ce duceau la intrare. Ciocănelul greu din alamă indica un succes modest.

Când un funcţionar îi invită să intre, Simon rosti pe o voce care impunea ascultare:

— Suntem domnul şi doamna Duval şi vrem să-l vedem pe domnul Morel în chestiuni legate de Jean-Louis Duval, contele de Chambron.

Funcţionarul făcu ochii mari.

— Intraţi, domnule şi doamnă. Voi vedea dacă domnul notarul e disponibil.

Îi conduse într-o sală de aşteptare confortabilă, apoi dispăru pe coridorul din spate. Se întoarse după doar câteva minute.

— E încântat să vă întâlnească. Dacă doriţi să veniţi pe aici?

Fură conduşi spre interiorul casei către un birou elegant mobilat, dominat de o masă de lucru masivă din mahon lăcuit. Bărbatul din spatele mesei era de vârstă mijlocie şi la fel de chipeş şi îngrijit ca şi biroul

său. Se ridică atunci când ei intrară.

— Bună ziua, domnule şi doamnă Duval. N-am mai auzit numele de Jean-Louis Duval de multă vreme. Privirea i se mută spre Suzanne şi îşi ţinu respiraţia cu un şoc sonor. Doamnă contesă, sunteţi chiar dumneavoastră? Am crezut că aţi murit! Ochii i se îngustară când îl studie pe Simon. Dumneavoastră nu sunteţi Jean-Louis.

— Nu, nu sunt.

Simon se aşeză lângă Suzanne când notarul îi invită să ia loc. Morel făcu semn funcţionarului ce se foia pe lângă uşă.

— Gustări, te rog! Oaspeţii mei vin de pe drum şi trebuie să fie înfometaţi. Închide uşa după tine. Se aşeză din nou în spatele biroului, încleştându-şi mâinile în faţă pe suprafaţa din piele în relief. Doamnă contesă, nu mă îndoiesc de identitatea dumneavoastră, dar trebuie să verific. Vă amintiţi când ne-am întâlnit pentru prima dată?

Suzanne încuviinţă din cap.

— Jean-Louis m-a adus de la reşedinţa din Paris, spunând că există nişte formalităţi legale ce trebuie efectuate. Nu s-a obosit să-mi explice, firește. Dumneata ai fost amabil, dar indiferent faţă de mine. Aveam impresia că abia dacă mi-ai observat prezenţa.

— De fapt, am observat-o cu mare plăcere, dar am învăţat că nu e înţelept să acorzi o prea mare atenţie soţiei tinere şi frumoase a unui soţ mai în vârstă, indiferent cât de nevinovată îţi e admiraţia, explică el crispat. Apoi ce s-a întâmplat?

— Am semnat documentele ca o tânără soţie cumsecade şi ascultătoare, spuse ea încercând să-şi amintească cum fusese când era aşa de tânără. Apoi dumneata şi Jean-Louis aţi avut de discutat nişte

chestiuni importante ca între bărbaţi, aşa că eu am fost expediată în bibliotecă. Cărţile erau toate tomuri legale, aşa că nu era nimic foarte interesant de citit. Se opri când o amintire mai plăcută i se ivi în minte. Dar aşa cum ai făcut azi, ai poruncit să se aducă gustări pentru mine. Era un ceai minunat ce mirosea a... iasomie, cred. Şi pateuri excelente. Era un ecler cu gem de zmeură şi cremă aromată cu un lichior. Unul din cele mai gustoase lucruri pe care le-am mâncat vreodată. Ai acelaşi bucătar?

Notarul chicoti.

— Desigur că îl am. Mulţumesc, doamnă. Nu mă îndoiesc de identitatea dumneavoastră. Se întoarse spre Simon. Duval de rasă pură şi dumneavoastră aveţi cu siguranţă aerul familiei. Unde vă încadraţi?

— Eram văr de-al doilea cu Jean-Louis. Simon băgă mâna în buzunar şi scoase o hârtie împăturită. Eu şi Suzanne am alcătuit un arbore genealogic ce arată ceea ce ştim noi. Ne gândeam că poate ai dumneata informaţii în plus.

Notarul despături foaia mare de hârtie uitându-se peste ea repede şi dând din cap.

— Ah, aici eraţi, domnule Duval. Tatăl dumneavoastră, tot Simon Duval, s-a căsătorit cu o doamnă englezoaică şi s-a mutat în Anglia chiar înainte ca pacea de la Amiens să ia sfârşit. Nu ştiu nimic în plus despre ramura dumneavoastră de familie şi nu pot să vă verific identitatea pentru că n-aţi venit niciodată la biroul meu să mâncaţi pateuri.

— Pot eu să certific, spuse Suzanne. Eu şi Simon ne-am cunoscut prima dată când el şi părinţii lui au fost la nunta mea cu Jean-Louis. S-a organizat o petrecere pentru membrii de familie ce a durat două săptămâni. Simon era unul din puţinii oaspeţi care era

apropiat ca vârstă de mine şi am devenit prieteni. După nuntă, drumurile noastre s-au despărţit, apoi ne-am întâlnit din nou la Londra acum câteva luni. Nu încape îndoială că el e Simon Duval cel pe care l-am cunoscut. Ridică mâna stângă unde verigheta de aur capta lumina. Regăsirea a condus la rezultatul pe care îl vedeţi.

Notarul acceptă.

— Pentru că v-aţi recăsătorit, bănuiesc că ştiţi sigur că Jean-Louis e mort?

Gura i se strâmbă.

— A murit în faţa ochilor mei. Nu există nici o îndoială.

În cuvinte puţine, descrise ce se întâmplase. Notarul ascultă în linişte, apoi spuse:

— Mulţumesc. Îmi pare rău că v-am supus la toate astea, dar acum am confirmarea pentru rapoartele mele.

Se azi un ciocănit uşor la uşă; apoi doi servitori intrară cu tăvi cu mâncare şi băuturi. Domnul Morel decisese că oaspeţii lui erau importanţi pentru că tăvile aveau gustări savuroase cum ar fi sendvişuri mici şi pateuri fierbinţi cu brânză, şi dulciuri – ah, ce bucurie! – eclerurile cu cremă, zmeură şi lichior de portocale. În plus, cafea, ceai cu aromă de iasomie şi vinuri.

Când Suzanne şi Simon se serviră cu gustări, Morel reîncepu să studieze arborele genealogic, făcând însemnări în câteva locuri. Ajunse în josul paginii şi rămase nemişcat.

— L-aţi inclus pe Philippe Duval. Îl cunoaşteţi?

— El şi soţia lui locuiesc în prezent în casa noastră din Bruxelles, spuse Suzanne. Evident că şi dumneata ai auzit de el. Ai o copie a testamentului lui Jean-Louis?

Dacă da, îl menţionează pe Philippe în el?

Notarul îşi dădu jos ochelarii şi îi curăţă cu grijă.

— E o chestiune delicată, doamnă contesă. De cât timp ştiţi de existenţa lui Philippe?

— De mai puţin de două săptămâni, răspunse ea. Eu şi Simon am vizitat castelul Chambron să vedem în ce condiţii se află proprietatea. Am aflat că reşedinţa fusese incendiată, iar Philippe şi soţia lui trăiau în ruinele acesteia în condiţii mizerabile.

— Nu v-a deranjat că soţul dumneavoastră avea un fiu natural a cărui existenţă a ascuns-o faţă de dumneavoastră? întrebă curios Morel.

Suzanne ridică din umeri.

— Nu neapărat. Jean-Louis nu discuta niciodată cu mine chestiuni importante. L-a lăsat pe Philippe să creadă că e legitim. Philippe vrea să creadă, dar are îndoieli.

— Şi pe bună dreptate. Jean-Louis nu mi-a sugerat niciodată că acest fiu e produsul unei căsătorii legitime. Notarul mormăi gânditor. Mă tem că răposatul dumneavoastră soţ şi-a lăsat afacerile într-o stare încurcată.

— Puţin spus, zise Simon sec, scoţând procura lui Philippe din buzunar. I-o înmână notarului. Cu toţii suntem interesaţi de orice fel de limpezire a situaţiei pe care ne-o poţi oferi despre averea lui Jean-Louis.

Morel studie cu atenţie procura, inclusiv semnăturile martorilor.

— Pare a fi în ordine. Se lăsă pe spate în fotoliu şi îşi întinse degetele atingându-şi buricele. Amândoi sunteţi printre cei care au dreptul să ştie despre testament şi dispoziţiile sale. E un document neobişnuit. Vi-l pot aduce să-l studiaţi aici în birou, dar dacă doriţi, o să vă rezum punctele care vă privesc

personal.

— Rezumatul, te rog, spuse Suzanne ferm.

Notarul se uită spre Simon.

— Dumneavoastră sunteţi moştenitorul titlului de conte de Chambron. Pot afirma cu destulă certitudine că moştenitorii dintre Jean-Louis şi dumneavoastră sunt cu toţii morţi. Felicitări, domnule conte!

Simon rămase tăcut pentru multă vreme.

— Regret că aşa de multe rude de-ale mele au murit.

— Moştenirea provine de obicei dintr-o mână dulce-amăruie, spuse notarul. Dacă vă face să vă simţiţi mai bine, nu există nici o proprietate sau bani care să însoţească titlul. La drept vorbind, veţi moşteni nişte însemne de ceremonie ce însoţesc titlul, dar habar n-am pe unde ar fi.

— Probabil pe fundul mării, spuse Suzanne sec. Jean-Louis ar fi luat cu el astfel de însemne la Napoli, aşa încât cei din partea locului să-i cunoască rangul.

Simon ridică din umeri.

— Aşadar, titlul e o cochilie goală. N-am aspirat niciodată la el şi cu siguranţă că nu m-am aşteptat să moştenesc vreun ban sau proprietăţi de la vărul meu.

— Titlurile pot fi utile pe plan social, spuse Suzanne amuzată. E mult mai pompos să fim anunţaţi drept contele şi contesa de Chambron când mergem la vreun bal.

Simon chicoti.

— Tu eşti deja contesă de Chambron, milady. Dar se pare că acum nu vei mai îndura umilinţa de a avea drept soţ un om de rând. Te-ar deranja dacă aş renunţa la titlu? Pare a nu fi corect să-l revendic atunci când viitorul meu e în Anglia.

— Titlul nu-mi aduce nici o bucurie, spuse Suzanne

încet. Nu vreau să mai fiu din nou contesa de Chambron. Sunt mult mai fericită să fiu doamna Simon Duval.

El îi luă mâna pentru o clipă şi se uitară unul în ochii celuilalt cu un reciproc consens. El îi sărută dosul mâinii înainte de a-i da drumul. Domnul Morel tuşi discret.

— Mai există nişte dispoziţii care vă interesează, spuse el. Când oaspeţii lui fură din nou atenţi la el, continuă: Jean-Louis a lăsat totuşi o moştenire deloc neglijabilă. Deoarece castelul Chambron nu era interzis a fi vândut sau lăsat moştenire prin testament, l-a lăsat „iubitului său fiu", Philippe Duval.

— Aşadar, moşia e totuşi a lui! rosti Simon. Va fi foarte fericit să ştie asta. Poate va putea vinde nişte terenuri să adune bani pentru a restaura restul proprietăţii.

— Nu va fi necesar, spuse notarul. Din cauza stării de incertitudine a economiei franceze, l-am convins pe Jean-Louis să transfere grosul averii sale în Anglia. Londra e bancherul lumii şi investiţiile pe care le-am făcut în numele lui au prosperat. Cea mai mare parte din acea sumă a fost lăsată moştenire lui Philippe. Nu va fi bogat peste măsură, dar venitul îi va permite să facă moştenirea din nou profitabilă dacă îl foloseşte cu grijă.

— Cred că aşa va face, spuse Suzanne. Philippe pare cu adevărat devotat moşiei şi acum va putea s-o facă din nou productivă. Asta va fi o mare mulţumire pentru el şi Marie. Aşteaptă un copil, aşa încât lipsa lor de resurse era un motiv de supărare.

— Amândoi sunteţi foarte generoşi, spuse Morel, inclinând curios capul într-o parte. Nu vreţi nimic pentru dumneavoastră înşivă?

— După cum ştii, mama era englezoaică, şi averea ei a rămas acolo, explică Simon. Moştenirea mea oferă tot ce avem nevoie.

— Mai există o prevedere importantă a testamentului, spuse notarul. Madame de Chambron, eraţi foarte tânără, aşa încât probabil că nu v-aţi dat seama de asta, dar tatăl dumneavoastră era un negociator foarte bun şi contractul de căsătorie întocmit cu Jean-Louis v-a protejat zestrea într-o măsură remarcabilă. Şi banii aceia sunt în Anglia şi e o sumă destul de substanţială.

Suzanne rămase cu gura căscată.

— Aşadar, când făceam croitorie să nu mor de foame, aveam o avere stând într-o bancă la doar câţiva kilometri distanţă?

Simon scoase un fluierat încet.

— Ce ironic!

După un lung moment de tăcere, spuse:

— Ai fi putut păstra toţi aceşti bani pentru dumneata, domnule Morel. Ai fost un protector şi un administrator remarcabil al averii familiei Duval.

Auzind întrebarea nerostită, notarul spuse sec:

— Slujesc legea, domnule conte. Onoarea nu e rezervată doar nobilimii.

— Asta am aflat şi eu, încuviinţă Simon. Bănuiesc că ai fost bine recompensat pentru eforturile dumitale?

— Onorariile mele sunt corespunzătoare. Notarul îşi drese glasul într-un mod semnificativ. Familia Morel a administrat afacerile familiei Duval timp de generaţii. Înţeleg că viaţa dumneavoastră financiară va avea baza în Anglia, dar evident, aş fi fericit să mă ocup de orice fel de problemă ce are de-a face cu Franţa.

Simon se uită la Suzanne, care dădu uşor din cap.

— O să-ţi apreciem ajutorul aici, spuse el.

Arătând mulţumit, Morel continuă:

— Aş dori să-l cunosc pe Philippe Duval când va avea ocazia să vină la Saint-Denis.

— Îi voi spune asta, zise Simon. Sunt sigur că şi el doreşte să te cunoască.

Cu perspectiva ca Philippe să devină un client important, Morel întrebă:

— Cum a fost crescut? Ce-a făcut în toţi aceşti ani?

— Familia mamei lui l-a crescut la o fermă în zona castelului Chambron, răspunse Suzanne. A fost bine educat pentru un fiu de fermier. A mers la război acum câţiva ani.

— Aşa cum se face, spuse Simon sec. A fost ofiţer într-un regiment de infanterie.

— Şi soţia lui? Din ce fel de familie provine?

Cu alte cuvinte, Marie ar fi o soţie potrivită?

— Marie e din Lorena, spuse Suzanne Tatăl ei era, de asemenea, un om al legii, dar era avocat, nu notar. E inteligentă, practică, iar ea şi soţul ei sunt devotaţi unul altuia.

— Bine, foarte bine, murmură Morel. Vocea îi deveni vioaie. Ceea ce v-am oferit azi e un rezumat al situaţiei dumneavoastră, dar trebuie să pregătesc documentele oficiale pentru a fi semnate de dumneavoastră şi să obţin cifrele cele mai actuale pentru conturile bancare. Puteţi veni peste două zile, aşa încât totul să poată fi finalizat?

— Bineînţeles. Poţi face două copii după tot? Aş vrea să le avem în locuri diferite, în caz că vom fi opriţi la bariere pe drumul de întoarcere la Bruxelles.

Notarul făcu o grimasă.

— E o precauţie înţeleaptă, dar o să mai am nevoie de încă o zi.

Suzanne spuse cu nevinovăţie:

— Asta ne va oferi răgazul să vedem puţin din Paris. A trecut atâta vreme de când vreunul din noi a fost aici. Îi va plăcea să vadă locurile, şi Simon ar putea observa mişcările de trupe şi poate că va strânge informaţii. Domnule Morel, ai putea să ne propui un hotel în Paris unde să putem sta? Convenabil şi nu prea mare.

Notarul se gândi.

— Oraşul e plin până la refuz cu toată, hm... agitaţia politică, dar unul din aceste hoteluri ar putea să vă satisfacă. Notă câteva nume şi adrese şi i le dădu lui Simon. Ridicându-se spuse: Atunci o să vă văd din nou peste trei zile şi permiteţi-mi să vă spun că a fost o plăcere să vă cunosc pe amândoi. Dădu mâna cu Simon, apoi se înclină în faţa lui Suzanne. Acum, dacă vreţi să mă scuzaţi...

Sună să vină funcţionarul, care îi conduse până afară. Ieşind, Simon întrebă încet:

— Dacă ai fi ştiut că ai o avere, ai fi acceptat cererea mea în căsătorie?

Suzanne tăcu în timp ce aşteptau să treacă o trăsură înainte de a traversa strada.

— Nu, spuse ea în cele din urmă. Mă simţeam prea distrusă pentru a mă mai mărita din nou. Te-aş fi refuzat. Se întoarse să se uite drept în ochii lui cenuşii, calmi, ce-şi ascundeau sentimentele. Şi asta ar fi fost cea mai mare greşeală a vieţii mele.

capitolul 30

Suzanne se simţea de parcă erau în a doua lună de miere, una foarte diferită de pacea binecuvântată pe care o avuseseră la conacul White Horse. Găsiră o cameră la unul din locurile sugerate de domnul Morel,

un mic han pe o stradă laterală, nu departe de Tuileries, vastul palat imperial unde Bonaparte îşi reconstruia imperiul. Parisul trepida de energie, trupe în marş şi un curent subteran de pericol.

Ca orice pereche în luna de miere, admirară priveliştile unui mare oraş primăvara şi aşa cum Suzanne prevăzuse, nimeni nu-i băga prea mult în seamă. De fapt, ea petrecuse mult timp în Paris pentru că Jean-Louis îl preferase statului la ţară, dar văzuse doar restrânsa societate aristocratică frecventată de soţul ei. Deşi îşi făcuse prieteni printre femei şi trăise bine, nu se plimbase niciodată pe străzile aglomerate cu un bărbat protector lângă ea.

Traversară podurile peste Sena spre malul stâng şi înapoi, apoi vizitară bijuteria care era Saint-Chapelle, cu siguranţă cea mai frumoasă capelă din Franţa şi poate chiar din lume. Mâncară de la vânzătorii de pe stradă şi intrară în câteva dintre cele mai elegante magazine din Europa. Trecură chiar şi pe lângă măreaţa reşedinţă unde Suzanne locuise cu Jean-Louis, dar ea nu simţi nici o legătură sau nostalgie faţă de aceasta. Fata care fusese şi acea viaţă pe care o trăise erau departe, foarte departe.

Locul preferat al lui Suzanne era măreaţa catedrală Notre-Dame, unde admirară vitraliile şi aprinseră lumânări pentru oamenii pe care îi iubiseră şi pe care îi pierduseră. Ea aprinse una chiar şi pentru Jean-Louis cu gânduri dulci-amare. Nu fusese un soţ deosebit de bun, dar nu putea niciodată uita cât de vrăjită fusese de bărbatul chipeş şi fermecător cu care se măritase când era doar un copil. O altă viaţă.

Simon ştia oraşul la nivelul străzii şi îi plăcea să-i arate împrejurimile, dar nici măcar el nu putu identifica toate felurile de trupe pe care le vedeau mărşăluind pe

străzi. Mare parte din ele erau de infanterie, dar mai erau şi unităţi de cavalerie în uniforme viu colorate şi o dată fu şi o procesiune de artilerie hipomobilă, roţile afeturilor de tun făcând un zgomot asurzitor pe pavajul de piatră al străzilor.

A doua zi, se plimbau prin grădinile Tuileries, când văzură un grup de soldaţi cu uniforme colorate care ieşea din palat. În centrul grupului era un bărbat chipeş şi nervos, cu păr roşu-închis. Soldaţii începură să scoată caii, roşcatul încălecă pe al său şi aşteptă ca şi cei din grupul lui să facă la fel.

Simon o trase înapoi pe Suzanne la marginea grădinii, uitându-se la soldaţi.

— Acela e mareşalul Ney, spuse el încet. A fost numit Cel mai Viteaz dintre Viteji de însuşi Napoleon. Un conducător al cavaleriei şi unul din cei mai viteji soldaţi din Europa, deşi poate puţin prea impetuos, ceea ce nu e întotdeauna un lucru bun la un subordonat.

Fascinată, ea spuse:

— Nu e el cel care a devenit comandant pentru regele Ludovic şi a jurat să-l aducă înapoi pe Napoleon la Paris într-o cuşcă de fier când împăratul a evadat de pe Elba şi s-a întors în Franţa?

— Chiar el, încuviinţă Simon. Când el şi trupele lui s-au întâlnit cu Napoleon, oamenii lui au început să strige „Trăiască împăratul!”, şi întreaga armată s-a pus sub comanda împăratului. Condusă de Ney.

Suzanne se încruntă.

— Cum de-a putut să-şi trădeze aşa de uşor jurământul faţă de rege?

— S-a răzgândit, spuse Simon sec. Nu sunt sigur dacă a făcut-o uşor, dar e greu să te uiţi la faţa unui om cu care ai fost în bătălie şi să le ordoni soldaţilor tăi

să-l împuşte.

Ea se înfioră încercând să-şi închipuie cum ar fi să faci aşa ceva.

— Crezi că împăratul s-a gândit vreodată cât îi costă acţiunile sale pe toţi din jurul lui?

— Dacă s-ar fi gândit, n-ar fi putut face niciodată lucrurile pe care le-a făcut.

Ney şi anturajul lui plecaseră, aşa încât ea îl luă pe Simon de braţ şi se îndreptară spre hanul lor. Aveau să plece dis-de-dimineaţă, mai întâi la biroul domnului Morel, apoi spre Bruxelles, după ce semnau actele necesare.

Când ajunseră la han, hangiul cel guraliv, domnul Gagnon, îi salută după ce sunară pentru a intra.

— Ei, copiii mei, v-a plăcut şederea la Paris?

În general, Suzanne îl lăsa pe Simon să vorbească şi la fel făcu şi acum.

— E un oraş grandios, domnule Gagnon. Face ca Bruxellesul nostru să arate ceva mai mare decât un târg, spuse Simon. Deşi treaba de aici n-a mers bine, mă bucur să vin din nou în vizită după prea mulţi ani de când n-am mai fost. Se uită tandru la Suzanne. Şi să-i arăt soţiei mele Parisul.

Suzanne zâmbi şi flutură din gene, încercând să nu arate prea isteaţă, pentru că nu voia ca Gagnon să se gândească prea mult la ea.

— Aha, sunteţi căsătoriţi de curând? spuse jovial hangiul. Veniţi la mine să bem un pahar de vin împreună.

Simon acceptă imediat pentru că era mereu interesat să audă ce aveau de spus oamenii. Gagnon locuia într-un apartament la parter împreună cu bătrâna lui mamă, care turnă vin pentru fiul ei şi pentru oaspeţii lui, apoi se retrase pe un balansoar în

colţ şi îşi aprinse o pipă ce mirosea urât. După ce se aşezară pe fotolii uzate, dar confortabile, Gagnon întrebă curios:

— Aţi spus că treaba nu v-a mers?

— Am venit de la Bruxelles să ne interesăm în legătură cu o posibilă moştenire din partea unchiului soţiei mele. Din fericire, ne aşteptam la puţin şi asta am şi găsit. Simon sorbi din vin, unul roşu, robust. De-abia a fost destul să plătim costurile acestei călătorii.

Suzanne spuse nevinovată:

— Dar am văzut Parisul şi în aşa vremuri palpitante!

Gagnon pufni.

— Prea palpitante! Nebunia regilor şi a împăraţilor. Scutură din cap. Majoritatea francezilor vor un guvern liberal cu un parlament care să vorbească pentru popor. Cam cum au englezii, dar mai bine pentru că ar fi francez. Dar cu ce ne alegem? Cu tirani care fac promisiuni să se supună voinţei poporului, dar apoi se apucă să facă ce vor. Nu ascultă de nimeni. Ptiu!

Mama lui îşi scoase pipa din gură atât cât să se răstească:

— Să-l spânzurăm pe blestematul de împărat!

Gagnon spuse stânjenit:

— Nu-i prea înţelept ce spui, *ma mère*.

— Scuip pe mormântul împăratului!

Îşi vârî pipa înapoi în gură şi începu să se legene furioasă. Gagnon îşi coborî vocea, arătând nervos:

— N-o băgaţi în seamă pe mama. Tata şi amândoi fraţii mei au murit luptând pentru Franţa. Pentru mama e greu de acceptat.

— Nici o mamă n-ar putea uita pierderile astea, spuse cu căldură Suzanne, gândindu-se că probabil nici Gagnon nu-l simpatiza pe împărat, dar era prea

prudent s-o spună de faţă cu străinii. Noi, femeile, ne rugăm pentru pace. Crezi că va fi un nou război?

Arătând tulburat, el îşi mai turnă nişte vin.

— Nimeni nu ştie. Dar e mai simplu să aduni o naţiune să lupte împotriva unui duşman decât să te pui de acord cu probleme politice dureroase.

Simon oftă.

— Mă tem că ai dreptate, domnule Gagnon. Sorbi ce-i mai rămăsese din vin. Vino, *ma petite!* Mâine ne aşteaptă un drum lung, şi e timpul să ne retragem. Mulţumim pentru vin şi gândurile dumitale, domnule. Ne vom întoarce la Bruxelles şi ne vom ruga pentru pace.

Suzanne se ridică şi ea şi îşi luă rămas-bun de la hangiu şi mama lui. Ea şi Simon nu vorbiră până când nu fură în camera lor. Dându-şi jos pelerina şi boneta, ea spuse:

— Crezi că are dreptate în ce priveşte ce vrea poporul Franţei?

— Da, mare parte din oameni vor pace şi prosperitate cu o slujbă bună, suficientă mâncare şi timp în compania familiei şi prietenilor. Îşi scoase haina. Dar conducători ca Napoleon nu găsesc gloria în vremuri de pace.

Plecară din Paris a doua zi de dimineaţă când străzile erau în mare parte pustii şi tăcute, cu excepţia fermierilor care aduceau cu căruţele produse de la ţară şi a sunetului ameninţător al cizmelor în vreme ce alţi soldaţi intrau în oraş.

Oprirea lor la notar fu doar atât cât să semneze actele cerute, având la îndemână cafea şi prăjituri. Apoi domnul Morel îi conduse cu cele mai cordiale urări de drum bun. Simon simţi că exista o intensitate

neobişnuită în acel rămas-bun şi bănui că întoarcerea lor la Bruxelles nu va fi tot atât de liniştită cum fusese drumul spre Paris.

Presimţirea lui fu confirmată nu departe, la nord de Saint-Denis, unde văzu o barieră păzită de-a curmezişul drumului. Spuse în şoaptă:

— Să arăţi prostuţă, *ma petite*. Cred că o să ni se verifice actele.

Ea îşi trase răsuflarea.

— Napoleon nu vrea ca informaţii despre Paris să se mute înspre nord, spre cartierul general al Aliaţilor?

— Aşa cred şi eu.

Opri caii la barieră şi salută politicos paza. Paznicii studiară documentele şi puseră întrebări despre motivul venirii lor la Paris tocmai de la Bruxelles. Simon răspunse cu răbdare întrebărilor, evitând orice comentarii inutile. Suzanne stătea lângă el arătând nervoasă şi timidă. În cele din urmă li se permise să plece.

Suzanne respiră uşurată când îşi continuară drumul. Simon o avertiză:

— Mă îndoiesc că va fi ultima dată când vom fi opriţi şi cercetaţi.

— Cred că ar trebui să ascundem actele de la domnul Morel. Nu sunt la fel de valoroase ca bijuteriile, dar reprezintă o sumă considerabilă de bani. Dacă paznicii ştiu să citească situaţiile de la bancă şi să vadă despre ce sume e vorba, ar putea crede că suntem aristocraţi care se feresc de întoarcerea lui Napoleon.

— E o idee bună. La ce fel de ascunzătoare te gândeşti?

— Sunt croitoreasă. Când ne oprim pentru înnoptare, o să cos un set de documente în pelerina mea şi celălalt în căptuşeala trusei tale de voiaj.

Simon dădu din cap.

— Dacă avem noroc, nu vor fi deranjate. Dar dacă se descoperă documente ascunse, vom arăta foarte suspect.

— M-am gândit la asta. O să mă facă să mă simt mai bine să fac ceva care să ne ajute să ieşim din Franţa în bune condiţii, explică ea. Mai am nişte idei ce ar putea fi de folos. Chiar dacă nu sunt, să fiu ocupată e mai bine decât să mă frământ.

Era un sentiment pe care el îl înţelegea. Cel puţin el condusese trăsura să-şi ocupe mintea.

În acea zi trecură prin încă două bariere pe drum şi cu cât mergeau mai spre nord, cu atât paznicii erau mai arţăgoşi. Nu se puneau la îndoială actele lor belgiene, dar gradul de suspiciune creştea.

La lăsarea întunericului, ajunseră la un han unde stătuseră în drumul lor spre sud.

— Hai să ne oprim aici să înnoptăm, sugeră Simon. E destul de confortabil, şi după cină o să vorbesc cu hangiul despre nişte drumuri spre nord şi ce a auzit de la ceilalţi călători. Un drum mai lent, mai puţin circulat, poate să aibă mai puţine posturi păzite.

— Poţi să te ocupi de asta în timp ce eu ascund actele. Suzanne se strâmbă. Ce bucuroasă o să fiu când o să ajungem înapoi în Belgia!

După o cină bună, Simon îl căută pe hangiu, în vreme ce Suzanne urcă în camera lor şi îşi scoase trusa de cusut. În afară de ascunderea actelor legale, mai avea câteva idei ce erau atât de nebuneşti încât nici măcar nu voia să i le spună lui Simon. Dar într-o situaţie nesigură, ar putea fi utile.

Mai târziu, când veni şi Simon, acesta spuse:

— Sper că ai avut mai mult succes decât mine. Există un drumeag ce ar fi bun pentru o parte din

drum, dar în cele din urmă, va trebui să ne întoarcem pe aici. Hangiul crede că civilii ca noi pot ajunge până în Belgia, dar nu e sigur.

— Atunci va trebui să arătăm în continuare prostănaci şi inofensivi. Însă proiectul de cusut a mers bine.

Suzanne îi arătă ce făcuse. Pelerina avea două straturi din material împâslit şi putuse băga un set de documente între straturile din partea superioară a spatelui. Ţesătura era destul de groasă încât adăugarea documentelor abia dacă se vedea.

— Foarte bine, spuse Simon cercetând pelerina. Ce o să faci cu trusa mea de voiaj?

— Am şi făcut, răspunse Suzanne. Trusa avea deja o căptuşeală din pânză ceruită, cusută de mână. Am putut să desfac o cusătură, să bag înăuntru documentele şi s-o cos la loc.

Simon se uită mai îndeaproape.

— E imposibil să vezi unde ai cusut-o la loc! Eşti într-adevăr o croitoreasă de prima mână.

— E mai interesant decât să fiu contesă, spuse ea amuzată. Să fiu croitoreasă cere inteligenţă şi îndemânare. Tot ce are nevoie o contesă e o garderobă costisitoare şi un sentiment de superioritate.

— Acum eşti contesă de două ori, spuse Simon începând să se dezbrace pentru culcare. Nu necesită mai multă muncă? De două ori garderobă, de două ori sentimentul de superioritate?

— Nu chiar. Tot ce trebuie să fac e să-mi ignor rangul de două ori mai tare! Suzanne căscă. Vrei să vedem dacă patul e mai confortabil decât la călătoria spre sud?

— Chiar dacă nu e, te am pe tine şi tu eşti moale,

spuse el cu o prefăcută îngâmfare.

Ea râse şi aruncă o pernă spre el. Când se aşezară în pat, ea era într-adevăr moale şi caldă, totuşi chiar şi ţinând-o pe Suzanne în braţe, Simon nu putu adormi. Se apropia pericolul, plutea în aer.

Şi nu ştia dacă puteau să-l evite.

capitolul 31

A doua zi o luară pe drumul cu taxă ce mergea pe o anumită distanţă în paralel cu drumul principal spre Bruxelles. Pentru că era drum cu taxă, era într-o stare mai bună, dar mai puţin circulat pentru că costa bani. Avea totuşi bariere la câteva dintre posturile de gardă. Paznicii plictisiţi erau foarte conştiincioşi şi suspicioşi. Mormăiră la actele lui Simon şi Suzanne şi căutară prin trăsură, negăsind nimic de interes.

După ce asta se întâmplase de două ori, Simon spuse:

— La următoarea barieră, ies de pe drumul ăsta. Drumul principal e mai ocupat, aşa încât paznicii au mai puţin timp să ne hărţuiască.

— Mă întreb câte trupe franceze fac genul ăsta de treabă? întrebă Suzanne.

*

— Dacă sunt atâţia pe toate drumurile ce ies din Paris în toate direcţiile, ar putea fi destui, observă Simon. Dacă sunt concentraţi pe drumurile ce duc în nord spre Belgia, asta spune ceva interesant despre care ar fi intenţiile lui Bonaparte.

— Dar noi nu ştim dacă există bariere în toate direcţiile.

— Astea sunt bucuriile muncii de spionaj, replică Simon sec.

— Ignoranţa e mult mai mare decât cunoaşterea.

După o cotitură văzură următoarea barieră. Fusese transformată într-un post de gardă, iar poarta batantă era păzită acum de trei soldaţi francezi.

Simţurile lui Simon fură asaltate de o bruscă avertizare de pericol. Soldaţii arătau ca genul acela de bătăuşi aroganţi cărora le plăcea să facă paradă de autoritatea lor, şi Simon simţi mirosul de vin acru. Băuseră din greu după cum arătau, şi privirile lor se îndreptară spre Suzanne.

Sergentul la comandă, o brută masivă, lătră:

— Arată-mi actele!

Simon scoase documentele personale dintr-un buzunar interior. Maurice învechise artistic hârtia înainte de a le-o da şi, prin folosinţă, uzura devenise mai autentică în ultimele zile.

Sergentul se încruntă văzând actele lui Simon.

— După mine, sunt false.

— Sunt autentice! protestă Simon. Actele mele au fost acceptate la toate celelalte posturi de gardă de-a lungul drumului.

— Poate că soldaţii de la celelalte posturi nu sunt aşa de deştepţi ca noi. Sergentul dădu un ghiont bărbatului de lângă el, şi amândoi izbucniră în râs ca după o glumă bună. După mine, tu arăţi ca un blestemat de spion englez!

— Sunt la fel de francez ca dumneata! replică indignat Simon. Acum trăiesc în Bruxelles, un oraş la fel de francez ca şi Parisul. De douăzeci de ani, Belgia a făcut parte din Franţa şi aşteaptă ca împăratul s-o facă din nou parte a Franţei.

— Sună exact ca vorbele unui spion, zise soldatul,

dând un cot celui de lângă el.

Evident că aveau chef de o bătaie şi, fiind bătăuşi, voiau să aleagă o pradă uşoară. Şi mai rău era că privirile lor alunecau mereu spre Suzanne care făcea tot ce putea să arate modest, dar era atrăgătoare într-un fel tăcut şi, de netăgăduit, o femeie.

Oare o mită ar ajuta? Unii oficiali acceptau bani şi le dădeau drumul, în vreme ce alţii ar vedea asta drept o dovadă a infracţiunii şi ar da de un necaz şi mai mare. De obicei lua astfel de decizii pe loc, dar îşi dădu seama că teama pentru Suzanne îi întuneca judecata.

Înainte ca Simon să se poată decide la cea mai bună soluţie, sergentul urlă:

— Jos din trăsură, să te putem percheziţiona. Zâmbi viclean. Şi să-ţi punem mai multe întrebări. De data asta vreau răspunsuri cinstite, trădătorule!

Dacă Simion ar fi fost singur, ar fi luptat cu o îndârjire ce l-ar fi mirat pe sergent, dar dacă o făcea acum, ce s-ar întâmpla cu Suzanne? Soldaţii erau înarmaţi, pregătiţi şi dornici să împuşte pe cineva, iar soţia lui era exact în bătaia puştilor. Ştiind asta, îl paralizase.

Nerăbdător, sergentul îl înşfăcă pe Simon de braţ şi îl dădu jos din trăsură, apoi îl azvârli la pământ cu o forţă brutală.

— Du-l pe spionul ăsta şi pe nevastă-sa înăuntru şi o să vedem ce ştiu!

Rânji sălbatic, gata să tortureze.

Când unul din soldaţi îl ridică pe Simon în picioare, Suzanne spuse pe o voce alintată:

— Ah, dar nu sunt *nevasta* lui! Abia îl cunosc pe omul ăsta. Cu o singură excepţie! Chicoti melodios. Are o nevastă plicticoasă în Bruxelles, dar era în Paris şi voia să se distreze puţin, aşa că am zis să-i ţin de urât

pe drum spre Belgia.

Toţi trei bărbaţii se holbară la ea. În vreme ce sergentul îl hărţuia pe Simon, Suzanne îşi dăduse jos pelerina care acum era pe bancheta şaretei.

Sub pelerină, avea o rochie de dimineaţă de un roşu-închis, un fişiu de bumbac alb înfăşurat cuviincios în jurul gâtului, dar în timp ce vorbea îşi dădu jos fişiul. Îşi aranjă rochia cu un şocant decolteu adânc ce expunea rotunjimi albe şi fascinante, transformând-o dintr-o nevastă cumsecade într-o seducătoare senzuală.

Smulse repede agrafele de păr şi valuri de păr negru îi coborâră pe umeri şi gât în timp ce sărea jos din trăsură.

— Sunt o fată care munceşte cinstit, aşa că m-am asigurat că tipul se distrează grozav.

Privirea ei senzuală se mută de la un soldat francez la altul, oprindu-se asupra sergentului. Ocoli trăsura spre el, fiecare parte a trupului sugerând desfrâul.

— Dar câteodată îmi place să mă ofer gratis unui bărbat *adevărat!*

Simon şi soldaţii erau deopotrivă de uluiţi. Suzanne îl luă pe sergent de braţ spunând răguşit:

— Sergent, hai să mergem înăuntru şi o să te fac să te simţi *foarte* bine. Aruncă o privire evazivă către ceilalţi doi soldaţi. Nu vă fie teamă, băieţi, rămâne destul şi pentru voi.

Holbându-se la Suzanne, unul din soldaţi spuse pe o voce răguşită:

— Mai bine să-l împuşcăm, sergent Fabron?

Simon văzu cum lui Suzanne i se încleştă maxilarul.

— Haide, nu te apuca acum să faci ceva nechibzuit, *mon chéri!* spuse ea convingător

întinzându-se să mângâie încheietura mâinii soldatului. Are să-mi mai dea jumate din banii pe care mi-i datorează şi n-o să-i capăt decât când ajungem în Belgia. O fată trebuie plătită, nu-i aşa?

Gărzile erau destul de fermecate ca să fie de acord cu ce voia ea. Fabron spuse:

— Lamont, înainte să vină altcineva, du-l pe nătărăul ăsta şi trăsura în spatele postului. Bagă-i un căluş în gură, leagă-l de o roată şi percheziţionează-l până la piele să găseşti banii pe care ar fi trebuit să-i dea târfei. Dacă nu-i are, caută în trăsură. Berger, tu stai aici şi ocupă-te de barieră!

— Mulţumesc, sergent Fabron, murmură Suzanne. Acum, hai să mergem noi doi înăuntru să ne distrăm puţin.

Fluturând fişiul delicat de mătase albă ca un fum, intră seducătoare în cabina transformată în post de gardă ce era de mărimea unei căsuţe. Fiecare mişcare pe care o făcea ea era menită să provoace.

Cu ochii sticloşi de poftă, sergentul o urmă înăuntru, trântind uşa în spatele lui. Lamont, soldatul căruia i se ordonase să-l mute pe Simon, îi băgă brusc lui Simon patul armei în plex cu o putere care îi provocă acestuia o paralizie temporară. Apoi îl urcă pe prizonier în trăsură şi mână caii şi vehiculul în spatele postului de gardă. Luptându-se să-şi revină, Simon auzi sunete înfundate venind dinspre casă. Era un plânset de femeie? Sunetul unei lovituri? „Ce naiba se petrecea înăuntru?”

În spatele postului era un şopron şi un mic grajd cu un armăsar sur, robust. Lamont legă caii de la trăsură, apoi se întoarse spre Simon cu o expresie de nerăbdare.

— Poate că ar trebui să încep prin a te împuşca în

boaşe? Aşa ar fi mai uşor să aflu dacă ai ascunşi bani acolo.

Simon nu îşi revenise complet din lovitură, dar dacă nu acţiona atunci, era mort. Când soldatul îl scoase târâş din trăsură, Simon îl lovi feroce, simţind cum se sparge osul când cizma îi atinse maxilarul soldatului.

Lamont scoase un ţipăt înfundat când sângele îi ţâşni din gură. Simon smulse puşca din mâna bărbatului şi îl lovi în tâmplă cu patul armei. Lamont leşină, şi Simon îl legă repede cu propria curea şi îi puse un căluş în gură din batista murdară.

Verifică dacă puşca era încărcată şi cu piedica pe jumătate ridicată, apoi alergând, ocoli casa, rămânând aplecat. Se opri înainte de a da colţul şi îl văzu pe Berger, celălalt soldat, uitându-se pofticios la uşa cabinei. Suzanne ieşi arătând delicios de mototolită.

— Acum este rândul tău, susură ea aplecându-se spre soldat.

Se mişca normal, şi cuvintele ei erau convingătoare, dar lui Simon îi veni rău văzând că pe rochia ei de culoare roşu-închis avea pete aproape invizibile de sânge de un roşu mai închis decât rochia. Tremura, chiar dacă reuşea să vorbească seducător.

Berger se bâlbâi:

— Eu… eu n-ar trebui să părăsesc bariera.

— Sergentul Fabron o să iasă într-o clipă, când îşi va reveni după – vocea i se sugrumă puţin – după ceva mult mai mult decât se aşteptase! Dar aici e un drum liniştit, aşa că hai să ne apucăm un pic să vedem ce te aşteaptă.

Se apropie de el şi îşi ridică faţa pentru un sărut. El se conformă dornic – şi în timp ce Simon se uita, Suzanne îi strânse vasele de sânge ale gâtului pentru

a-i bloca fluxul de sânge spre creier. Era mai scundă decât soldatul aşa că unghiul era dificil, dar strânsoarea îşi făcu efectul, aşa încât Berger se dădu înapoi arătând confuz. Simon se apropie de cei doi şi îl lovi în ceafă cu patul armei cu o forţă groaznică.

Când soldatul se prăbuşi ca o marionetă ale cărei sfori fuseseră tăiate, Simon se întoarse spre soţia lui.

— Doamne, Suzanne, te simţi bine?

— Credeai că nu mai ştiu cum să fiu târfă?

Cu o faţă palidă, se îndoi de genunchi şi vomită în iarbă. Simon îngenunche lângă ea şi îi îmbrăţişă cu o mână trupul rece şi tremurând în timp ce ea respira scurt şi sacadat.

După lungi momente, ea ridică privirea şi şopti:

— Nu… nu sunt chiar rănită. Dar a trebuit să-l las să se „ocupe” de mine. A spus că-i place o partidă dură. Apoi s-a lungit pe pat şi mi-a explicat în detaliu ce voia să fac eu. Nu… nu s-a aşteptat să mă împotrivesc. Trase greu aer în piept. Până când l-am înjunghiat. Apoi… şi apoi…

Vomită din nou.

Se clătină când încercă să se ridice. Simon o ajută suferind pentru şocul şi groaza ei. Pe obrazul stâng îi apărea o vânătaie şi începu să suspine când se întoarse în braţele lui. El o ţinu strâns atâta cât putu şi se întrebă ce naiba se întâmplase în cabină.

Îngrijorat că timpul trece, spuse pe cea mai calmă voce:

— Va trebui să plecăm călare de aici cât se poate de repede. Va fi mai rapid decât cu trăsura. În spate, în grajd, e un cal. Du-te şi vrăjeşte-l ca să poată fi înşeuat. Eu o să mut soldaţii în post şi o să mă asigur că nu vor fugi prea curând.

— Fabron… n-o să mai plece nicăieri.

Îşi şterse gura din nou şi se întoarse să ocolească postul.

Înăbuşindu-şi fără milă grija pentru ea, lăsă puşca jos şi dădu deoparte un capăt al barierei din drum, ca eventualii călători să poată trece dacă veneau pe aici. Majoritatea oamenilor aveau să fie bucuroşi să evite plata taxei, aşa încât nu aveau să caute paza şi soldaţii.

După aceea îl târî pe Berger în cabină şi îl lăsă la perete înainte de a se întoarce spre pat să examineze trupul sergentului. I se încleştă stomacul şi înţelese de ce lui Suzanne i se făcuse aşa de rău. Pantalonii bărbatului erau desfăcuţi, arătând o masă de ţesut însângerat. Mai erau zeci de răni de cuţit în trupul masiv, una de-a curmezişul gâtului. Atâta sânge…

Trase adânc aer în piept, silindu-se să nu-şi ferească privirea. Bănui că Suzanne înnebunise temporar când Fabron se „ocupase” de ea. Asta o împinsese la această răzbunare turbată pentru tot ce trebuise să îndure din partea bărbaţilor.

Suferea să ştie că soţia lui fusese supusă la o astfel de violenţă.

Cu o faţă sumbră luă cele două puşti de afară şi le puse în spatele cabinei de pază înainte de a-l trage pe Lamont, care era încă inconştient, înăuntru lângă tovarăşii lui.

Aşa cum sperase, Suzanne era în grajd vorbind cu armăsarul sur, ceea ce îi cerea să se calmeze şi să vorbească blând ca să nu alarmeze animalul.

O cercetare rapidă şi eficientă a soldaţilor francezi arătă că Lamont şi Berger aveau să supravieţuiască, deşi rănile lor îi vor ţine pentru o vreme departe de câmpul de luptă. Le luă toate armele împreună cu un sac de pânză în care era pâine, brânză, cârnaţi şi un

urcior cu vin.

Le mai luă şi toate păturile, cu excepţia celei îmbibate de sânge de sub Fabron şi le cără afară împreună cu armele şi mâncarea. Suzanne îl ademenise destul de aproape pe armăsar încât să pună mâna pe căpăstru. Auzindu-l pe Simon, se întoarse cu ochii ei verzi imenşi şi gravi, aşteptând ca soţul ei să se retragă dezgustat sau înfuriat.

Simon spuse doar:

— A meritat-o.

Apoi intră în şopron. Înăuntru găsi şaua armăsarului şi doi coburi mari. Echipament militar. Când apăru cu ambele articole, spuse:

— Tu poţi să mergi călare, şi eu o să iau calul bălţat de la trăsură. O să fie cam dificil pentru că nu-i învăţat să fie călărit, dar e un animal blând şi îl pot stăpâni. Putem să ducem şi celălalt cal. Nu vreau să las nici un cal aici în caz că vreunul din soldaţi se trezeşte şi vrea să ne urmărească.

— Putem să folosim celălalt cal de la trăsură drept animal de povară, spuse ea sprijinindu-şi fruntea de gâtul calului.

Arăta amorţită şi dureros de fragilă.

— Ce idee bună! Câtă vreme eu strâng tot ce avem nevoie, tu ar trebui să te aşezi şi să te odihneşti, spuse el blând. Ne aşteaptă un drum greu călare.

Ea dădu din cap şi se aşeză pe o banchetă grosolană lipită de zidul cabinei de pază. Abia avu timp să se sprijine înainte să audă sunetul unei căruţe grele ce se apropia pe drum. Amândoi înţepeniră.

O voce răguşită rosti cu veselie:

— Ce noroc avem! Nu-i nimeni de pază la bariera asta. Hai să mergem înainte să vină paza!

Simon şi Suzanne stătură nemişcaţi, abia

respirând, până când scrâşnetul roţilor căruţei nu se mai auzi. Suzanne respiră adânc şi se ridică în picioare.

— Presupun că vom traversa ţara până când vom fi înapoi în Belgia. Ştii drumul?

— Am studiat hărţile încă de când am ajuns în Bruxelles şi am o busolă dacă e necesar, dar tot ce avem nevoie e să ne îndreptăm spre nord şi să evităm trupele franceze şi barierele, răspunse el începând să înşeueze armăsarul sur. Belgia nu-i departe. Probabil că va trebui să petrecem noaptea într-un şopron francez, dar mâine o să fim înapoi în Bruxelles.

Ea dădu din cap tăcută şi începu să adune bagajele din mica trăsură.

Lucrând împreună, curând fură gata de plecare. Nu-şi luaseră multe bagaje la Paris, dar suficiente pentru ca să fie necesar un animal de povară. Simon îndoi una din pături să facă un fel de şa pentru calul murg. Celelalte pături le înfăşură în jurul puştilor pentru a nu se vedea ce sunt.

Când totul fu împachetat, o ajută pe Suzanne să încalece pe şeaua surului. Pentru că ea călărea bărbăteşte, fustele pătate de sânge îi cădeau în dezordine peste genunchi şi îi descopereau gleznele. Ea aproape că nu-şi dădea seama. Mai târziu se putea schimba în haine curate, dar acum era mai important să plece din locul acela însângerat şi violent.

O porniră spre nord, lăsând în urmă măcelul. Dar Simon ştia că nici unul din ei nu îl va uita vreodată.

capitolul 32

Suzanne călări spre nord pe poteci şi câmpuri, urmându-l orbeşte pe Simon şi abia văzând pe unde mergea. Gândurile ei erau un vârtej de teroare şi

sânge.

Eficient ca întotdeauna, Simon găsi un şopron izolat cu destul fân pentru cai şi un jgheab plin cu apă de ploaie unde se putea spăla. Spălându-se, mintea îi fu plină de imaginea lui Lady Macbeth încercând să-şi spele sângele de pe mâini.

Simon o ajută ca pe un copil care nu se putea descurca, dându-i o cămaşă şi perechea lui de pantaloni de rezervă pentru că a doua zi călărea din nou bărbăteşte. Hainele erau mult prea mari pe ea, dar era confortabil să îi poarte lucrurile. Mai era bucuroasă şi pentru că nu arăta deloc a femeie.

După ce se spălă şi se schimbă, văzu că el se îngrijise de cai, apoi făcuse un cuib comod pentru ei cu o pătură întinsă peste o grămada de paie.

— Stai jos şi mănâncă ceva înainte să dormi. Vrei să începi cu nişte vin?

Simon îi întinse urciorul, dar ea scutură din cap. Fabron mirosise a vin acru…

Fără a-i pune la îndoială reacţia, îi dădu o bucată de pâine relativ veche cu o felie zdravănă de brânză deasupra. Ea îşi dădu seama că nu mâncase de la micul dejun de la han, şi mâncarea o ajută să-şi revină.

Mâncarea oamenilor morţi…

Suprimându-şi gândul, bău nişte vin după pâine şi brânză. Unul din fericire alb, nu roşu sângeriu. Se întrebă dacă va mai putea bea vreodată vin roşu.

Mâncară şi băură fără a vorbi şi priviră la soarele ce cobora dincolo de orizont. Apusul era minunat. Şi roşu sângeriu…

Ea decise că mâncase de ajuns. După ce terminară, Simon băgă mâncarea şi băutura înapoi în sacul de pânză.

— E vremea să ne odihnim, spuse el liniştitor. Am

avut o zi cam obositoare.

Suzanne zâmbi trist la eufemismul lui. Foarte englezesc.

— Poţi suporta să te ating sau ai prefera să iei o pătură şi să te înveleşti în ea departe de mine? întrebă el pe o voce calmă. Înţeleg că s-ar putea să nu vrei să fii în apropierea unui bărbat.

Întrebarea o smulse din amorţeală.

— Cum de poţi suporta gândul să mă atingi? Vocea i se frânse. După tot ce am făcut!

— Vino aici, *ma petite*, spuse el blând, întinzând o mână spre ea. Hai să înfruntăm noaptea împreună!

Disperată să aibă alinarea pe care el i-o oferea, îl luă de mână şi se întinse lângă el. Paiele aurii de sub pătură foşniră prietenos. Simon aranjă cealaltă pătură peste ei şi o trase lângă el.

Era rece, aşa de rece, dar trupul lui cald şi îmbrăţişarea începură să-i topească gheaţa din inimă.

— N-am vrut s-o fac, şopti ea. Dar era ca Gürkan. La fel de mare şi un suflet crud şi diabolic.

Simon atinse blând vânătaia de pe obraz unde sergentul o lovise fără nici un motiv, în afară de a demonstra ca el era puternic şi ea, neajutorată.

— A fost o brută, *ma petite*. Te-a mai rănit şi în alt fel?

Ghicind ce el nu voia să întrebe, ea spuse:

— Nu m-a violat. N-a fost timp pentru asta. Voia… alte lucruri mai întâi.

Simon se strâmbă. Ea oftă şi spuse mai mult pentru sine:

— Deşi am regretat că n-am avut ocazia să-l omor eu însămi pe Gürkan, nu mi-aş fi imaginat niciodată că aş fi capabilă de atâta brutalitate. Dar am fost.

— Purtarea lui te-a târât într-o furie ucigaşă ca un

războinic furios din vechime în clocotul luptelor, spuse Simon concret. Furia fierbea în tine şi ai pierdut controlul.

Aşa simţise furia, îşi dădu seama acum. Fusese o forţă incontrolabilă ce îi clocotea în corp ca o lavă topită ce o făcea să dorească nimicirea duşmanului. Aşa cum făcuse.

Explicaţia lui Simon nu-i înlătură groaza faţă de purtarea ei, dar era o explicaţie ce o ajută să înţeleagă ce făcuse. Începu să plângă liniştit pe umărul lui în vreme ce mâna lui caldă o mângâia pe spate. Când nu mai avu lacrimi, întrebă:

— Cum de înţelegi toate astea aşa de bine?

După o lungă tăcere, el spuse cu greu:

— Am trăit ceva foarte asemănător cu ce ai făcut tu. Experienţa a fost… cutremurătoare. Nu am regretat rezultatul, dar m-am urât pentru cum am procedat. Cât de brutal şi de necontrolat fusesem.

— Ce s-a întâmplat? şopti ea vrând să ştie, nesigură dacă are dreptul să întrebe când îi putu simţi durerea.

El trase adânc aer în piept.

— S-a petrecut în Peninsulă. Am dat peste un dezertor care tocmai violase şi omorâse doi copii. Frate şi soră.

— O, nu!

Suzanne icni de groază, înfigându-şi unghiile în palmă când îşi imagină ce trebuia să fi simţit el când descoperise o astfel de nenorocire.

— Trupurile lor erau calde încă, dar era prea târziu. Deja muriseră. Aveam o baionetă şi o furie fără de margini. Simon inspiră sacadat. Nu pot regreta că am scăpat lumea de un monstru, am regretat că am devenit eu însumi unul.

— Îmi pare rău, aşa de rău, şopti ea, putând să-şi imagineze o scenă asemănătoare cu cea pe care o provocase ea mai devreme. Apoi, pentru că trebuia să ştie, întrebă: Ai mai făcut din nou ceva asemănător?

— Nu. Braţul lui o strânse mai tare pe după umeri, şi ea simţi efortul făcut de el pentru a se relaxa. Sunt soldat. Câteodată am ucis atunci când era necesar, dar niciodată cu acea furie distrugătoare. O dată a fost de ajuns.

— O, da! spuse ea aşa de înfocat că Simon râse uşor.

— Mă îndoiesc că tu o să mai faci vreodată aşa ceva, *ma chérie*. O întreagă viaţă de furie clocotea în tine. Unii bărbaţi trebuie ucişi, şi Fabron era unul din ei. Acum, face parte din trecutul tău, la fel ca Gürkan. Să nu le permiţi să trăiască în mintea ta şi să te chinuie.

— Un sfat bun, deşi îmi va lua timp să-i gonesc din gândurile mele.

Se cuibări sub braţul cald al lui Simon şi îşi puse capul pe umărul lui începând să se relaxeze. Supravieţuise ororii sclaviei şi lui Gürkan şi va supravieţui şi de data asta. Se purtase sălbatic, dar îşi jură să nu permită acestui unic act să-i otrăvească viaţa. Nu se va *complace*.

— Credeam că am terminat cu războiul, dar iată-l acum în pragul uşii, spuse Simon. O să continui să fac muncă de recunoaştere neoficial pentru Wellington pentru că trebuie făcută, dar pe viitor o s-o fac singur.

Ea se înfioră în sinea ei.

— Am pricinuit prea multe necazuri.

— Nu, dar azi mi-am dat seama că, atunci când eşti cu mine, sunt prea preocupat de siguranţa ta, explică el. Asta mi-a întunecat judecata şi mi-a încetinit

reacţiile. Periculos.

— Dacă ai fi fost singur, ai fi putut să te eliberezi de trei soldaţi francezi ostili?

— Nimic nu-i sigur în astfel de situaţii, răspunse el, dar am scăpat nevătămat din situaţii de genul ăsta.

— Îmi pare rău că am fost o povară, rosti ea pe o voce scăzută. Credeam că te ajut.

— Prezenţa ta a fost necesară în călătoria asta la notar. Nu s-ar fi putut prevedea că o să dăm peste soldaţi beţi, însetaţi de violenţă. Ce ai făcut tu să-l distragi pe sergentul Fabron a fost excepţional, chiar dacă jucat într-un fel neaşteptat, spuse Simon gânditor. La urma urmei, ce contează e că amândoi am scăpat relativ nevătămaţi. O strânse mai aproape de el. Dar în ieşiri de recunoaştere pur militare mă descurc mai bine singur.

Cu câteva zile în urmă, poate l-ar fi contrazis, dar n-o mai făcu. Experienţa şi cunoştinţele lui militare depăşeau cu mult orice ar fi putut stăpâni ea vreodată.

— Foarte bine, n-o să te bat la cap să vin cu tine în călătorii unde aş fi o pacoste.

Simon oftă uşurat.

— Bine.

— Credeai că o să mă încăpăţânez, nu-i aşa?

El chicoti, apoi o sărută uşor pe frunte.

— Da, dar unul din multele lucruri care-mi plac la tine e inteligenţa.

— Câteodată da, alteori nu, spuse ea trist.

— Asta-i natura umană. Căscă acoperindu-şi gura cu mâna. O să dorm ca un urs în hibernare. A fost o zi obositoare.

Aşa fusese.

— Orice sunet ce ar sugera pericol îl trezeşte pe urs instantaneu?

— Da, e una din abilităţile învăţate în armată. Din fericire, aici pare a fi un loc liniştit. Sper că şi tu o să poţi dormi, milady.

O trase aproape şi se relaxă.

Adormi aproape imediat, răsuflarea lui regulată şi înceată liniştind-o. Nu fu miratăcând se gândi cât de mult făcuse el azi, doborând doi soldaţi, apoi reuşind să aranjeze fuga lor şi să aibă grijă în tăcere de ea când cedase nervos. Merita să se odihnească.

Deşi era epuizată, mintea îi era prea agitată pentru a dormi. Îşi sili trupul să se relaxeze, muşchi după muşchi. Apoi îşi reaminti întreaga întâlnire groaznică cu Fabron, refuzând să evite un singur moment.

Apoi azvârli toată întâmplarea într-un foc mintal şi lăsă flăcările să mistuiască fiecare atingere rea, fiecare fărâmă de furie, fiecare val de ruşine, fiecare sentiment mistuitor. Exerciţiul mintal o făcu să tremure, dar o îndepărtă de cele întâmplate. Născocise tehnica asta ca un mod de a îndura cele mai rele experienţe din harem.

Pentru că mai presus de orice, era o supravieţuitoare. Nu va permite monştrilor să distrugă binele din noua sa viaţă.

Gândindu-se la bine, îl mângâie pe soţul ei adormit. Cum de fusese aşa de norocoasă să găsească un bărbat cu atâta bunătate şi înţelegere? Mă rog, de fapt el o găsise pe ea. Spera că el nu regreta că înţelegerea lor devenise aşa de complicată.

Dar gândul acesta era pentru o altă zi. Acum, în sfârşit putea dormi.

Suzanne picotea liniştită când un foşnet în paie o trezi. Nu era duşman. Sunetul era prea slab pentru un soldat şi mult prea apropiat. Un şobolan?

Îngrijorată, se ridică în capul oaselor şi se uită prin jur. Simon continua să doarmă, probabil dându-şi seama că zgomotele dinspre ea nu erau ameninţătoare.

Alte foşnete. Lumina difuză din şopron surprinse mişcarea unei mici fiinţe, dar nu se mişca precum un şobolan. O pisică – asta era. O pisicuţă jigărită îşi băgase nasul în sacul cu mâncare. Se dădu înapoi când ea se mişcă, uitându-se nelinişitită spre Suzanne. Sărmana fiinţă flămândă. Se părea că avusese o zi mai proastă decât ea însăşi.

Mişcându-se încet, întinse mâna spre sac şi îl trase mai aproape, apoi băgă mâna înăuntru. Aha, brânza. Rupse o bucată mare şi o scoase, apoi rupse una mai mică şi o aruncă spre pisicuţă. Aceasta sări nervoasă, apoi se târî pe burtă până când ajunse la bucată şi sări iute spre ea. Suzanne mai rupse o bucăţică şi de data asta, pisica nu se mai dădu înapoi aşa de departe până să înainteze şi s-o mănânce.

Ea continuă să rupă bucăţele până când bucata cea mare dispăru. Când pisica văzu că nu mai era nimic de mâncare, se aşează pe labele din spate şi începu să se lingă delicat pe faţa micuţă. Apoi dispăru în întuneric.

Zâmbind, Suzanne se lăsă relaxată pe spate şi puse un braţ pe Simon. Hrănirea celui flămând fusese plină de satisfacţii.

A doua zi de dimineaţă, Suzanne se trezi când ceva mic, rece şi umed îi atinse obrazul. Surprinsă, deschise ochii şi văzu o încrezătoare pisicuţă vărgată stând aproape nas în nas cu ea. Decise că nu era încă o pisică în toată regula. O pisică vărgată şi slabă, cu ochi aurii. Pisicuţa stătuse acolo pentru un timp, bănuia ea,

pentru că umărul ei era cald ca şi cum o păturică de blană se odihnise acolo.

Îşi mişcă încet mâna spre pisică şi o mângâie pe cap. Fu recompensată de un tors subţirel. Pisica îşi arcui spatele şi se întoarse sub mâna ei, coada ei lungă mişcându-se vesel. Suzanne se uită mai atentă la burta pisicii. Era un „el”, nu o „ea”.

O lovi cu capul pe obraz. Ea râse, şi Simon se mişcă lângă ea, trezindu-se.

— Se pare că ai companie, murmură el.

— Micuţul ăsta încerca azi-noapte să intre în sacul cu mâncare, aşa că i-am dat nişte brânză. Probabil că i-a plăcut.

— Mâncarea e o bază bună pentru o relaţie. Mişcându-se şi el încet, Simon se ridică în capul oaselor. Cred că încearcă să-ţi transmită că e vremea de mic dejun.

— Mai putem să-i dăm nişte brânză?

— Dă-i, avem destulă să ne ajungă până la Bruxelles şi ne şi prisoseşte. Simon întinse mâna, iar motănelul o mirosi, apoi îi linse degetele. Blana e aspră şi e pe jumătate mort de foame, dar nu e sălbatic.

— Cred că e o pisică de şopron ce vrea să-şi capete poziţia de pisică de casă.

Suzanne mai scoase nişte brânză punând jos o bucăţică pentru motănel, apoi dându-i o bucată mai mare lui Simon împreună cu ultima felie de pâine. Pentru că mai aveau destulă brânză, mai dădu şi pisicii.

Cei trei mâncară într-o linişte plăcută. Apoi veni timpul să împacheteze, să înşeueze caii şi să-şi reia călătoria.

Suzanne crezu că motanul plecase să-şi vadă de treburile lui pisiceşti, dar după ce Simon o ajută să

încalece pe surul ei, motănelul apăru ca din senin şi sări pe piciorul ei stâng băgat în scara şeii. Apoi începu foarte serios să se caţăre pe piciorul ei, înţepând-o până la piele prin ţesătura pantalonului cu gheruţele ascuţite. Reuşi să ajungă până la genunchi şi sări pe şa între picioarele ei arătând extrem de mulţumit de isprava lui.

— Cred că trupa noastră de cercetaşi tocmai s-a ales cu un nou recrut, spuse ea, neputând să reziste să-l mângâie pe gât. Pot să-l păstrez?

— Atât timp cât amândoi vreţi asta, nu văd de ce nu. N-ar fi apărut aici dacă ar fi avut unde să stea. Simon abia ce prinsese sacii cu provizii pe calul lor de povară, aşa că desfăcu o parte şi scoase o cămaşă împăturită. Poate îi pui asta sub el ca să nu-şi vâre ghearele în vreo parte sensibilă a corpului tău.

— Ce idee bună! Ghearele astea sunt *ascuţite*.

Băgă cămaşa împăturită sub motănel. El se aşeză pe ţesătura moale şi arătă gata de călătorie cât o fi ziua de lungă. El îi zâmbi, şi ea îi zâmbi la rândul ei. Animăluţele de companie creau bună dispoziţie.

— Ar trebui să-i dau un nume.

— Odată ce i-l dai, e al tău, spuse Simon surâzând, în timp ce încălecă şeaua cu îmbunătăţiri de pe spatele murgului.

— Cred că va fi Leo. Este un nume potrivit pentru o felină.

— Foarte bine, Leo şi milady. S-o pornim spre nord!

În seara aceea aveau să doarmă în Bruxelles după ceea ce, spera ea, urma să fie o zi plictisitoare şi fără evenimente.

capitolul 33

Călătoria spre nord fu mai mult decât lipsită de evenimente şi fu încântătoare. Ziua era plăcută şi însorită, plină de frumuseţea primăverii târzii înainte de căldura verii. În mijlocul unei pădurici, trecură prin vadul unui pârâu puţin adânc. Când caii ajunseră pe celălalt mal, Simon spuse:

— Chiar acum am trecut din Franţa în Belgia.

— Ce bine îmi pare! spuse ea. Să ne oprim să ne dezmorţim picioarele şi să mâncăm câte ceva?

— O idee bună. Caii pot bea din râu şi e plin de iarbă de păscut. Descălecă şi o ajută şi pe Suzanne. Ce mai face micul Leo? N-a încercat să sară?

— Nu, se pare că e destul de fericit să meargă cu noi. E foarte ataşat de mine. Efectiv! Îl ridică pe motănel care pe loc îşi înfipse gheruţele în cămaşa ce devenise patul lui de călătorie. Însă nu e prea bine pentru cămaşa ta.

— Este una veche şi chiar dacă nu era, merită sacrificiul pentru o completare aşa de încântătoare a companiei noastre.

Suzanne îl dădu pe Leo lui Simon. Era un ghemotoc blănos, drăgălaş ce torcea şi căsca arătându-şi dinţii ascuţiţi. Noroc că nu muşca.

După ce se opri să mângâie capul lui Leo, Simon îl puse jos. Pisica ţâşni sub un tufiş să se uşureze. Apoi se întoarse şi îi arătă politicos lui Suzanne că era gata să mănânce ceva.

Ea scoase mâncarea dintr-un cobur, apoi aruncă nişte brânză lui Leo, care o mâncă lacom şi se uită în speranţa că va mai primi o bucată. Când ea îi mai dădu una, spuse:

— În ritmul asta, s-ar putea să se termine brânza până ajungem la Bruxelles.

Simon chicoti:

— Entuziasmul lui e încântător, dar mai păstrează ceva şi pentru noi, *ma chérie*.

Se aşezară unul lângă altul pe iarbă şi îşi savurară picnicul. Lui Suzanne îi plăcea răgazul acesta relaxat cu Simon. Fără să-i deranjeze cineva, fără vreun pericol iminent.

Pe furiş, admiră faţa chipeşă a soţului ei, care n-o mai făcea să se gândească la Jean-Louis, care strălucise de spirit şi şarm, acoperind straturi profunde de egoism. Simon avea osatura, silueta şi tenul asemănătoare, dar când se uită la faţa lui văzu o autoritate calmă, un umor subtil, precum şi o profundă bunătate.

Îi plăcea că părul lui negru devenise mai lung şi că o lăsase să moţăie câteva minute cu capul în poala lui înainte de a merge mai departe. Cu el, se simţea în siguranţă, protejată şi înţeleasă.

Ceea ce făcea această zi atât de intens şi dureros de frumoasă era gândul că, odată ajunşi la Bruxelles, barosul iminentului război se va abate asupra lor. Aproape sigur, Simon urma să fie trimis să execute munca lui primejdioasă de recunoaştere şi oraşul se va umple de potenţiali luptători şi de femei îngrijorate. Şi ea va fi una dintre ele, aşa încât voia să surprindă fiece moment al acestei fericiri simple şi să-l păstreze în inima ei.

Mult prea curând o trezi din moţăială cu un sărut pe tâmplă.

— E timpul să ne continuăm călătoria, milady. Şi la capătul ei o să găsim mâncare bună, o baie fierbinte şi un pat încăpător şi confortabil.

— Nu sunt sigură care din toate astea sună cel mai bine!

Îşi săltă capul din poala lui şi se întinse pentru un

sărut adevărat. Braţele lui Simon o cuprinseră şi o traseră spre el într-o continuare plăcută a acelui sărut. Avea o gură minunată, aşa de senzuală şi de atrăgătoare. Când se despărţiră, amândoi gâfâiau. Simon trase adânc aer în piept şi se ridică, oferindu-i mâna.

— Pe mai târziu?

Ea se ridică şi privi în ochii lui cenuşii, ce nu erau deloc reci.

— Pe mai târziu!

Fără să-i dea drumul mâinii, Simon spuse:

— Se pare că ţi-ai revenit după ziua de ieri mai repede decât mi-aş fi putut imagina.

— Îmi e de ajutor faptul că am avut multă practică în depăşirea experienţelor îngrozitoare provocate de bărbaţi. Ezită, căutându-şi cuvintele pentru a-i explica: De data asta te-am avut pe tine, care mi-ai înţeles furia turbată. Din cauza asta m-am înţeles mai bine pe mine însămi, ceea ce a însemnat un mare pas înainte spre a-mi accepta propria latură întunecată şi a începe să mă vindec.

— Mă bucur că am putut să te ajut, spuse el încet.

— Mai mult decât vei şti vreodată, răspunse ea pe un ton asemănător. Vocea îi deveni energică. Dar acum trebuie să ne reluăm călătoria pentru că trebuie să ajungem la Bruxelles înainte de a termina brânza!

Simon râse şi o ajută să încalece cu micul Leo în poală. La puţin timp după popasul lor, dădură peste drumul dinspre Charleroi spre Bruxelles şi măriră pasul. Era drum de o zi, dar după părerea lui Suzanne, ajunseră la Bruxelles prea curând şi ziua ei perfectă cu Simon luă sfârşit.

Cel puţin reuşiseră să ajungă la Bruxelles înainte ca brânza să se termine.

Aproape.

Când Simon, Suzanne şi Leo intrară în casă, obosiţi şi murdari după călătorie, cei de acolo începură imediat să se strângă. Maurice şi Jackson sosiră primii.

— O să ne îngrijim de cai, dar mai întâi, ce veşti aveţi, domnule? întrebă Maurice.

— Bonaparte mobilizează oameni cu siguranţă, dar nu e clar când şi unde o să-şi trimită armatele, spuse succint Simon. Poate fi totuşi Belgia.

Philippe şi Marie apărură şi ei din salonul aflat în partea din faţă a casei. El folosea un baston pentru echilibru, dar arăta mult mai în putere şi mergea bine. Marie era lângă el, şi privirea ei se îndreptă spre Suzanne.

— Suzanne, ştiai că ai o pisică pe umăr?

— Da, ştiu, spuse Suzanne prietenos. Întinse mâna să o scarpine pe cap. Îl cheamă Leo. E o pisică de la ţară ce a hotărât să se mute la oraş.

— Philippe, trebuie să vorbesc cu tine şi cu Marie, zise Simon. Nu-s veşti proaste. Lasă-ne puţin să ne spălăm şi să ne schimbăm şi putem discuta la cină ce am aflat.

Apăru Jenny, arătând cam îngrozită.

— Doamnă, hainele dumneavoastră! exclamă ea, uitându-se la hainele bărbăteşti mai mari şi murdare de la călătorie ale lui Suzanne.

— A trebuit să mergem foarte repede. Suzanne făcu o grimasă. De ajuns să spun că a fost mai uşor să intrăm în Franţa decât să ieşim. Dar după cum vezi, suntem nevătămaţi. Sper că-ţi plac pisicile, Jenny!

— Desigur că îmi plac. Mică şi slăbuţă cum e creatura asta, îmi imaginez că o să vrea să meargă la bucătărie să mănânce ceva.

Jenny îl scărpină pe cap pe Leo, apoi cu pricepere îl

luă de pe umărul lui Suzanne fără ca ghearele lui să provoace alte stricăciuni.

— Trebuie să pregătesc baia şi să vă ajut să vă schimbaţi, continuă Jenny. Doamnă Maurice, vă plac pisicile?

Primind un răspuns afirmativ, Jenny i-l dădu pe Leo bătrânei. Doamna Maurice îl strânse pe Leo la pieptul ei bogat şi scoase sunete ce le imitau pe cele ale unei feline.

— O să vă fac de mâncare după ce îl hrănesc pe năzdravanul ăsta mic.

Când bucătăreasa se îndreptă spre bucătărie, Simon prezise că Leo va avea o viaţă foarte bună în casa aceea. Apoi o urmă pe soţia lui, care urca scările să se spele şi să se schimbe în haine adecvate. Ziua era departe de a se fi terminat.

*

Cina doamnei Maurice fu gustoasă şi revigorantă, o tocană bună de vită şi legume înăbuşite în bere cu pâine şi nişte bere să alunece mâncarea pe gât. Simon îşi spuse că trebuia să-şi amintească să-i mulţumească lui Kirkland pentru această uimitoare casă plină de confort, mâncare bună şi spioni experimentaţi.

Philippe era plin de nervi, aşa încât Simon se milostivi de el şi îi curmă suferinţa imediat ce mâncase suficient pentru a-şi potoli nesăţioasa poftă de mâncare.

— Veştile sunt în mare parte bune, începând cu faptul că tatăl tău ţi-a lăsat în mod specific ţie, „fiul său iubit”, castelul Chambron.

Philippe înghiţi greu, şi Simon bănui că această confirmare însemna aproape tot atât cât moştenirea

proprietăţii, cel puţin pentru această seară. Mai târziu, moşia avea să fie cea care va conta.

— Moşia, dar nu şi titlul, spuse Philippe pe o voce joasă. Naşterea mea nu a fost legitimă, nu-i aşa?

— Nu, spuse Suzanne blând. Titlul trebuie să aparţină lui Simon. Dar tu ai fost singurul copil al lui Jean-Louis. Te-a iubit şi ţi-a asigurat un viitor frumos.

În sinea lui, Simon îşi spuse că Jean-Louis ar fi putut să facă o treabă mult mai bună şi mai cinstită crescându-l pe Philippe, dar pentru un om egoist din naştere, era un efort de luat în seamă. Îndrumarea generoasă a domnului Morel se putea vedea bine aici.

Simon îi dădu lui Philippe copia testamentului ce-i aparţinea.

— Nişte veşti mai bune, ai moştenit de asemenea o sumă substanţială de bani. Acum banii sunt în Londra, destul de incomod de altfel, dar când situaţia politică se stabilizează, poţi muta fondurile aici, dacă vrei. Te sfătuiesc insistent să continui să-l foloseşti pe domnul Morel pentru chestiuni de proprietate şi financiare. El şi familia sa au servit familia Duval timp de generaţii, iar inteligenţa şi onestitatea lui au fost cele care ţi-au păstrat moştenirea.

Îi înmână un extras de la bancă. Philippe se uită la coloana de cifre şi scoase un fluierat. Marie se uită peste umărul lui şi icni.

— E o avere!

— Nu e de ajuns pentru a trăi pe picior aşa de mare cum a făcut-o Jean-Louis, spuse Suzanne. Şi serios, nici nu-i nevoie să trăiţi chiar aşa, pe picior mare. Dar folosiţi bine, ar trebui să fie de ajuns să vă puneţi moşia pe picioare.

— Îţi recomand insistent să renunţi la castel, spuse Simon. Reparaţiile s-ar putea să te coste întreaga

moştenire.

— Castelul Chambron a fost căminul conţilor de Chambron timp de secole, spuse nefericit Philippe.

Marie îşi puse mâna peste a lui.

— E doar o casă, *mon chéri*. A fost foarte incomod să trăim în ruine! O casă mai modestă pentru noi şi bani pentru însămânţat sunt chestiuni mult mai importante. Îi zâmbi soţului ei. Tot ce îmi trebuie e o casă ce te are pe tine şi e curată, confortabilă şi bine aprovizionată. Ar fi infinit mai bine decât un palat incendiat.

— Ai dreptate. Ştiu că ai dreptate. Cu un vizibil regret, Philippe îşi abandonă în minte casa familiei după care tânjise odinioară. Îşi ridică privirea spre Simon. Pot să transfer banii de care am nevoie pentru o însămânţare de primăvară înainte de a fi prea târziu?

Simon scutură din cap.

— Asta va lua timp şi însămânţatul nu va aştepta. Pentru că deja mi-am deschis un cont bancar aici în Bruxelles, îţi pot da un avans suficient încât să poţi începe imediat. Îmi înapoiezi banii odată ce vei avea acces la propriile tale fonduri.

Philippe îi strânse mâna lui Marie cu o expresie uluită.

— De ce eşti aşa de generos cu noi? Când ne-am întâlnit prima dată, te-am ameninţat cu puşca!

— Apărai ceea ce iubeai cel mai mult. Şi eu aş fi făcut la fel. Facem parte din aceeaşi familie, aşa cum am mai spus-o şi înainte.

Simon bănuia că atenţia schimbătoare a lui Jean-Louis îi oferise lui Philippe prea puţină încredere în sprijinul familiei. Dar învăţa.

— Hotărârile sunt ale tale, fireşte, dar în locul tău m-aş îndrepta spre moşie cu o căruţă plină de seminţe

şi echipament agricol, spuse Suzanne gânditoare. Când locuiai afară în ruine, ai fost prea bolnav pentru a cunoaşte pe vreunul din oamenii din partea locului, dar trebuie să fie bărbaţi şi femei care au lucrat pe moşie în vremuri mai bune şi ar fi mulţumiţi să aibă din nou slujbe.

Marie o întrebă pe Suzanne:

— Moşiile mai întinse au case şi arendaşi răspândiţi pe teren. E aşa şi la castelul Chambron? O astfel de casă ar fi potrivită pentru noi pentru viitorul apropiat.

— Da, existau nişte case mai mici în diferite locuri pe moşie, răspunse Suzanne. V-aş recomanda să căutaţi una care nu e momentan ocupată şi să fiţi flexibili şi generoşi cu oricare din foştii arendaşi şi muncitori care au făcut însămânţări şi au îngrijit vitele pe moşie de când Jean-Louis a abandonat-o. Să îi trataţi cu tact, şi ei vă vor răsplăti prin loialitatea lor, aşa cred. Jean-Louis avea tendinţa să fie... mai degrabă prea aristocrat.

— Din fericire, n-am fost crescut ca un adevărat aristocrat. Philippe îi zâmbi soţiei lui. Dar chiar şi aşa, Marie e responsabilă cu tactul şi farmecul.

Marie îi zâmbi la rândul ei.

— Când o să plecăm, *mon chéri?*

— Tu nu vii cu mine! exclamă Philippe. Se întoarse spre Simon şi Suzanne. Poate Marie să rămână aici până când moşia şi viitorul se vor mai aranja?

— Fireşte, spuse Suzanne cu căldură. I-aş duce foarte tare lipsa dacă ar pleca acum.

Marie se încruntă.

— Faptul că sunt însărcinată nu mă face inutilă!

— Nu, dar dacă armatele Franţei invadează Belgia, una dintre rute ar putea străbate direct moşia voastră, spuse pe şleau Simon.

— Are dreptate. Philippe atinse părul blond strălucitor al soţiei sale. Tu şi copilul nostru sunteţi prea preţioşi pentru a risca într-o zonă de război. Dacă există vreun pericol, va fi mai uşor pentru mine să-i fac faţă dacă sunt singur.

Marie arăta de parcă voia să-l contrazică, dar înţelepciunea ei avu câştig de cauză.

— Foarte bine, oftă ea. Dar dacă armatele încep să traverseze moşia, pleacă de acolo, pentru numele lui Dumnezeu!

Philippe zâmbi cu un umor neobişnuit.

— Una din cauzele pentru care am supravieţuit anilor în care am fost soldat a fost că ştiu ce înseamnă armata. Am un simţ ascuţit al momentului când trebuie să mă retrag şi când să mă culc la pământ şi să mă ascund. Voi fi în siguranţă şi la fel vei fi şi tu.

Marie îl luă pe soţul său de mână şi i-o puse pe inima ei.

— Ştiu că ai dreptate, spuse ea înfocat. Dar o să fie greu să ne luăm rămas-bun.

Simon se uită la Suzanne şi privirile lor serioase se întâlniră. Da, despărţirile vor fi chinuitoare pentru toţi – şi într-o lume în pragul războiului, nu exista nici o cale să le evite.

capitolul 34

Jenny şi cu Jackson se ţineau de mână aşteptând lângă sufrageria unde avuseseră loc discuţiile financiare. Ea roşise şi arăta frumuşică, în vreme ce el arăta încrezător şi hotărât. Schimbară o privire şi apoi Jenny izbucni:

— Doamnă, domnule. Vrem să ne căsătorim!

— Cât de repede posibil, adăugă Jackson. Maurice

cunoaşte aici în Bruxelles un vicar al Bisericii Anglicane şi spune că putem aranja repede o căsătorie.

— Ce minunat! exclamă Suzanne. Mă aşteptam la un astfel de anunţ fericit şi iată că a sosit.

Bănuia că se hotărâseră să se căsătorească cât de repede posibil din cauza iminentului război. Într-o lume ce se dezmembra, aveau nevoie să fie uniţi prin dragoste. Înţelegând această nevoie, Simon spuse cu căldură:

— Asta merită sărbătorit!

Maurice şi soţia lui împreună cu alţi câţiva servitori se adunaseră în spatele fericitei perechi, aşa că Simon continuă:

— Maurice, sunt sigur că beciul casei trebuie să aibă nişte şampanie. E vremea să desfacem câteva sticle pentru a toasta cu prilejul acestei fericite ocazii.

Maurice râânji:

— Şampania vine imediat, domnule!

În timp ce toată lumea sporovăia şi aştepta şampania, Suzanne îl studie pe Jackson, uimită cât de mult se schimbase de când îl angajase Simon. Pe atunci, Jackson fusese ca un câine precaut lovit de prea multe ori şi nemaiavând încredere în nimeni, cu excepţia lui Jenny, care nu-şi pierduse niciodată încrederea în el.

Acum era încrezător şi protector faţă de femeia pe care o iubea. Simon spusese că Jackson fusese un valet priceput şi un secretar foarte bun şi exerciţiile lui zilnice îi îmbunătăţiseră mobilitatea mâinii, depăşind orice ar fi crezut cineva. O parte din vătămare nu avea să se vindece niciodată, dar n-avea importanţă. Jackson era pregătit pentru ce îi va aduce viitorul, şi el cu Jenny aveau să-i facă faţă mână în mână şi inimă lângă inimă.

Să dea Dumnezeu ca toţi de sub acest acoperiş să aibă un viitor.

După un toast pentru fericirea tinerei perechi, Suzanne şi Simon se retraseră, invocând oboseala după lunga lor călătorie. Când ajunseră în dormitor, Simon închise încet uşa în spatele lui.

— Primul lucru mâine-dimineaţă va fi să-i trimit un bilet lui Wellington să-l informez că m-am întors. Cred că va dori să-mi vorbească.

Suzanne oftă şi începu să-şi scoată agrafele din păr.

— În cazul ăsta, o să te trimită undeva într-o zi sau două. Sper să poţi fi aici pentru nunta lui Jenny şi Jackson. Zâmbetul ei era şovăielnic. Am acceptat că e mai sigur să călătoreşti repede şi singur. Doar... asigură-te că supravieţuieşti pentru a te întoarce.

Simon traversă camera şi o îmbrăţişă ca pentru a păstra cât de multe amintiri putea de atingere şi apropiere.

— Nu vreau să plec, dar este nevoie. Să ştim pe ce drum va veni duşmanul înseamnă a alege între victorie şi masacru.

— Înţeleg. Îşi muşcă buza până când nevoia de a plânge trecu. Datoria e o stăpână nemiloasă. Aş putea să ţip şi să plâng, şi să te implor să nu pleci şi tu tot ai pleca, şi amândoi am fi şi mai nefericiţi din cauza încercărilor mele.

Simon chicoti cu o expresie crispată.

— Eşti aşa de înţeleaptă, milady. Gândeşte-te că am petrecut ani cutreierând prin Portugalia şi Spania ca ofiţer de cercetare şi n-am suferit niciodată vreo rană gravă. Asta ar trebui să fie mai puţin periculos.

Ea se lăsă în braţele lui şi îi aruncă un zâmbet pieziş.

— Nu cred că vreau să ştiu ce înseamnă la tine o rană *minoră!* Probabil că m-ar face să-mi fac şi mai multe griji. Treaba mea, bănuiesc, e să rămân aici şi să păstrez casa intactă şi în siguranţă.

— Exact. Se încruntă. Cred că e puţin probabil, dar dacă francezii ar invada, oraşul ar înnebuni. Adună provizii şi muniţie până atunci şi dacă necazul va bate la uşă – ei bine, foloseşte-te de înţelepciunea ta pentru a-i păstra pe toţi nevătămaţi. Dacă zvonurile despre invazia franceză vor expedia jumătate din oraş spre Anvers şi Gent, va fi mai înţelept să stai cuminte aici şi să nu rişti să fii prinsă într-o învălmăşeală de oameni panicaţi.

Suzanne se înfioră.

— De acord. Să rămânem aici ar trebui să fie destul de sigur. Sunt franţuzoaică şi la fel şi jumătate din ceilalţi din casă. Bruxelles e în esenţă un oraş francez şi n-aş crede că Napoleon şi generalii săi ar vrea să-i dea foc.

— Mă rog să ai dreptate, dar în război orice e posibil. O luă de umeri uitându-se în ochii ei ca şi cum doar simpla forţă a voinţei ar putea s-o ţină în siguranţă. Dacă se întâmplă ce-i mai rău şi trebuie să fugi din Belgia, mergi acasă în Anglia şi aşteaptă-mă. O să te găsesc acolo.

Ea nu putea suporta gândul de a părăsi oraşul fără el. Acasă era acolo unde era Simon.

— Vorbim prea mult. Timpul zboară. Hai să nu mai pierdem nici o clipă! Dezbracă-mă, te rog!

Se întoarse ca el să-i desfacă rochia şi corsetul.

— Cu cea mai mare plăcere, *ma belle*.

Degetele lui agile îi desfăcură rochia şi corsetul cu o uluitoare rapiditate chiar cu pauzele pentru atingeri provocatoare. Ea se întoarse spre el, trăgându-l de

haine.

— Ai mult prea multe haine pe tine, milord. În seara asta vreau să-ţi arăt tot ce sunt şi vreau să iau tot ce ai.

Lui i se tăie răsuflarea, înţelegând ce vrea să spună. Se căsătoriseră iarna şi începuseră să doarmă în acelaşi pat sub straturi de pături. Venirea primăverii însemnase mai puţine pături şi explorări amănunţite crescânde ale trupurilor lor, dar nu se văzuseră niciodată dezbrăcaţi. Suzanne nu fusese pregătită să se simtă atât de vulnerabilă chiar şi faţă de Simon.

Într-o noapte, în timp ce erau îmbrăţişaţi, el îi murmurase că într-o zi o să vrea s-o vadă aşa cum o făcuse Dumnezeu, dar fiind Simon, nu mai spusese altceva. Îi lăsase ei alegerea. În seara aceea ea alese să facă ultimii paşi ce vor aduce căsătoria la starea de intimitate pe care până atunci nu fusese capabilă s-o accepte.

După tot ce fusese între ei şi despărţirea ce avea să vină, era timpul să fie femeia pe care Simon o merita.

— Cum doreşte milady.

Îşi scosese haina mai devreme şi acum cămaşa şi pantalonii, precum şi lenjeria zburară împreună cu câţiva nasturi. Privirea lui rămase fixată asupra ei, cum stătea pe un scaun să-şi dea jos ciorapii şi să-i pună deoparte.

Şi ea era la rândul ei fascinată la vederea lui. Umerii magnifici şi pieptul lat pe care le descoperise cu atingerile. Talia îngustă, coapsele puternice. Părul negru şi masculin atât cât trebuie şi unde trebuie. Era frumos în felul în care doar bărbaţii pot fi, zvelt, cu putere şi masculinitate viguroasă, atât luptător, cât şi protector.

Cu gâtul încordat, Suzanne se ridică şi îşi trase încet cămăşuţa peste cap, dezvăluindu-se în întregime. El şopti:

— Eşti chiar mai frumoasă decât am visat, *ma belle*.

Păşi spre ea, şi ea ridică o mână să-l oprească.

— Mai e ceva ce trebuie să vezi.

Îmbărbătându-se, se întoarse, ca el să-i poată vedea spatele. Îi simţi tăcerea când el văzu tatuajul purpuriu ce marca curba posteriorului ei.

— Însemnul lui Gürkan, spuse ea sec. Ca toţi să ştie a cui sunt.

Ea îi putea *simţi* furia tăcută cum izbucneşte ca fulgerul în spatele ei. Apoi Simon înaintă şi îi sărută blând tatuajul.

— Şi acum însemnul celei mai curajoase şi libere femei pe care am cunoscut-o.

Cu gestul şi cuvintele lui, ultima urmă a ruşinii ei dispăru. Se întoarse şi îl sărută cu o dorinţă aprigă. Trup lângă trup, piele pe piele, foc lângă foc.

Existase o pasiune din ce în ce mai intensă între ei, dar niciodată nu o iniţiase ea şi niciodată astfel. El îi venise în întâmpinare cu întreaga sa pasiune zăgăzuită până când ea va fi fost pregătită. Acum era pregătită, *mon Dieu*, era pregătită!

Patul era la doar câţiva paşi. Mai devreme, ea dăduse deoparte cuverturile şi acum se prăbuşiră împreună pe aşternuturi, mâini şi guri pasionale, inventive, devoratoare. Ea avu un moment de ameţeală în care se întrebă de ce îi trebuise atât timp să ajungă aici şi apoi încetă să se mai întrebe.

Mai târziu, în noapte, nu se vor mai grăbi, dar nu acum, nu pentru această arzătoare explozie de dorinţă. Stăteau într-o parte cu mâinile ce căutau,

gurile ce se atingeau şi picioarele împletite. Apoi degetele lui alunecară între coapsele ei, şi ea ţipă de intensitatea senzaţiilor.

Când şoldurile ei se împinseră în el, el şopti:

— Acum?

— *Acum!*

Pentru prima dată, ea îl întoarse pe spate şi se urcă pe el, simţindu-i întreaga putere şi goliciune înfierbântată. La început încet, să se asigure că erau potriviţi bine. Tot încet pentru că ea era strâmtă şi voia să savureze intensa senzaţie a uniunii. Şi încet, pentru că ea văzuse că-l înnebunea, pieptul forţându-se să respire şi ochii privind-o sălbatic în timp ce mâinile o luară de fund lipind-o de el.

Controlul dispăru într-o reciprocă nebunie, arzătoare şi devastatoare. Se îndreptaseră spre asta încă de la căsătoria lor şi de când simţiseră prima dată plăcerea atingerii.

Nu, începuseră această lungă călătorie spre intimitate când ea avea cincisprezece ani şi el şaptesprezece şi simţiseră puterea unei inocente atracţii reciproce căreia nu i se putea da curs pentru că nu-i venise vremea.

Acum era vremea lor, şi ea nu putea suporta să mai piardă încă o clipă înainte de desăvârşirea supremă. Se cutremură, unindu-şi trupul cu al lui cu braţele şi picioarele şi muşcându-l de umăr în timp ce el se revărsa în ea.

Total istovită, stătu culcată gâfâind şi lipindu-se de el, voind ca pielea ei să fie cât de omeneşte posibil lipită de a lui. El trase cuverturile peste ei şi spuse cu o nuanţă de râs în voce:

— Cred că acum cu siguranţă m-ai avut cu totul.

Ea trebui să râdă la rândul ei şi apoi plânse de

împlinire şi bucurie. Şi Simon, fiind Simon, înţelese fără cuvinte.

capitolul 35

Simon se trezi în zori şi ştiu că nu fusese mai fericit în viaţa lui. Suzanne era încolăcită în jurul lui, cu capul pe umăr, un zâmbet pe faţă, un braţ în jurul mijlocului lui şi o cascadă bogată de păr negru strălucitor revărsându-se pe partea de sus a corpului.

În spatele ei, în colţul patului, văzu că micul Leo avusese geniul pisicesc de a trece prin uşi pentru că era ghemuit la piciorul patului. Clipi spre Simon, apoi îşi închise din nou ochii, arătând la fel de fericit pe cât se simţea şi Simon. Fireşte că amândoi erau fericiţi – împărţeau patul cu Suzanne Duval, dublă contesă de Chambron, care foarte posibil era cea mai frumoasă femeie din Europa.

Frumoasă. Elegantă. Bună. Înţelegătoare.

Frumoasă în toate chipurile.

Îşi mută atenţia de la felină la femeie, mângâindu-i părul lui Suzanne cu blândeţe să n-o deranjeze, dar ochii ei se deschiseră, şi ea îi zâmbi.

— Bună dimineaţa, milord, murmură ea arătând foarte asemănător cu pisica ei.

— Şi ţie bună dimineaţa, milady. Îi dărui ceea ce cu siguranţă era un zâmbet de îndrăgostit. Chiar mă gândeam ce păr superb ai şi cât îţi va lua să piepteni încâlceala pentru că aseară nu l-ai împletit.

— O să ia mult timp, dar nu-mi pasă pentru că te-a făcut fericit. Zâmbi nebunatic. Fii atent, n-aş vrea să faci un obicei din asta! Păr lăsat liber doar pentru ocazii speciale.

— Ceea ce a fost cu siguranţă azi-noapte, spuse el

râzând, mâna ce o mângâia alunecând de pe păr spre talie şi mai jos.

Ea murmură şi se lipi de el ca şi cum încerca să vadă dacă e omeneşte posibil să fie şi mai apropiaţi. Mâna ei începu să rătăcească cu rezultate electrizante.

Lui i se tăie răsuflarea.

— E mai degrabă – ironic e cel mai bun cuvânt, bănuiesc. Aseară ai spus că ai putea să ţipi şi să plângi şi să mă rogi să nu plec şi să ne faci pe amândoi nefericiţi şi tot ar trebui să plec. Dar asta e mult mai rău, *ma belle*. Întregul său trup se crispă, ştiind ce va urma. Acum e şi mai greu să plec şi voi fi şi mai nefericit pentru că n-am fost mai fericit în toată viaţa mea.

Ea scoase un sunet ce era şi oftat, şi râs trist.

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru mine. Cu toate astea, tu trebuie să pleci sau n-ai fi bărbatul care eşti.

— Hai să nu pierdem timpul pe care îl avem! O linse pe gâtul ce era convenabil de aproape. Pielea ei albă era mătăsoasă şi delicios de gustoasă. Tu ai făcut cea mai mare parte din treabă aseară. S-o fac eu azi?

Văzu un licăr de încordare în ochii ei în timp ce se gândea cum s-ar simţi dacă el s-ar apleca deasupra ei, un bărbat cu o greutate şi o putere alarmant de mari faţă de ale ei. El spuse blând:

— Poţi să te răzgândeşti oricând, *ma belle*, caz în care pur şi simplu o să mă întorc şi tu o să mă poţi seduce după bunul tău plac.

Încă o clipă şi ea îi aruncă un zâmbet viclean şi seducător.

— Foarte bine, milord. Hai să descoperim cum merge aşa!

Merse *foarte* bine.

În drum spre casa lui Wellington pentru întâlnirea de la ora două, Simon îşi spuse cu asprime în sinea lui că nu trebuia să meargă la comandantul armatelor aliate să discute probleme de viaţă şi de moarte afişând un zâmbet ridicol de satisfăcut. I se păru că îşi putuse controla expresia când ajunse la destinaţie. Secretul era să nu se gândească la Suzanne.

Era foarte, *foarte* greu să nu se gândească la Suzanne.

Când ajunse la reşedinţa lui Wellington, fu întâmpinat de un aghiotant tânăr a cărui sarcină era să trieze vizitatorii generalului în oi folositoare şi capre inutile. Simon se calificase evident drept oaie pentru că aghiotantul spuse:

— Domnule colonel Duval, bine aţi venit! Vă conduc la biroul ducelui.

— De fapt, nu mai sunt colonel, spuse Simon blând, urmându-l pe aghiotant.

Tânărul îi aruncă un zâmbet scurt.

— Aici, odată ce ai fost colonel, colonel rămâi.

Ceea ce era adevărat; gradul militar tindea să rămână legat de un bărbat pentru tot restul vieţii. Pe Simon nu-l deranja. Câştigase gradul, spre deosebire de titlul de conte de Chambron, un titlu pe care încă nu-l putea accepta în totalitate.

Aghiotantul îl anunţă la uşa biroului, apoi dispăru. Simon intră şi-l văzu nu numai pe duce, dar şi pe locotenent-colonelul Colquhoun Grant, ofiţerul-şef de cercetare din Peninsulă. El şi Simon lucraseră adesea împreună, şi Simon preluase multe din sarcinile lui Grant când scoţianul petrecuse doi ani ca prizonier al francezilor.

Wellington îşi ridică privirea de pe o hartă.

— Ah, bine. Mă interesează să aud ce ai văzut în

Franţa, Duval. Bineînţeles că îl cunoşti pe Grant.

— Da, domnule, îl cunosc. Simon îi întinse mâna scoţianului zvelt. Mă bucur să te văd din nou, Grant. Aud că acum eşti la conducerea operaţiunii de spionaj a ducelui.

Grant îi răspunse cu un zâmbet rar, în vreme ce-şi strângeau mâinile.

— Da, şi eu am auzit că ai părăsit armata.

— Am încercat, dar nu sunt sigur cât succes am avut, zise Simon sec.

— Al naibii de util că acum eşti civil, spuse Wellington. Ce ai văzut în călătoria ta la Paris?

— Multă activitate militară. Simon scoase o hârtie împăturită din buzunarul interior al hainei. Aici e o listă a unităţilor militare pe care le-am văzut în Paris şi în jurul lui.

Ducele şi Grant o studiară împreună, încruntându-se. Wellington spuse:

— Cu siguranţă că Boney[12] plănuieşte ceva. Ce părere ai, Duval?

Simon se gândise la asta.

— Împăratul n-o să stea potolit în Paris să aştepte ca armatele Aliaţilor să se apropie din toate părţile. O să lovească cu îndrăzneală şi o să încerce să înfrângă armatele duşmane una câte una, iar bănuiala mea e că primul marş va fi în nord, spre Belgia.

— Crezi că mai întâi o să-l atace pe Blücher şi prusacii lui? întrebă Wellington.

— Poate, deşi cred că mai degrabă o să vină direct aici, pentru că armata noastră e mai slabă, spuse Simon pe şleau. Cam o treime din soldaţii noştri sunt trupe englezeşti cu experienţă, dar mare parte din

12 Porecla dată de englezi lui Napoleon (n.tr.)

trupele dumneavoastră olandezo-belgiene nu sunt încercate în luptă.

— O să fugă ca iepurii dacă n-o să fie întărite de englezi. Ducele dădu din cap, arătând mohorât în vreme ce studia lista unităţilor militare pe care le văzuse Simon. Ca să nu mai spun că aproape sigur suntem depăşiţi numeric. Dacă va fi o bătălie aprigă, vom avea nevoie de prusaci pentru a învinge.

— Dacă Bonaparte poate să ne despartă de prusaci, o s-o facă şi apoi se va întoarce să zdrobească armata noastră anglo-olandeză, spuse Grant.

— Poate că Bonaparte nu va lua o decizie doar pe considerente pur militare, spuse Simon ezitând. Asta e doar părerea mea, dar cred că e înfuriat de descrierea dumneavoastră drept „Cuceritorul Cuceritorilor Lumii”. Criticii lui subliniază că nu v-a înfruntat niciodată direct. Bănuiesc că vrea să dovedească faptul că vă poate înfrânge. Că *el* e Cuceritorul Cuceritorilor.

— Jocuri de copii, mormăi Wellington. Un fel al naibii de prostesc de a duce un război!

— Adevărat, spuse Grant cu un zâmbet lipsit de veselie. Dar îl văd pe Bonaparte făcând asta.

— Ce contează e unde şi când va mărşălui, spuse Wellington. Domnilor, e vremea să ne uităm pe nişte hărţi.

O hartă mare a nordului Franţei şi a Belgiei fusese prinsă pe perete şi cei trei se adunară în faţa ei pentru a discuta posibilele direcţii franceze de marş, drumuri, relieful, vremea probabilă şi orice alţi factori care ar fi putut juca un rol în decizia împăratului.

Împreună, cei trei posedau multe informaţii despre teritoriu. Discuţia fu utilă, dar neconcludentă. Wellington se încruntă spre hartă.

— Treaba cea mai blestemată e că o presupunere

greşită a direcţiei de marş a duşmanului poate fi fatală. Mons? Charleroi? O rută diferită de intrare în Belgia? Să mişti o armată e ca şi cum ai mâna o turmă de elefanţi. Dacă mărşăluieşti în direcţia greşită e teribil de dificil să-ţi întorci armata pe drumul cel bun.

Privirea i se mută de la Simon spre Grant şi înapoi.

— De aceea am nevoie de voi să vă daţi seama unde va fi împăratul, la timp pentru a evita erori dezastruoase. Duval, aş vrea să acorzi atenţie acestei zone. Mişcă mâna peste hartă spre sud şi sud-vest de Bruxelles, o zonă ce includea Charleroi, Mons şi Franţa până la Paris. Grant, uită-te spre est şi în zona de la sudul prusacilor. Amândoi ştiţi de ce fel de informaţii am nevoie. Duval, cât de repede poţi pleca?

Îmbărbătându-se, Simon spuse:

— Mâine, domnule.

Wellington dădu din cap satisfăcut.

— Bine.

Apoi se întoarse spre Grant, şi Simon se retrase repede.

Pe drumul spre casă, pe rue de Louvain, cumpără un buchet de liliac şi crini de la o florăreasă în vreme ce se gândea la tot ce era de făcut înainte de a putea pleca. Era o listă surprinzător de scurtă. O să plece fără multe bagaje şi o să doarmă sub cerul liber în majoritatea nopţilor. Din experienţă ştia exact de ce avea nevoie.

Probabil că Suzanne îl aşteptase să se întoarcă pentru că apăru din salon de îndată ce el intră în casă. Când îi văzu faţa, trase adânc aer în piept şi întrebă:

— Când?

— Mâine. Îmi pare rău, *ma chérie*, spuse el încet.

Ea acceptă florile şi îşi lăsă capul în jos pentru a mirosi aromele sau poate pentru a-şi ascunde

expresia.

— O să pierzi nunta.

— Ştiu.

Ea ridică ochii cu expresia controlată.

— Partea pozitivă e că Philippe şi-a umplut căruţa cu seminţe şi unelte agricole şi e gata să se îndrepte spre castelul Chambron mâine la prima oră a dimineţii.

— A lucrat repede! Excelent! Aşa pot să merg şi eu cu el şi să-l ajut să se pună pe picioare şi e chiar în drumul meu.

— Pot să te ajut cu ceva la pregătiri?

Simon scutură din cap.

— Trebuie doar să îmi pun nişte lucruri în coburi.

Suzanne dădu din cap, cu privirea aţintită spre el. Se părea că nu mai aveau ce să-şi spună. El o mângâie scurt cu încheieturile degetelor sub bărbie.

— Ne vedem mai târziu, *ma chérie*.

Cel puţin mai aveau o noapte împreună.

*

Această ultimă noapte fu luminată de plăcere şi durere. În timp ce Simon şi Suzanne se istoviseră reciproc, se apropiau zorile. Simon o ţinu îmbrăţişată pe soţia lui, strângând-o pe cât era posibil de aproape. Ea tremura şi el ştia că se străduia să nu plângă.

— N-o să lipsesc mult, spuse el încet. Cred că războiul ăsta se va termina în săptămâni, nu în luni. Cu siguranţă că nu vor fi ani.

Ea se întoarse să se uite la el cu ochii dezolaţi.

— Gândeşte-te la mine la miezul nopţii şi eu o să mă gândesc la tine în acelaşi moment. Pentru că o să fii pe drum, poate că n-o să reuşeşti exact în acea clipă, dar să ştii că atunci când bate de miezul nopţii, o

să mă gândesc la tine. Poate că nu vom fi împreună în pat, dar în minţile noastre ne putem gândi unul la celălalt.

El simţi că-i vine să plângă. În schimb, o strânse de mână şi şi-o puse pe piept.

— Minţi şi inimi, *mon ange*. Tu vei fi mereu în inima mea.

Se aplecă s-o sărute, şi aflară că aveau puterea de a face dragoste pentru ultima dată.

capitolul 36

Bruxelles

Mon chéri *Simon,*

M-am gândit la tine la miezul nopţii trecute şi ieri-noapte, şi gândurile mele erau pline de dragoste. În seara asta m-am hotărât să-mi aştern gândurile pe hârtie. Nu cred că aceste cuvinte vor fi citite vreodată, dar nu contează. Ţinând tocul şi formând cuvintele îmi concentrez toată atenţia asupra ta.

Bruxellesul freamătă, deşi pentru mine şi Marie e din nefericire plictisitor, acum că soţii noştri sunt departe de noi. Dar azi a fost o zi perfectă de primăvară, aşa că ne-am plimbat prin parc împreună cu ceea ce păreau a fi tot restul englezilor din oraş şi încă şi mai mulţi alţii.

Ar trebui să mă gândesc la mine ca la o englezoaică, acum că am un soţ anglo-francez care pare a fi mai mult englez decât francez? Va trebui să cuget la asta. De obicei, noi vorbim franţuzeşte în pat – ai observat?

Poate că de-acum eşti deja la castelul Chambron. Sper să fie totul bine pentru Philippe.

Eşti întotdeauna în inima mea, mon chéri.

Suzanne

Pe drumul spre castelul Chambron

Scumpa mea Suzanne,

Mă gândesc la tine la miezul nopţii, mon ange*. După o noapte pe drum, mi-am dat seama că numai gândul nu-i de ajuns, aşa că mi-am dedicat unul din carnetele mele de notiţe scrisorilor pentru tine. Îmi aştern pe hârtie gândurile de la miezul nopţii în versiunea mea înghesuită de scriere rapidă pe care o folosesc pentru observaţii atunci când lucrez. Asta foloseşte foarte puţină hârtie şi nimeni altcineva nu va putea citi aceste cuvinte, dar e în regulă. Acest mic jurnal este doar un mod de a-mi nota gândurile despre tine.*

Înaintăm destul de bine, având în vedere că mergem într-o căruţă grea. Calul meu Achille e destul de plictisit, fiind priponit în urma noastră, dar aşa cum ştii, i-am dat lui Philippe cei doi cai de căruţă pe care i-am luat din Franţa. Cel pe care am călărit când am fugit pare mulţumit să se întoarcă la munca lui obişnuită.

Mă simt puţin vinovat că efectiv i-am furat, dar nu ştiu nici un fel practic de a-l despăgubi pe proprietar. Sau chiar un mod de a-l găsi, având în vedere că erau cai închiriaţi. Dar Philippe se va purta bine cu ei.

Caii m-au informat că vor să fii aici cu ei pentru că talentul tău magic la cai îi face fericiţi să facă ce le spui. Poate că ai observat că funcţionează la fel de bine şi cu mine!

Întotdeauna în inima mea, ma belle*...*

Simon

Bruxelles

Simon,

Îţi aminteşti cum mi-am întâlnit vechea prietenă şi vecină Madeline de Sevigny la reuniunea emigranţilor din Londra? E aici în Bruxelles! Am întâlnit-o azi când eu şi Marie ne plimbam prin parc. Am fost aşa de fericită s-o văd din nou, şi imediat ea a acceptat-o pe Marie drept prietenă.

Madeline mi-a spus că jumătate din comunitatea de emigranţi din Londra a venit la Bruxelles să vadă ce se va întâmpla, ca şi cum ar fi un mare carnaval. Fără îndoială că cei mai îngrijoraţi şi-au aranjat deja să plece spre nord la Anvers dacă armata lui Napoleon invadează Belgia. Proşti. Dacă le e atât de frică de căldură, ar trebui să plece de lângă foc, înapoi la Londra, de exemplu!

Madeline spune că ea şi câţiva prieteni îşi ocupă timpul organizând ceaiuri pentru doamne şi excursii şi activităţi caritabile pentru că atâţia bărbaţi sunt plecaţi să facă aceste treburi militare. Ca tine, mon coeur! *Va fi plăcut să am nişte distracţii moderate cu alte doamne.*

Sper că toate distracţiile tale sunt de genul

moderat...

Suzanne

Castelul Chambron

Te salut, mon ange*. Philippe e revigorat acum că e sănătos şi asigurat în ce priveşte proprietatea sa asupra moşiei. Nu m-a ameninţat nici măcar o dată cu puşca! Castelul arată şi mai rău decât l-am văzut noi, ceea ce l-a făcut pe Philippe să accepte că trebuie să renunţe la el. În schimb se dă peste cap să găsească vechii arendaşi ai moşiei.*

Mulţi îşi amintesc de el, şi revenirea lui a fost primită cu entuziasm. Pe drum, am discutat despre sfatul tău legat de necesitatea de a se purta cu oamenii ca prieteni şi parteneri, mai degrabă decât să fie arogant şi insuportabil. Din ce văd, oamenii din Franţa s-au săturat de lorzi şi dictatori şi vor să fie trataţi cu demnitate şi respect. Că de nu...!

Dar cel mai bun moment al zilei a fost când Philippe vorbea cu fostul şi viitorul administrator al moşiei. Doamna şi domnul Cordier, bunicii din partea maternă care l-au crescut pe Philippe, au auzit că se întorsese, aşa că s-au grăbit să afle dacă era adevărat. Au căzut unii în braţele celorlalţi plângând. A fost ceva foarte emoţionant. Mai puţin complicat decât atunci când l-am găsit pe Lucas.

Familia Cordier fusese evacuată din casa unde fusese crescut el (nu ştiu de ce), dar acum locuiesc într-o altă casă solidă şi acolo e

loc şi pentru Philippe pentru moment. Abia aşteaptă s-o cunoască pe Marie şi să-i ureze bun venit pe lume strănepotului lor, dar au fost de acord că pentru moment e cel mai bine pentru ea să rămână în siguranţă în Bruxelles.

Mâine plec spre Paris să aflu ce pot vedea pe drum. Sunt convins că voi fi în siguranţă – până acum n-am văzut ameninţări.

Eşti întotdeauna în inima mea, ma chérie, *şi aş vrea să fii cu mine în pat. Şi mai bine în patul nostru din Bruxelles – e mai confortabil. Salutări actualului tău tovarăş de pat, micul Leo.*

Simon

Bruxelles

Mon chéri *Simon,*

Oraşul devine mai aglomerat şi mai agitat, aşteptând, aşteptând, aşteptând! Iată-ne la sfârşitul primei săptămâni din iunie. Zilele de când te-am văzut par aşa de lungi, deşi de fapt nu-s chiar aşa de multe. Totuşi, pare o veşnicie!

O să găseşti amuzant asta: m-am implicat într-o activitate caritabilă ajutând vivandierele. Celelalte doamne sunt impresionate că nu sunt şocată. Bineînţeles că nu ştiu nimic despre trecutul meu şi prefer să rămână aşa.

Dar munca e necesară, aşa cum îţi place ţie să spui. Multe din femeile acestea şi-au urmat bărbaţii ani la rând. Ele acţionează ca infirmiere şi ca spălătorese şi împart şi patul cu soldaţii. Unele femei şi-au pierdut câţiva

bărbaţi de-a lungul anilor, dar pentru că doar puţine femei urmează armata, cele care o fac sunt foarte căutate şi pot avea un alt bărbat imediat ce sunt pregătite. O femeie a spus că a acceptat o ofertă de la un caporal când îşi îngropa un soţ, dar dacă aştepta să se întoarcă în tabără, ar fi putut avea un sergent!

Prea adesea aceste femei şi copiii lor au nevoie de hrană, îmbrăcăminte, îngrijiri medicale. Madeline, Marie şi celelalte doamne ca noi fac tot ce pot să le ajute. Marie oboseşte foarte repede acum şi sunt cumva îngrijorată pentru ea, dar îmi imaginez că oboseala e ceva firesc pentru că e atât de aproape de soroc.

Atât de tare aş vrea să fii aici, Simon al meu! Eşti în mintea mea, în inimă şi suflet, dar ca fiinţă egoistă ce sunt, vreau să te am în braţe. Ai grijă, iubitul meu! Trebuie să vii neapărat înapoi la mine. Nu se acceptă nimic altceva.

Întotdeauna a ta,
Suzanne

Undeva în Franţa

În ultimele două nopţi, milady, n-am putut să mă gândesc la tine atât de mult cât aş fi vrut pentru că am căutat să scap de o patrulă franceză ce mă urmărea. Au devenit suspicioşi în ce mă priveşte. Eu, un credincios, nevinovat şi inofensiv fiu al Franţei! Aş fi fost destul de scandalizat, dacă n-aş fi fost de fapt spion.

Sunt bucuros că asta nu-i o scrisoare adevărată, aşa că n-o să ştii niciodată adevărul

adevărat despre ceea ce s-a întâmplat. Te-ar supăra. Ca să fiu sincer, pe mine m-a supărat.

Simon se opri din scris în carneţel, gândindu-se la ce se întâmplase şi întrebându-se cât să-i spună lui Suzanne. Chiar şi în gândurile lui în miez de noapte, nu voia să-i spună toată povestea pentru că ar fi fost îngrozită.

După o lungă urmărire, el şi Achille ajunseseră la un pas de a se prăbuşi, încercând să se întoarcă în Belgia. Pentru că nu erau departe de castelul Chambron, ca o ultimă şi disperată soluţie, îşi îndemnase calul spre vechiul castel, în speranţa că ar putea găsi un loc unde să se ascundă printre ruine.

Când ajunsese în faţa aripii care era încă în picioare, descălecând, era aproape să cadă. Era înţepenit şi îl durea tot corpul de prea multe ore în şa, şi se agăţă de scara şeii să-şi menţină echilibrul aşteptând ca trupul să înceapă a funcţiona din nou.

— Simon!

Strigătul răsună prin grădina în paragină din faţa castelului.

Simon îşi apucă pistolul şi se întoarse înainte de a se întreba cine îi ştia numele. Era Philippe ieşind pe uşa aripii ce încă rezista. Nesigur, Simon lăsă pistolul jos.

— Ce faci aici? Nu trebuia să ari şi să însămânţezi sau orice face un ţăran în anotimpul ăsta?

— Mi-am luat câteva ore de pauză să cercetez ruinele. Philippe se uită la el. Ce faci *dumneata* aici arătând ca un cadavru ambulant?

— Sunt urmărit de o patrulă franceză. Dacă asculţi, poţi auzi copitele cailor lor. Simon se opri şi se auzi exact asta. Soldaţii erau foarte aproape. Am venit aici

sperând să găsesc un loc unde să mă ascund.

Se uită la vărul lui, care servise în armata împăratului şi se întrebă dacă Philippe l-ar trăda.

Philippe rămase încruntat multă vreme, ca şi cum se gândea dacă să-l ajute sau să-l predea soldaţilor. Apoi izbucni:

— Repede acum, vino înăuntru! Ai puţin timp.

Îl înşfăcă pe Simon de braţ cu o mână şi frâiele lui Achille cu cealaltă şi aproape că-i târî înăuntru. Copitele calului răsunară pe vechea podea de marmură.

— Du-te sus şi ia-o la dreapta. O să-ţi arăt unde să te ascunzi după ce îţi duc calul într-una din camerele din spate.

— Îmi… trebuie coburii, gâfâi Simon.

Repede, Philippe desfăcu coburii şi îi dădu jos de pe cal lăsându-i să cadă pe podea.

— O să-i aduc eu sus după ce-ţi ascund calul.

Simon se împletici pe scări şi se ţinu de balustrada care era nesigură, dar nu se prăbuşi sub greutatea lui. Achille tropăia cuminte pe un coridor ce ducea în spatele casei. Simon spera din suflet că greutatea animalului să nu cauzeze o prăbuşire a podelei.

După cum i se spusese, o coti la dreapta. Philippe îl ajunse repede din urmă, cu coburii atârnaţi peste braţ.

— Camera de deasupra intrării are un dulap secret cu un orificiu pentru ascultare spre camera de primire de dedesubt. Strămoşii noştri erau suspicioşi, vere. Poţi auzi ce vorbesc soldaţii francezi când vor ajunge aici. O să încerc să-i conving că n-a sosit nimeni aici. Dacă se hotărăsc să scotocească locul şi te găsesc, va trebui să pretind că nu ştiam că erai aici.

— Bineînţeles. Nu vreau să te pun în pericol.

Philippe îl ajută să intre în dulapul secret. Podeaua

era plină de resturi, dar lui Simon nu-i păsa. Se ghemui lângă perete în colţul ce avea orificiul de ascultare.

— Dacă mă trag afară şi mă împuşcă în faţa casei, îţi mulţumesc pentru că ai încercat să mă ajuţi, Philippe.

— Un om înţelept mi-a spus odată că familia e familie. Acum trebuie să-mi găsesc vechiul meu baston ca să arăt convingător de schilod.

Cu un ultim zâmbet rapid, Philippe închise uşa dulapului.

Simon închise ochii şi se rugă să supravieţuiască pentru a o vedea din nou pe Suzanne. Copitele se apropiară, apoi se opriră, mult prea aproape.

O clipă mai târziu, vechiul ciocănel masiv fu izbit de uşă de şase ori. Apoi zgomotul distinct al bastonului în timp ce Philippe şchiopătă spre uşă şi o deschise.

O voce de soldat spuse:

— Urmărim un blestemat de spion englez. Aţi văzut un bărbat galopând prin preajmă?

— Nu. N-am văzut, nici n-am auzit pe cineva.

O voce mai matură spuse cu surprindere:

— Căpitane Duval! Nu te-am văzut de când forţele noastre au fost demobilizate şi am fost trimis acasă. Palatul ăsta în ruine e casa dumitale?

Philippe chicoti.

— Cât mă bucur să te văd viu şi nevătămat, căpitane Weiss! Locuiesc în apropiere, într-o onorabilă fermă confortabilă. Castelul ăsta a aparţinut odinioară unui aristocrat. Scuipă. Mort de mult, slavă Domnului! Încerc să-mi revin după vechi răni, aşa că m-am decis să fac exerciţii de mers cu bastonul venind aici. Odinioară era o casă măreaţă, deşi ţărani ca mine nu erau niciodată bine-veniţi înăuntru. Eram curios să văd dacă a rămas ceva interesant printre ruine, dar dacă

aşa ar fi stat lucrurile, altcineva a ajuns înainte.

— Să ardă în iad aristocraţii! spuse răstit unul din soldaţi. Aşa cum probabil face ăsta care a trăit aici.

Printre râsete, căpitanul Weiss spuse:

— Trebuie să plecăm acum după blestematul ăla de spion. Era o potecă ce ieşea din drumul spre castel. Probabil că a luat-o pe acolo. Nu poate rezista prea mult. După o clipă de pauză spuse: Vei fi destul de în putere să te înrolezi în armată, Duval? Avem nevoie de ofiţeri experimentaţi ca dumneata dacă vrem să-l dăm jos pe Wellington.

Philippe oftă din greu.

— Depinde de cât de repede va fi următoarea bătălie. Ma tem că o să am nevoie întotdeauna de cârja dracului. Bătu cu bastonul în podea de câteva ori. Dar noroc, *mes amis!* Să luptaţi bine şi să ştiţi când să vă feriţi.

Se auziră râsete şi luări de rămas-bun şi apoi caii soldaţilor se îndepărtară. Simon scoase un oftat istovit. Se părea că va trăi să mai fugă încă o zi.

capitolul 37

Simon reuşise să se ridice în picioare până când Philippe se întoarse.

— Aş vrea să ştiu mai multe cuvinte în afară de „mulţumesc!” Pot rămâne aici în ruine în seara asta? O să plec dis-de-dimineaţă.

— Prostii, vii la familia Cordier, zise Philippe prompt. Ai nevoie de o masă adevărată, de un pat şi un somn bun.

— Şi poate o baie? întrebă plin de speranţă Simon. Un lavoar cu apă şi un prosop ar fi minunat. Un lavoar cu apă rece!

Philippe râse şi ridică coburii.

— Se poate şi mai bine de-atât. Haide şi ţine-te bine de balustradă. Nu vreau să fi minţit degeaba dacă îţi frângi gâtul. Îţi iau eu calul.

— Merită să fie răsfăţat mult mai mult decât mine, spuse Simon începând să coboare cu grijă scările. N-am văzut niciodată un cal cu o inimă mai generoasă. Nu cred că îi pot cere mâine să plece la drum din nou. Trebuie să se odihnească.

— La fel şi tu, dar sunt sigur că eşti mai grijuliu cu calul decât cu tine, spuse Philippe sec. Lăsă coburii la baza scărilor şi dispăru în spatele casei întorcându-se cu Achille cam în acelaşi timp când Simon ajunsese la baza scărilor. Dacă vrei să-l laşi aici să se odihnească, îţi pot împrumuta un cal de tracţiune odihnit şi gata de plecare.

Simon îl bătu pe Achille pe gât. Calul reuşi să pufnească prietenos, dar arăta aproape să se prăbuşească ceea ce ar fi un lucru groaznic pentru un cal aşa bun.

— Mulţumesc. Îţi accept oferta.

Philippe aruncă coburii peste cal şi îi prinse, apoi ieşi primul din casă. Achille merse foarte atent.

— E cam un kilometru şi jumătate până la familia Cordier pe o potecă prin păduri. Vrei să călăreşti sau să mergi pe jos?

De fapt, nici una, nici alta, dar ispita mâncării şi a unui pat erau prea puternice pentru a rezista.

— O să merg pe jos, spuse Simon. O să-l menajez pe Achille şi o să-mi dea ocazia să-mi dezmorţesc picioarele.

Philippe dădu din cap şi îi conduse pe lângă castel spre poteca ce străbătea pădurile.

— N-ai de gând să întrebi dacă soldaţii care mă

urmăreau sunt îndreptăţiţi să creadă că sunt spion? întrebă Simon.

Philippe se uită peste spinarea lui Achille.

— Cred că e mai bine să nu ştiu. În felul ăsta, n-o să pot spune vreo minciună în cazul când se întorc.

Ce om înţelept! Mergând prin întunericul tot mai mare, Simon zise încet:

— Iubesc Franţa şi nu-i vreau răul. E ţara tatălui meu. Dar urăsc războiul şi vreau să-l văd terminat.

— Am fost aşa de emoţionat şi de mândru când m-am înrolat în armată, îşi aminti Philippe. Dispus, chiar nerăbdător să-mi dau viaţa pentru Franţa. Eram foarte tânăr, aveam abia şaptesprezece ani. Acum şapte ani. Destul de mult încât să văd prea mult din război. După ce mai merseră un timp, continuă: Acum vreau să trăiesc pentru Marie, pentru familia mea. Adevărata mea familie, cei doi Cordier, nu tatăl pe care l-am adorat, dar care abia dacă-şi amintea de existenţa mea.

Bucuros că Philippe începea să înţeleagă mai bine cum stăteau lucrurile cu Jean-Louis, Simon spuse prudent:

— Putea să facă mai mult pentru tine. Dar a ales înţelept când te-a dat familiei Cordier să te crească şi în cele din urmă ţi-a lăsat tot ce avea.

— Da, aşa e, dar... era un aristocrat, zise Philippe pe un ton realist. Familia Cordier mi-a dat lucruri de nepreţuit. Abia aştept s-o aduc pe Marie să-i cunoască. O vor iubi, şi ea îi va iubi pe ei.

— Cine n-ar face-o? spuse Simon.

Muşchii săi încordaţi începuseră să se relaxeze, ceea ce îl făcu să simtă şi mai mult cât era de istovit. După alte câteva minute de mers în tăcere, Philippe spuse:

— În aceste ultime săptămâni, am ajuns să-mi dau seama că mi-aş da viaţa pentru Franţa dacă ar fi nevoie. Dar n-aş face-o pentru împărat.

— E un bărbat puternic şi extraordinar, spuse Simon. A făcut câteva lucruri bune pentru Franţa, dar pare că nu poate trăi fără război. Chiar dacă reuşeşte să fie învingător în faţa lui Wellington şi a prusacilor, pe termen lung nu-şi poate înfrânge toţi duşmanii. Încercând să facă asta, va pricinui doar moartea mult prea multor oameni. Prea mulţi din ei sunt fraţii noştri francezi.

Philippe oftă.

— Vreau să se *termine* toate astea. Sper că orice informaţii ai avea să aducă mai aproape acel sfârşit.

— La fel şi eu! rosti cu pasiune Simon. De asta ai fost dispus să mă ajuţi?

— Nu chiar. Philippe râse. Am făcut-o pentru că familia e familie!

Casa familiei Cordier

Îi datorez lui Philippe o eternă gratitudine pentru că m-a ajutat să scap de urmăritori şi mai mult pentru că m-a adus în casa bunicilor lui, familia Cordier. M-au cocoloşit, m-au hrănit, mi-au pregătit o baie fierbinte şi acum un pat, din nefericire gol, fără tine. Am dormit ore întregi şi aşa că am pierdut momentele mele cu tine de la miezul nopţii, mon ange, *însă am o lumânare şi termin relatarea gândindu-mă la tine. O să-ţi povestesc totul când voi fi din nou acasă.*

Imaginează-ţi sărutări şi mult, mult mai mult. MULT, mult mai mult…!

Calul lui Philippe era bun, deşi nu la fel de bun ca Achille. Întărit de mâncare şi de un somn bun, Simon îşi continuă drumul spre nord, sperând din suflet că putea să transmită informaţia la timp. Aşa cum spusese Wellington, dacă o armată se îndreaptă într-o direcţie greşită, întoarcerea din drum e dificilă şi potenţial dezastruoasă.

Simon petrecuse zile întregi în Franţa studiind mişcările armatei, concentrările de trupe şi orice altceva putea ajuta la determinarea planului de atac al lui Napoleon. Acum ştia de unde va veni invazia, dar cunoştinţele sale ar fi fost inutile dacă nu le-ar fi putut transmite lui Wellington la timp.

Traversarea frontierei fu dificilă pentru că francezii făceau tot ce puteau să împiedice circulaţia şi informaţiile să treacă dincolo. Din fericire, Simon era expert în evitarea pichetelor şi furişarea prin liniile inamice.

Aproape că ajunsese la Mons, un oraş aflat la vest de Charleroi, când văzu o tabără a unui regiment de cavalerie anglo-olandez. Recunoscător, intră în tabără şi făcu semn primului ofiţer pe care îl văzu, un căpitan.

— Sunt colonelul Duval, unul din ofiţerii de informaţii ai lui Wellington. Te rog condu-mă la comandantul dumitale.

Căpitanul se arătă neîncrezător.

— Nu arăţi ca un colonel. Generalul Dornberg n-o să vrea să-şi piardă timpul vorbind cu un oarecare.

— O să mă asculte. Simon îşi înăspri vocea pe un ton de comandă. Du-mă la el *acum!*

Nu prea convins, dar intimidat, căpitanul îl conduse pe Simon prin tabără spre cel mai mare cort. După o

scurtă discuţie cu soldatul care păzea intrarea, căpitanul îi făcu semn să intre cu o expresie de „dumneata ai vrut-o”.

Simon intră şi îl văzu pe generalul Dornberg în strălucitoarea sa uniformă completă de cavalerie stând la masa de mic dejun împreună cu câţiva ofiţeri inferiori. Chiar dacă nu era în uniformă, Simon execută cel mai bun salut.

— Domnule, sunt colonelul Duval din echipa de spionaj a lui Wellington. Am mesaje vitale ce trebuie să fie transmise de urgenţă cartierului său general din Bruxelles.

Dornberg se încruntă.

— Unde ţi-e uniforma?

— Conform ordinelor speciale ale ducelui de Wellington, am cules informaţii îmbrăcat civil, riscând altfel o execuţie rapidă dacă aş fi fost prins de francezi, spuse Simon categoric. Din fericire, n-am fost prins, deşi am fost pe-aproape. Ridică mapa. Trimiteţi asta lui Wellington *acum*. Aşteaptă acest raport.

— Eu hotărăsc asta.

Dornberg întinse mâna să ia mapa.

Simon şovăi să i-o dea, dar Dornberg era un ofiţer superior, şi trupele lui ar fi fost afectate de informaţie, aşa încât îi dădu mapa generalului.

Dornberg deschise mapa şi se uită peste raportul concis şi îngrijit scris al lui Simon.

— Napoleon va veni prin Charleroi? Absurd! Toate indicaţiile arată că va veni prin Mons, şi oamenii mei sunt pregătiţi pentru el.

— Împăratul a făcut tot ce a putut să ne deruteze şi a reuşit. Dar eu am cele mai noi informaţii şi e vital să fie trimise lui Wellington acum.

— N-o să-mi mai pierd timpul cu asta! mormăi

Dornberg. Acum pleacă de aici, oricine ai fi!

Simon vru să facă moarte de om, dar omorârea unui general înconjurat de ofiţeri înarmaţi nu era o idee bună. Cu dinţii încleştaţi, se întoarse pe călcâie şi ieşi din cort, lăsând mapa acolo.

Afară, sări pe calul său obosit şi se gândi de unde să obţină un alt cal pentru drumul spre Bruxelles.

Seara târziu, Simon ajunse la cartierul general al lui Wellington, însă în acea clipă nu mai voia să vadă niciodată vreun cal. Aici cel puţin, fu recunoscut şi invitat imediat înăuntru.

Ducele discuta cu câţiva aghiotanţi când Simon intră în biroul lui, dar se ridică în picioare cu o expresie concentrată.

— Ai informaţii?

— Da. Armata franceză va veni prin Charleroi şi nu prin Mons.

Simon completă afirmaţia cu un scurt rezumat din ceea ce văzuse pentru a ajunge la concluzia aceea. Wellington înjură.

— Pentru Dumnezeu, Napoleon m-a tras pe sfoară! Făcu semn spre un scaun. Stai jos, Duval, înainte de a leşina.

Simon se supuse recunoscător în timp ce ducele arunca ordine aghiotanţilor săi să repoziţioneze armata în sud spre Quatre Bras ceea ce însemna „răscruce”. Acea răscruce era locul unde drumul Bruxelles–Charleroi se intersecta cu drumul Nivelles–Namur şi toate cele patru drumuri erau pietruite şi rapide.

După ce aghiotanţii ieşiră repede să îndeplinească ordinele ducelui, el îi spuse lui Simon:

— Trebuie totuşi să merg la balul ducesei de Richmond să împrăştii zvonurile şi temerile, dar

dumneata trebuie să te duci acasă şi să te odihneşti, colonele. S-ar putea să mai am nevoie de dumneata.

Simon se ridică de pe scaun.

— Faptul că mi-aţi spus colonel înseamnă că sunt chemat înapoi în armată?

— Da, dar deocamdată du-te acasă.

Iată un ordin căruia Simon era mai mult decât dispus să i se conformeze. Acasă şi Suzanne.

capitolul 38

Suzanne se trezi în acea dimineaţă cu Leo ghemuit pe pernă lângă faţa ei. Era jumătatea lui iunie, şi se părea că Simon era plecat de o veşnicie. Cel puţin îl avea pe Leo, dar nu era deloc acelaşi lucru.

În timp ce lua micul dejun, îşi făcu în minte o listă cu ce avea de făcut în acea zi. Nu multe, de fapt; gospodăria funcţiona foarte bine şi ar fi continuat aşa chiar dacă ea n-ar fi fost acolo. Dar simţea că era o bază sigură pentru a vedea ce ar putea urma.

Ziua era plăcută, aşa că Suzanne decise să se plimbe prin parc, apoi s-o viziteze pe Madeline ca să vadă dacă prietena ei sau una din doamnele din grupul de femei ştia o moaşă bună care era încă în oraş. Îşi pusese pălăria şi era aproape să iasă din casă când se auzi ciocănelul de la uşă. Pentru că era acolo, deschise uşa şi clipi spre bărbatul înalt şi jerpelit din pragul uşii.

— Doamnă Duval? sună ezitant întrebarea. Suzanne?

Vocea răsunătoare era cunoscută. Suzanne se uită mai de aproape şi scoase un icnet de şoc.

— Frate Jude! Se dădu înapoi din uşă. Te rog, intră! Îmi pare rău că la început nu te-am recunoscut.

El intră cu un zâmbet de scuză.

— Asta pentru că nu mai sunt fratele Jude. De fapt, n-am fost cu adevărat niciodată, cred, aşa că sunt din nou Lucas Mandeville.

Îşi scoase pălăria şi ea văzu că creştetul capului nu mai strălucea pentru că tonsura se umplea cu părul lui roşcat.

— Cum să-ţi spun? Domnul Mandeville? Lord Foxton? Zâmbi nesigur. Foxy?

La asta, el râse.

— Lucas e bine. Simon e acasă?

— E… plecat de câteva săptămâni, spuse Suzanne. Dar sunt sigură că ar fi extrem de fericit să ştie că eşti aici. O să rămâi? Te rog? Până când se întoarce acasă?

Presupunând că Simon se întorcea într-adevăr acasă, deşi îi dădeau târcoale gânduri îngrozitoare, imposibil de stăpânit.

— Mi-ar plăcea să rămân aici pentru o vreme, cel puţin. Există vreun grajd în apropiere pentru Magdalene?

— Bineînţeles că da. Suzanne râse uitându-se pe fereastră şi văzând catârul alb stând priponit răbdător de gardul de fier în faţa casei. E un grajd în spatele casei, şi Maurice e probabil acolo. Va fi fericit să o primească pe Magdalene. O să-ţi pregătesc o cameră şi o să cer să se aducă ceai şi sendvişuri pentru tine.

— Mi-ar plăcea.

Îi aruncă un zâmbet blând şi binevoitor ce o făcu să se întrebe cât de mult mai era călugăr. Bănuia că nici el nu ştia.

Porunci să se pregătească o cameră şi să se aducă de mâncare în salon. Lucas veni repede şi atacă sendvişurile cât de aprig putea un bărbat bine-crescut. După ce el goli două farfurii pline cu mâncare, Suzanne îi completă ceaiul pentru a treia oară.

— Poate că e îndrăzneţ din partea mea să întreb când tu abia dacă mă cunoşti, dar Simon vorbeşte despre tine şi te consideră ca un frate, ceea ce înseamnă că eşti cumnatul meu.

El îi zâmbi.

— Eşti nerăbdătoare să pui întrebări. Îndrăzneşte şi întreabă-mă.

— Spui că nu mai eşti fratele Jude, dar el a fost viaţa ta timp de mulţi ani. Întâlnirea cu Simon a fost cea care te-a determinat să redevii Lucas Mandeville?

El încuviinţă din cap.

— A fost... uimitor de şocant să-l văd din nou pe Simon. La început a fost şocul, dar m-a făcut să-mi reamintesc tot ce a fost bun în viaţa mea de dinainte. Mi-am dat seama că, dacă aş fi simţit o adevărată vocaţie pentru viaţa religioasă, aş fi depus jurământul până atunci. Tânjeam după solitudine şi trebuia să-i servesc pe alţii, dar pot avea toate astea în afara vieţii religioase.

— Te-ai convertit la catolicism?

El zâmbi.

— Mă consider un călător. Un călător călărind un catâr. Se opri să bage în gură dintr-odată o prăjitură şi o înghiţi cu o evidentă plăcere. Predica ta să nu mă las copleşit a fost foarte puternică. M-am complăcut suficient de mult. Deoarece m-am autoexilat din viaţa în care am fost născut, doar eu mă puteam elibera din acest exil. Mi-am mai dat seama cât de mult vreau să-mi văd din nou mătuşa şi unchiul. În afară de Simon, ei sunt cea mai apropiată familie. Cât de egoist a fost din partea mea să mă gândesc doar la mine şi nu la ei!

— Durerea face asta, spuse ea.

— Durerea şi ruşinea. M-am simţit prea dezonorat ca să mă asociez cu oameni onorabili, zise el încet.

— Onoarea contează, dar definiţiile rigide ale ei nu trebuie venerate ca pe nişte zei! replică ea iritată. Fiind doar o simplă femeie, cred că obligaţiile cuiva faţă de prieteni şi familie contează mai mult decât autocrucificarea legată de definiţii abstracte ale onoarei.

Lucas îi aruncă un zâmbet uşor.

— Cât de înţelept a fost Simon să se însoare cu tine. Hotărându-mă să nu mă mai las copleşit, mi-am îndeplinit obligaţiile faţă de comunităţile pe care le-am vizitat trimiţând un alt călugăr pe care l-am pregătit. E cu adevărat un om bun, un vindecător de oase bun şi va deveni şi mai bun. Acum merg pe un alt drum.

— De aceea ai venit la Bruxelles? Să-l vezi pe Simon ca un prim pas în drumul tău de întoarcere acasă?

— În mare parte, da. Dar… zâmbi puţin timid. O să crezi că e absurd. Însă adesea am un sentiment despre locul unde e nevoie de mine. Am un simţământ puternic că va fi nevoie de mine aici. Nu sunt doctor, dar sunt bun la fracturi şi la reaşezări de oase în încheieturi şi chestii de felul ăsta.

— Vine războiul, aşa că instinctele tale sunt corecte, spuse Suzanne. Mă tem că o să ai mult de lucru foarte curând! Se gândi o clipă, apoi întrebă: Din întâmplare, ai învăţat ceva despre moşit? Curând vei fi singurul de aici cu oarece abilităţi de medic.

Lucas se arată speriat.

— Am adus câţiva copii pe lume în condiţii disperate, dar nu sunt expert. De ce întrebi?

— Verişoarei noastră Marie i se apropie sorocul şi moaşa pe care am angajat-o a fugit din oraş, explică Suzanne. O să încerc să găsesc alta, dar dacă nu reuşesc, va fi bine dacă cineva din casă ştie cum să

aducă pe lume un copil!

— Trăgătorii de oase sunt chiar în josul ierarhiei medicale, aşa că o să mă rog să găseşti o moaşă adevărată, spuse el serios. Dar dacă nu găseşti, ei bine, o să fac tot ce pot.

— Care e ierarhia medicală? întrebă ea.

— Medicii sunt pe primul loc. Studiază la universitate şi sunt nobili. Chirurgii sunt mai jos. Muncesc cu mâinile şi sunt efectiv meseriaşi ale căror unelte sunt bisturiele şi fierăstraiele. Moaşele sunt necesare, dar ignorate cât de mult posibil. Trăgătorii de oase sunt ţărănoi, explică el cu un licăr de amuzament în ochi.

— Având în vedere că eşti lord, s-ar putea să schimbi asta. Porecla ta va fi Lord Foxton, baronul trăgător de oase!

— Sper sincer că nu!

Ea râse.

— O să vedem. Hai să-ţi arăt camera! Vrei desigur să te odihneşti. Sau poate o baie fierbinte?

— Încântare nemărginită. Zâmbi şi se ridică în picioare. Mulţumesc, Suzanne.

— Eşti întotdeauna bine-venit la mine şi Simon, spuse ea cu sinceritate. Am plecat să găsesc o moaşă, dar ne vom vedea mai târziu.

Îl conduse în camera lui, apoi plecă în căutarea moaşei. Mergând pe străzile aglomerate, se întrebă ce va face Lucas cu viitorul lui. În anumite privinţe, era ca un puişor proaspăt ieşit din găoace. Dar era inteligent şi îşi va găsi drumul. Şi dacă avea noroc, se va muta înapoi în Anglia şi va locui aproape de Simon, aşa încât să fie din nou cei mai buni prieteni.

Suzanne nu avusese succes în găsirea unei moaşe

disponibile, aşa că, după ce se întoarse acasă în acea seară, se duse în camera lui Marie şi o rugă să nu nască pentru cel puţin încă o săptămână. Marie râse, dar spuse că nu poate promite nimic.

Obosită de ziua lungă, Suzanne se retrase în camera ei şi se aşeză la birou să înceapă să scrie mesajele ei nocturne către Simon. Era momentul preferat al zilei, pentru că era linişte în toată casa şi se putea concentra asupra lui Simon.

Bruxelles cel nebun, nebun, 15 iunie 1815

Îţi scriu mai devreme în seara asta pentru că vreau să te simt aproape, Simon al meu. Zilele se scurg încet ca anii şi zvonurile circulă prin Bruxelles ca nişte focuri mistuitoare. „Vin francezii, vin francezii, fugiţi să vă salvaţi pielea!!!" Mi se spune că drumurile şi canalul spre Anvers sunt pline ochi. Sfatul tău să stau liniştită aici în casa noastră sigură şi confortabilă e foarte înţelept.

Poate că vin francezii – într-adevăr sunt sigură că vor veni, în cele din urmă –, dar n-am auzit nici o informaţie de încredere care să spună că au intrat în Belgia. Ducele de Wellington e foarte vizibil, foarte sociabil, făcând glume şi participând la baluri şi organizând dineuri pentru a calma temerile oamenilor.

În seara asta intenţiona să meargă la ceea ce va fi un bal sclipitor dat de ducesa de Richmond. Probabil că acum e acolo, calm şi fermecător. Dacă ai fi fost aici să mă duci acolo, mi-ar fi plăcut să particip, dar din

nefericire, nu eşti. Îmi pare rău că nu te-am văzut niciodată în uniformă. N-am nici o îndoială că ai fi oferit o imagine magnifică.

Câteodată la miezul nopţii simt că minţile noastre se ating pentru scurt timp şi-ţi pot simţi căldura, spiritul şi bunătatea. Fără îndoială că e doar o închipuire din partea mea, dar îmi place închipuirea.

Marie a renunţat la plimbările noastre zilnice pentru că e prea obosită. Nu-i de mirare, având în vedere greutatea în plus pe care o poartă după ea. E şi neliniştită, şi doamna Maurice mi-a mărturisit că bebeluşul poate sosi oricând. Gândul ăsta e înfricoşător! În special pentru că abia am aflat că moaşa ce s-a îngrijit de ea a plecat din oraş. Trebuie să găsesc o alta. Curând!

Să-i spună de sosirea lui Lucas? Nu, era obosită şi asta era o veste prea importantă pentru a o spune în grabă.

De ajuns cu meditaţia pentru seara asta, mon coeur*. Ai grijă de tine, şi acum o să dorm şi o să-mi imaginez că eşti lângă mine. Leo încearcă să mă consoleze, dar e aşa de mic!*

A ta, Suzanne

Deşi era obosită, se simţea prea neliniştită să meargă la culcare. Urma să se petreacă ceva, dar nu ştia ce.

Intuiţia ei se confirmă când sunetele metalice ale trompetelor răsunară în noapte. Chemarea la război.

Sări în picioare, cu inima bubuind, apoi deschise

fereastra şi ascultă în timp ce sunetele ameninţătoare umpleau cerul nopţii. Tobe, aspre şi insistente. Tânguirea pătrunzătoare a cimpoaielor cu chemările lor la luptă, primitive şi sălbatice. Sunetul tropăiturilor, apoi zăngănitul căruţelor şi al afeturilor de tun. O cacofonie a războiului. Uşa din faţă se deschise şi auzi vocile lui Maurice, Jenny şi Jackson când plecară să vadă ce se întâmplă şi să urmărească mobilizarea trupelor.

Nu putea suporta să meargă cu ei, dar ascultă pentru multă vreme până când auzi uşa din faţă deschizându-se din nou. Se încruntă, întrebându-se cine se întorsese. Puţin îngrijorată coborî scările – şi acolo era Simon, întorcându-se după ce încuiase uşa. Era cu hainele boţite şi murdare şi clătinându-se de oboseală – şi cea mai frumoasă imagine pe care o văzuse vreodată.

— Simon, şopti ea. *Simon!*

Şi coborî în fugă ultimele scări aruncându-se direct în braţele lui.

Simon nu se aştepta ca asupra lui să se năpustească o femeie caldă, minunată şi curată, dar nu-i păsa, chiar dacă avântul îmbrăţişării ei îl izbi de uşa din faţă.

— Suzanne, şopti el îngropându-şi faţa în părul ei. Suzanne, *mon ange*. Sunt murdar, să ştii.

— Ştiu, dar nu-mi pasă.

Îşi trase capul înapoi suficient ca gurile lor să se întâlnească într-un sărut lung, iubitor şi devorator.

Stresul dispăru, topit în minunata şi calda vrajă care era doar a lui Suzanne. În cele din urmă, el curmă sărutul.

— Oricât de mult aş fi tentat să stau aşa pentru tot

restul nopţii, cred că ar trebui să dau jos murdăria călătoriei şi să mănânc ceva înainte de a te seduce. Sau e rândul tău să mă seduci? Am uitat.

Ea râse şi se dădu înapoi.

— Cred că e rândul meu.

— E bine. Nu sunt sigur că am puterea să fiu eu seducătorul.

— Vino jos în bucătărie! Trebuie să fie apă caldă şi te poţi spăla în vreme ce eu caut de mâncare.

Îl luă de mijloc să-l sprijine şi îl conduse spre treptele care coborau spre bucătărie şi camerele servitorilor.

— Tu îmi poţi spune ce se petrece în lume.

— Francezii invadează prin Charleroi, spuse el concis. În curând va fi o bătălie, poate câteva. Wellington a aşteptat să vadă pe care drum o va apuca împăratul. Începând cu seara asta, se mişcă şi se pregăteşte de luptă. Ţi-aş putea spune mai mult, dacă vrei, dar hai s-o lăsăm pentru mai târziu.

— Avem lucruri mai bune despre care să vorbim, încuviinţă ea.

Ajunseră în bucătăria lungă. La un capăt, era o cadă de baie destul de mare şi un paravan ce putea fi pus în faţa ei pentru a avea intimitate. O găleată grea de apă era mereu încălzită pe focul din bucătărie. Simon mai avea exact atâta energie cât să toarne apă caldă în cadă împreună cu nişte apă mai rece să nu se ardă.

Se duse în spatele paravanului şi începu să-şi dea jos îmbrăcămintea murdară de pe drum.

— E nevoie de paravan? Sunt sigur că ai văzut tot.

Ea râse şi îi dădu un pahar de vin roşu peste paravan.

— Nu vreau să intre altă femeie şi să vadă cât de

norocoasă sunt!

— Acum sunt un bărbat într-o stare deplorabilă. Se cufundă în apă şi închise ochii, sorbind din vin, simţindu-se delicios de răsfăţat. Pentru că veni vorba, unde e toată lumea? Aş fi crezut că tobele şi trompetele i-au trezit pe toţi din casă.

— Cred că majoritatea celor din casă au ieşit să vadă ce se petrece. Cu excepţia lui Marie, fireşte, şi a doamnei Maurice care stă cu ea.

Din ce putea auzi, Suzanne tăia ceva mâncare, carne, pâine sau brânză. Acum nu era deosebit de mofturos. Ea continuă:

— Unde se adună trupele înainte de a o porni la drum?

— Place Royale în partea de jos a oraşului. Mai sorbi din vin. Acolo o să fie ca la casa de nebuni.

— Multe despărţiri, spuse ea încet. Sunt norocoasă că eu te întâmpin în seara asta.

El se gândi să nu spună mai mult, dar mai bine să fie avertizată.

— S-ar putea ca Wellington să mă vrea pentru altceva, dar mi-a spus că în seara asta să vin acasă şi să mă odihnesc.

— Oh. Vocea lui Suzanne era clar lipsită de entuziasm. În timp ce tu te bălăceşti, eu o să mă duc sus să-ţi aduc halatul. Bănuiesc că nu vrei să te mai îmbraci iar cu hainele astea.

— Categoric nu.

Începu să se frece metodic din cap până în picioare. Nu voia să iasă din apa caldă, dar nu-l atrăgea ideea de a adormi în cadă. Ieşi din cadă şi se înfăşură bine în prosoape până când Suzanne se întoarse cu halatul şi o pereche de ciorapi groşi.

Pentru că era îmbrăcat şi curat aşa cum se cuvine,

o îmbrăţişă lung şi călduros după ce ieşi de după paravan. Doamne, ce dor îi fusese de ea!

Sentimentul era reciproc. Se îndepărtă fără tragere de inimă.

— Cu cât mănânci mai repede, cu atât mai repede mergem la culcare.

El zâmbi.

— Să nu te aştepţi la prea mult când ajungem acolo.

— O să vedem.

Arătă spre masă. Şuncă, brânză, pâine, o felie de plăcintă cu carne şi nişte vin. Era cea mai bună mâncare de când plecase din casa familiei Cordier. În timp ce el se năpustise asupra mâncării, Suzanne îşi turnă nişte vin, înainte de a spune:

— Am nişte veşti cu adevărat bune – Lucas a apărut la uşa noastră şi doarme sus. Era aproape tot atât de obosit pe cât eşti tu.

Simon îşi ridică ochii din mâncare, încântat:

— Lucas e aici? Sau mai degrabă fratele Jude?

— Acum e din nou Lucas, decizându-se că era timpul să-l părăsească pe fratele Jude şi exilul autoimpus. Suzanne sorbi din vin. A spus că simţea că va fi nevoie de el aici.

— Întotdeauna a avut acest talent nefiresc să facă asta, spuse Simon luându-şi o altă porţie de plăcintă cu carne. Odată, poneiul meu m-a aruncat la pământ şi mi-am rupt mâna. Lucas a simţit că ceva nu era în regulă şi a venit şi m-a găsit. Înghiţi o bucată de plăcintă. Chestii asemănătoare s-au întâmplat de mai multe ori.

— E un talent folositor! Bănuiesc că acum e atras de veştile despre bătălia ce se apropie şi victimele ei.

— Foarte posibil. Întotdeauna a fost un om mai bun

decât mine. Simon sorbi gânditor din vin. Talentul lui de a mă găsi a fost ca urmare a faptului că eram foarte apropiaţi, aşa cred. Poate că am şi eu ceva din talentul ăsta, pentru că niciodată n-am fost foarte convins că a murit. Se părea că, undeva acolo, trebuia să fie în viaţă. Şi aşa a fost.

— Mă bucur aşa de mult pentru voi doi. Suzanne îşi puse pe masă paharul pe jumătate plin şi puse întrebarea al cărei răspuns nu voia să îl audă. Cât crezi că va trece până când o să afli ce vrea Wellington de la tine?

— Nu ştiu. Simon dădu deoparte farfuria, nemaifiindu-i foame, cu privirea aţintită asupra lui Suzanne. Poate douăzeci şi patru de ore.

Ea se ridică şi îi întinse mâna.

— Atunci, hai să nu mai pierdem timpul, *mon chéri.*

*c*apitolul 39

Suzanne adormi zâmbind în siguranţă în braţele lui Simon. Şi fu trezită de strigătul de suferinţă chinuitoare al unei femei.

Lângă ea şi Simon se trezi:

— Ce?

— Marie!

Suzanne se dăduse deja jos din pat. Îşi luă halatul şi de-abia şi-l puse pe ea înainte de a deschide uşa şi a alerga pe culoar.

În spatele ei răsunară paşi şi voci de bărbaţi. Simon strigă:

— Lucas!

— Mă bucur să te văd acasă, Simon! spuse Lucas. Vorbim mai târziu.

Amândoi bărbaţii se mişcară repede, dar Lucas fu

primul care ajunse la uşă, după Suzanne. Marie se zvârcolea pe un pat acoperit de aşternuturi ude. Doamna Maurice o ţinea de mână şi încerca s-o liniştească. Bătrâna îşi ridică privirea uşurată când intrară Suzanne şi bărbaţii. Arăta de parcă abia îşi dăduse seama că să ai copii nu era acelaşi lucru cu a-i aduce pe lume.

— Suzanne! strigă Marie zbătându-se pe pat. Suzanne, *mon amie!*

Suzanne o luă imediat de mâna transpirată pe femeia mai tânără. Vorbind în franceză, zise:

— O să fie bine, Marie, o să fie bine! Adu-ţi aminte, abia ieri doamna Maurice a spus că naşterea e perfect normală – numai că doare tare. O să se termine în curând, deşi o să simţi că durează mult prea mult. Şi ce mândri veţi fi tu şi Philippe când o să vă ţineţi în braţe copilul!

— Philippe, *mon coeur*, spuse Marie istovită. Aşa aş vrea să fii aici!

— Ar fi dacă ar putea, dar nu poate. Face un cămin pentru tine la castel. Dar e cineva care te poate ajuta. Vărul lui Simon, Lucas, doctorul, e chiar aici, şi el împreună cu doamna Maurice vor avea grijă de tine. Cu mâna liberă o şterse cu un prosop pe faţa transpirată. Noi toţi o să avem grijă de tine.

— Nu pleca, Suzanne, o rugă Marie cu faţa contorsionată în timp ce altă contracţie îi zgudui trupul. Te rog, nu pleca!

— N-o să plec. O să fiu chiar aici până când o să-mi pot ţine în braţe finul. Suzanne folosi cea mai alinătoare voce. O să fie băiat, sunt sigură. Îţi aduci aminte că doamna Maurice a spus asta pentru că sarcina ta e joasă? Spune că întotdeauna are dreptate în ce priveşte treburile astea. Philippe o să fie aşa de

mândru! Bărbaţii par a fi deosebit de mulţumiţi de ei înşişi dacă au un băiat, ca şi cum ar fi un miracol şi mai mare decât dacă ar fi o fiică. Ce prostie!

Marie începu să se relaxeze când contracţia trecu, dar se ţinu strâns de mâna lui Suzanne. Suzanne îşi ridică ochii şi văzu că Lucas şi doamna Maurice vorbeau pe o voce scăzută. Bătrâna arăta foarte îngrijorată, şi Lucas dădea din cap cu gravitate.

Apoi Lucas se duse la marginea patului şi îi vorbi lui Marie pe o voce gravă şi minunat de liniştitoare:

— E primul copil, nu-i aşa? Fireşte că e neliniştitor, dar nu-ţi face griji, la al doilea va fi mai uşor. Acum, o să te examinez pentru că asta fac doctorii. Aruncă o privire ironică spre Suzanne. Continuând, spuse: Simon, ajut-o pe doamna Maurice să aducă cele necesare. Ştie de ce e nevoie.

— Bineînţeles.

Simon reuşise să pună în grabă pe el o cămaşă şi o pereche de pantaloni. Lucas era îmbrăcat la fel, dar hainele lui erau mai ponosite decât văzuse Suzanne când apăruse la uşă. Îşi zise să îi găsească nişte haine mai potrivite decât un veştmânt de franciscan sau hainele nefericite pe care le purta acum.

Dar deşi arăta ca un peticar, minunata lui voce gravă era calmă şi prezenţa lui luminată radia încredere în toată camera.

— Copilul e întors invers decât normal, Marie, spuse el. Se cheamă naştere pelviană. Asta înseamnă că e un micuţ independent! O să văd dacă îl pot întoarce ca să sosească mai repede.

În timp ce Lucas se străduia să mişte copilul într-o poziţie mai bună, Simon şi doamna Maurice sosiră cu apă fierbinte, prosoape şi aşternuturi noi. Veni şi Jenny să şteargă cu blândeţe faţa transpirată a lui Marie şi să

ajute la schimbarea aşternutului.

Dar expresia lui Lucas era sumbră încercând şi nereuşind să schimbe poziţia copilului. Vocea îi era blândă şi mâinile delicate, dar din nefericire nimic din ce făcuse nu ajută. Suzanne bănuia că trupul micuţ al lui Marie făcea ca această naştere să fie mai dificilă şi mai periculoasă decât era normal.

De-a lungul unei zile nesfârşite, Suzanne continuă să o ţină pe fată de mână. O dată trebuise să se ridică să-şi dezmorţească picioarele şi să-şi facă nevoile. Jenny se mişcă să-i ia locul lui Suzanne, dar Marie se agită şi o rugă pe Suzanne să vină înapoi de îndată ce putea.

— O să vin, *ma petite*, promise Suzanne.

Lucas se ridică şi o urmă pe Suzanne ieşind din dormitor. Spre încântarea ei, Simon se îndreptă spre ea. Când ajunse, Suzanne se lăsă îmbrăţişată absorbind calda lui vigoare în vreme ce îşi mişca degetele mâinii drepte pentru a le dezmorţi.

— Draga mea istovită! murmură el. E gravă starea ei?

— Foarte, spuse îngrijorat Lucas. N-am putut să întorc copilul şi amândoi sunt din ce în ce mai slăbiţi.

Simon scoase un oftat de durere, şi braţele sale o strânseră mai tare pe Suzanne.

— N-ai găsit o moaşă pricepută?

Lucas scutură din cap.

— Nu când Bruxelles e în haos. Aş vrea tare mult să predau treaba asta cuiva cu mai multă experienţă! Sunt atâtea lucruri pe care nu le ştiu despre naştere.

— Nu ştiu dacă o moaşă ar putea să facă mai mult decât ai făcut tu, Lucas, spuse Suzanne. Dacă aş avea un copil, aş avea încredere în tine. Dar după asta, sunt mai degrabă bucuroasă că se pare că nu pot avea

copii!

Suzanne vorbise pentru că trebuia să relaxeze puţin atmosfera, dar într-un colţişor al minţii regreta că pierde aceste ore cu Simon, ştiind că s-ar putea ca el să plece curând şi să nu se mai întoarcă niciodată. Dar cum s-o poată abandona pe Marie? Imposibil.

— Crezi că Marie şi copilul vor supravieţui? întrebă Simon.

— Sper că da, dar nu ştiu, spuse Lucas pe o voce care abia se auzea.

— Mă duc să mă schimb în haine curate şi revin la Marie în câteva minute, zise ea uitându-se în jos la halatul şifonat.

— O să trimit sus sendvişuri şi ceai, spuse Simon. Nu cred că prezenţa mea e necesară în camera ei.

Suzanne ar fi vrut să-l aibă aproape, dar criza asta nu avea legătură cu ea.

— Nu e o cameră prea spaţioasă.

Simon îi ridică bărbia cu un deget şi o sărută. Nu un sărut intens şi pasional ca seara, ci un legământ de unitate şi sprijin reciproc.

— Mă duc să aflu ce veşti mai sunt. După sunetul puştilor, o bătălie are loc la sud de Bruxelles. Destul de aproape ca s-o auzim, dar nu într-atât de aproape încât să ne aşteptăm ca pe străzile noastre să apară soldaţi francezi.

Cel puţin Simon era aici, nu în mijlocul luptelor. Ar fi vrut să rămână în braţele lui pentru totdeauna, dar nu era posibil. Îl bătu uşor pe spate ca să ştie că nu era complet epuizată, şi el îi răspunse cu un chicotit.

Travaliul lui Marie se prelungi din zori pe tot cursul zilei în vreme ce era din ce în ce mai slăbită, rămânând nemişcată cu excepţia momentelor când era zguduită de contracţii. Suzanne auzise că uneori travaliul putea

dura două zile şi nu-şi putea imagina cum cineva putea suporta asta.

Începu o furtună cu fulgere ce întunecau cerul. În timp ce afară fulgerele brăzdau cerul, Lucas luă mâna lui Marie şi spuse:

— Marie, uită-te la mine! Am auzit de o metodă ce ar putea să te ajute să naşti, dar n-am practicat-o niciodată, nici n-am văzut-o făcută de cineva. Eu şi Suzanne o să te sprijinim să stai în genunchi şi să laşi gravitaţia să ajute. Ai vrea să încerci?

În ciuda durerii şi a extenuării, răspunsul lui Marie fu şoptit clar:

— Da, dacă crezi că e cel mai bine.

— Bravo!

Lucas făcu semn spre Suzanne şi împreună reuşiră s-o ridice pe Marie şi s-o mişte punând-o în genunchi cu picioarele desfăcute. Lucas preluă cea mai mare parte a greutăţii ei, şi Suzanne ajută s-o ţină în echilibru.

Odată ce fu stabilă, Suzanne o ţinu de mână şi o frecţionă pe spate până când începu o altă contracţie. Lucas spuse hotărât:

— E timpul, Marie. Eşti obosită, şi el e gata. Acum, împinge, *împinge!*

Marie scânci, cu capul aplecat şi părul blond ud de transpiraţie căzându-i pe faţă. Tot corpul ei se încordă pentru un timp nesfârşit. Până când ţipă şi fiul i se născu într-un val de sânge şi lichid, cu picioarele înainte. Avea o culoare înspăimântător de vânătă.

— Bravo, Marie! Acum te poţi relaxa, spuse Lucas, dar expresia îi rămase gravă.

El şi Suzanne o ajutară pe Marie să se întindă din nou pe pernele strivite. Apoi luă copilaşul în mâinile lui mari, cu ochii închişi şi buzele mişcându-se în vreme

ce, poate, se ruga.

Suzanne nu putea respira, nu putea suporta gândul că, după toată durerea şi lupta, copilul nu va supravieţui. Nu ştia dacă Marie ar putea îndura o astfel de pierdere.

Dar în timp ce se uita la Lucas, simţi un fel de căldură ce radia din mâinile lui, invizibilă, dar puternică. Puterea se revărsă prin palme şi intră în copil. Brusc, bebeluşul începu să se răsucească şi să ţipe supărat, şi pielea începu să i se coloreze în roz. Era cel mai frumos sunet pe care Suzanne îl auzise vreodată.

Marie arăta de parcă era leşinată, dar acum ochii i se deschiseră şi întinse mâna după copil.

— *Te rog!*

Lucas puse blând copilul în mâinile mamei.

— Iată-l, Marie, un băiat puternic, exact aşa cum a prezis doamna Maurice.

Suzanne ar fi putut jura că văzuse acea putere misterioasă mişcându-se prin Lucas şi bebeluş în Marie ca un val de iubire vindecătoare. Ochii lui Marie se închiseră şi plânse şoptind rugăciuni de gratitudine şi strângându-şi copilul lângă ea.

Arătând gata să leşine, Lucas începu s-o cureţe pe Marie şi se pregăti să taie cordonul ombilical.

— Suzanne, mulţumesc foarte mult pentru ajutor. Ai făcut o treabă grozavă.

— Lucas, ce s-a întâmplat? Ce am văzut? şopti Suzanne.

El zâmbi istovit, dar liniştit.

— Câteodată, Dumnezeu zâmbeşte.

Leoarcă de la ploaie, Simon se întoarse după lăsarea întunericului, cu o expresie sumbră. Intrând în

casă, îşi văzu vărul în salon, întins pe un fotoliu. Avea în mână un pahar de brandy şi arăta de parcă nu mai voia să se mişte vreodată. Auzindu-l pe Simon, îşi ridică privirea şi zâmbi.

— Marie şi fiul ei se odihnesc şi sunt bine. O să-l boteze Simon Lucas.

Simon simţi că i se încleştează gâtul.

— Sunt onorat.

— Şi eu la fel. Lucas ridică paharul într-un toast. Să aibă o viaţă lungă şi fericită cu mai puţine războaie decât pe vremea noastră.

— Doamne ajută! Simon trebuia neapărat s-o vadă pe Suzanne, dar trebuia să vorbească şi cu Lucas. *Să fie* cu Lucas. Se lăsă în fotoliul din faţa acestuia. Am fost foarte îngrijorat. Se părea că e o naştere dificilă.

— A fost chiar foarte dificilă. Dar când va veni sorocul lui Suzanne, nu va avea aceleaşi probleme.

— De ce spui asta? întrebă Simon nedumerit.

Lucas rânji, arătând ca fratele căruia Simon îi dusese dorul atât de tare.

— Dacă îţi spun, o să mă baţi.

— De ce?

— Are cele mai superbe şolduri.

Simon rânji şi el.

— Da, are, şi dacă ai observat, a fost un noroc faptul că ai renunţat la celibat. Redeveni serios. Suzanne se teme că e stearpă.

— Trecutul nu prevesteşte întotdeauna viitorul. Aşteaptă şi-ai să vezi. Lucas îşi termină băutura din pahar cu o lungă sorbitură. Câteodată Dumnezeu trimite miracole. Apropo, acest brandy pare să fie unul. Ai o pivniţă excelentă.

— Meritul e al gentlemanului care e proprietarul casei şi al oamenilor lui care au grijă de ea şi de noi

câtă vreme suntem oaspeţii săi aici. Simon se ridică. Unde e Suzanne?

— Frumoasa şi cutezătoarea ta doamnă doarme buştean în dormitorul vostru.

Simon dădu din cap şi întinse mâna, luând-o pe a vărului său cu ambele mâini.

— Sunt atât de bucuros că te-ai întors, Lucas!

— Şi eu mă bucur că am revenit. Lucas îşi puse cealaltă mână deasupra şi îşi strânseră mâinile cu putere. Mulţumesc că m-ai acceptat cu toate păcatele mele, Simon.

— Fireşte. Simon surâse. Familia e familie. Zâmbetul îi dispăru. O să plec să mă alătur lui Wellington. Dacă nu mă mai întorc, să ştii că prietenia noastră a fost unul din cele mai bune lucruri din viaţa mea.

Lucas mormăi în şoaptă un cuvânt extrem de lumesc, apoi se ridică şi îl îmbrăţişă cu putere pe Simon.

— Dumnezeu să te însoţească, tu care-mi eşti ca un frate.

Simon îl îmbrăţişă şi el pe Lucas, spunându-şi că nu trebuie să izbucnească în lacrimi. Apoi se întoarse pe călcâie şi se duse spre scări să-şi găsească soţia.

Aşa cum spusese Lucas, Suzanne era culcată pe pat complet îmbrăcată, dar odihnindu-se liniştită cu Leo, ce stătea la marginea pernei şi îşi mişca mustăcioarele. Simon îşi dădu jos haina şi se aşeză în spatele ei, trăgând-o aproape de el. Soţia lui cea curajoasă şi milostivă, de nedescris în cuvinte. Fără a-şi deschide ochii, Suzanne şopti:

— Cât mai e până când trebuie să pleci?

— O oră, spuse el încet. Am doar atât timp cât să-mi găsesc vechea uniformă şi să-mi iau rămas-bun de

la tine.

Fără cuvinte, ea se întoarse şi plânse în tăcere, în vreme ce se strângeau în braţe. Dar nu-i ceru să nu plece.

capitolul 40

După doar un singur sărut, făcură dragoste repede, fără ca vreunul să vorbească, pentru că vorbele dureau prea mult. După aceea, stând culcaţi într-o învălmăşeală de picioare şi haine, Suzanne întrebă încet:

— Care e situaţia militară şi ce rol vei juca tu în asta?

— Napoleon i-a atacat în acelaşi timp pe prusaci la Ligny şi pe forţele aliate la Quatre Bras, spuse Simon concis, ridicându-se din pat şi începând să-şi schimbe hainele. Prusacii au fost înfrânţi şi mareşalul Blücher se retrage în ordine spre nord. Lupta de la Quatre Bras a fost mai mult o egalitate între armate, dar i-a împiedicat pe francezi să preia controlul răscrucii de drumuri de acolo.

— Şi acele drumuri sunt decisive pentru mişcările armatelor. Suzanne se încruntă. Cu prusacii care se retrag spre nord, Wellington va trebui să facă la fel pentru a menţine contactul între cele două armate?

— Devii foarte pricepută la tacticile militare! zise Simon aprobator căutând prin dulap ca să-şi găsească uniforma împăturită. Exact. Probabil că va fi o altă bătălie mai lungă şi decisivă într-o zi sau două şi va fi destul de aproape de Bruxelles.

Îşi găsi uniforma stacojie şi o scoase, scuturând-o. Ca şi el, arăta semne de uzură.

— Credeam că n-o voi mai purta vreodată.

Suzanne se dădu jos din pat şi începu să se schimbe în ţinută de noapte.

— De ce ai adus-o aici? Intuiţie?

— Presupun că de aceea. Începu să se îmbrace. Exilul împăratului pe Elba părea a fi fără vreun efect. Nu că s-ar fi făcut pace. Şi m-am gândit că dacă ar fi început din nou războiul... Cu un oftat, îşi puse tunica pe el. E nevoie de soldaţi.

— Odată ce eşti soldat, soldat rămâi, rosti ea pe o voce nu prea sigură.

— Şi odată ce eşti spion, spion rămâi. Oftă în timp ce-şi încheia tunica. Îmi pare rău, milady. Am vrut să-ţi ofer o viaţă tihnită şi de răsfăţ. Nu asta.

Gestul său cuprinse haosul militar al oraşului.

— S-ar putea încă să ajungem acolo. Îşi desfăcu părul şi îl lăsă că cadă într-o fascinantă cascadă. Cu privirea la soţul ei, Suzanne începu să se pieptene pe toată lungimea părului strălucitor pentru a putea fi împletit de noapte. De ce are nevoie Wellington de tine?

— Să comand un regiment olandezo-belgian. Regimentul 6 Infanterie a luptat la Quatre Bras, iar comandantul şi mulţi dintre ofiţeri au fost ucişi sau răniţi. Pentru că vorbesc bine franceza şi destul de bine neerlandeza, ducele s-a gândit că aş fi cel mai bun înlocuitor disponibil.

Suzanne se încruntă.

— Ai multă experienţă pe câmpul de luptă? Credeam că ţi-ai petrecut majoritatea timpului ca ofiţer de cercetare.

— Mare parte din timp. Nu mereu. Îi dărui un zâmbet liniştitor în vreme ce-şi scutura de praf chipiul înalt de husar. Avea două găuri de glonţ în el, un aspect ce nu i l-ar fi arătat lui Suzanne. Am avut

destulă experienţă de luptă pentru a mă descurca la conducere. Tot ce trebuie să fac este să ordon regimentului să formeze un careu, apoi să merg în buiestru în interiorul lui arătând sigur pe mine şi să spun: „Ţineţi-vă bine, flăcăi!” În două limbi.

Suzanne reuşi să schiţeze un zâmbet strâmb.

— Nu uita partea cu feritul capului!

— N-o s-o uit, *ma chérie.*

O îmbrăţişă pe Suzanne pentru ultima oară, nevrând să-i dea drumul. Câţi soldaţi şi cei dragi lor se îmbrăţişau la fel, jelind în sinea lor împrejurările ce îi despărţeau? Prea mulţi.

Cu gâtul încleştat, îi dădu un ultim sărut, plin de tandreţe, nu ardoare. Ea îi tremură în braţe. Când el se îndepărtă, ea îşi sărută vârfurile degetelor şi îl atinse pe buze privindu-l cu ochii ei cei verzi, mari şi gravi. Atât de frumoasă. Şi atât de dragă, foarte dragă…

Pe punctul de a lăcrima, se întoarse şi ieşi din cameră.

„Întotdeauna în inima mea…”

Îşi ascunse gândurile la Suzanne când ieşi în coridor şi îl găsi pe Jackson aşteptând în uniforma de infanterist. Petice de ţesătură mai deschisă la culoare de pe mâneca stângă marcau vătămările suferite.

— Ce dracu’ faci?

— Merg cu dumneavoastră, domnule colonel.

Jackson salută cu privirea sigură.

— Sfinte Doamne, omule, te-ai însurat de mai puţin timp decât mine!

În ochii lui Jackson străluci o urmă de umor.

— O treabă pe care o ştim eu şi Jenny, domnule. Dar anumite lucruri trebuie făcute.

Simon îşi aminti de bărbatul distrus şi obosit care

fusese Jackson când se cunoscuseră. Cu timpul, cu încrederea că-şi face bine treaba şi cu dragostea unei femei bune, acum era un bărbat gata să înfrunte orice i-ar apărea în cale. Să-i refuze această şansă de a face faţă provocării ar însemna să-i refuze bărbăţia.

— Aş fi recunoscător să te am cu mine, spuse sincer Simon. Dar aşa cum mi-a spus soţia mea, să te asiguri că-ţi fereşti capul când trebuie!

Jackson rânji.

— O să mă străduiesc, domnule.

Unul lângă altul, coborâră scările şi o porniră spre război.

Epuizată de lunga zi şi noapte, a doua zi de dimineaţă, Suzanne se trezi ameţită, cu braţele înlănţuite în jurul pernei pe care dormea Leo. Afară încă ploua constant şi abundent. Fusese trezită de ciocănitul lui Jenny înainte ca aceasta să intre în cameră cu o ceaşcă de ciocolată fierbinte şi un corn proaspăt.

— Domnişoară Suzanne?

Încercând să nu se gândească la despărţirea de Simon, Suzanne se ridică în capul oaselor ca Jenny să-i poată aşeza tava în poală.

— Cum se simt Marie şi bebeluşul?

Jenny zâmbi.

— Fericiţi şi sănătoşi. Ea e foarte mulţumită de ea şi abia aşteaptă să-i arate băiatul soţului ei. Aveţi vreo idee când s-ar putea întâmpla?

Suzanne se uită afară la ploaie, ştiind că de acum drumurile vor fi pline de noroi şi oftă:

— Nu prea. În curând, sper. Ce veşti mai sunt?

Privirea lui Jenny se lăsă în jos, în vreme ce netezea cuverturile pe lângă Suzanne.

— Edgar a plecat cu domnul colonel.

— Ce?! exclamă Suzanne. N-ar fi trebuit să facă asta!

— Da şi nu, spuse Jenny cu un oftat. S-a gândit că e de datoria lui.

— Ce admirabil şi enervant. Suzanne muşcă furioasă din corn. Dar trebuie să recunosc că mă bucur să fie acolo cu Simon.

Jenny dădu din cap.

— Răniţii din bătălia de ieri vin în oraş. Cei grav răniţi sunt în căruţe, dar cei care pot merge se târăsc pe străzi, având nevoie de hrană şi îngrijire. Domnul Mandeville a rugat să coborâţi şi să daţi o mână de ajutor când sunteţi gata.

Suzanne înjură într-o manieră complet necaracteristică doamnelor, bău cea mai mare parte a ciocolatei dintr-o singură înghiţitură şi dădu tava deoparte.

— Şi eu care credeam că ziua de ieri a fost obositoare! Găseşte-mi o rochie de pe care să se poată spăla petele de sânge. Şi vii şi tu cu mine? Se pare că va fi nevoie de multe mâini.

— Da, doamnă. Jenny zâmbi pieziş. Să fim ocupate va fi de ajutor pentru noi!

Şi aşa se şi întâmplă. Când Suzanne fu îmbrăcată în haine solide şi practice, cu o pălărie cu bor lat pentru a o proteja de ploaie, văzu că Lucas organizase o infirmerie stradală. O prelată întinsă proteja zona de lucru de ploaie şi se părea că mare parte din membrii gospodăriei ajutau deja răniţii. Mai erau şi câteva scaune de lemn şi două mese lungi de diferite înălţimi, găleţi de apă cu polonice şi cutii cu bandaje, alifii şi alte provizii.

— Lucas, ce vrei să fac? întrebă Suzanne.

El ajuta un soldat belgian rănit se urce pe masă.

— Mare parte din ce-i aici sunt lucruri obişnuite. Să scoţi bandaje vechi, să cureţi răni, să scoţi orice urmă de murdărie sau material ce n-ar trebui să se afle acolo. Dacă găseşti un glonţ de muschetă înfipt adânc, mai bine să mă chemi pe mine. Apoi toarnă gin pe răni pentru a reduce şansele unei infecţii şi – rânji – nu lăsa pacienţii să-l bea. Nu avem provizii nelimitate. Bandajează-i pe cei răniţi uşor şi dă-le drumul. Mulţi sunt încartiruiţi aici în oraş şi dacă reuşesc să ajungă înapoi, ar trebui să poată fi îngrijiţi.

Suzanne trase adânc aer în piept şi se apucă de treabă. Jenny era lângă ea, Maurice ajuta la ridicatul oamenilor care nu se puteau mişca uşor şi doamna Maurice era aproape la fel de bună la curăţat şi bandajat răni ca şi Lucas.

Se apropia miezul zilei când Suzanne auzi un strigăt:

— Doamnă Duval!

Ridică privirea şi o văzu pe Janet Allen, una din vivandierele pe care le întâlnise la adăpostul ce fusese organizat pentru a ajuta femeile şi copiii care mergeau în urma armatei. Janet era tânără şi viguroasă şi se implicase în a ajuta doamnele voluntare.

Suzanne o simpatiza şi deveniseră prietene. De obicei, Janet era calmă, dar în acea zi arăta disperată, cu părul ud leoarcă ce-i cădea în spirale în jurul feţei. Suzanne exclamă:

— Janet, ce s-a întâmplat?

— Am aflat că Jack al meu a fost rănit în bătălia de ieri! El şi câţiva din camarazii lui care au fost, de asemenea, răniţi se îndreptau spre oraş, dar piciorul lui era rupt rău şi în cele din urmă n-a mai putut merge. Poate că o să moară acolo în ploaie sau poate că un

soldat francez ar putea să treacă pe acolo şi să-l omoare pentru că e o pradă uşoară! Vă rog, doamnă, puteţi face ceva să-l ajutaţi?

Vocea ei era disperată, şi lacrimile se amestecau pe faţă cu ploaia ce cădea.

Întrebându-se dacă era posibil să-l ajute, Suzanne zise:

— Cât de departe se află şi poţi găsi locul exact?

— E la câţiva kilometri înspre sud pe drumul spre Quatre Bras. Unul din camarazii lui mi-a desenat o hartă. M-am dus pe drumul ăla şi ştiu că-l pot găsi, dar am nevoie de ajutor să-l aduc acasă.

— Zona unde a fost lăsat e acum sub control francez?

— S-ar putea să fie, recunoscu Janet, dar soldaţii nu se iau de obicei de vivandiere. Nu suntem un pericol pentru ei.

Reversul nu era întotdeauna adevărat, dar Suzanne simţi un impuls puternic de a ajuta. De a face ceva activ. Maurice era la câţiva paşi şi pe moment nu era ocupat, aşa că Suzanne spuse:

— Doamna Allen are nevoie de ajutor pentru a-l aduce în Bruxelles pe soţul ei rănit. Ne poţi găsi o căruţă cu roţi destul de late pentru a putea merge prin noroi şi în plus o prelată pentru a acoperi căruţa şi a-l proteja pe caporalul Allen?

Maurice îi puse câteva întrebări lui Janet, apoi dădu din cap.

— Da, pot să găsesc o căruţă şi doi catâri zdraveni s-o tragă. O să vin cu dumneavoastră să vă ajut să scoateţi căruţa din noroi.

— Mulţumesc! spuse recunoscătoare Suzanne, ştiind că forţa şi cunoştinţele lui despre zonă vor creşte substanţial şansele lor de succes.

Traversă infirmeria spre Lucas care trata braţul rănit al unui soldat membru al Legiunii Regale germane.

Pe scurt îi zise ce urma să facă. Se aştepta ca el să obiecteze, dar el dădu înţelegător din cap.

— Te supui riscului ca un sacrificiu pentru întoarcerea acasă în siguranţă a lui Simon?

Ea tresări.

— Eşti cu mult prea perspicace, Lucas. Mintea mea ştie că ritualul magiei nu-l va ajuta, dar merită făcut pentru că aşa trebuie.

Lucas îi puse o mână pe umăr.

— Doar să fii atentă, Suzanne. Simon are nevoie de tine.

— Şi eu de el. Îi aruncă lui Lucas un zâmbet pieziş. Roagă-te pentru noi, tu care eşti ca şi un frate. Sunt sigură că te pricepi mai bine decât mine sau Simon.

El zâmbi apoi se întoarse să ajute un om care era cărat de doi prieteni. Ea spera ca Lucas să se poată ruga şi bandaja răni în acelaşi timp.

Drumul spre locul unde se afla Jack fu umed, noroios şi îngrozitor, dar reuşiră să-l parcurgă destul de repede, având în vedere împrejurările. Caporalul se afla exact în locul descris de prietenii lui, într-un crâng, deşi puţin în afara drumului principal. Păreau să se afle în ţara nimănui şi nu văzuseră nici un soldat din nici o parte în ultima jumătate de oră.

Suzanne se uită în jur cu nelinişte, simţind că primejdia putea apărea din orice direcţie, dar Janet sări din căruţă.

— Jack. *Jack!*

Tânărul ei soţ fusese pe jumătate leşinat, ud leoarcă de la ploaie şi arătând înspăimântător de palid,

dar tresări trezindu-se şi întinse instinctiv mâna după armă înainte de a-şi recunoaşte soţia.

— Janet, eşti tu cu adevărat? Eşti nebună, fetiţo!

Dar o strânse în braţe când ea îngenunche lângă el. Maurice le permise să stea împreună un minut înainte de a spune:

— E timpul s-o luăm din loc. Există locuri mai sigure pentru îmbrăţişări.

Asta era de necontestat, aşa că, acţionând împreună, reuşiră să-l pună pe Jack în spatele căruţei sub prelată şi să-l învelească cu o pătură. Erau pe cale s-o pornească la drum, când o voce groasă strigă în franceză:

— Cine-i acolo?

Strigătul fu urmat de câteva împuşcături.

Echipa de salvare încremeni panicată. După o clipă de gândire disperată, Suzanne spuse:

— O să ies eu să vorbesc cu ei. Sunt singura de aici care e franţuzoaică şi ar trebui să-i pot convinge că sunt doar o vivandieră care-şi caută soţul.

Maurice se încruntă.

— Nu-i sigur.

— Suntem în mijlocul unei afurisite de zone de război! înjură ea. Nimic de aici nu-i sigur! Dar am cea mai bună şansă să rămânem întregi. Dacă vor să mă ia pentru interogatoriu sau ceva, îndreptaţi-vă spre Bruxelles imediat ce nu ne mai vedeţi. Într-un fel sau altul, o să scap de ei şi o să reuşesc să vin acasă.

Se mai auziră câteva împuşcături. Nevrând să se mai contrazică, Suzanne strigă în franţuzeşte pe o voce speriată:

— Vă rog, domnilor, sunt o vivandieră care-şi caută soţul! Nu sunt înarmată. O să ies, dar vă rog, nu mă împuşcaţi!

— Arată-te! lătră vocea groasă.

Suzanne apăru din pădure, cu mâinile ridicate şi împiedicându-se prin noroi. Era uşor să arate inofensivă şi îngrozită. Deşi avea la ea un cuţit şi un pistol, se îndoia că ar fi de vreun folos împotriva a şase bărbaţi călare ai patrulei.

Conducătorul cu vocea groasă era locotenent. Întrebă aspru:

— Cum te cheamă?

— Suzanne Duval, domnule, spuse ea pe o voce tremurată.

Numele era destul de obişnuit pentru a fi nepericulos.

— În ce unitate era soţul tău?

Ce spusese Simon?

— Regimentul 6 Infanterie olandezo-belgian.

— Au luptat bine, spuse locotenentul cu un respect reticent. Marele Wellington a făcut o greşeală şi dacă nu erau olandezo-belgienii, acum am fi fost în Bruxelles!

— Şi mult mai uscaţi! mormăi unul din oamenii lui în râsul general.

— Poate că ştie ceva folositor. Gerard, ia-o sus cu tine şi o s-o ducem la cartierul general.

— Dar vreau să-mi găsesc soţul! se văită ea, dându-se înapoi.

Gerard, un sergent masiv, spuse fără răutate:

— Bătălia a fost ieri. Ori îşi revine, ori e mort. Acum poartă-te cum trebuie şi n-o să păţeşti nimic.

Întinse mâna. Ea i-o luă în silă, puse un picior pe cel al lui de pe scară şi cu ajutorul lui reuşi să se caţăre în spate. Locul nu era foarte comod, dar cel puţin când se ţinu de el simţi că sergentul era cald.

Bărbaţii călăriră câţiva kilometri, vorbind

nepăsători şi cercetând împrejurimile. Cu toţii păreau a fi soldaţi cu experienţă, credincioşi împăratului şi gata de luptă. Se mai plângeau de vreme şi de mâncare şi de lucrurile obişnuite de care se plângeau soldaţii. Nu erau monştri ca paznicii pe care ea şi cu Simon îi întâlniseră pe drumul pe care plecaseră din Paris.

Grupul se opri în faţa unui pitoresc han din piatră cu o firmă ce spunea că se numeşte La Belle Alliance. Soldaţii francezi erau adunaţi în jur şi în faţă erau câteva piese de artilerie. Gerard îi spuse lui Suzanne:

— Dă-te jos! Eşti pe cale să devii o femeie foarte norocoasă.

Ea se încruntă la el, nevrând să se gândească la nici o interpretare a comentariului lui decât că nu va mai sta în ploaie. El doar rânji spre ea.

Locotenentul descălecă şi o însoţi înăuntru. În tavernă era cald şi binecuvântat de uscat şi mireasma de mâncare bună plutea prin aer. Cel care o prinsese îi explică unui căpitan care stătea la un birou cum o găsiseră şi crezuseră că ar merita să fie interogată.

Căpitanul dădu din cap şi se ridică în picioare.

— O să văd dacă va vrea s-o interogheze personal. Dacă nu, o s-o interoghez eu.

În vreme ce aştepta, Suzanne îşi scoase pelerina ce nu mai opusese rezistenţă în faţa apei şi o stoarse, născând un mic şuvoi de apă. Unul din ofiţerii din încăpere strigă la ea să nu mai facă murdărie. Ea îşi lăsă capul în jos umilă şi îşi puse din nou pelerina udă pe ea.

Căpitanul se întoarse.

— El vrea să vorbească direct cu tine.

Suzanne se întreba cine era „el”. Un ofiţer de spionaj? Poate un general?

Fu condusă într-o sufragerie. La masă era

Napoleon Bonaparte, împăratul Franţei.

capitolul 41

Suzanne icni şi căzu într-un genunchi.

— Sire! Maiestatea Voastră!

O fată simplă de la ţară n-ar şti cum să se adreseze corect unui împărat, dar cât timp ea arăta copleşită de admiraţie, ar trebui să fie în siguranţă. Nici asta nu era greu de făcut.

Deşi tânărul şi vigurosul general care condusese Franţa din victorie în victorie dispăruse şi devenise un bărbat gras şi puhav care nu arăta foarte sănătos, Napoleon era încă o figură impunătoare. Radia putere şi încredere în sine. Nu-i de mirare că oamenii îl urmau chiar dacă îi conducea la moarte.

Fără a fi nemulţumit de reacţia ei, împăratul flutură din mână.

— Ridică-te acum, spuse el binedispus. Uită-te la mine, fetiţo!

Suzanne se ridică, încercând să arate umilă şi fascinată. Iarăşi, nu era dificil.

— Seamănă cu Josephine a mea, nu-i aşa? cugetă împăratul.

Deşi o înlăturase pe împărăteasă pentru că nu-i dăruise moştenitori, se spunea că împăratul nu încetase niciodată s-o iubească. Când câţiva aghiotanţi încuviinţară murmurând că seamănă, Suzanne spuse:

— Dacă-i aşa, sunt onorată, Maiestatea Voastră.

Împăratul o întrebă acelaşi lucru ca locotenentul. Motivul pentru care era pe drum. Numele soţului ei şi unitatea lui. Apoi întrebă:

— Eşti franţuzoaică?

— Da, sire, m-am născut nu departe de aici. Şi

soţul meu e francez.

— Atunci de ce e în armata olandezo-belgiană? întrebă Bonaparte, încruntându-se.

— N-a avut de ales, sire. Se gândi la Simon şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Tot ce vrea să facă e să supravieţuiască şi să se întoarcă acasă, la mine, şi s-ar putea să fie deja prea târziu. Mă tem că a fost luat prizonier de inamic. Poate că n-o să-l mai văd niciodată!

Gândul la Simon o făcea să plângă foarte uşor.

— Cineva să-i dea o batistă, porunci împăratul, la fel de jenat de lacrimile unei femei ca majoritatea bărbaţilor. Urmăreai armata anglo-olandeză, sperând să-ţi găseşti bărbatul, *oui?*

— Da, sire.

— Ce fac ei acum? întrebă el cu privirea dintr-odată atentă.

Ce să spună? Cu o bruscă cruzime, se gândi: „Derutarea inamicului!”

— După înfrângerea prusacilor la Ligny şi spectacolul trist al Aliaţilor de la Quatre Bras, anglo-olandezii se retrag înspre nord. Fug, de fapt. E o goană nebună. Multe dintre vivandiere n-au putut ţine pasul. Se spune că prusacii fug spre est, poate către râul Meuse. Nu vorbesc decât din auzite, adăugă ea conştiincioasă. Dar am auzit-o spusă de oameni de încredere.

— Bine, bine, o lăudă împăratul arătând extrem de mulţumit. Acum o să-i despărţim pe englezi şi pe prusaci şi o să-i distrugem pe amândoi!

Suzanne îşi păstră o faţă imobilă, ca şi cum era neştiutoare într-ale strategiei militare. De fapt, era destul de neştiutoare, dar informaţia falsă pe care i-o dăduse împăratului ar fi fost în avantajul Aliaţilor.

— Aduceţi-mi hărţi! strigă împăratul.

Căpitanul care o escortase pe Suzanne în prezenţa împăratului întrebă:

— Ce să fac cu fata?

Bonaparte flutură enervat din mână.

— Du-o la bucătărie şi dă-i să mănânce, apoi închide-o până când se termină totul.

Deja o uitase înainte ca ea să fi ieşit din încăpere. Căpitanul o strânse cu putere de braţ şi o duse la bucătărie unde şase bucătari trudeau să-i hrănească pe toţi oamenii importanţi care puseseră stăpânire pe tavernă.

— Dă-i de mâncare o supă sau ceva, ordonă căpitanul. Apoi cheamă o gardă şi închide-o în beci.

O femeie obosită, ajutor de bucătar, spuse:

— Du-te acolo în colţ şi nu sta în drum, fato! Să nu faci murdărie lângă mâncare! O să-ţi aduc nişte supă.

Suzanne se supuse, uitându-se prin cameră. Exista o ieşire prin spate. Un servitor din bucătărie ieşi pe acolo şi se întoarse după câteva minute cărând un sac greu de cartofi. Aşadar, uşa nu era încuiată.

Se aşează pe scaunul din colţ. Supa sosi într-o cană mare împreună cu un codru de pâine. Supă de praz şi cartofi, foarte gustoasă şi caldă. Suzanne sorbi din cană, pelerina ei scoţând aburi în căldura din bucătărie.

Bucătarul-şef zbieră o comandă ce stârni o mişcare agitată printre ajutoarele lui. Şi în timp ce toată atenţia era concentrată asupra bucătarului, Suzanne se ridică încet, se furişă pe lângă peretele din fund şi se strecură afară prin uşa din spate. Termină supa şi lăsă cana pe pământ lângă perete, pentru că furtul părea o nelegiuire mai mare decât să mintă un împărat.

Şi acum? Ploaia necontenită nu se potolise şi pe

partea aceea a tavernei nu se vedea nimeni. Dar cu siguranţă că acea clădire din curte era un grajd. Purtându-se de parcă era o servitoare de la han, Suzanne traversă spaţiul liber şi intră în grajd. Acolo erau douăsprezece boxe, toate ocupate.

Era momentul pentru magia cailor pe care Simon spusese că o avea. Merse pe lângă boxe, cântărind potenţialii cai şi se opri în loc la vederea unei frumoase iepe sure. Doamne, Dumnezeule, cu siguranţă că era vestita iapă a împăratului, Desiree! În ciuda pufăitului prietenos al calului, Suzanne merse repede mai departe.

În capătul din stânga al culoarului era un tânăr cal dereş ce-şi ciuli urechile curios, când ea se apropie.

Pentru că încă avea nişte pâine din cea ce îi fusese dată, i-o întinse calului. El o mâncă cu poftă, apoi îşi frecă afectuos botul de ea. Ea zâmbi încântată.

— O să plecăm între-o aventură, chipeşul meu prieten roşcat!

Camera cu harnaşamentul era în cealaltă parte a boxei lui, aşa că ea îşi luă tot ce avea nevoie şi intră în boxă, rostind vorbe de alinare. Era pe punctul de a înşeua calul, când în grajd intrară doi bărbaţi vorbind aprins despre tacticile militare.

Suzanne căzu în genunchi pe paie cu inima zbătându-i-se în piept, dar ei nu veniră în partea unde era ea. Îi auzi înşeuând doi cai şi ieşind călare, încă discutând. Slavă Cerului că nu alesese unul din acei doi cai!

Aşteptă până când fu sigură că era din nou singură, se ridică şi puse şeaua pe dereş, scoţându-l din boxă. Era vioi, dar gata s-o accepte. Folosi scara pentru încălecat pe spatele lui. Pentru că nu avea un costum de călărie, partea de jos a picioarelor era

descoperită. Încercă să-şi aranjeze pelerina udă pentru a le acoperi puţin, cu un succes limitat.

N-avea importanţă. Ieşi cu încredere ca şi cum nu era nimic ciudat în înfăţişarea ei. Cu siguranţă că erau lucruri mai ciudate într-o zonă de război.

Trecu de oamenii şi piesele de artilerie din faţa hanului fără a atrage prea mult atenţia. Dar odată ce ajunse în drum şi se îndreptă spre nord, un bărbat spuse cu glas tare:

— Ei, uite o femeie!

Un altul strigă:

— Opriţi-o! Ăla e cal de ofiţer!

— Haide, Roşcatule, spuse Suzanne şi dădu pinteni calului la galop, aruncând noroi în spatele lor. O să *zburăm* înapoi la Bruxelles!

Dacă o urmăreau, nu era ceva serios. Ea bănui că nu era destul de importantă pentru a-şi bate cineva capul cu ea când se plănuia o bătălie.

Când simţi că erau în siguranţă, încetini într-un trap rapid şi se gândi cui şi dacă să spună despre întâlnirea ei cu împăratul. Din ce observase în călătoria ei spre sud în căruţă, trupele aliate se instalaseră chiar la sud de un sat numit Waterloo. Poate că va găsi pe cineva acolo care să fie interesat de ce văzuse.

Se întunecase de tot când ajunse în furnicarul de oameni care era armata anglo-olandeză. Câteva întrebări o conduseră la un han numit Regele Spaniei, unde se spunea că era cartierul general al lui Wellington.

Atrase un mare interes asupra ei când îşi opri calul murdar în faţa hanului şi se dădu jos de pe el, la fel de murdară ca acesta.

— Am un mesaj pentru duce! anunţă ea pe cel mai poruncitor ton. Cineva să se îngrijească de cal.

Un soldat amuzat se apropie să-i ia frâiele în timp ce Suzanne intră în han, lăsând în urmă noroi şi apă.

— L-am văzut pe împărat şi am informaţii pentru duce, anunţă ea. Spuneţi-i că soţia colonelului Duval e aici.

Se iscă o confuzie şi mai mare şi un bărbat amabil îi dădu un prosop să-şi şteargă faţa de apă. Lord Fitzroy Somerset, secretarul militar al lui Wellington intră în încăpere. Ea îl întâlnise de mai multe ori. El se uită fix la ea.

— Doamnă Duval, sunteţi chiar dumneavoastră?

— Da, deşi într-un hal fără de hal. Îi zâmbi. Tocmai l-am văzut pe împărat şi am nişte informaţii ce ar putea fi de interes.

Somerset fluieră încet şi o scoase din încăpere. Când se aflară între patru ochi, ea îi expuse pe scurt ce se întâmplase.

— Ducele va dori să audă asta, încuviinţă el.

După o aşteptare de câteva minute, fu escortată la Wellington. El ridică din sprâncene.

— Doamnă Duval? Arătaţi de parcă aţi avut o zi grea.

Ea zâmbi obosită.

— Ca toată lumea, de altfel. Dar nu m-am aşteptat să mă întâlnesc pe drum cu Napoleon Bonaparte.

Ducele îi arătă un scaun.

— Spuneţi-mi!

— Crezând că sunt o vivandieră, o patrulă m-a luat să mă interogheze, spuse ea începându-şi povestea despre felul în care ajunsese să fie interogată de însuşi împăratul. Sfârşi prin a spune: Când am fost întrebată ce am văzut legat de Aliaţi, am spus că forţele anglo-olandeze fugeau către nord spre Bruxelles şi că prusacii se duceau spre est, spre Meuse, mai degrabă

decât să se retragă înspre nord în ordine. Sper că am contribuit la creşterea confuziei printre francezi.

— Excelentă treabă! exclamă Wellington. Împăratul v-a crezut?

— Părea că da, spuse ea încet. Cred că doreşte ca Aliaţii să fie în debandadă, aşa încât el să poată acţiona şi să lovească decisiv.

— Pare posibil, spuse ducele serios. Informaţiile despre ce face inamicul sunt vitale şi incredibil de dificil de obţinut, chiar dacă armatele se află la doar câţiva kilometri distanţă. Dacă ce i-aţi spus împăratului contribuie la luarea unor decizii greşite, v-aţi servit bine ţara azi.

— Sper, spuse ea cu un oftat. Vreau *să se termine* cu asta. Cu permisiunea dumneavoastră, o să mă îndrept acum spre Bruxelles. Cei de acasă vor fi foarte îngrijoraţi de absenţa mea.

— Cu voia Domnului, chestiunea asta se va termina în câteva zile, dar va fi o victorie la limită, spuse ducele. Chiar mai mult de atât. Mulţumesc pentru ce aţi făcut, doamnă Duval.

Ea îşi înclină capul şi se retrase. Ieşi, încă udă, şi văzu că armăsarul ei fusese bine hrănit şi adăpat, fiind gata de călătoria de aproximativ cincisprezece kilometri până la Bruxelles. Spunându-şi că şi ea era gata, Suzanne rugă pe unul din soldaţii aflaţi în faţa hanului s-o ajute să încalece. Odată ce trupul ce o durea se află în şa, o porni pe ultima parte a drumului spre casă.

Era trecut de miezul nopţii când ajunse în cele din urmă acasă, pe rue de Louvain, dar în casă se vedeau încă lumini. Priponi calul obosit şi bătu la uşă. Maurice o deschise larg când văzu cine se află în pragul uşii.

— Slavă Domnului că aţi ajuns teafără acasă,

doamnă!

— Sunt cu totul de acord, spuse ea cu un zâmbet obosit. Te rog, vrei să pui pe cineva să se îngrijească de cal? Merită ovăz şi o ţesălare cum se cuvine.

Maurice se uită peste capul ei la calul plin de noroi.

— Nu recunosc calul ăsta.

Ea îşi scoase pelerina îmbibată de apă şi îi dădu drumul să cadă într-o grămadă noroioasă pe dalele podelei.

— Mai nou, mă ocup de furtul de cai. Cum a decurs misiunea de salvare?

Maurice zâmbi.

— L-am adus pe caporalul Allen aici, împreună cu alţi trei soldaţi răniţi pe care i-am găsit pe drumul spre casă. Toţi au fost trataţi şi se simt bine. Janet Allen stă cu soţul ei şi supraveghează toţi pacienţii.

Suzanne închise ochii şi înălţă o rugă fierbinte de mulţumire.

— Vreau de mâncare, ceva fierbinte de băut şi o baie fierbinte, nu neapărat în ordinea asta.

— Şi o să le aveţi! Jenny veni în fugă în hol şi o îmbrăţişă cu entuziasm pe Suzanne, în ciuda faptului că era udă leoarcă. Acum povestiţi-ne aventurile dumneavoastră!

Mişcându-se cu un pas mai moderat, apăru şi Lucas şi îi dădu un pahar de brandy.

— Şi eu vreau să aflu ce s-a întâmplat. Stai jos şi povesteşte-ne!

Doamna Maurice apăru şi o înveli cu o pătură caldă.

— Pe aici, doamnă, spuse ea şi o conduse pe Suzanne în salon.

Suzanne se aşeză într-un fotoliu în timp ce Lucas îngenunche să facă focul pentru a alunga noaptea cea

rece şi umedă. Ea simţi un adânc sentiment de pace să fie aici cu oamenii aceştia ce însemnau atât de mult pentru ea. Tot ce-i lipsea era Simon.

„Sfinte Dumnezeule, ocroteşte-l”, se rugă ea în tăcere. „Fă să se termine totul şi adu-l acasă, la mine!”

capitolul 42

Ploaia se oprise. Acesta fu primul lucru pe care îl observă Suzanne când îşi deschise ochii fără tragere de inimă. Cât era ceasul? Se părea că era mijlocul dimineţii. După ziua obositoare şi întoarcerea noaptea târziu, oamenii casei o lăsaseră să doarmă pe săturate.

Şi Leo dormea la capul ei cu micul său trup ca o bandă caldă întinsă peste ţeastă. Zâmbi întinzând mâna să-l mângâie.

— Ai putea vedea limpede ca să tragi de şnurul clopoţelului? Nu, bănuiesc că nu.

Se rostogoli pe pat şi trase de şnur, în vreme ce Leo se întinse pe pernă cu un mieunat indignat. Din fericire, era iertător din fire. Suzanne abia avu timp să îşi adune pernele la capul patului şi să se sprijine de ele când sosi Jenny cu o tavă.

— Cum vă simţiţi azi, doamnă?

— Ca şi cum peste mine ar fi trecut o herghelie de cai în galop, răspunse Suzanne. Dar ar fi putut fi mai rău dacă nu mi-ai fi pregătit baia aceea fierbinte aseară. Şi dacă nu m-ai fi trezit când am adormit înăuntru!

Jenny zâmbi şi aranjă tava în poala lui Suzanne.

— Meritaţi tot răsfăţul pe care vi-l putem oferi! Când Maurice şi Jane împreună cu ceilalţi au ajuns şi au povestit cum v-aţi predat francezilor pentru a-i salva…

Se înfioră.

— Ştiam că am cea mai bună şansă să scap nevătămată. Suzanne înghiţi o gură delicioasă de ciocolată fierbinte. Din fericire, n-am avut timp să mă gândesc la asta, altminteri mi-ar fi fost prea frică. Acum spune-mi ce s-a întâmplat în lume câtă vreme am lipsit.

— S-a zvonit că Wellington s-a retras şi că trupele franceze erau pe cale să intre în oraş. Multă lume a intrat în panică şi se lupta să fugă la Anvers. Jenny zâmbi. Sunteţi norocoasă că n-aţi văzut asta.

— Laşi şi călătorie sprâncenată, spuse Suzanne cu iritare. Cum e cu armatele? A venit ceva de la ei? Urăsc să nu ştiu!

— Şi noi la fel! De aceea, azi-dimineaţă devreme Maurice a plecat călare spre acel sat, Waterloo, să afle ceva. Cele două armate sunt aliniate de-a lungul unei văi largi cam la un kilometru şi jumătate distanţă una de alta. Spunea că Wellington are o bună poziţie defensivă. Totul era liniştit când a plecat Maurice. Crede că împăratul aşteaptă ca terenul să se usuce destul pentru a-şi manevra piesele de artilerie.

Suzanne înghiţi cu greutate şi puse jos cornul mâncat pe jumătate.

— Mă întreb cât durează până când se usucă terenul.

— Maurice credea că până la amiază.

Suzanne se uită la ceasul de pe poliţa şemineului. Era trecut de unsprezece. Se întristă brusc, îşi termină ciocolata şi puse tava deoparte ca să se poată da jos din pat.

— E timpul să-mi găsesc ceva de lucru ca să nu înnebunesc aşteptând.

— Domnul Mandeville şi-a organizat din nou infirmeria stradală. Mă duc acolo când nu aveţi nevoie

de mine.

— Vin şi eu cu tine.

Suzanne sări din pat, înfiorându-se când muşchii o durură de la călăritul din urmă cu o zi.

— N-am îngrijit niciodată prea mult bolnavii, dar îmi place să ajut, şi soldaţii sunt aşa de recunoscători.

Ea şi Jenny schimbară o privire, şi Suzanne simţi că se gândeau la acelaşi lucru: că dacă ajutau străini, poate că străinii i-ar ajuta pe bărbaţii lor dacă era necesar. Era doar o superstiţie, dar era bine să-i ajute pe alţii.

Începu să se îmbrace şi încercă să nu se gândească la uriaşa bătălie la care aveau să ia parte zeci de mii de oameni şi care urma să înceapă curând la doar câţiva kilometri distanţă. „Să fii în siguranţă, *mon chéri,* să fii în siguranţă!”

Aşa cum Simon îi spusese lui Suzanne, comanda acestui regiment olandezo-belgian urma să fie mai mult o chestiune de a se plimba de colo-colo arătând plin de încredere în sine şi de a le spune oamenilor să nu se dea bătuţi. Până acum, cuvintele lui fuseseră profetice. Regimentul 6 Infanterie era un regiment de rezervişti care nu făcuseră nimic altceva decât să exerseze săptămânal şi să bea bere, înainte ca Napoleon să se fi întors din exil, dar rezistase la Quatre Bras.

Regimentul suferise un număr de pierderi în timpul acelei bătălii, în special printre ofiţeri. Căpitanul DeJong, ofiţerul senior supravieţuitor al Regimentului 6, fusese recunoscător când Simon apăruse să preia comanda cu o zi înainte.

Era şi mai impresionat de faptul că Simon şi Jackson se descurcau bine în limba neerlandeză, ca şi

în franceză. Simon şi ordonanţa lui petrecuseră mult timp din ziua precedentă mergând agale prin regiment, stabilind contacte cu soldaţii şi subofiţerii. Regimentul era acum aşezat în poziţie, dar aşteptarea începerii luptei era dificilă, al naibii de dificilă.

DeJong vorbise şi el cu oamenii lui şi se întâlni cu Simon în centrul careului de infanterie alcătuit după culorile companiilor. Culorile erau o pereche de stindarde ce purtau drapelele Regatului Ţărilor de Jos şi cel al Regimentului 6 şi reprezentau semnele vizibile ale mândriei şi onoarei regimentului. Un regiment care îşi pierdea culorile nu-şi mai revenea niciodată de ruşine, aşa încât stindardele erau bine păzite.

Simon se uită înspre linia de bătălie a Aliaţilor spunându-i lui DeJong:

— E o privelişte impresionantă, nu-i aşa? Steaguri şi uniforme dintr-o jumătate de duzină de naţiuni, nu doar contingente ale Regatului Unit venind din Anglia, Scoţia, Irlanda şi Ţara Galilor, ci şi unităţi olandeze şi belgiene din Ţările de Jos, Hanovra, Nassau, Brunswick. Şi putem spera că la cincisprezece sau douăzeci de kilometri distanţă, armata prusacă mărşăluieşte să ni se alăture.

DeJong, un bărbat tânăr şi blond cu o faţă deschisă, urmări privirea lui Simon şi dădu din cap gânditor.

— Nu m-am gândit la asta în acest fel, dar suntem parte dintr-un plan măreţ, nu-i aşa?

— Piesa lui Shakespeare, *Henric al V-lea,* are o replică unde regele se adresează trupelor sale depăşite numeric chiar înainte de bătălia de la Azincourt, spuse încet Simon. El spune ceva de felul ăsta: „Iar nobilii ce

dorm acum în ţară/ Blestem numi-vor lipsa lor de-aici[13]”. Într-o zi cum e asta, nu e doar Anglia, ci toate ţările aliate.

— E un sentiment nobil, spuse DeJong încruntat. Cuvintele mă emoţionează. Dar mai mult îmi spun în minte că mai degrabă aş vrea să fiu acasă în pat cu nevastă-mea!

Simon râse.

— La fel şi eu. Dar trebuie să fiu aici.

— Şi mă bucur foarte mult, domnule colonel, spuse DeJong mai serios. După Quatre Bras, nu mai pot spune că trupele mele sunt novice, dar o singură bătălie nu formează un soldat călit.

— Totuşi, e un început bun. Simon salută din cap cele patru rânduri de uniforme albastru-închis ce formau laturile careului. Regimentul 6 şi celelalte trupe olandezo-belgiene au luptat curajos la Quatre Bras şi au salvat armatele aliate de la dezastru. Oameni buni. Ai dreptul să fii mândru de ei.

— Sunt. DeJong se strâmbă. Dar suntem rezervişti. În cea mai mare parte a timpului conduc o barcă de pescuit.

Simon zâmbi.

— Lumea are nevoie de pescari mai mult decât de soldaţi.

— Abia aştept să mă întorc la pescuit mai degrabă decât să comand oameni! spuse înfocat DeJong.

BUM-BUM-BUM-BUUUM!!!

Conversaţia lor inofensivă fu întreruptă când tunurile franceze începură să bubuie cu o putere de tunet ce zdruncină pământul şi le înfundă urechile. Soldaţii Regimentului 6 tresăriră şi câţiva păliră, dar

13 Citat din piesa *Henric al V-lea* de Shakespeare, Actul 4, Scena 3 în traducerea lui Ion Vinea (n.tr.)

majoritatea arătau bucuroşi că în sfârşit începuse bătălia.

O ghiulea franceză ateriză ameninţătoare la câţiva metri în faţa careului, ricoşă, apoi continuă să se rostogolească spre regiment. Când unul din oamenii lui Simon se apropie curios de ea, Simon alergă într-acolo strigând:

— Dă-te la o parte! Ghiuleaua aia te poate ucide! Dă-te la o parte!

Speriate, trupele se împrăştiară în lături din calea ghiulelei ce se rostogolea. Ridicând vocea pentru a fi auzit cât mai departe posibil în ciuda canonadei, Simon urlă:

— Tunarilor francezi le place să „zgârie” ghiulele în felul ăsta, trăgând jos ca să sară pe pământ. Ele se rostogolesc mai departe şi fac mai mult prăpăd decât dacă ar fi lansate mai sus. Transmiteţi mai departe! *Feriţi-vă de orice ghiulea care se rostogoleşte!*

Impresionaţi şi tulburaţi, soldaţii lui transmiseră avertismentul şi deveniră pricepuţi în a se feri de ghiulelele ocazionale. În ciuda grijii, câteva ghiulele loviră careul, rănind şi omorând o duzină de oameni. Simon se înţelesese cu medicul regimentului să amenajeze o zonă de tratament şi în fiecare pluton erau oameni desemnaţi să aducă acolo răniţii pentru a fi trataţi. În timp ce ziua se scurgea, zona de tratament devenea din ce în ce mai mare şi careul devenea mai mic, întrucât oamenii erau răniţi şi scoşi din formaţie.

Atacurile deveniră din ce în ce mai devastatoare. O serie de şarje de cavalerie vuiră în susul pantei spre liniile aliate. Cai masivi ducând în spate cavalerişti erau o privelişte terifiantă pentru un infanterist care se găsea cu picioarele pe pământ şi din nou experienţa lui Simon ajută.

— Nu vă retrageţi! strigă el. Caii nu vor ataca un careu de infanterie. Nu trageţi decât când vi se comandă, apoi ochiţi caii!

Îngroziţi, dar hotărâţi, soldaţii Regimentului 6 nu traseră decât când sosi ordinul. „Fiţi gata! Ochiţi! Foc!”

Muschetele explodară, aerul se umplu de mirosul fierbinte al prafului de puşcă, iar caii urlară şi căzură la pământ. Şarja de cavalerie se sparse şi caii ocoliră careul. Soldaţii Regimentului 6 chiuiră triumfători.

Aceasta fu prima şarjă. Mai aveau să ajungă şi altele.

Fiind cei mai experimentaţi soldaţi, Simon şi Jackson se îndreptau acolo unde lupta era cea mai aprigă, oriunde oamenii Regimentului 6 aveau nevoie de ajutoare sau încurajări. Mâna neajutorată a lui Jackson nu conta aici. Contau calmul său, sfaturile sale, umorul negru ce-i făcea să râdă pe soldaţii asediaţi. Simon era recunoscător că Jackson insistase să vină pentru că, într-o zi ca aceasta, regimentul avea nevoie de toată puterea şi experienţa pe care o putea primi. Fusese în destule bătălii pentru a recunoaşte cât de periculoasă era situaţia. Depăşite numeric şi ca armament, armatele aliate nu mai puteau rezista mult.

Dar asta nu însemna că vor fi înfrânte. Dezvelindu-şi dinţii în ceva ce nu era zâmbet, Simon dădu ordin să se tragă, şi încă o şarjă se prăbuşi în careul de infanterie.

Venea înserarea, asta doar dacă nu venea mai întâi noaptea eternă.

Suzanne devenise expertă în îngrijirea de bază a răniţilor şi căpătase obiceiul de a lua cu ea un carneţel şi un creion ca să poată scrie mesajele şi adresele de la soldaţii răniţi care se temeau că nu vor mai ajunge

acasă.

Mare parte a mesajelor se rezumau la „Te iubesc”. Ochii îi înotau în lacrimi scriind cuvintele şi jură că mesajele vor fi trimise.

Lucas era uimitor, mereu calm, exercitându-şi talentul de trăgător de oase împreună cu tratarea rănilor deschise. Oasele rupte erau puse la loc şi de două ori Maurice fu trimis să găsească mai multe scânduri pentru atele şi mai multe bandaje pentru fixarea lor. Soldaţii pe care îi trata Lucas nu trebuiau să-şi facă griji că oasele se vor prinde strâmb. Dacă rămâneau în viaţă, aveau să se vindece drept şi bine.

Şi răniţii continuau să vină. Infirmeria lor stradală primea oameni răniţi mai devreme şi aduceau şi veşti despre lupte. Când Suzanne pansă un sergent rănit îmbrăcat în uniforma verde-închis a puşcaşilor, îl întrebă:

— Cum merge, sergent?

— Îngrozitor. El tresări când ea îi tră rana de pe braţ cu gin. Îmi pare rău, doamnă, dar nu există cuvinte frumoase destul de tari. E un coşmar cu mai mulţi francezi decât trupe aliate. Şi sunt mai experimentaţi şi au puşti mai multe şi mai bune.

Încercând să nu-şi arate spaima, Suzanne începu să cureţe rana de baionetă de pe obrazul sergentului.

— Trupele noastre se retrag?

— Nu, ne ţinem pe poziţie. Plini de sânge, resemnaţi, dar ne ţinem. Puşcaşul icni când ginul îi înţepă obrazul rănit. Dacă vă rugaţi pentru bărbatul dumneavoastră, rugaţi-vă ca afurisiţii de prusaci să ajungă pe câmpul de bătălie la timp să ne ajute. Altfel…

Suzanne respiră încet şi tremurat. Rugăciune pentru Simon, rugăciune pentru ca prusacii să ajungă.

Putea să facă asta. *Va face* asta.

*

— Au ajuns prusacii, au ajuns prusacii, au ajuns prusacii!

Vorba se duse de-a lungul liniilor Aliaţilor înviorând trupele resemnate. Echilibrul luptei se schimbă când trupele prusace năvăliră dinspre est.

Împăratul îşi jucă ultima carte trimiţând Garda Imperială, cele mai bune trupe din Europa, ce nu fuseseră niciodată înfrânte. Până în seara aceea, când valul năvălitor al împăratului se sparse de oţelul regimentelor gărzilor britanice.

Zilele verii erau lungi, dar chiar şi aşa, venirea nopţii era la doar câteva ore distanţă, când Wellington ordonă un asalt general, fluturându-şi chipiul cu cocarda închisă la culoare îndemnând la înaintare într-o comandă aprigă. Strigând în febra luptei, armatele aliate avansară în josul pantei să întâlnească înaintarea franceză. Regimentul 6 năvăli dezlănţuit să înfrângă duşmanul o dată pentru totdeauna.

Simon şi DeJong erau în frunte, dar regimentul se sparse în grupuri mai mici înaintând grăbiţi. Câţiva oameni se implicară în lupte corp la corp cu grupuri de luptători francezi care rezistau cu încăpăţânare. Alţi membri ai regimentului avansară mai adânc în valea morţii. Simon era într-o stare de maximă dezlănţuire dictată de instinctul de luptător.

Acel instinct îl conducea, când un cavalerist francez masiv năvăli să-l doboare pe DeJong. Pescarul blond era sortit pierii, până când Simon se lansă în faţă şi înfipse sabia în cavalerist. Călăreţul căzu, rănit mortal, dar Simon nu putu evita copitele oţelite ale

calului masiv.

Se prăbuşi la pământ, cu vederea înceţoşată. Durere, amorţire, cădere. Ultimul său gând înainte de a se prăbuşi în întuneric fu la Suzanne. „Întotdeauna în inima mea…”

capitolul 43

Se înserase de mult când Suzanne se apropie îngrijorată de Lucas cu o bucată de brânză bună din partea locului. O rupse în două şi îi dădu bucata mai mare.

— Mănâncă, aproape fratele meu, spuse ea, cu vocea răguşită de prea mult vorbit. Pacienţii nu se mai termină şi trebuie să ne păstrăm puterile.

El muşcă din brânză ca şi cum era un măr. Ea făcu la fel, apoi înghiţi cu greu în timp ce ceva vital vibră adânc în inima ei.

Nu putea respira, nu putea gândi. *Simon!* Se uită la Lucas.

— Simon. Sunt sigură că i s-a întâmplat ceva. Sfinte Dumnezeule, *Simon!*

Şi Lucas îngheţă pentru un lung şi chinuitor moment, înainte de a spune:

— Nu cred că e mort. Dar poate fi grav rănit.

Un soldat rănit şchiopătă spre Suzanne, dar ea îi făcu semn cu mâna.

— Du-te la femeia de acolo – o să te ajute ea.

Suzanne îşi şterse de fustă mâinile transpirate şi pline de sânge.

— Trebuie să-mi găsesc soţul!

De data asta, echipa de salvare era formată din Suzanne, Maurice şi Lucas, deşi folosiră aceeaşi căruţă ca în ziua precedentă. Acum era plină de provizii

medicale, pături şi un coş cu mâncare şi băutură. Lucas conducea căruţa. Pentru că erau înarmaţi, Maurice şi Suzanne se uitau în toate părţile în căutare de soldaţi francezi rătăcitori sau de tâlhari.

Drumul era aglomerat şi haotic în timp ce căruţe cu răniţi se îndreptau spre Bruxelles şi membri de familie disperaţi îşi făceau drum spre sud. Lucas era priceput la condus căruţa, şi micul vehicul putea fi manevrat mai bine decât restul printre celelalte căruţe în mişcare.

Aproape că ajunseseră la Waterloo când Suzanne zări o figură familiară călare, îndreptându-se spre ei.

— Jackson! strigă ea făcând cu mâna disperată. Edgar Jackson!

Văzându-i, bărbatul dădu pinteni calului şi ajunse la căruţă când Lucas trase la marginea drumului.

— Jackson, unde e Simon?

Arătând bolnav, el spuse:

— Trăia când l-am lăsat într-o infirmerie, dar e grav rănit, doamnă. Veneam să vă iau cu mine.

— Bătălia, strigă Maurice. S-a terminat?

— Da, şi am câştigat! Prusacii lui Blücher au sosit după un marş greu prin ţară. Asta a întors soarta bătăliei. Armata franceză s-a împrăştiat şi fuge spre sud cât o ţin picioarele.

Victoria era o uşurare, dar una străină de ea în comparaţie cu urgenţa de a ajunge la soţul ei.

— Du-ne la Simon! ceru Suzanne. Cum a fost rănit? Cât de grav?

— A fost călcat în picioare de un cal greu al cavaleriei franceze după ce a salvat viaţa unuia dintre ofiţerii Regimentului 6. Are nişte răni de sabie şi oase rupte, dar rănile de la cap sunt cele mai grave.

După asta, nimeni nu mai scoase vreun cuvânt. Un

Lucas mohorât mâna căruţa şi caii cât de repede posibil într-o asemenea înghesuială de căruţe. În câteva zile urma să fie cea mai lungă zi a anului, dar era aproape întuneric când ajunseră în satul Waterloo.

Jackson îi conduse spre una din case, ce fusese rechiziţionată de medici. Suzanne se dădu repede jos din căruţă şi se îndreptă spre uşa din faţă, înfiorându-se la vederea unui morman de membre amputate ce fuseseră aruncate pe o fereastră deschisă.

Înăuntru, îl apucă de mână pe un infirmier pătat de sânge.

— Soţul meu, colonelul Duval! Unde e?

Infirmierul se gândi puţin, apoi arătă spre spatele casei.

— Nu trebuia operat, aşa că a fost dus în sufragerie. Ar trebui să fie acolo, dacă mai trăieşte.

Cu inima bubuindu-i în piept, ea îi mulţumi infirmierului, împingându-l şi rugându-se ca Simon să respire încă. Era vag conştientă că Lucas şi Jackson o urmau şi bănui că Maurice păzea căruţa şi calul de călărie.

Sufrageria era luminată de un singur felinar şi aerul era greu de mirosul sângelui şi al rănilor. Acolo, pe masă, zăcea întins Simon, probabil în semn de respect pentru rangul său. Arăta ca o imagine cioplită a unui luptător sfânt, aşa de nemişcat, de imobil…

Suzanne îşi croi drum printre alţi şase răniţi pentru a ajunge la Simon. Uniforma îi era ruptă şi pătată de sânge şi noroi. Sfinte Doamne, pe piciorul lui stâng se putea vedea clar urma unei copite uriaşe!

— Simon! şopti ea. Apoi mai tare: Simon?

El nu reacţionă. Ea îi luă mâna dreaptă şi îi verifică pulsul. Era o bătaie neregulată, dar simţea că Simon era foarte, foarte departe şi putea cu uşurinţă să se

piardă definitiv.

Lucas veni lângă ea şi începu să-l examineze cu mâini experimentate.

— Are un picior rupt, o mână ruptă, probabil şi nişte coaste rupte. Dar cea mai periculoasă rană e la cap. Lucas atinse uşor părul îmbibat de sânge. Rănile la cap sunt al naibii de greu de diagnosticat şi de tratat.

Suzanne ştia că era posibil ca un om să supravieţuiască cu răni la cap, dar să nu mai fie el însuşi. Asta ar fi cu siguranţă o soartă mai rea decât moartea.

— Îl putem duce înapoi la Bruxelles?

— Nu ştiu dacă ar supravieţui călătoriei, spuse Lucas cu durere.

— Am văzut ce ai făcut cu Marie, spuse Suzanne pe o voce joasă şi intensă. Eşti un vindecător. Nu-l poţi vindeca pe Simon?

— Nu merge aşa! spuse Lucas cu o expresie chinuită. Astfel de miracole sunt rare şi nu pot prezice când ar putea apărea unul. Nu pot suporta să dau greş cu Simon.

— Şi eu nu pot suporta gândul ca tu să renunţi fără să încerci! ripostă Suzanne. Fă tot posibilul, tu care eşti ca un frate. Dacă nu reuşeşti, ei bine, eu şi Simon nu te vom învinovăţi. Dar n-o să te iert niciodată dacă nu încerci!

Lucas se linişti, înconjurându-se de tăcere, în vreme ce se retrăgea în sine. Apoi puse o mână uşoară de fiecare parte a capului lui Simon. Închise ochii, şi buzele începură să se mişte într-o rugă tăcută.

Suzanne simţi cum în Lucas crescu căldura. Din instinct, îi acoperi mâna mai apropiată cu a ei. Căldură, vindecare, o putere ce se revărsa din Lucas. Ceva din

asta ieşea şi din ea? Se simţi ameţită şi trebui să se concentreze pentru a sta dreaptă şi conectată cu Lucas.

În tăcere, Jackson acoperi cealaltă mână a lui Lucas. Căldura crescu, creând o lumină invizibilă ce îl umplu pe Simon şi se împrăştie peste ei.

Simon trase adânc aer în piept, tuşi şi îşi deschise ochii. Ameţit, şopti:

— Suzanne?

Ei îi veni să plângă.

— Sunt aici cu Lucas şi Jackson. Ai fost rănit şi o să te ducem la Bruxelles.

— Bătălia?

— Câştigată, domnule, spuse Jackson. Când Blücher a sosit cu prusacii lui, sorţii s-au schimbat în favoarea noastră. Francezii fug în dezordine.

— Bine…

Simon închise ochii, dar răsuflarea îi era puternică. Uşurată peste poate, Suzanne spuse:

— Jackson, poţi să iei doi infirmieri cu o targă să-l duceţi pe colonelul Duval până la căruţă?

Jackson dădu afirmativ din cap şi plecă în căutarea infirmierilor. Suzanne se întrebă dacă şi Lucas trebuia cărat pentru că arăta aşa de slăbit. Nici ea nu se simţea mai în puteri.

Dar amândoi reuşiră să iasă şi să meargă spre căruţă, deşi Lucas se mişca precum un somnambul. Suzanne întinse repede două pături pe podeaua căruţei şi infirmierii îl aşezară repede pe Simon. Suzanne porunci:

— Lucas, eşti sleit de puteri. Întinde-te lângă Simon.

În tăcere, Lucas se supuse şi Suzanne întinse ultima pătură peste amândoi. Apoi Maurice întoarse

căruţa şi se îndreptară spre Bruxelles. Mâna lui Lucas rămase peste cea a lui Simon tot timpul drumului, dându-i putere de la el fratelui său.

Miracolul se produse şi Simon încă respira când ajunseră în Bruxelles, pe rue de Louvain.

Raiul era un pat moale cu un pisoi ce torcea pe lângă o ureche şi o formă feminină cu un miros dulce pe cealaltă parte. Pe Simon îl durea peste tot, dar poate că pleoapele nu erau chiar în starea asta?

Prudent, deschise ochii. Da, era în dormitorul lui din Bruxelles cu Leo la stânga şi Suzanne la dreapta lui. Mâna stângă îi era bandajată. Chiar cu atele. La fel şi piciorul stâng. Dar dreapta funcţiona, aşa că îşi întinse mâna dreaptă să atingă mâna lui Suzanne.

Ea se trezi cu un zâmbet somnoros şi întinse mâna să-l atingă pe obraz.

— *Mon chéri*, murmură ea. Revii în lumea celor vii?

El clipi către ea.

— Dacă nu revin, o să fii o văduvă foarte bogată.

Zâmbetul ei deveni poznaş.

— Într-adevăr, dar cred că eşti foarte util să-mi încălzeşti patul. Leo încearcă, dar el e micuţ.

— Ce zi e azi?

— Douăzeci iunie, două zile după bătălie. Pe care am câştigat-o. Ai dormit de când te-am adus înapoi în Bruxelles. Prusacii şi alte trupe aliate au alungat armata franceză aproape tot drumul, cred că au ajuns de acum până lângă Paris şi poţi să te retragi încă o dată din serviciul militar activ.

— Îmi place ideea asta. Începea să se simtă tot mai în putere, mai cucerit de ideea de a fi în viaţă. Unul din ofiţerii mei, căpitanul DeJong, ştii dacă a supravieţuit?

— Da, şi ieri a venit să vadă cum îţi mai e. Spune

că i-ai salvat viaţa şi că o să-ţi trimită cel mai fin peşte conservat din Olanda oriunde îţi va fi căminul.

— Conacul White Horse, şopti el. Pare că a trecut o veşnicie de când am petrecut luna de miere acolo.

— Trei luni, dar trei luni pline de evenimente. Sărută mâna dreaptă a lui Simon în mijlocul palmei. Cu o voce nesigură, spuse: Era să mori, dar Lucas te-a salvat. Cred că are un dar divin de a vindeca, deşi el spune că nu se întâmplă des. Mulţumesc Cerului că a funcţionat pentru tine!

— Şi eu, *mon coeur*. O privi în ochii ei verzi, prins într-o legătură intimă, dincolo de cuvinte. Chiar şi aşa, trebuia să încerce să vorbească. Am străbătut o cale lungă împreună. Îţi aduci aminte când te-am găsit în pensiunea unde locuiai în Londra, şi tu credeai că sunt nebun pentru că te-am cerut în căsătorie?

— Încă cred că eşti nebun, spuse ea cu o sclipire în ochi în timp ce îl strânse de mână. Dar din fericire ai fost şi convingător.

— Am schimbat atâtea cuvinte, rosti el ezitând, cu toate astea când alunecam înspre moarte pe câmpul de bătălie, mi-am dat seama că nu ţi-am spus niciodată că te iubesc. Ştii că te iubesc, nu-i aşa?

— Da, ştiu. Mâna ei o strânse pe a lui. Dar îmi place să aud cuvintele. Ai vrea să auzi când îţi spun că te iubesc?

— Da, spuse el ferm. Le poţi repeta de câteva ori.

Suzanne râse.

— Te iubesc, te iubesc, te iubesc, lordul meu cel chipeş şi adorabil. Nu sunt chiar sigură când s-a întâmplat, dar am trecut de la a iubi atingerea ta la a te iubi pur şi simplu.

— Că tot vorbim de atingere, ai idee cât timp o să rămân aşa legat ca o gâscă de Crăciun?

— Lucas spune că oasele se vindecă remarcabil de repede. Bănuiesc că asta face parte din miracolul lui. Zâmbetul ei deveni şi mai poznaş. Dar eu sunt foarte inventivă. Să încercăm să vedem ce părţi ale tale funcţionează?

Ignorând durerea din piciorul stâng, el se întoarse spre ea să-i atingă buzele calde şi primitoare cu ale lui. Iubita lui, inima lui.

— Fără doar şi poate, hai să încercăm, iubirea mea! Şi o să aflăm dacă rostirea de cuvinte de dragoste va face ca amorul să fie şi mai bun ca înainte.

— Cred că ar fi imposibil, murmură ea. Dar ard de nerăbdare să aflu!

epilog

Conacul White Horse
Bergshire, Anglia
Iulie 1815

Simon nu se sătura să privească jocul de lumini şi umbre alunecând peste calul alb în galop săpat de partea cealaltă a văii, iar canapeaua din salonul lor privat îi oferea o privelişte superbă. Priveliştea deveni şi mai frumoasă când Suzanne intră arătând delicios într-o rochie de mătase verde strălucitor, ce îi transforma ochii într-o fascinantă nuanţă de smarald.

— O zi bună, *mon chéri!* Se aplecă şi îl sărută uşor pe cap. A trecut mult prea mult timp de când te-am văzut!

— Aproape trei ore. De când am luat prânzul împreună. Hotărât lucru, prea mult timp.

O luă de mână şi o cuibări lângă el pe canapea, atât de aproape încât se atingeau. La fel de

entuziasmat ca şi Simon de sosirea ei, Leo îşi părăsi rapid poziţia de pe spatele canapelei să i se aşeze în poală.

— Ce a spus medicul după ce ţi-a examinat piciorul?

— Se vindecă bine şi ar trebui să pot lăsa bastonul în două săptămâni, iar la o săptămână sau două după asta, o să pot călări.

Ea ridică din sprâncene.

— Şi ce ai înţeles tu din sfatul lui?

Simon zâmbi larg spre ea.

— Cred că ceea ce voia el să spună e că o să călăresc cu tine săptămâna viitoare.

— Cumva, nu mă surprinde. Suzanne îi luă mâna dreaptă cu stânga ei şi folosi mâna liberă să-l scarpine pe Leo pe cap, ceea ce-l făcu pe motănel să fie în extaz. L-am rugat pe Stanley să trimită sus ceai ca să putem admira împreună calul cel alb.

— E o ocupaţie foarte liniştitoare.

Mai discutară tihnit câteva minute până când sosi Stanley cu o tavă cu ceai, sendvişuri şi prăjituri, precum şi un mic teanc de scrisori.

— A sosit poşta, anunţă el.

— Sunt scrisori din Belgia? întrebă Simon.

— Cred că da, domnule.

Stanley puse tava pe măsuţa din faţa canapelei şi îi dădu tăviţa ce avea scrisorile şi un cuţitaş de scrisori. Leo sări prompt pe măsuţă, interesat total de sendvişuri. Suzanne luă cu blândeţe motănelul de pe masă în vreme ce Simon sorta scrisorile.

— Mare parte din astea sunt afaceri, dar... ah! Uite una de la Philippe!

— Bine! Suzanne îi dădu lui Leo o feliuţă de şuncă din unul din sendvişuri. Fu acceptată cu mare

entuziasm. Eram îngrijorată pentru că întreaga armată franceză a mărşăluit exact pe lângă moşia lui.

— Şi a fugit în direcţie opusă după bătălie. Simon rupse sigiliul de ceară şi se uită peste scrisoare. Trimite calde salutări şi ne asigură că nu s-au produs pagube mari la moşie în afară de cele făcute de soldaţii care au călcat în picioare două din terenurile cu secară. Menţionează ceva în treacăt că aripa ce a supravieţuit a luat foc, ceea ce e o binecuvântare pentru că astfel nu va mai atrage vagabonzi rătăcitori. Cred că asta mi se adresează mie.

— Fără discuţie, încuviinţă Suzanne. Ce spune despre Marie?

— Ea a scris separat câteva rânduri în josul paginii. Îi place moşia şi îi iubeşte pe cei doi Cordier şi spune că nu se aşteptase niciodată să aibă o familie ca ei. Tânărul Simon e probabil cel mai frumos şi inteligent bebeluş din Franţa şi să fie mamă e minunat.

Simon îi dădu scrisoarea ca s-o poată citi şi ea şi deschise o alta.

— Asta e de la Maurice. Spune că a fost trimisă acasă o ladă cu un excelent hering sărat împreună cu salutări de la căpitanul Peter DeJong şi dacă vreau să fie trimisă aici?

— Lasă-i pe cei de acolo să se bucure de ea, dar îmi place că acest căpitan DeJong şi-a onorat promisiunea de a trimite peştele, după ce i-ai salvat viaţa. Suzanne se uită la Leo. Şi-a ciulit urechile când a auzit cuvântul hering.

— Dă-i mai bine nişte şuncă, o sfătui Simon. Uite o scrisoare de la Kirkland! Îmi mulţumeşte pentru eforturile depuse în Belgia, dar sugerează ca pe viitor să nu mai încerc aşa de tare să fiu ucis pentru că ştie că tu n-o să fii de acord.

— Are mare dreptate cu asta! Mai sunt scrisori din Belgia?

Simon frunzări teancul.

— O scrisoare de la Lucas! Rupse pecetea şi se uită peste scrisul citeţ. Se întoarce în Anglia! Întreabă dacă poate sta aici pentru o vreme şi dacă e loc în grajduri pentru Magdalene?

Suzanne râse.

— Bineînţeles că este! Amândoi sunt bine-veniţi să stea aici cât doresc. Conacul White Horse e un loc bun să se relaxeze şi să se reobişnuiască să fie un gentleman englez. O să fie şi de folos să avem un medic aici, în special unul care uneori poate face miracole. Până acum a făcut trei, dar întotdeauna sunt bine-venite şi altele.

Simon îşi ridică privirea.

— A salvat viaţa pruncului lui Marie şi m-a salvat pe mine. Care e al treilea?

Suzanne îi aruncă un zâmbet misterios, de Mona Lisa.

— Ai spus că i-am pomenit lui Lucas că nu credeam că aş putea avea copii şi el ţi-a spus să nu judeci viitorul după trecut.

Simon se uită la ea uluit.

— Suzanne, şopti el. Spui ce cred eu că spui?

Ea râse încântată.

— Se pare că tot ce aveam nevoie era un bărbat mai bun şi nu există bărbaţi mai buni ca tine!

— *Mon ange!*

Se aplecă şi o luă în poală într-un vârtej de fuste de mătase verde. Leo sări de acolo cu un mieunat indignat, dar reuşi să aterizeze cu bine în mijlocul tăvii cu sendvişuri.

Simon se uită în fascinanţii ei ochi verzi.

— Cu siguranţă că nu există nicăieri o femeie mai bună ca tine, curajoasa mea iubită. Aşa încât o sărută.

Întotdeauna în inima mea...

nota autoarei

Waterloo este un festin pentru împătimiţii istoriei militare, ca să nu menţionez că e un material minunat pentru un romancier. Doi dintre cei mai mari generali ai Europei s-au înfruntat, şi forţele lui Wellington au învins, punând capăt ambiţiei imperiale a lui Napoleon Bonaparte după mult prea mulţi ani de război.

Am scris despre Waterloo şi înainte, în romanul meu *Curcubeie sfărâmate*, inclusiv despre faimosul bal al ducesei de Richmond şi o experienţă mai detaliată a câmpului de luptă, dar de data asta am scris despre spioni şi cei care culeg informaţii, ceea ce m-a condus la evenimente de lângă satul Waterloo. Cercetarea a fost instructivă subliniind cât de vital era spionajul şi cât de dificilă era transmiterea de informaţii într-o epocă în care totul trebuia transmis cu calul şi prin curier.

Personajul lui Simon a fost inspirat de adevăratul colonel Colquhoun Grant, cel mai valoros ofiţer de spionaj al lui Wellington. Grant a fost capturat în Peninsula Iberică şi ţinut prizonier timp de doi ani de francezi şi chiar şi atunci a reuşit să trimită informaţii lui Wellington.

După ce împăratul a evadat de pe insula Elba şi Wellington şi-a stabilit cartierul general al armatelor sale anglo-olandeze în Bruxelles, Grant a fost numit şeful spionajului şi şi-a făcut temeinic datoria de observare şi analiză. A fost primul care şi-a dat seama că Napoleon nu va ataca prin oraşul belgian Mons, ci

prin Charleroi.

Raportul lui Grant a fost tratat cu dispreţ de generalul Dornberg în Mons, care nu a transmis informaţiile vitale pe care le aştepta Wellington. În ciuda acestei uriaşe blocări ce l-a dezavantajat pe Wellington, Colquhoun Grant a reuşit să ajungă la armată la timp pentru a participa la lupta de la Waterloo, o experienţă ce i-am atribuit-o lui Simon.

O altă întâmplare interesantă pe care am descoperit-o a fost despre vivandiera englezoaică prinsă de francezi şi interogată pentru a afla ce ştia despre mişcările Aliaţilor. Mă îndoiesc că ea, spre deosebire de Suzanne, a fost interogată de însuşi Napoleon, dar întâmplarea demonstrează cât de avide de informaţii erau armatele.

Cel mai interesant lucru pe care l-am aflat în această serie de cercetări a fost cum Waterloo a fost cu adevărat cucerit de trupele aliate. Mulţi istorici sunt foarte anglocentrici, dar nu doar Anglia a fost cea care l-a înfrânt pe Napoleon. Armata engleză era formată din soldaţi din toate insulele britanice, ceea ce însemna că mulţi din ei erau din Scoţia, Irlanda şi Ţara Galilor.

Armata britanică nu a intrat nici ea de una singură pe câmpul de luptă de la Waterloo. Un număr semnificativ din trupele lui Wellington erau olandezo-belgiene, împreună cu unităţi militare din diferite state germane, cum ar fi Brunswick, Nassau şi Hanovra (statul Hanovra datora supunere Coroanei britanice pentru că familia regală descindea din George I, Prinţul Elector de Hanovra).

Nici bătălia n-ar fi putut fi câştigată dacă trupele prusace sub conducerea prinţului Blücher n-ar fi ajuns pe câmpul de luptă după-amiaza târziu după un drum

îngrozitor de greu pe un teren dificil. Unii din ofiţerii lui Blücher erau reticenţi, neavând încredere deplină în englezi, dar Blücher îi promisese lui Wellington că-i va da ajutor şi nu era omul care să-şi încalce cuvântul dat. Trupele lui au schimbat decisiv soarta bătăliei. Deşi Blücher avea peste şaptezeci de ani, a fost în fruntea armatei.

Aşa cum suna faimoasa afirmaţie a lui Wellington, bătălia a fost la limită şi, fără trupele prusace, aproape cu siguranţă că rezultatul ar fi fost altul. Există o faimoasă pictură a lui Wellington şi Blücher strângându-şi mâinile pe la ora nouă şi treizeci în acea seară, lângă La Belle Alliance, taverna pe care Napoleon o folosise drept cartier general.

Ironia este că numele înseamnă „minunata alianţă”, o frază ce ar putea fi folosită pentru a descrie coaliţia ce l-a doborât pe împărat. Cooperarea era un lucru minunat atunci, ca şi acum.

CĂRȚI ROMANTICE

SERIA „REBELI DE ODINIOARĂ“

Obosit după anii în care a lucrat ca spion al Coroanei, Simon Duval renunță la misiunile primejdioase după abdicarea lui Napoleon. Sperând să-și găsească un nou scop în viață, se întoarce în Anglia, unde o descoperă pe văduva vărului său, Suzanne Duval, într-o situație dificilă, câștigându-și traiul din munca de croitoreasă. Și deși amândoi sunt convinși că dragostea nu mai poate să apară în viața lor, trecutul complicat îi leagă suficient de mult încât să fie de acord cu o căsătorie menită doar să le ofere compania unei persoane înțelegătoare.

Suzanne nu s-a așteptat la o relație adevărată, dar când este de acord să-l însoțească pe Simon în căutarea unui prieten drag de mult pierdut, căldura și blândețea încep să le vindece amândurora cicatricile trecutului – și o pasiune puternică se naște între ei. Dar veștile din Franța amenință să le întunece fericirea. Napoleon a fugit de pe insula Elba, și Simon este solicitat să participe din nou la un război devastator. Numai că de data asta nu va fi singur. El și Suzanne vor înfrunta împreună pericolul mortal cu speranța că dragostea îi va ajuta să scape nevătămați…

◆

„Un roman de dragoste plin de romantism
și pasiune, punctat de momente de tensiune intensă“
PUBLISHERS WEEKLY

◆

MARY JO PUTNEY este unul dintre cei mai bine vânduți autori americani de ficțiune romantică, bucurându-se de o prezență permanentă în topurile publicațiilor *New York Times*, *Wall Street Journal*, *Times* și *Publishers Weekly*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-4726-9
9 786063 347269
Lira
eBook disponibil